

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ YORK
TIMES

ÇOK SATANLAR

25 YIL İÇİN

AvcUa "igel's Resigrgggg@@"

NALINI SINGH

A
Guild Hunter
Novel

ARCHANGEL'S
LINEAGE

BAŞMELEK'İN DİRİLİŞİNE ÖVGÜ

"Lonca Avcısı dünyası, vampirler, melekler ve güç piramidinin tepesinde geniş topraklara hükmeden başmeleklerle muhteşem. Singh bu seri boyunca dünya inşasında üstün bir iş çıkarmış."

-Fresh Fiction

"Nalini Singh bu seriye yaptığı bir başka harika eklemeye bizi şaşırtmaya devam ediyor. . . . Baştan sona çok romantik ve çok duygusal olan, bin yılları aşan muazzam bir aşk hikâyesi."

-The Reading Cafe

"İki inatçı baş meleğin aşk için son şanslarının büyüleyici hikâyesi."

-Romance Junkies

"Nalini Singh'den gerçekten destansı bir okuma. Söyleyecek kelime bulamıyorum. Bu serinin hayranları havalara uçacak."

-KT Kitap Yorumları

"Singh'in yazı o çağrıştırmacı ve Büyüleyici olarak olağan. Dürüst olmak gerekirse, o en iyi yazarlardan biri."

-The Book Disciple

"Nalini Singh bir kez daha çağları aşan ve birlikte olamasalar bile hayatları iç içe geçmiş bir çiftin hikâyesini anlatan muhteşem bir hikâye sunmuş. Dramatik, tatlı, cesur ve acı verici bir şekilde hassas olan Alexander ve Zanaya, önceki bölümlerde duyduğumuz fısıltıların hakkını veriyor."

-Harlequin Junkie

Nalini Singh'in Berkley kitapları

Psy-Changeling Serisi

DUYGULARIN KÖLESİ,
BUZ MADENİNİN
OKŞADIĞI SICAK
GÖRÜNTÜLERE SAHİP
OLMAK
ZEVKİN REHİNESİ
ATEŞLE DAĞLANMIŞ
HAFIZANIN ALEVLERİ
ADALETİN BAĞLARI
TUTKUNUN OYUNU
KAR ÖPÜCÜĞÜ
İHTİYAÇ YUMAĞI
OBSİDYEN KALKAN
KIŞIN KALKANI
UMUT KIRIKLARI
ONUR BAĞLILIĞI

Psy-Changeling Üçlü Serisi

GÜMÜŞ
SESSİZLİK
OKYANUS IŞIK
KURT YAĞMUR
ALFA GECE SON
MUHAFİZ
FIRTINA YANKI
REZONANS DALGALANMASI

Lonca Avcısı Serisi

MELEKLERİN KANI
BAŞMELEĞİN ÖPÜCÜĞÜ
BAŞMELEĞİN EŞİ
BAŞMELEĞİN BİÇAĞI

BAŞMELEK'İN FIRTINASI
BAŞMELEK'İN LEJYONU
BAŞMELEK'İN GÖLGELERİ
BAŞMELEK'İN MUAMMASI
BAŞMELEK'İN KALBI
BAŞMELEK'İN ENGEREK'İ
BAŞMELEK'İN KEHANETİ
BAŞMELEK'İN SAVAŞI
BAŞMELEK'İN GÜNEŞİ
BAŞMELEK'İN IŞIĞI BAŞMELEK'İN
DİRİLİŞİ BAŞMELEK'İN SOYU

Gerilim Filmleri

KEMIKLERİNDE SESSİZ BİR
GÜNEŞ IŞIĞI ÇILGINLIĞI
SEKİZ TANE OLMALIYDI.

Antolojiler

BÜYÜLÜ BİR MEVSİM
(Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte)
BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ
(Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte)
CEHENNEM KÖPEKLERİNİ SEVİYOR OLMALI.
(Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte)
YANIYOR
(Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte)
KARANLIĞIN MELEKLERİ
(Ilona Andrews, Meljean Brook ve Sharon Shinn ile birlikte)
MELEKLERİN
UÇUŞU VAHŞİ
DAVET
GECE VARDİYASI
(Ilona Andrews, Lisa Shearin ve Milla Vane ile birlikte)
VAHŞİ KUCAKLAŞMA

Özel Ürünler

MELEKLERİN PIYONU
MELEKLERİN DANSI
MAHREMIYETİN
DOKUSU
KUR ILANI GÜNAHIN FISILTISI
GECE YARISI SIRLARI

Archangel's Lineage

Ğ u i Ĭ Avcı Romanı

Nalini Singh

BE R KLEY RO M AN C E
Yeni Yo rk

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
Penguin Random House LLC'nin bir baskısıdır
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 by Nalini Singh
Primal Mirror'dan alıntıdır telif hakkı © 2024 by Nalini Singh

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. E-kitap

ISBN: 9780593550021

Kapak resmi Tony Mauro'ya ait
Kelly Brennan tarafından e-kitap için

uyarlanmıştır İlk Baskı: Nisan 2024

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya kurgu ürünüdür ya da Yazarın hayal gücü veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.3_146746584_c0_r0

İçindekiler

Kapak

Nalini Singh'den Başmeleğin Dirilişi

Berkley Titles için Övgüler

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

Bölüm 61

Bölüm 62

Bölüm 63

Primal Mirror'dan alıntı

Yazar Hakkında

1

Oh, yapmamalısın.

Gözyaşların beni yaralıyor ama başka çarem yok. Devam edemem. Bedenimin kabuğunda nefesim ve benliğimin özünde kalbim kalmayana kadar denedim.

Nehir-

-ebedidir. Düşen şey her zaman yükselecektir. Şu ya da bu uygarlık, benim için ne fark eder?

Aşkım, sen hiç bu kadar kalpsiz olmamıştın. Halkını her zaman önemsedin. Yeni doğmuş ölümlüleri kollarında kucakladığını ve yumuşak yanaklarını öptüğünü gördüm.

Bunu neden yapmam gerektiğini anlıyorsun, sevgilim. Öyle değil mi, yavaş yavaş soğuk bir canavara dönüşüyorum ve daha küçük, daha zayıf olanlara karşı sempati duymuyorum, geriye kalan tek şey kabuğum.

Ah, kalbim. Gel bana. Bu gün ve sonraki gün ve sonraki gün sonsuzluk sona erene kadar ateşimin içinde yatacağız.

Ve yaşamlar arasındaki kalp atışlarında, gözlerine bakacağım ve bütün olacağım.

2

Elena gösterişli balo elbisesindeki pespayeliği kontrol etmek için çizmeli ayağını uzattı ve bacaklarının etrafındaki kumaş parçaları sanki orada yoklarmış gibi açıldığında sıırttı. "Montgomery yine saldırıyor," dedi ve ardından fırlatma bıçaklarını ön kollarındaki dekoratif kılıflara yerleştirmekle meşgul oldu.

Raphael'in eşi olarak geçirdiği yaklaşık yirmi yıl boyunca bir noktada, her şeyin canı cehenneme demiş ve kendine yeni bir marka vermeye karar vermişti: kol kılıfları. Bugünlerde kimse onun silahları takı olarak tercih etmesine göz kırpmıyordu; silahları saklamak için yer bulmak zorunda olmamak kesinlikle rahatlatıyordu.

Her zaman gizli silahları olmadığından değil.

Elena'nın üzerinde gizli bir garrote ya da uyuşturucu iğneleri patlatan bir dart bulunmayacaktı. İkincisi avcı arkadaşlarının şaka amaçlı bir doğum günü hediyesiydi ama diğer silahların saldırganlık işareti olarak görülebileceği durumlarda gerçeğinin dekoratif bir kolye olarak geçebileceğini fark etmişti.

Kişisel tarzını kol kılıflarını da içerecek şekilde belirlemek ikinci tehdidi ortadan kaldırmıştı. Kibirli yaşlı meleklerin küçümseyici burunlarını o kadar havaya kaldırarak buna "ölümcül bir gösteriş" demeleri kimin umurundaydı ki, dengelerini kaybedip geriye düşmemeleri bir mucizeydi. Aptallar onu aşağıladıklarını sanıyorlardı. Hah. Ölümlü bir kalbe, ölümlü bir ruha sahip olmak, bu dünyada değer verdiği bir hediye idi.

Birçoğunun her zaman bir günleri daha olduğu için yüzyılları boşa harcadığı dünya.

Onu şaşırtan şey, bir grup "sinirli" genç saray mensubunun, bıçak demeye cüret ettikleri mücevher kaplı canavarlarla onu taklit etmeye başlamasıydı. Bu aşağılayıcı silahlar bir hedefi vurmak şöyle dursun, düz bir çizgide tek bir adım bile gidemezdi ama Illium'a göre bir moda "ikonu" olmanın karşılığı buydu.

Güzel Bluebell'lerinin bir gün tüyleri yolunacaktı.

Beline kadar uzanan saçlarının bağlanmamış beyaza yakın rengi bir kenara fırçalandı, ensesine kondurulan bir öpücük vücudunda bir ürperti yarattı ve beyaz-altın kanatlar çevresel görüşünde açıldı.

Sanki Raphael ona ilk kez dokunuyormuş gibi midesi bulandı.

Vücudunun üst kısmı henüz çıplak olan adamın sıcak ve kaslı formuna yaslanarak inledi. "Bu anlaşmayı bozma ve soyunma fikrimi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

Buz mavisi ve rüzgârlı okyanuslar zihnine çarptı, kahkahası dünyasını doldurdu. "Ne yazık ki, *hbeebti*, bugün görevimi yapmalıyım. Tıpkı senin gibi." Bir öpücük daha, bu seferki boğazının kıvrımına, bir elini karnına koyarken. "Ancak bu iş bittikten sonra... Dünyanın geri kalanından uzakta kanat çırpabileceğimiz bir yer biliyorum."

Kalçaları sıkıştı, ona duyduğu ihtiyaç güçlü bir bağımlılıktı; onu tanımak, onunla *büyümek* New York'un Başmeleği'ne daha da derinlemesine aşık olmasını sağlamıştı.

Elini kaldırıp tam olarak dönmeden ensesinde gezdirerek teninin sıcaklığını okşadı. "Bir anlaşman var ve ben seni buna bağlı tutuyorum." Bıkmıştı

sayfiye ve politika, ona sadece onun verebileceği şeye ihtiyacı vardı.

"Bu elbiseyi beğendim," diye mırıldandı, gözleri aynada buluştu.

Onunki ikiz mavi alevlerdi, bu renk şiddetli saflığıyla delici ve imkânsızdı, her seferinde kalbe bir yumruk gibi iniyordu. Gece yarısı saçları hızlıca aldığı duştan dolayı dağınık ve nemliydi, yüzünün düzlemleri güneşin öptüğü teninin altında tehlikeli bir şekilde çarpıcıydı.

Sağ şakağındaki Lejyon işareti - stilize bir ejderha şekli - okyanusta yuvarlanan elmaslar gibi ışıkla titredi. İşaretin yenilenen enerjisi yeni bir gelişmeydi. Lejyon canını verdikten sonra düz ve cansız bir hal almış ve zamanla, tıpkı deride çok uzun süre kalmış bir dövme gibi, solmaya başlamıştı.

Bunu izlemek ona acı vermişti ve Raphael'e de acı verdiğini biliyordu. İkisi de Lejyon'u fedakârlıkları için onurlandırmıştı ama sessiz derinliklerden çıkıp New York'un ayrılmaz bir parçası haline gelen diğer dünya varlıklarını da özölüyorlardı.

Ancak son birkaç ay içinde bu solukluk tersine dönmüş, ikisi de Lejyon'un geri döneceğini ummaya başlamıştı. Ya da en azından, Lejyon'un geldikleri suyun soğuk kucağında hâlâ bir şekilde *var* olduğunu.

"Bir tanrıça gibi görünüyorsun, Lonca Avcısı." Boynunun kıvrımına bir öpücük daha kondurdu.

Tüyleri diken diken oldu, göğüs uçları diken diken oldu. "Bu ilişkide güzel olan sensin," diye takıldı ama güzel kelimesi Raphael için kesinlikle yanlıştı. Yüzü tüm güzelliğine rağmen doğuştan gelen bir sertlik, bir savaş duygusu taşıyordu.

Sevgilisi baş melek olmadan önce bir savaşçıydı.

Dudakları kıvrıldı, elbisesinin kumaşını çekiştirdi. "Nedir bu? Neredeyse tenin kadar iyi hissettiriyor."

"Hiçbir fikrim yok ama bayıldım." Sığınak'taki son moda kıyafetlerin aksine, bu elbise frapan bir kumaş lokum değildi. Bunun yerine, gümüş mavisi, kıvrımlı ve serin bir sıvı halinde üzerinden akıyordu. Omuzları dardı, yakası karnını ortaya çıkaracak şekilde kesilmeden önce dalgalanıyordu ama üst kısmı da o kadar sağlam oturmuştu ki, ortaya çıkarmak istediğinden fazlasını ortaya çıkarma tehlikesi yoktu.

Belden itibaren Montgomery'nin söylediğine göre A kesim bir elbise vardı.

Elena bundan emin değildi - ona gösterdiği taslak fazla balo elbisesi gibi görünüyordu - ama her zamanki gibi uşak ve en sevdiği terzi haklı çıkmıştı. Yedi ayrı panelden oluşan etek önden daha yüksekti ve sol uyluğunun ortasından sağ bacağının baldırına kadar keskin bir diyagonal kesilmişti.

Tasarım hareketi kolaylaştırıyordu; gerektiğinde bu şeyin içinde tam anlamıyla yüksek tekme atabilirdi. Hatta onun bot giyme tutkusunu da göz önünde bulundurarak elbiseyle uyumlu bir bot tasarlamışlar ve her ikisine de gizli bıçak kılıfları yerleştirip daha koyu gümüş rengine dekoratif dokunuşlar eklemişler. Botlar sadece elbisenin kısa ön kısmından çıkarken havalı görünmekle kalmıyor, aynı zamanda sağlamdı ve bir dövüşte onu düşürmüyordu.

Kol kılıfları, mirasının Faslı kısmının bir kanıtı olan koyu altın tenine karşı ışıltılı bir siyahtı. Her zamanki kılıfları kadar iyi değillerdi ama işe yarıyorlardı. Üst kolunda Raphael'in ona verdiği mücevherli hançer duruyordu - mücevherliydi ama bu etkinliklerde sık sık yapmayı hayal ettiği gibi züppe bir meleği gözünden bıçaklaması gerektiğinde fazlasıyla işlevseldi.

Ama bu gece, hançer gösterişli bir şey değildi. Çünkü boynundan göğüs dekoltesine kadar Aodhan'ın New York'tan ayrılmadan önce tenine boyadığı siyah bir "dövme" uzanıyordu. Yine, bu melek türünde moda olan bir şeydi ve kabul etmek zorundaydı ki, mevcut melek modasının geri kalanından daha çok onun tarzıydı -özellikle de Aodhan mürekkebini Raphael'in şakağındaki işareti yansıtabilecek şekilde tasarladığı için.

Onunki daha uzundu ve uçan güçlü bir yaratığa işaret eden çizgileri vardı ama bu iki işaretin bir çift olduğu tartışılmazdı.

"Bir ay dayanır," demişti Aodhan iş bittikten sonra, ejderhanın boynu ensesine dolanarak yaratığın başını köprücük kemiğine yaslamasını sağlamıştı.

Tüm vücudu ışıktan oluşmuş gibi görünen meleğe şimdiye kadar en çok yaklaştığı andı, çalışmak için eğildiğinde nefesi tenini okşuyordu. Arkadaş olmalarına rağmen garip hissedip hissetmeyeceğini merak etmişti. Sonra adam çalışmaya başladı ve o anda Aodhan için bir tuvalden başka bir şey olmadığını fark etti.

"Tuvaller cevap vermez," diye mırıldanmıştı kız bir fikir beyan etmeye cüret ettiğinde, ama dudakları yukarı kıvrılmıştı.

Raphael şimdi bir parmağını dövmenin çizgilerinde gezdirerek, elbisenin açıkta bıraktığı göğsünün kıvrımında durdu. "Soyunduğunda ve bana sarıldığında bunun nasıl görüldüğünden çok hoşlanıyorum."

Adamın kanatları omuzlarının üzerinde yükseliyor, kadının kanatları ise sadece siyah kemerler görünecek şekilde adamın vücuduna yapışuyordu ve aynadaki onlardı. Sadakatleri taşta kazınmış ve aşkları, onlar yakmak isteyene kadar sıcak ve durgun, uyuyan bir cehennem olan iki insan.

O ve başmeleği, önce psikopat bir başmelek, sonra megaloman bir başmelek, bir çağlayan

lanet olası Ölüm, ve oh, sırf eğlence olsun diye, dünyayı harap eden bir savaşın ardından vampir ayaklanması.

Hepsi yan yana.

Raphael dövmenin çizgisini ters yönde takip etti, sonra parmağını lüks bir niyetle aşağı kaydırды, onu okşarken gözleri ağırlaştı.

"Şunu kesmezsen seni bıçaklarım." Ters ters baktı. "Büyük kobaylara karşı aptal politikacı yüzümü takınmak zorundayım. Parayı ödemeyeceksen çıplaklıkla ilgili düşüncelerle dikkatimi dağıtmayı bırak."

Sırtışı hınzır ve gençti ve çok az insanın gördüğü bir sırtıştı. "Size hatırlatırım ki, ben büyük başkanlardan biriyim."

Kanadını yolundan çekerek onun kaya gibi sert karnına dirsek attı, sonra da deriyi kırmadan bir bıçakla bastırды. "Şu anda, Bay Büyük Kâhya Raphael, zar zor giyinmişsin. Acele etmezsen geç kalacağız ve zamanı telafi etmek için daha geç kalmamız gerekirse seni kesinlikle bıçaklarım."

Adam geri çekilirken sırtışı değişmedi, ruh hali kadının tüm vücudunun gerilmesine neden oldu. Onun üzerine atlamak, bacaklarını o lezzetli vücudun etrafına kilitlemek ve onu öperken elini göğsüne düzgün bir şekilde koymak için duyduğu dürtü ağzını sulandırdı ve nabzını hızlandırdı.

"Çok kana susamış." Sıcak mavi gözleri, sözlerini hafif tutarken bile ona karanlık ve çökmekte olan bir vaatte bulundu. "Gerçekten, taptığım bir kadın."

Sığınak kalesini yöneten personelin bu gece giymeyi planladığı resmi derileri astığı gardıroba doğru ilerleyişini izledi. Siyah pantolonunu çoktan giymişti, şimdi de kolsuz siyah bluzunu çekerek kaslı pazularını ve onu ısırarak istemesine neden olan ön kollarını sergiledi.

Sakin ol *Elena*, dedi kendi kendine. *Bunu çok zamanın olduğu zamana sakla.*

Yakasız, vücuda oturan üst kısmı siyah bir fermuarla sol taraftan kapatılmış.

Temiz, güçlü, dilini yutturacak kadar seksi.

Raphael'in çizmeleri de aynı renkteydi ve o izlerken Raphael, Raphael'in ona hediye ettiğı bir çift bileziğı taktı. Her biri tek parça siyah demirden yapılmış gibi görünen ve metale oyulmuş karmaşık detaylara sahip olan bilezikler bileklerini ve ön kollarını kaplıyordu ve savaşta kılıç darbelerini önlemek için tasarlanmışlardı.

Saf şehvetle ona saldırmadan önce arkasını dönerek saçlarını yüksek bir at kuyruğı yapmaya karar verdi.

Kulaklarındaki el yapımı kehribar küpeleri ortaya çıkardı - biri minyatür bir arbalet, diğeri ise sürgü. Yalnızca onun için yaratılmıştı ve New York'un Başmeleğı'ne çok bağılı olduğunun sessiz ama açık bir işaretiydi.

Makyajını çoktan yapmış olan Raphael sırtındaki kılıfa bir kılıç yerleştirdiğinde hazırды. Elbisesi sırtı açık olduğı için kanatlarını yerleştirmek için bir şeye ihtiyacı yoktu ama üst kısmında gücünü kullanarak kapattığı kanat yarıkları vardı. Kılıf üst kısmın içine yerleştirilmişti, kılıcı yaklaşık elli yıl önce Yedi'si tarafından bin beş yüzüncü doğum günü için kendisine verilen törensel bir eşyaydı.

Raphael'e efendimiz diyen ve onun için hiç tereddüt etmeden canlarını feda edebilecek yedi adamı temsilen, dikey bir sıra halinde dizilmiş yedi cilalı siyah elmasla süslenmiş oyma bir kabzası vardı.

"Eşim." Saçları keskin çizgiler halinde yüzüne dökülmüş, yüz ifadesi "Başmelek" bakışına bürünmüş bir halde elini uzattı.

"Eş." Sırıtarak elini onun elinin içine kaydırды.

Ve odalarından çıkarken kendini güzel ve güçlü hissettiğini itiraf etmek zorundaydı. El ele tutuşmalarının bazı meleklerin buharlaşmasına neden olması durumu daha da güzelleştiriyordu.

Neden öyle gülümsüyorsun, Elena-mine? Adamın sesi zihnindeki tuzlu suyu kesen bir kılıç gibiydi.

Kız bunu söylediğinde, adam ona gülerek baktı. Sonra elini ağzına götürdü ve arkasından öptü. Kalbi tekledi. Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacaktı. Çünkü bir zamanlar korktuğu ve şiddetli gücü artık tanıdık bir okşamaya dönüşen bu ölümcül adam onun içindi.

Sonsuzlukları ne kadar uzun sürerse sürsün, el ele yürüyeceklerdi.

Raphael'in Sığınak'ta tuttuğu kalenin koridorunda ilerlemeye devam ederlerken yer gümbürdedi. Koyu gri taştan inşa edilmişti, küçük bir sarsıntıda hareket edemeyecek kadar sağlamdı ama titreşim barizdi.

Gülümsemesi soldu. "Bu bugün üçüncü."

"Buraya geldiğimizden bu yana geçen üç günde kaç kişi oldu? On mu?"

"Şu civarda." Raphael'in saçları, ön kapıyı çevreleyen eski moda gaz lambalarının ışığında parlıyordu; özenle işlenmiş metal güzelliği için yerinde bırakılmış geçmiş bir zamanın yankısı.

"Sığınakta her zaman ufak tefek sarsıntılar ya da yer sarsıntıları olmuştur," diye ekledi, "ama bildiğim kadarıyla bu kadar uzun süreli bir şey olmadı - ama kesin bir şey söyleyemem. Diğerlerine kıyasla daha gencim. Eminim bu gece öğreneceğiz."

Çünkü bu gece Kadronun geri kalanıyla kaynaşacaklardı; savaştan bu yana ilk kez dokuz başmeleğin tamamı aynı yerde bulunacaktı. Toplantının nedeni Kadronun bir araya gelmesiydi ama elbette ölümsüzler bunu basit tutamazdı.

Hayır, "savaş sonrası yeni çağı başlatmak" için büyük bir balo olmalıydı.

Elena bunu kimin söylediğini tam olarak hatırlayamıyordu ama melek dünyasının büyük hanımefendilerinden biriydi - ve "hanımefendiler" derken her cinsiyetten işgüzar ihtiyarları kastediyordu.

Sanki şu anda savaş sonrası dünyada on yıldan fazla bir süredir yaşamıyorlarmış gibi. Yine de, istemeyerek de olsa, bunun arkasındaki mantığı görebiliyordu - bu *gerçek* anlamda sakın geçen ilk yıldı. Vampir ayaklanmalarının her birinin üstesinden gelinmiş, Lijuan'ın yeniden doğuşunun ya da Charisemnon'un zehrinin kalıntılarına on iki ayı aşkın bir süredir rastlanmamış ve hasar gören ya da yıkılan son büyük yapıların onarımı -ya da yeniden inşası- tamamlanmıştı.

Sonunda nefes alabileceklerini hissettiler.

Evet, insanların neden havalara uçacakları bir parti vermek istediklerini anlayabiliyordu. Kibar sohbet kısmını geçtikten sonra bu o kadar da kötü olmayabilirdi; Raphael ve arkadaşlarıyla gece boyunca dans etmekten çekinmezdi. Çünkü Sığınak'ın yetişkin nüfusunun neredeyse tamamı bu gece orada olacaktı.

Raphael'in kıdemli adamlarından Galen ve Naasir'in yanı sıra Trace de ilk giriş için onlara katılacaktı. Başmelekler bu tür şeylere öylece gelemezlerdi; yanlarında bir maiyet getirmeleri gerekirdi. Tesadüfe bakın ki Raphael'in maiyeti acımasız, ölümcül ve en az kendisi kadar şatafattan hoşlanan biriydi.

Galen'in eşi Jessamy resmi girişten önce onlardan ayrılacaktı. Elena daha dün melek Kütüphaneci ve Tarihçi olarak Jessamy'nin hiçbir saraya ve hepsine ait olmadığını öğrenmişti. Tabii ki

Herkes onun Raphael'e en yakın kişi olduğunu biliyordu ama onunla birlikte içeri girmek Kadronun geri kalanı için büyük bir hakaret olurdu.

Küçük melek Kütüphaneci Andromeda da -Naasir'in eşi-Jessamy ile birlikte soyulup gidecekti. Ancak aynı sebepten değil. Çünkü Andi teknik olarak farklı bir saraya aitti.

Beşinin de kalenin avlusunda beklediği ortaya çıktı. "Geç mi kaldık?" Elena saat takmadığını hatırlamadan önce bileğine baktı. Son altı aydan beri Sığınak'ta bir şeyler değişmiş, cihazlar tuhaf davranmaya başlamıştı. Analog ya da dijital, saatler bir fiyaskoydu.

Bilim adamları bunun nedenini bulmaya çalışıyorlardı ama bu arada Elena güneş saatini okumayı öğrenmek zorunda kalmıştı - bu beceriyi "daha bebekken" öğrenmiş olan genç Sam'in büyük eğlencesi! Elena, melek gibi çocuklar etrafta uçuşup cesaret verirken, dev beyaz bıyıklı huysuz bir bilginden güneş saati dersleri alacağını hiç düşünmemişti.

Jessamy, kestane rengi saçları karmaşık bir taç şeklinde örölmüş ve güzel gözleri her zamanki gibi kibar, gülümsedi. "Hayır, erkenciyiz. Sığınak büyük bir sosyal etkinliğe ev sahipliği yapmayalı uzun yıllar oldu ve biz de çocuklar kadar heyecanlıyız."

"O halde gidip büyüklerimizi dehşete düşürelim." Raphael'in bu sözlerine Galen, Trace ve Naasir yumruklarını kaldırarak, Jessamy ve Andromeda ise kahkahalarla karşılık verdi.

Elena sıırttı.

3

"Trace," diye ekledi Raphael, "pembe saçların için seni takdir ediyorum."

"Eflatun. Pembe değil." Zarif vampir, bir ya da iki ton açık gömlek ve kravatla eşleştirdiği siyah takım elbise kadar kaygan bir yay çizdi. "Illium'la girdiğim bir bahsi kaybettim." Tekrar tam boyuna yükselirken iç çekti. "Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi ama çok cazipti."

Burnunda ve yanaklarında çilleri dans eden, kendi saçları da gece için bronzla boyanmış parlak kahverengi buklelerden bir hale olan Andromeda başını Trace'e doğru eğdi. "Kaybettiye ne yapması gerekiyordu?"

"Bir hafta boyunca tek renkli kıyafetler giyin."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor." Elena eliyle Andromeda'nın sırtının alt kısmında duran, koyu kahverengi tenine karşı gerçek gümüş rengi saçları olan adamı işaret etti. "Yani Naasir bu gece tek renkli giyinmiş."

Naasir'in kömür grisi takım elbisesi, Andromeda'nın elbisesinin brokar tarzı bronz kumaşındaki desenle aynı renkteydi. Bu kumaş bir felaket olabilirdi ama Andi, küçük ve kıvrımlı vücudunda cesur ve açıkçası çarpıcı bir ifade yaratan şık bir elbise seçmişti.

"Ah, renk paletini benim seçeceğimi söylemeyi unuttum," diye açıkladı Trace. "Şiddetli mor ilk gün, kokuşmuş sarı ise sonraki gün olacaktı. Neon yeşili çılgınlık atmayı dört gözle bekliyordum."

Andi'nin karşılık veren kıkırdaması bulaşıcıydı ve alışılacagelmış sınır duvarlarını ortadan kaldırarak oluşturulan Sığınak'ın ortasındaki büyük açık meydana doğru yürümeye başladıklarında hepsi gülüyordu. Bu gece için burası Medica, Kütüphane ve Okul gibi yerlere benzeyen tarafsız bir bölgeydi.

Raphael, Galen ve Trace ile sohbet ederken, ikisi yan yana dizilirken Jessamy Elena'ya, "Çocuklar bu öğleden sonraki etkinlik hakkında konuşmadan duramadılar," dedi.

Naasir ve Andi önden gitti.

Andi'nin vücudu saran elbisesi ve Elena'nın sıvı dökülüşünün aksine, uzun ve ince Jessamy tozlu gül rengine bir elbise giymişti. Belden altın bir ipile bağlanmış olan elbise aynı zamanda yüksek boyundan toplanmış ve ayak bileklerinin etrafında canlı bir sis gibi dalgalanıyordu.

Kanatları, allık ve zengin krem rengine dönüşen canlı eflatunun o muhteşem kanatları, onu henüz havaya kaldıramıyordu. Çünkü Raphael'in Cascade'den beslenen yeteneğini onu iyileştirmek için kullanmasından bu yana geçen yıllar içinde, bozuk sol kanadı sağ kanadıyla neredeyse aynı görünecek kadar düzelmişti.

Jessamy'nin bu aşamaya gelene kadar çektiği acıyı sadece en yakın ailesi ve arkadaşları biliyordu. Fizyoterapi Galen'in ağzını açık bırakacak kadar acımasızdı ve Raphael'in silah ustasına Barbar lakabının takılmasının bir sebebi vardı. Ama Jessamy kanat üzerinde gökyüzüne ulaşmaya kararlıydı ve Galen de onun her isteğini desteklemeye kararlıydı. Şu anda gerçek uçuşu sürdüremese de, yüksek bir noktadan havalandığında kontrollü bir süzülüş sağlayabiliyordu.

Gökyüzünde olmaktan duyduğu sevinç ... akkor halinde doğru kelime olabilir.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye ekledi diğer kadın. "Çocuklar size bayılıyor."

"Sanki yılın etkinliğini kaçıracakmışım gibi." Elena omzunu Jessamy'ninkine çarptı, ikisi de kadınlara göre uzun boyluydu. "Partilerine davet edilmediğim için hakarete uğrardım." Oyunlar, yemekler ve müzikle dolu neşeli bir şenlik olmuştu. Şimdi yetişkinler eğlenirken, büyük çocuklar küçüklere bakıcılık yapacak, yetişkinler de gece boyunca onlara göz kulak olacaktı.

Ancak yetişkinliğin eşiğindeki gençlere balonun ilk saatine katılmaları için izin verilmişti. "Gençken böyle bir şeye katıldığımı hayal bile edemiyorum," dedi Jessamy'ye, renkli fenerlerle aydınlatılmış taş bir köprüye adım attıklarında.

Ağaçlarda ve Sığınak'ın bahçeleri boyunca uzanan patika yollarda başka fenerler parıldarken, büyük kapalı meşaleler bu soğuk bahar gecesinde hem sıcaklık hem de ışık yarattı. Yollar ölümsüz bir ihtişamla giyinmiş melekler ve kıdemli vampirlerle doluydu.

Görkemli güzelliği inkâr edilemezdi.

Birden fazla kişi onlara doğru bir bakış attı ama kimse yanlarına yaklaşmadı. "Naasir, insanlara ters ters mi bakıyorsun?"

Omzunun üzerinden gümüş gözlü bir bakış, ifadesi o kadar sade ki derisinin altında vahşi ve benzersiz bir oyunculuğun gizlendiğini asla bilemezsiniz. "Sadece son derece ciddi görünüyorum."

Andi, kolunu onun koluna sokmuş, onlara bakıyordu. "En asık suratlı halini takınıyor." Bir fısıltı. "Dehşete kapıldım."

Naasir eğilerek keskin kaplan-yaratık dişleriyle kulağının ucunu ısırdı. Andi irkildi, ardından hiç güç kullanmadan göğsüne vurdu ve ona doğru eğilerek elini pazılarına doladı. İkisi de gülünç bir şekilde

Naasir *hala* Elena'ya tam türünü söylemeyi reddetse bile çok güzeldi. Oh, ve diğer herkes onun bilmemesinin çok *komik* olduğunu düşündü. Ha!

"Ellie! Ellie! Ellie! Buraya gel!" Dolu sesi vadinin kenarındaki evlerden birinden geliyordu, sesi küçük ve parlaktı. "Öğretmen Jessamy! Çok güzel görünüyorsunuz!"

Elena ikinci kata baktığında, kahverengi kanatlarının uçları siyah olan ve saçları siyah bukleler halinde dağılmış bir çocuğun açık bir pencereden kendisine doğru baktığını gördü. Küçük bedeni pencereden o kadar uzağa eğilmişti ki, düşmesini sadece büyük kuzeni engelleyebilmişti.

Jessamy onun yanında aynısını yaparken Elena da el salladı. "Bu gece uslu durursan yarın seni uçururum!" Sam Sığınak'taki en sevdiği insanlardan biri olmaya devam etti.

Bunca zaman sonra bile beyni meleklerin yavaş büyüme hızını algılamakta zorlanıyordu ve Sam'in bu kadar küçük bir çocuk olarak kalmasına hâlâ bazen şaşırıyordu ama bildiği bir şey vardı: Onu hayatı boyunca sevecekti. Çocukta öyle bir kalp ve tatlılık vardı.

"Söz mü?" Sam bağırdı.

"Söz veriyorum!" Ona bir öpücük verdi, sonra kuzenine el salladı. "Ve sana da, Tarielle!"

On beş yaşlarında olan çelimsiz kızın yüzü gülüyordu. "Sabırsızlanıyorum!"

"Rafa! Rafa!" Sam Raphael'e el salladı, küçük bir metronom hızındaydı. "Yarın Ellie'yle uçmaya gideceğim! Tari de uçacak!"

Raphael'in çocukluk lakabı, içlerinden birinin daha büyük bir yetişkinin bu lakaptan bahsettiğini duymasının ardından çocuklar arasında yeniden canlanmıştı. Ve başmeleğinin çocuklara karşı her zaman yumuşak bir noktası olduğu için, ona bu şekilde hitap etmekte serbesttiler.

"Belki ben de size katılırım. Tabii ki davet edilirse," dedi çocuklara.

Heyecandan patlamak üzereydi.

Küçük arkadaşlarından ayrılıp köşeyi döndüklerinde yer *sarsıldı*.

Bu ne bir sarsıntıydı, ne de sadece bir titreme. Sarsıntı patikayı yukarı kaldıran ve Elena'yı tek dizinin üzerine sertçe çökerten şiddetli bir sarsıntıydı. İçinden acı fışkırdı. Buna aldırmadan Jessamy'yi yakaladı, diğer kadın patikadan yandaki gölete savrulmadan önce. Önlerinde Naasir, Elena'nın çıplak gözle takip edemediği o hızlı gümüş hareketlerinden birini yaptı ve hem kendisini hem de Andi'yi altlarında savrulan yerden kaldırdı. Bir kedininki kadar emin ayaklarının üzerine indi.

Sam! Sam! Elena Raphael'i görememesine rağmen ona bağırdı. *Pencereden dışarı sarkıyordu. Ve Tari onu tutuyordu!*

İkisini de yakaladım, diye teminat verdi Raphael ve Raphael onun kollarından değil, başmelek gücünden bahsettiğini biliyordu. Bu güç artık Cascade tarafından beslenmiyordu ama yine de *güçtü*.

Hareket durana kadar onları tutuyorum. Havalanabilir misin?

Hayır, ayağa bile kalkamıyorum.

Sarsıntı bir saat gibi gelen bir süre boyunca durmadı. Yanlarında bir ev çöktü, toz gri bir patlamayla dışarıya doğru patladı ve Elena'nın dilini kumla kapladı; Elena içerideki meleklerin vadiye dalmayı başarmış olmalarını umuyordu.

Yukarı baktığında, gökyüzünde birçoğu kucaklarında çocuklarla uçan melekler gördü. Güzel. Aşağıda, hava

tozlu sise dönüşüyordu ve göletteki lanet su *kaynıyordu*.
"Jess?"

"Görüyorum, Ellie." Jessamy eliyle Elena'nın kalçasını kavrarırken, Elena onun kolunu ölümüne tutmaya devam etti. "Isıyı hissedebiliyorum. Bu sadece hareket değil. Bu gerçek bir ısı."

"Kahretsin." Elena bilgiyi Raphael'e iletti, o da şu anda havadaydı ve yüksek bir noktadan ihtiyacı olanlara yardım edebiliyordu. Galen onun yanındaydı, bu da Elena'ya Raphael'in eşi olduktan sonraki ilk yıllarda göstermeyeceği bir güven göstergesiydi çünkü Jessamy Galen'in kalbiydi.

"Trace!" diye seslendi, gruplarının son üyesini görememişti.

"Arkanda!" diye seslendi vampir. "Köprüden çıkan yoldayım! Eğer bu yakında durmazsa, bana doğru sürünmeye başla!"

Sonra durdu. Elena'nın gözlerinin açılmasına neden olan büyük bir sarsıntı ve yankılanan bir çatırtıyla. Jessamy'yi kendine doğru çekerek, köprü kaynayan suyun içine çökerken kaslarının yırtılmasıyla havaya yükseldi.

Elena başka bir meleği taşıyacak kadar güçlü değildi ama arkadaşının çok ince ve hafif olmasının yardımı oldu.

Trace'in yakınındaki bölgeye zar zor ulaşabildi.

Elena yere inmekten çok düşerken Jessamy'yi yakaladı. Ayağa kalktıklarında üçü de uzaktan bile haşlamaya yetecek kadar sıcak olan buharlı suya baktılar. Bir ölümlü için ölümcül olabilecek bir yaranın ölümsüzler tarafından iyileştirilebiliyor olması canlarının yanmadığı anlamına gelmiyordu.

İçine düşmüş olsaydı kazan Jessamy'nin kanatlarını eritebilirdi.

Hareket etmeye başlamadan önce kendilerine sadece bir saniyelik şok izni vermişlerdi. Jessamy koşmaya başladı.

Sam ve Tarielle ile çevredeki diğer çocukların sorumluluğunu üstlenirken, Trace içeride mahsur kalan olup olmadığını görmek için yıkılmış bir binaya girdi.

Elena da aynısını yaptı.

Sol kanadı sürükleniyordu ve bir tendonunu ya da bağını kopardığını biliyordu. Feci bir depremin ardından şikâyet edecek bir şey yoktu. İşine devam etti.

* * *

LAncak bir saat sonra toplam hasar hakkında gerçek bir fikir edinebildiler. Üç melek ölmüştü, vücutları o kadar kötü ezilmişti ki iyileşme yetenekleri bile hasarı onaramamıştı. Beş vampir de benzer bir kaderi paylaşmıştı. Elena şiddetli ezilme yaralanmalarının her ikisini de öldürebileceğini bilmiyordu ve şimdi bilmemeyi diliyordu. Çünkü ezilme çok *şiddetli* olmalıydı.

İnsanlar macun haline geldi.

Bir santim ötedeki diğerleri hayatta kalmıştı ama iyileşmeleri korkunç olacaktı. Neyse ki ölenler ya da ağır yaralananlar arasında çocuk yoktu. Küçük olanlar, onları pencerelerin yakınında ya da balkonlarda gören merak ve heyecan sayesinde kurtulmuşlardı. Kaçmak ya da kurtarılmak için kolay yerlerdi.

Ölümcül ezilme yaralanmaları sadece bunlar değildi. Kırık kemikler, daha az şiddetli kompresyon hasarı, çökmüş kanatlar, liste uzundu ve ısınmış doğal gaz veya kaynar su patlamaları nedeniyle yanan birkaç sakin de vardı.

"Peki ya Sığınak'a en yakın ölümlü köyleri?" diye sordu nefes almak için durduğunda. "Onları kontrol eden oldu mu?"

Mahsur kalanlara yardım etmekten yüzü kir içinde kalmış olan Raphael -sarsıntının etkisiyle uçuşunun kenarından aşağıya fırladıktan sonra bir kayaya tutunmuş olan bir vampiri kurtarmak da buna dâhildi- başını salladı. "Bir kanat gönderdim."

Çünkü o, eşi, bir zamanlar ölümlüydü ve hâlâ ölümlü bir kalbe sahipti; diğer başmelekler ölümlülerin hayatlarını kurtarmaya değmez diye göz ardı edebilirken, Raphael bunu yapmazdı.

"Hasar yok," dedi ona. "Depreme dair hiçbir iz yok. Sığınakta lokalize olmuş gibi görünüyor."

Kahretsin. "Bu iyi olamaz."

Raphael'in yüz ifadesi onun endişesini yansıtıyordu. Çünkü dünya son kez havaya uçmaya başladığında, kendilerini yıkıcı bir Çağlayan'ın içinde bulmuşlardı. Ancak şimdi toparlanabildikleri bir kaskad.

Dünya bir darbe daha kaldıramayacak kadar kırılgandı. Bunun doğal bir olay olması gerekiyordu, baş meleklerin damarlarında dolaşan güçle bağlantılı bir olay değil - dünyayı bir milyon parçaya ayırabilecek kadar acımasız bir güç.

4

Interlude Bir Başmeleğin Düşüşü

Laric'in başı belaya girecekti.

Tekrar.

Geç kalmaya çalışmış gibi değildi. Sadece oluyordu. Bugün olduğu gibi, annesinin yaptığı ballı kekler dikkatini dağıtmıştı ve şimdi Medica'daki derslerine geç kalacaktı. Ama o ballı keklerin tadı damağında kalmıştı.

Gülümseyerek sola doğru eğildi ve gökyüzünde bir parıltı yakaladı.

Başka bir melek olduğunu düşündü, muhtemelen eldiven ya da başka bir zırh giyen savaşçılardan biri... ta ki yaklaşına kadar. Parıltı zırh değil, melek gücünden bir şimşekti.

Laric gözlerini devirdi. "Tipik."

Yeni güçlenen meleklerden biri ne zaman sinirlense, etrafa oklar fırlatmaya başlıyordu. Bu sinir bozucuydu; eğer belirli yeminler etmiş bir stajyer şifacı olmasaydı, içkilerine biraz "sakinleştirici" damlatmak isterdi. Tüm bu sinir bozucu kas yığının serserileri uyuturdu.

Başka bir şimşek, bu seferki onlardan hâlâ biraz uzakta olmasına rağmen kemiklerini titretecek kadar gürültülüydü.

Teni buz kesti.

Gözlerini kısarak daha dikkatli baktı. Ve yutkundu. Bunlar sert davranan iki melek değildi. Hayır, baktığı şey iki *başmelek* arasındaki ciddi bir savaşıtı.

Bu mesafeden yüzlerini göremiyordu. Beyaz kanatlar, uzun siyah saçlar, bir kadın. Soluk altın rengi kanatlar, siyah saçlar, bir adam. Caliane ve Nadiel.

Aşıkların kavgası olmayan ölümcül bir vahşilikle savaşıyordu. İçine panik saplandı ve yere düştü. Ne kadar geç kalacağı umurunda değildi.

başmelekler savaşıtı.

Yere inmeye o kadar odaklanmıştı ki ölümcül darbeyi görmedi, sadece alevlerin tüylerini yaktığını, gökyüzü erirken derisini erittiğini hissetti - bir *başmeleğin* vahşi ölümünün cehenneminden doğan dehşet verici bir yanık.

Laric çığlık attı ve düştü.

5

Kadro, yaralıları yardım etmek ve hasarlı bölgeleri stabilize etmek için ellerinden geleni yaptıktan sonra ertesi sabah şafak vakti boş meydana buluştu. Kadro dışında meydanadaki diğer insanlar sadece Elena, Hannah ve Leydi Sharine'di.

Konsoloslar genellikle Kadro toplantılarına katılmazlardı ama üçü de Sığınak'ta olduğu için bu doğal bir seçim gibi görünüyordu. Leydi Sharine'in resmi olarak Titus'un eşi olmaması da kimsenin umurunda değildi; bu toplantıda söz hakkını kendi başına kazanmıştı.

Ancak beklenmedik bir şekilde deprem gündemin en önemli maddesi değildi.

"Qin nerede?" Caliane balo için seçtiği sofistike beyaz derileri değiştirme zahmetine katlanmamıştı ve şimdi kan bulaşmış ve tozlanmışlardı; dizleri, insanların üzerinden gerçek evleri kaldırmak için toprakta diz çöktüğü için simsiyahtı. Tüylerinin bembeyazlığı da daha iyi durumda değildi.

"Dün sabah burada olmadığını fark ettim." Zanaya kaşlarını çatı, menekşe rengi gümüş saçları yüzünden iyice dökülmüştü ve vücudu kalçasının ortasında biten basit bir keten tunikle kaplıydı.

Beyaz alçı tozu kalçalarını kapladı ve omuzlarını çizerek teninin canlı abanoz rengini matlaştırdı. "Ben

hiç şaşırmadım. Qin'imizin partileri ne kadar çok sevdiğini hepimiz biliyoruz."

Elena Nil Kraliçesi'nin kuru mizahını takdir etmeye başlamıştı ama iğneleme bir yana, Zanaya haksız değildi. Elena Qin'in yokluğunu fark etmiş, hatta Raphael ile bu konuda şakalaşmıştı. "Yarın tam on birde geleceğine on dolarına bahse girerim." Kadim, Kaskad tarafından zorla uyandırıldıktan sonra burada kalmış olabilirdi ama dünyada daha az var olmak isteyen bir adamı Elena hayal bile edemiyordu.

"Bize hakaret ediyor!" Aegaeon elindeki tokmakla pantolonunun koyu kahverengi derisine vurdu; göğsündeki gümüş girdabı kaplayan metalik file üst kısmı dışında üst tarafı çıplaktı.

İkincisi geçici bir dövme ya da sanat eseri değil, Raphael'in Lejyon işareti kadar onun bir parçasıydı.

"Bu bir savaş ilanıdır!"

"Sakin ol Aggie," diye mırıldandı Zanaya, yangına sadece kendisinin yapabileceği şekilde körükle giderek.

Elena bir kahkaha atma dürtüsüyle savaştı; Nil Kraliçesi'nin meselelere yardımcı olmadığını biliyordu ama Zanaya'nın Illium'un sperm donörünün kışına dayanamamasını ve bunu saklamak için hiç çaba göstermemesini seviyordu.

"Zanaya'ya katılıyorum." Aegaeon'un yüzü benek benek kırmızı ve beyaza dönerken Caliane alnını ovuşturdu, kanatları parlamaya başlamıştı. "Qin muhtemelen olayların sosyal boyutundan kaçıyordu ve hâlâ havada, felaketin farkında değil. Sorular ancak on birde ortalıkta görünmezse ortaya çıkar."

"Bu deprem hafızamdaki en kötü deprem. Bir zamanlar arazide sadece bir çatlak olan yeri şimdiki geçide dönüştüren sarsıntılardan bile daha kötü." Alexander'ın sözleri onları doğru konuya geri döndürdü. "O sarsıntılar

geçit hattı boyunca yoğunlaşmış ve Sığınak'ta büyük bir hasara yol açmamıştır."

Caliane, "Hafızam seninkiyle aynı hizada," diye ekledi ve Sharine'e döndü. "Arkadaşım mı? Benim unuttuğum bir zamanı mı hatırlıyorsun?"

Ama Illium'un annesi başını salladı, gözlerinin soluk şampanya altını şafak ışığında narin bir parlaklıktaydı. "Böyle bir sarsıntıyı ya da trajedide kaybettiklerimizi anmak için yaptığım bir sanatı hatırlamıyorum. Sığınak'ta daha önce bu tür bir kayıp yaşadığımızı sanmıyorum ama Tarihçimize danışmalıyız."

"Jessamy bunu bir saat önce kontrol edebildi," dedi Raphael, bir zamanlar tertemiz olan siyah derileri şimdi yırtılmış ve çizilmiş, saçları kum ve küçük moloz parçacıklarıyla doluydu. "Kütüphane ve Arşivler çoğunlukla ayakta."

"Peki o ne diyor?" Titus, Elena'nın onun iç sesi olduğunu bildiği bir sesle gürledi.

"Sığınakta bu şiddette bir depreme dair yazılı bir kayıt yok. Ayrıca son zamanlarda meydana gelen küçük sarsıntıları da takip ediyor ve şu ana kadar daha önce benzer bir sarsıntı raporuna da rastlamadığını söylüyor. Andromeda'yla birlikte her yeri aramadıklarını da belirtti."

Elijah, "Ama o görevlerinde gayretli ve bilinen tarihimizin bir parçası olsaydı bu kadar önemli bir olaydan zaten haberdar olurdu," dedi ve başıyla onayladı.

"Sorun şu ki," diye mırıldandı Suyin, Titus'un gürültülü olduğu kadar sessizdi, "bitmiş gibi görünmüyor." Yüzünü ovuşturarak sol gözünün köşesindeki küçük güzellik izini sıyırdı. "Bunun şu anda serbest bırakılmış bir basınç birikimi olduğunu söyleyemeyiz."

"Suyin haklı." Elijah'ın altın sarısı saçları terden ıslanmıştı ve kir, tünığının soluk kahverengisini çiziyordu. "Yıkım sırasında kaynamaya başlayan sularda hiçbir belirti yok.

soğuyor ve zehirli ısıtılmış gazlar yeryüzünden dışarı pompalanmaya devam ediyor."

"Annem uyumasaydı bize cevaplar verebilirdi," dedi Alexander, sesi Elena'nın daha önce hiç duymadığı bir şekilde yumuşaktı. "Toprakla ilgili konularda uzman bir bilgeydi."

"Evet." Caliane'in gülümsemesi yumuşaktı, anılara ve zamana ait bir şeydi. "Gzrel kendi alanında çok başarılıydı."

"Güncel bir uzmanımız var mı?" Zanaya konuşurken kanadını İskender'in kanadının üzerinde gezdirdi; aşıklar ve yoldaşlar arasında sessiz bir rahatlık okşayışı.

İki isim öne sürülmeden önce biraz tartışma yaşandı; biri Japonya'da yaşayan kıdemli bir vampir bilim adamı, diğeri ise Elijah'ın bölgesinde yaşayan bir melek araştırmacı. Hiçbir ölümlü düşünülemezdi. Melek bölgesinin en gizli ve kutsal kalbi olan, çocuklarını kucaklayan ve onların savunmasız bedenlerini ve kalplerini dünyadan saklayan Sığınak için değil.

Burası aynı zamanda dünyadaki her bir ölümlüyü, yollarına asla günaha sokmayarak koruyan yerdi. Çünkü eğer bir ölümlü melek bir çocuğu öldürürse? Dünyadaki her bir ölümlü için oyun biterdi, kör edici melek öfkesi karşısında tüm rasyonel düşünceler silinirdi.

Masum ya da suçlu, *fark etmezdi*.

Raphael'in ölümlüleri tek kullanımlık ateşböceklerinden daha fazlası olarak görme yeteneği önemli olmazdı.

Çocuğun ailesinin acısı karşısında değil.

Melek doğumları o kadar nadirdi ki, her biri arasında yüzyıllar geçebilirdi.

Başmeleği elinden geleni yapardı ve onun yanında duran arkadaşları vardı... ama zamanla başmelekler savaşta düştü ya da uykuya daldı, yeni başmelekler doğdu ya da yükseldi... ve ölümsüzlerin uzun hafızaları vardı.

Sonunda, melek türünün içindeki aşırılık yanlıları - insanları çiftlik hayvanları olarak görenler- kazanacaktı. Kibrin ve çağlar boyu kontrolsüz gücün tutuşturduğu çirayını yakmak için tek bir kibrit.

İnsanlığın bir daha asla sesini duyurmasına izin verilmeyecekti. Elena'nın omurgasında bir ürperti dalgalandı.

Hayır, Sığınak'ın düşmesine izin verilemezdi.

* * *

BKadro bir sonraki adımları belirlediğinde Elena bitkin düşmüştü ama uyumayı aklına bile getirmede. İlk acil müdahaleden sonra, yapılacak işe daha uygun kıyafetler giymek için birkaç dakikasını ayırmıştı, o geri sıkışmış.

Raphael de aynısını yaptı, ikisi de fırsat buldukça temasa geçtiler. Genel olarak artık büyük keşifler yapılmıyordu, sadece enkazı temizlemek ve bu konuda yetenekli olanlar için acil onarımlar yapmak ya da ölümcül sıcaklıklarda kaynamaya devam eden suya karşı bariyerler koymak gibi yıpratıcı işler yapılıyordu.

Elena inşaatçı olmadığı için temizlik işlerine yardım ediyor ve ihtiyacı olanlara malzeme taşıyordu. Yaralı kanadı yüzünden cezalıydı ama bir şifacıya görünmeye zahmet etmemişti. Uçmayı ilk öğrendiği zamanlarda aynı tendonu birçok kez yırtmıştı ve tek çarenin zaman olduğunu biliyordu - ve şifacılar çok daha kötü büyüklükteki yaralanmalarla uğraşıyorlardı.

Suyin'in vadiden yükseldiğini gördüğünde şifacılar için yiyecek topluyordu; ak saçları ve kusursuz yüzüyle güzel ve insanlık dışı bir yaratıktı.

Sol gözünün en uzak kenarının altındaki tek güzellik izi dışında hiçbir kusuru yoktu, bronz primerler dışında kanatları kar kadar beyazdı.

Kollarının arasında sırtı kırılmış, kanatları kopmuş ve güzel sarı elbisesi kan ve kirle lekelenmiş bir meleğin gevşek bedeni yatıyordu. Ama başı hâlâ boynuna bağlıydı.

Sonra Suyin Elena'nın gözleriyle buluştu, sessiz gözyaşları yanaklarını çiziyordu.

Melek başaramamıştı. Ya bağlantı varmış gibi görünmesine rağmen omuriliği boynundan kopmuştu ... ya da melek hücreleri bile ayak uyduramayacak kadar ezilmişti.

Elena boğazındaki kalınlığı yuttu ve Suyin kendi görevine devam ederken bile kendi görevine devam etti.

Zaman ilerledi. Bir

saat. İki saat.

Qin'den hala iz yok.

* * *

Tsaat 11'i gösteriyordu.

* * *

RAaphael, Qin'e her zaman sempati duymuştu. Kalbi olan kadın olmadan yaşama fikri onu paramparça edene kadar sevmenin ne demek olduğunu anlamıştı. Qin'in bir meleği sevmesi

Korkunç yeteneği onu deliliğe sürüklediği için dünyada kalamaması, kimsenin başına gelmesini istemeyeceği bir cehennemdi.

Ama diğer adam hâlâ bir *baş melekti*. Bu güç seviyesi beraberinde sorumluluk da getiriyordu. Ve Raphael Aegaeon'dan pek çok nedenden ötürü hoşlanmasa da, diğer adam haklıydı: Kadronun önceden ayarlanmış bu toplantısına gelmemek bir savaş ilanıydı.

Ancak en kötüsü bu değildi.

"Daha önceki konuşmamızdan sonra," dedi Titus, yüz ifadesi ölümcüldü, "casus şefimle temasa geçtim. Ozias geçtiğimiz hafta Qin'in bölgesine gitmiş."

Kimse buna gözünü kırpmadı. Hepsi birbirini gözetledi.

"Benim için bir mektup hazırlamanın tam ortasındaydı.

Qin

bir haftadır görülmedi, onun yokluğu istihbarattan emin olması için yeterince işaret etti."

Lanetler havayı maviye çevirdi.

Doğası gereği sessiz olan Suyin bile nefesinin altında mırıldandı, çenesinin ince çizgisinde bir tik vardı.

Zanaya'nın sonraki sözleri çok daha yüksekti, yuvarlak elmacık kemikleri bir kir tabakasıyla lekelenmişti; Nil Kraliçesi, Suyin'in vadinin iç yüzeyinde yıkılmış evlerden birçok insanı kurtarmasına yardım etmişti.

Ancak kirin altındaki teni öfkeyle parlıyordu. "Uykuya daldı ve vampir ayaklanmasının ardından felaketle sonuçlanan bir savaştan *yeni* çıkmış bir dünyada bizi sadece sekiz başmelekle mi bıraktı?"

Aegaeon, meydana en yakın evlerin pencerelerinde kalan az sayıdaki camı da sarsan bir kükremeyeyle başını geriye attı.

Elijah daha sakindi ama bir elini tozla kaplanmış altın rengi saç tellerinin arasından geçirirken omuzları kaslarla sertleşmişti. "İkinci adamıyla konuştun mu?" Titus'a yöneltilmiş bir soru.

"Hayır. Ozias ile sadece bu toplantıdan kısa bir süre önce konuşabildim. Ama sanırım Zanaya haklı - piç kurusu uykuya daldı."

"Anlaştık." Caliane'in soğuk, berrak sesi. "Yani, şimdi sekiz kişiyiz."

Raphael çenesini sıktı ve boşluğa doğru bağırma d ü r t ü s ü y l e savaştı.

On, dünyada olması gereken en uygun başmelek sayısıydı - bölgeler arasında örtüşen güçlerinin saldırganlığa yol açmaması için yeterli boşluk bırakırken, aynı zamanda vampirleri kontrol etmek için doğru sayıda apeks yırtıcıya sahipti.

Savaş sonrası ayaklanma kan gölüne yol açmıştı.

Eşi hâlâ zaman zaman rüyasında bunu görüyordu, kâbuslar gözünün önünde kırmızı renkte akıyordu.

Sekiz baş melek. Bu
zamanda mı?

Sikeyim.

Yumruğunu açmaya zorladı. Lojistik bir yana, bu aynı zamanda bu meydandaki her bir başmeleğin artık zamana kilitlendiği anlamına geliyordu. Ne olursa olsun uyuyamazlardı. Hiç kimsenin acı çekmelerini istemeyeceği kadar korkunç yaralanmalardan bile kurtulmak için *anshara'ya da* giremezlerdi. Bilinçli ve hazır olmak zorundaydılar.

Yorgunluğa yer yok. Sonunda nefes almak için zaman yok. "Yakında yerine birini bulma şansımız nedir?"

Bu düşünce Raphael'in aklından geçerken Suyin sordu. "Çağlayan'ın sona ermesinin üzerinden çok uzun zaman geçmedi. Henüz bir değişim döneminde olabiliriz."

"Bunu bilmenin hiçbir yolu yok." Caliane başını salladı. "Alexander ve ben bunu çağlar boyunca gördük. Bir zamanlar, iki yüz yıl boyunca yedi kişiyle birlikte hüküm sürdük ve sonunda dünyayı sıkıştırmak ve

nüfusu daha dar alanlara sıkıştırmak. Diğer tek seçenek, kana susamışlık olmaması için vampirlerin toplu olarak katledilmesi olurdu."

Raphael bunun meleklerin büyük bir kısmının zorunlu uykuya dalmasına yol açacağını fark etti. Çünkü meleklerin vampirlere ihtiyacı vardı; bu gizli simbiyotik ilişki, tarihlerinden silinecek kadar eski bir savaşın ardından doğmuştu. Bunu sadece Lejyonu ona söylediği için biliyordu.

Ölümcül toksinle enfekte olan halkımız, zehrin kaybolması umuduyla çağlar boyunca uyumaya karar verdi. Uyandıklarında, eskinin küllerinden yeni bir halkın doğduğunu ve toksinin hayatta kalanların kanına kalıcı olarak bağlandığını gördüler.

Delilik ve ölüm hüküm sürüyordu, ta ki tek bir bireyin çaresizliği meleklerin bu kırılgan yeni insanların onların kurtuluşu, iyileşmiş dünyalarının bir hediyesi olduğunu anlamasını sağlayana kadar.

Melekler sadece ölümlülerdeki toksini temizleyebildikleri için aklı başındaydı ve böylece vampirleri yarattılar. Bir unsur ortadan kaldırır ya da onu sınırlı bir kaynak haline getirirseniz tüm sistem çökerdi. Vampirleri öldürmekle melek soyu kendi kendini öldürmüş olacaktı çünkü hangi ölümlü, ölümsüzlüğe yakın yaşam vaadinin tek bir melek saldırısıyla yok edilebilecek sahte bir vaat olduğunu anladıktan sonra vampir olmak isterdi ki?

Evet, melek soyu din değiştirmeye zorlayabilirdi ama bir bütün olarak kötü insanlar değillerdi. Zaman zaman güçle yozlaştılar ve çok sık kibirlendiler, ama ölümsüz ve ölümlü çocukları sevdiler ve korudular ve - tek bir aşırılık yanlısı dışında - ölümlü yenilikleri ezmeye çalışmadılar, yüceliklerini yok etmediler.

Rızasız yapılan her şey, tüm uygarlıkları bunun ağırlığı altında çürüyene kadar tüm meleklerin kanına damlatılan bir zehir damlası olacaktı.

6

"Caliane haklı." Alexander burnunun üst kısmını başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırdı, gözlerini bir saniyeliğine kapattı ve Naasir'inkilerle aynı delici gümüş rengi irisleri ortaya çıkarmak için açtı. "Yerine birini bulabileceğimizin garantisi yok." Başmelek olmadan çok önce general olan bir adamın pragmatik sertliği.

"Rakamlara gelince," diye devam etti, "yedi acımasızlığın çok ötesinde. Uzun vadede ölümcül olabilir. Sekiz ... sekiz yapılabilir. Bizi kemiklerimize kadar yıpratacak ama hırpalanmış ve çürümüş bir dünyayla bile yapılabilir." Pers Başmeleği diğerlerine baktı. "Bu konuda hepimiz aynı fikirde olmalıyız. *Uyuyamayız*. Yaramız ne olursa olsun ya da ne kadar yorulursak yorulalım."

Çemberdeki her bir başmelek tereddüt etmeden kabul etti.

Kadro hakkında pek çok kişinin anlamadığı şey de buydu. Raphael'in türü kaprisli ve zalim olabilirdi ve sık sık birbirleriyle küçük kavgalar çıkarırlardı ama konu varlıklarının nedeni olduğunda işlerini yaparlardı. Qin gibi kontrolden çıkmış baş melekler ve Lijuan gibi güç delisi megalomanlar, melek tarihinin sonsuzluğuna karşı yerleştirildiklerinde aykırı kişilerdi.

"Durumu teyit etmek için en az ikimizin Qin'in bölgesine gitmesi gerekiyor." Alexander iki elini de kalçalarına koydu. "O zaman bölgeleri yeniden bölüşmemiz gerekiyor." Çünkü

Toprağı seven bir adam olarak, daha fazla göz kulak olmak konusunda pek de hevesli görünmüyordu.

Çünkü işleri bitmişti. Hepsinin.

Savaş yaklaşık on bir yıl önce sona ermiş olabilirdi, ancak onlara yıkılmış bir dünya bırakmıştı. Hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıkan tek tük yeniden doğan kümelerinden bahsetmiyorum bile. Lijuan zehrinin damlacıklarını konfeti gibi çeşitli bölgelere saçmış, onlara son bir kez acı acı gülmüştü.

Sığınak balosunun sorunsuz bir şekilde bir araya gelmesinin ve pek çok insanın başka partilerden bahsetmesinin tek nedeni, herkesin *bir mola vermek istemesiydi*. Elena bu sözleri kısa bir süre önce kulelerinde durup şehirlerine bakarken söylemişti.

Manhattan yine parlıyordu ama bir yara izi taşıyordu. Raphael'in melek ateşiyle kavrulmuş, hiçbir şeyin büyümediği ve hiçbir yaşamın gelişmediği ölü bir yama. Lijuan'ın çürüme ve ölüm salgınının habercisi olan hastalıklı böceklerinin istilasından korumak için kendi şehrini yaralamak zorunda kalmıştı.

Toprağın kendisi artık zehirli değildi ama hayvanlar gibi ölümlüler, melekler ve vampirler de ondan kaçınıyordu. Raphael bir keresinde kavurucu bölgenin kenarında durmuş ve bir yer örümceğinin tam sekiz ayağından birini yiyip bitiren karanlığın üzerine koymak üzereyken rotasını değiştirdiğini görmüştü.

Şehirleri bu tür yaralar taşıyan tek şehir olmaktan çok uzaktı. Hepsi de görünür değildi, birçoğu zihinlerde ve ruhlarda nesiller boyunca yankılanacak hasarlar halinde karanlık gölgeler olarak kalıyordu.

Toplantı nasıl gidiyor?

Eşinin sesi zihninde parlayan bir bıçak gibiydi, bu sesin netliği onun artan gücünün bir göstergesiydi. *İçindeyiz*

Qin'in uykuya daldığı anlaşması.

Elena küfretti.

Aynen öyle, Elena-mine. Temizlik nasıl gidiyor?

Sakin ol, dedi. Araya girmemin nedeni, Galen ve çeşitli kalelerdeki diğer komutanların savunmasızları Sığınak'ın en istikrarlı görünen kısmına taşımak istemeleri. Orası Suyin'in bölgesi.

Bekle, dedi Raphael ve Suyin'in cevabından emin olmasına rağmen, Kadronun tartışmasını bir rica ile böldü.

Çin Başmeleği hemen kabul etti. "Elbette. Savunmasızlarımız önce gelir. İnsanları uçurumun tepesindeki evlerde isteyip istemediğimizi de düşünmeliyiz."

"Aynı şeyi geçit duvarlarının iç tarafındaki seralar için de söyleyebilirim." Zanaya yüzünü ovuşturdu. "Oradaki hasarın yoğunluğu bana vadinin, dünyanın temellerinin birbirine çarptığı bir alanın tam üzerinde yer aldığı için var olabileceğini düşündürüyor."

"Fay hattı mı?" Titus, modern terim hakkındaki bilgisiyle Raphael'i şaşırtarak, "Fay hattı mı?" dedi. "Evet, belki de haklısın."

Elijah bu konuya ağırlık verirken, Raphael Suyin'in onayını Elena'ya iletti.

Teşekkürler, Başmelek. Zihinleri aracılığıyla ona bir öpücük gönderildi. Ayrıca, bilginiz olsun, insanlar Ataların uyandığını mırıldanıyor - sarsıntıların sebebinin bu olduğunu söylüyorlar. Meleklerin bile öcüleri olmasına bayılıyorum.

Umalım da hayal ürünü varlıklar olarak kalsınlar, dedi Raphael yanıt olarak. Çünkü Sığınak'ın altında uyudukları söylenen sözde Atalar'ın melek türünün şafağından geldikleri bildirilmişti. O kadar eski varlıklar ki, en yaşlı melekler bile

-kendi Eskileri- kim ya da kimler olduğu hakkında en ufak bir fikre bile sahip değillerdi.

ne olabileceklerini.

Elena'nın varlığı, karşı duvarları olmayan ve asla da olmayacak bir eşin akıcı rahatlığıyla zihninden kayıp giderken Raphael, Qin'in görevlerini ihmal ettiğini doğrulamak için en uygun kişinin kim olduğu konusuna geçen tartışmayı düşündü.

Aegaeon en az iki kişi olması gerektiği konusunda haklıydı. Bu bir kural değil ama iyi bir gelenektir ve bu tür bir durumda ayrıntıların teyit edilmesi söz konusu olduğunda kıskançlıklara ya da yalancılık suçlamalarına karşı koruma sağlamayı amaçlıyordu.

Kadronun tamamının gidememesi Sığınak'a verilen zararla ilgili değildi - şu anda burada yapabilecekleri ve başkalarının da üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktu. Bu, dünyada sürekli bir başmelek varlığıyla ilgiliydi. Qin'in en az bir haftadır topraklarında olmadığını bildiklerine göre bu gerçek daha da önem kazanıyordu; oradaki vampirler bunu fark ederdi.

Yakında Qin'in bölgesi dışındaki vampirler de öyle olacaktı. Kadronun dikkati dağılmış gibi görünemezdi.

"Gidebilirim," dedi Raphael. "Bölge şu an için sabit." Dahası, Dmitri, Aodhan, Illium, Jason ve Venom ya bölgede ya da yakınlardaydı. Elena'nın çiçeği burnunda muhafızlarının kıdemli üyeleri Janvier, Ashwini ve Vivek de oradaydı.

Genç oldukları için son üçü Kadro tarafından pek tanınmıyordu ama birlikte, bazen Jason'ı bile şaşırtan bir bilgi edinme yöntemiyle kurnaz ve zeki bir ekip oluşturuyorlardı.

"Sana katılacağım," diye mırıldandı Aegaeon, daha önceki öfkesi şimdi Pasifik Adalarının yok olan Başmeleğine odaklanmıştı. "Yani ben

Qin'in adını lanetleyebilir ve büyük olasılıkla uyuduğu yerde atalarına hakaret edebilir."

Kararını veren Raphael duş almak ve uzun bir uçuş için daha uygun olan derileri giymek için çeyrek saatini ayırdı. Eşi onu geçidin en ucunda karşıladı; burada çatık kaşlı ve yorgun gözlü bir grup akademisyen modern ekipmanlarla ölçümler yapıyordu; şimdilik Zanaya'nın önerdiği gibi iç koridorlar boş kalacaktı, risk çok yüksekti.

"Güvenle uç, Başmelek." Kirpikleri tozla kaplanmış ve derisi çamurlu bir renge bürünmüş olan Elena elini onun ensesine doğru kaydırды. "Ve Aegaeon'u öldürme."

"Yapamam," dedi Raphael, dağ güneşinde parıldayan beyaz altın rengindeki kanatlarını açarak. "Ne yazık ki sekizimize birden ihtiyacımız var." Yüzünü buruşturdu. "En azından birlikte uçmuyoruz. Bu öneriyi o yapmadı, ben de yapmadım. Sadece şu anda ayrılmayı kabul ettik. Yolculuk sırasında birbirimizi görürsek, hiç şüphesiz görmemiş gibi yapıp yolumuza devam edeceğiz."

Onu öptü ve bu onun kanında bir ateşti ve sonsuz bir ihtiyaç, tutku ve aşktı.

"*Knhebek, hbeebi,*" dedi dudakları ayrıldığında, savaşçı başmeleği, ezilmiş safir kadar mavi gözleri ve kemiklerine damgalanmış kararlılığıyla.

Geri adım atarak, yüzünde ani bir şeytani sırıtişla ... uçurumdan vadiye doğru geriye doğru düştü. *Yakında uyursun, Lonca Avcısı. Yorgunsun.* Dönüp uzun uçuşuna hazırlanmak için gökyüzüne doğru yükselmeye başlamadan önce, sesi zihnine çarpan deniz gibiydi, tanıdık bir vahşilik.

Elena gökyüzünün kenarındaki daha ince havayı sevmiyordu ama Raphael'in ciğerleri onunkiler gibi değildi. Ölümsüz olabilirdi ama baş melek değildi. *Yapacağım,* diye söz verdi,

Ama bu onun kaderinde bozacağı bir sözdü çünkü on dakika sonra Raphael Kayboldu üzerinde ve ufuk, Nefes nefese kalmış melek gibi bir genç, bir mesajla birlikte yanına indi. Sarı saçlı, kırmızı yanaklı çocuk insani terimlerle on altı yaşlarındaydı ve bu da onu depremin ardından yardım etmesine izin verilecek kadar yaşlı yapıyordu. "Eşim." Yutkunarak hava alırken göğsü kabardı ama çocuk bir şekilde kanatlarının düşmesini engellemeyi başardı. "Evinizden bir mesaj var. Efendinin ikincisi onu işaretledi.

acil olarak."

Yüzü ürperen Elena, adamın uzattığı katlanmış kâğıt parçasını aldı. Mesaj *sadece* Sığınak için kullanılan ağ üzerinden gelmiş olmalıydı. Elena'nın Sığınak ağının dünyadaki insanların büyük çoğunluğu tarafından kullanılan birbirine bağlı ağın altında yer alan "hayalet" bir sistem olduğunu anlaması zaman almıştı.

Tüm kablolar ya da diğer cihazlar yeraltına gömülmüş ya da sadece meleklerin ulaşabileceği yerlere yerleştirilmişti. Sistem ayrıca küçük ve özel bir ekip tarafından sürekli olarak izleniyor ve kazara meydana gelebilecek her türlü izinsiz girişin engellenmesi ya da şüphe uyandırmayacak şekilde ele alınması sağlanıyordu.

Illium, teknoloji ilk uygulanabilir hale geldiğinde kurulmasına yardım ettiği ve hala gerektiğinde yükseltilmesine yardım ettiği sistemi açıklarken ona "Saldırıları nadirdir," demişti. "Teknik konular sizi sıkacaktır ama ağımızı görünmez olacak kadar derin ve karanlık bir gölge olarak düşünün."

Sistemi uydu tabanlı bir sisteme yükseltmekten bahsediliyordu ama belli ki insanlar uyduları *görebiliyordu*, bu yüzden daha belirgin başka bir amaca bağlanması gerekecekti. Elena mührü sökerken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Mesaj kıdemli kâhyaları Yana tarafından alınmış ve genç kuryeye teslim edilmişti.

Kısa ve özdü: *Elena, baban ciddi bir kalp krizi geçirdi. Yoğun bakım ünitesinde durumu kritik. Üvey annen eve dönmeni istedi. Havaalanına varır varmaz jet senin için hazır olacak.*

Elena'nın zihni sessizlikle uğulduyordu, yankılanan bir boşluk ona hızlı kararlar alma mesafesi veriyordu. "Teşekkür ederim," dedi mesajı getiren çocuğa. "Henüz geri dönüş yok." Mesajı doğrudan kendisi gönderecekti.

Çocuk başıyla onayladı ve havalanmak için geri çekildi. O kadar genç olmasına rağmen dikey uçuş onun için zahmetsizdi; bu onun asla hafife alamayacağı bir mucizeydi. Ama panik halindeki zihni uçan bir meleğin görüntüsüne takılmak isterken bile hareket ediyordu, kendi zonklayan kanadı farkındalığının arkasına itilmişti.

Yaptığı ilk şey, kıdemli çalışanlarından birini bulmak oldu. -Naasir'di. Tüylü gümüş rengi saçları arkadan bağlanmıştı, gömleksizdi ve tehlikeli enkazın Sığınak sakinleri için tehdit oluşturmayacağı bir alana taşınmasına yardım ederken teni terden kayganlaşmıştı.

Ona olanları anlattığında, "Sen git, ben diğerlerine söylerim" dedi.

Uyuşmuş bir halde etrafındaki yıkıma baktı. "Burada yapacak çok şey var."

"O senin baban, Ellie. Dmitri ya da Honor yaralansaydı ben de aynısını yapardım." Çenesini gökyüzüne doğru eğdi. "Balo için gelen güçlü meleklerle dolup taşıyoruz. Fiziksel iş birkaç gün içinde bitecek ve sen zaten cılızsın."

Adamın son seferinde büyük bir eliyle yüzünü kavrayışından, onu hafifletmeye çalıştığını anladı.

Suçluluk duygusu. İ e yaradı.       haklıydı. Olayların bütününe bakıldığında, o cılızdı. "Sam'e ve diğer çocuklara veda edecek misin? Zamanım olmayacak."  ocukların Naasir'i çok sevdiklerini biliyordu - onları yaramazlık yaparken yakaladığında hırlasa bile.

İçindeki ilkel yaratığı birçok yetişkinin g rmediğı bir şekilde gördüler ve sevdiler.

"Evet," diye söz verdi onu kollarına sarmadan ve yüzünün yan tarafını onunkine s rtmeden önce. "Sen babanın yavrususun. Git hadi. Seni yanında isteyecektir."

Uyu ukluğı  atlamak üzereydi, gözleri yanıyordu. Başını sallayarak uzaklaştı ve büyük ölçüde zarar görmeden ayakta kalan kalelerine yöneldi. Normalde havaalanına u ardı ama kanadı yaralı olduğı için Yana'dan -küçük, hızlı ve göz kamaştırıcı derecede zeki-başka bir ulaşım aracı ayarlamasını istedi.

Meleklerin konforu için tasarlanmış kapalı bir kabini olan bir kamyona dönüştü,  of r  ise Sığınak'ın bulunduğı bölgede büyümüş be  yüz ya ında bir vampirdi.

Yarı dağ keçisi gibi sürüyordu.

Başka bir zaman olsa, korkusuzluğı ve çılgın refleksleri hakkında onunla  akala ırdı ama bu yolculuk sessizlik içinde geçti.

Onu havaalanına başka birinin gideceğı sürenin yarısı kadar bir sürede g   t   r d   .

"Teşekkür ederim," demeyi başardı.

Ak amın ilk ı ıklarında parıldayan g r sakallarıyla belinden eğilerek selam verdi. "Benim için onurdur, Konsolos."

Kısa bir süre sonra zayıf bir sinyal aldığını fark ettiğinde jetteki koltuğundaydı. Havalanmadan önce bundan yararlanmaya karar vererek Dmitri'ye mesaj attı: *Durumunda bir değişiklik var mı?*

Yanıtın gelmesi o kadar uzun sürdü ki kanı dondu, kalbi buz kesti.

Dmitri'nin gecikmeli cevabı endişelenmekte haklı olduğunu gösteriyordu: *Acil ameliyat sırasında solunumu durmuştu. Onu geri getirdiler ama ameliyathaneden çıkana kadar kimse tam durumunu öğrenemeyecek.*

Parmakları telefonunun üzerinde sıkıştı.

Bir çatırtı sesi, hasar ekran boyunca belli belirsiz bir örümcek ağı.

7

Elena uçuşu nasıl atlattığını bilmiyordu.

Sadece yorgunluk bile onu uyutmalıydı ama omzundaki zonklayan ağrı ve midesindeki bulantı onu ayakta tutuyordu. Raphael'i daha fazla strese sokmaması gerektiğini biliyordu ama konuşmak istediği tek kişi oydu.

Kırık ekranlı telefonunu eline alarak arama yaptı. Ancak bağlantı defalarca koptu, ta ki sonunda ayrı yolculuklarında ikisinin de telefonunun çektiği noktalara gelene kadar.

Onun sesini duyunca neredeyse yıkılacaktı.

Ona olanları anlatmayı başardıktan sonra, "Sadece sonsuza kadar devam edeceğini düşünmüştüm," dedi. Sesi sert çıkmıştı, boğazı acımıştı. "Gitmiş olabileceği bir zamanı hiç düşünmedim." Jeffrey *hep* oradaydı ve bir parçası hep orada olacağına inanmak istiyordu. "Hâlâ çok kırılmış durumdayız ve şimdi bizi düzeltmek için asla şansım olmayabilir."

"Hayır, *hbeebi*, düşüncelerinde o yolda yürüme." Raphael'in sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Sen ve baban ilk tanıştığımız zamandan çok daha farklı bir yerdesiniz. Bunun büyük bir kısmı seninle ilgili. Pişmanlıkla dans etmek için hiçbir nedenin yok."

Bağlantı kopmaya başlayana kadar onunla konuştu. Ve her ne kadar onu yanında istese de.

New York'a gelmesi için. Çünkü o bir baş melekti ve bu da ağır ve zorlu bir görev anlamına geliyordu. Bu yolculuğa çıkmasının nedeni, başka bir başmeleğin kişisel ihtiyaçlarını bu görevin önüne koymuş olmasıydı; Raphael'i asla bu görevle kendisi arasında bir seçim yapmak zorunda bırakmayacaktı.

Hangi kararı verirse versin, bu ona zarar verecekti.

"Elena." Vedalaşmaya hazırlanırken sesinde bir burukluk vardı.

"Gitmeli ve Qin'i bulmalısın." Sesi hırıltılı da olsa güçlüydü. "En kısa zamanda yanımda olacağını biliyorum. Seni seviyorum, Başmelek."

Cevap veremeden bağlantı kesildi. Ama her şey yolundaydı. Sevildiğini biliyordu; daha önce hiç tecrübe etmediği bir şekilde sevildiğini... Kemiklerini ürperten bir korkuya karşı midesini sıkarak bir kulenin çatısına adım atmış ve kaderine doğru yürümüştü.

Kanatların sesi, zihnindeki çalkantılı okyanus olan bir gücün öpücüğü, o imkânsız mavilikteki gözler parlayana kadar gülüşü, artık onun için eviydi.

Bugün bu duyguya sıkı sıkıya sarıldı ve Raphael'in göğsünde, kanatları onu sarmış halde uyuyormuş gibi yapmaya çalıştı. Ama zihni dönüp durmaktan, Jeffrey'nin öldüğü haberiyle uçaktan indiği bir eve dönüşü hayal etmekten kendini alamıyordu.

Saatler, uykunun çok az bir kısmının arasında dayanılmaz bir yavaşlıkla geçti ve sabahın erken saatlerinde hastaneye girdiğinde, dışarıdaki dünya zifiri karanlıktı ve gözleri kurumuştı. Felaketten sonra uykusuz kalmasının üzerine bir de çapraz zaman dilimleri eklenince

çok uzun süre devam etti ama korkudan güç alan adrenalin vücuduna pompalanmaya devam etti.

Önce Gwendolyn'i gördü.

Diğer kadın yoğun bakım odasından yeni çıkmıştı, yüzü yıpranmıştı ve simsiyah saçları gelişigüzel bir şekilde ensesinde topuz yapılmıştı. Ama şimdi bile, omuzları çökmüş ve yüzünün ince kemikleri teninin krem rengine karşı sapsarı dururken, Gwendolyn Deveraux'da tarif edilemez bir zarafet, et ve kemiğin ötesine geçen bir zarafet duygusu vardı.

"Gwendolyn."

Başını kaldıran Gwendolyn, Elena'nın kollarına atılmadan önce bir dakika boyunca ona baktı. Jeffrey'nin ikinci karısı daha önce Elena'yla hiç bu kadar yakın temas kurmamıştı ama Elena tereddüt etmeden kollarını Gwendolyn'e doladı ve hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sarıldı. Gwendolyn her zaman ince yapılıydı ama bugün kendini kırılgan, kemikleri narin bir kuş gibi hissediyordu.

"Şşş," diye mırıldandı Elena diğer kadını sallarken, göğsü dökemediği gözyaşlarıyla gerilmiş ve kasları düğümlenmişti. "Sorun yok. Ben artık buradayım. Bunu halledeceğiz."

8

Birkaç dakika sonra yutkunarak hıçkırıklarını geri çeken Gwendolyn, geniş etekli ve vücuda oturan lacivert elbisesinin ceplerine doldurduğu mendillerle gözyaşlarını sildi. Ortadan kumaş bir kemerle bağlanmıştı, Gwendolyn'in üzerine giydiği bele kadar uzanan hırka ise bembeyazdı.

Elena, Gwendolyn'in şık kıyafetinden bunun onun normali olduğu dışında bir şey anlamadı. Tıpkı Elena'nın bıçaklarının onun olduğu gibi. Kendi şehrindeki bir hastane için fazla olduğunu bilse de üzerinde en az on tane vardı. Panikle savaşmak için tanıdık olanın rahatlığı... Gwendolyn kıyafetlerini de aynı ayrıntılara gösterilen özenle giyiyordu.

Gerçek hikâye kızarmış gözlerinde ve Elena'ya tutunmak için zarif soğukkanlılığını nasıl kaybettiğiydi.

"Çok özür dilerim." Teknik olarak Elena'nın üvey annesi olan kadın elindeki kâğıt mendilleri buruşturup bir top haline getirdi. "Kızlar için kendimi tutmaya çalışıyordum ama sen benim için asla bir çocuk olmadın." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz gözbebekleri büyüdü, yüzü düştü. "Oh, bu-"

"Anlıyorum." Elena onun yumruk yaptığı elini sıktı. "Yetişkin olarak tanıştık." Sadece bu da değil, Jeffrey'den yirmi yaş küçük olan Gwendolyn, aralarında başka bir ilişki olması için her zaman çok gençti.

"Tıpkı benim seni hiçbir zaman bir anne figürü olarak görmediğim gibi," diye ekledi Elena, "sen de beni hiçbir zaman bir çocuk olarak görmedin." Aramızda sadece

Elena'nın hayatındaki tek anne figürü olan Marguerite ise çoktan ölmüş ve gömülmüştü.

Gwendolyn bir kez olsun bu duruma meydan okuyacak bir şey söylememiş ya da yapmamıştı; hatta Elena ve Jeffrey'nin çatırdayan ilişkilerini onarmaya yardım etmeye çalışmış ama yaralarının ne kadar derin, izlerinin ne kadar kalın olduğunu asla bilmemişti.

Ama o hâlâ Elena'nın babasıydı.

Elena'nın elleri ve ayakları altında kaygan bir kan nehrinde sona eren küçük bir ailenin bir parçası, kız kardeşlerinin ve annesinin çılgınlıkları onu bugüne kadar rahatsız eden bir kabus.

Dam

la.

Dam

la.

Dam

la.

Sonsuza dek o geceyle ve kız kardeşlerinin parçalanmış ve kirletilmiş bedenleriyle ilişkilendireceği sesle göğsü sıkışmıştı. Kırık bir parmaktan damlayan kan yere düşüyordu. Elena'nın avcı kanıyla doğmuş bir canavarın evlerine girdiği o geceyi tekrar tekrar hatırladı.

Güzel, güzel avcı. Seninle oynamaya geldim.

Canavar gittiğinde, tüm mutluluklarını da beraberinde götürmüştü.

Belle ve Ari öldü. Marguerite'in ruhu o kadar vahşileşmişti ki, denemiş olsa da devam edememişti.

Elena, Beth ve Jeffery hayatta kalmış olabilirlerdi ama bir daha asla eskisi gibi olamayacaklardı. Jeffrey'nin kalbi kırık, Elena dehşet içinde, Beth sessiz ve korkmuş, çok küçük ve kafası karışık. Tek merhamet Beth'in o gün orada olmaması, kanda kaymaması, dehşet içinde koşmaması, katliamda bir ceset daha olmamasıydı.

Jeffrey'nin onları götürdüğü otelde Beth onun yatağına girdiğinde Elena ona sımsıkı, çok sıkı sarılmıştı.

hemen sonrasında. Sadece kız kardeşinin sıcaklığını hissetmek, nefes alışını dinlemek, kalp atışlarını duymak istemişti. Beth, "Beni eziyorsun, Ellie," diye yakınırdı ama Ellie hiç kıpırdamazdı.

İkisi de kederli bir çaresizlikle birbirlerine tutunmuşlardı.

Elena'nın öfkesi daha sonra gelmişti. Marguerite'in onları terk etme kararıyla birlikte... Ama o zamana kadar zaten içten içe zarar görmüşlerdi. En çok da Jeffrey.

"O nasıl?" diye sormak için kendini zorladı Gwendolyn.

"Hâlâ dokun ve git." Diğer kadın elini Elena'nın koluna koydu. "Bilincini kaybetmeden önce seni sordu." Bakışları, o güzel ve normalde huzur veren koyu mavi, Elena'ya yalvardı. " 'Ellie, Ellie'mi getir,' dedi."

Babası uzun, çok uzun zamandır onun takma adını kullanmamıştı. Hayatında ona uzun ve resmi bir isim olan Elieanora diye hitap etmekte ısrar eden tek kişiydi. Yetişkin hayatı boyunca edindiği bu alışkanlığı değiştirmişti ...

Nefesi kesildi, kalbi acı dolu bir ritim tutturdu. "İçeri girebilir miyim?"

Gwendolyn başını salladı. "Bir seferde sadece bir ziyaretçiye izin veriyorlar. Kızları bu gece için evlerine gönderdim. Eve'in deyimiyle 'anne sesimi' kullanana kadar üçü de gitmedi. "

Gwendolyn'in "kızlar" tanımına doğal olarak Beth'i de dahil etmesi onun kalbi hakkında çok şey söylüyordu.

Gwendolyn, "Başmelek'in ikincisi çok nazikti," diye ekledi. "Kule'yi aradığımda resepsiyon görevlisinin mesaj alacağını düşünmüştüm ama adımı verdikten sonra beni doğrudan ona bağladı. Bir listede olduğumu mu söyledi?"

"Elbette öylesin, Gwendolyn. Sen babamın karısısın. Beth, Amy, Eve, hepsi aynı listede."

Gwendolyn'in gülümsemesi titrekti, Elena'nın elini tutuşu Jeffrey'nin doğurduğu iki kızı da dahil ettiği için sessiz bir teşekkür gibiydi. "Dmitri'nin korkutucu olacağını düşünmüştüm ama çok nazikti. Seninle temasa geçmeyi başardığını söylemek için beni aradı ve daha sonra ne zaman ineceğini söyledi. Hemen sonra buraya geleceğini biliyordum."

Nazik, Elena'nın Dmitri'yle bağdaştırdığı bir kelime değildi ama yine de cömert ve sıcakkanlı Honor'la evliydi ve Sam bile onu seviyordu, bu yüzden belki de sadece Elena'ya göre bir pislikti. Adamın Gwendolyn için gizli yönlerini ortaya çıkarmasından memnundu.

"Ben artık Jeffrey'le kalacağım," dedi. "Sen eve git, biraz dinlen."

Gwendolyn kapalı gözlerini ovuşturdu. "Sana iyi bir baba olamadığını biliyorum," diye fısıldadı, yeniden ıslanan gözlerini açtığında, kılcal damarlar beyaza karşı kırmızıydı, "ama seni seviyor. Lütfen bunu unutma."

Elena başını salladı çünkü kalbi uzun zaman önce bir başkasına verilmiş, sonra da Gwendolyn'e sunabileceği şey gerçeğinin derme çatma bir taklidi olacak kadar çok parçaya ayrılmış bir adama aşık olmaktan başka bir şey yapmamış olan bu kadını incitmeye dayanamıyordu.

En kötüsü de Gwendolyn'in bunu bilmesiydi. Bilmeyecek kadar zekiydi. Ama Elena aşkın her zaman mantıklı olmadığını biliyordu. Ne de olsa o, kendi elini bir bıçağın ağzının üzerine kapatmasına neden olan bir baş meleğe aşık olmuştu, kanı kırmızı bir uyarıydı.

"Evde biri var mı?" diye sordu Gwendolyn. "Yalnız olmayacaksın değil mi?"

Gwendolyn, "Bütün kızlar," diyerek onu rahatlattı. "Harrison ve Maynard çocuklarla ilgileniyor ve Lonca da

Eve şefkat izni."

Harrison Beth'in kocasıydı, Maynard Amy'nin. "Güzel."
"Onu terk etmeyecek misin?" Gwendolyn kapıya doğru döndü.

Yoğun bakım odası, gözlerinin altındaki gölgeler morumsu morluklar. "Söz veriyorum."

Sonunda diğer kadını eve dönmeye ve biraz uyumaya ikna ettikten sonra Elena derin bir nefes aldı. Bu onu sakinleştirmede. Aksine, keskin ve keskin kokulu tıbbi hava her şeyi daha da kötüleştirdi, bağırsaklarındaki düğümleri onu boğmakla tehdit edene kadar sıkılaştırdı.

"Ellie?" Tereddütlü bir soru.

Kanatlarını sırtına hizalamaya dikkat eden Elena döndüğünde kendini soluk kahverengi tenli, yuvarlak yüzlü ela gözlü, kıvrırcık siyah saçlarını yanlardan tutturduğu düzgün bir bob şeklinde kestirmiş küçük bir kadınla karşı karşıya buldu. Koyu mavi önlük giymişti ve boynunda bir stetoskop vardı.

Elena kaşlarını çattı. "Özür dilerim," dedi, beyni bu genç doktoru *tanıdığı* bilgisiyle kekeliyor ama isim konusunda bir şey bulamıyordu. "Sizi tanımam gerektiğini hissediyorum ama-"

"Ah, merak etmeyin." Kadın bir el salladı, gergin ifadesi o kadar sıcak bir ifadeye dönüştü ki yoğun bakım ünitesinin kasvetli soğuşunu aydınlattı. "Beni son gördüğünde on beş yaşlarındaydım, çok kötü sivilcelerim vardı ve annemin deyimiyle her yerim sargılarla doluydu. Tıp fakültesi bunun icabına baktı, bırakın yemek yemeyi uyumaya bile zor vakit buluyorum."

Bir nöron ateşlendi. "*Lola?*" Elena'nın ağzı açık kaldı. "Şimdi de *doktor mu* oldun?" Son hatırladığında, arkadaşı Hector Santiago'nun kızı tek kelime bile etmeyen utangaç bir kız öğrenciydi.

Gamzeli bir gülümseme. "Yine de yerleşik."

"Baban nasıl?" diye sordu Elena. "Annenle birlikte taşındıklarından beri onunla pek konuşmadım." Gerçek şu ki, Santiago denemiş olsa da, Elena ölümsüzlere bulaştıktan sonra ilişkileri hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı. İkisi de hatalı değildi, sadece hayatları farklı alanlarda geçiyordu.

"O harika biri. Şu anda Virginia'da küçük bir sahil kasabasının şefi - sıkılacağından endişeleniyordum ama bugünlerde buranın yerlisi sayılır. Balıkçı arkadaşları var ve herkesi tanıyor. Bunun kötü niyetlileri hizada tutmayı kolaylaştırdığını söylüyor."

"Sevindim," dedi Elena, kalbi küt küt atarken ve ağzı kururken bile. Çünkü ertelemeye devam edemezdi.

"Ben sadece ..." Lola Santiago Jeffrey'nin odasının kapısına baktı. "Dosyadaki ismi gördüm ve baban olabileceğini düşündüm."

"Durumu hakkında bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı?" "Büyük bir miyokard enfarktüsü, büyük bir kalp krizi.

Başka bir deyişle. Ameliyatta komplikasyon oldu ama onu çabucak geri getirdiler. Şu anda bilinci kapalı ve bu olağan dışı bir durum değil ama sabaha kadar kendine gelmezse endişelenmeye başlayacağız."

"Uyanır uyanmaz görevlilere haber vereceğim." Elena'nın elleri terlemek üzereydi, nabızı boğazında atıyordu. "Babana selamımı söyle ve tüy üzerine girdiğimiz bahisten dolayı bana hâlâ on dolar borcu olduğunu söyle. Ne demek istediğimi anlayacaktır."

"Anlatacağım. Sürekli senden bahsediyor, birlikte çalıştığınız davalarla ilgili hikayeler anlatıyor. Seni balığa davet etmesi gerektiğini, eski günleri yad etmek için seninle bira içmesi gerektiğini söyleyip duruyor."

Elena gülümsemek istedi ama bunu tam olarak başaramadı. "Balık tutan kanatlı bir kadın. İşte bu görülmeye değer bir şey olacak," dedi boğazı tamamen kapanmadan önce.

Lola'nın gülümsemesi anlayışlıydı. "Geceleri hep buralardayım, bir şeye ihtiyacınız olursa ..."

Elena başını salladı, sonra kendini babasının odasına doğru yürümeye zorladı. Kapı gözünde daha da büyürken, Dedektif Hector Santiago'yu ve bir ömür önce birlikte nasıl çalıştıklarını düşündü. İnsanları kaybetmenin tek yolu ölüm değildi; bazen sadece sürüklenip giderlerdi. Ama ölümden farklı olarak, yeniden bir araya gelmek için bir şans vardı.

Aramızda bozulan şey düzeltilemez.

Babasıyla olan ilişkisi hakkında en yakın arkadaşına kendi kendine söylediği sözler. Şimdi yanılmış olmayı, Jeffrey ile birbirlerine söyledikleri son sözlerin geçmişin acımasız yaralarıyla çizilmiş sözler olmamasını umuyordu.

Elini soğuk hastane kapısına götürüp kapıyı iterek açtığı anda kalbi gümbür gümbür atıyordu.

9

Raphael, Elena'nın yanına dönebilmek için görevini bir an önce bitirmek amacıyla başmelek bedeninin sınırlarını zorladı. Elena'nın sesinde daha önce *hiç* böyle bir ton duymamıştı: acı, korku, keder, hepsi Jeffrey Deveraux'ya olan karmaşık duygularının etrafında düğümlenmişti.

Onun babasına karşı hissettiklerinin tamamını anladığını sanmakla hata etmişti. Onun için çok fazla katman vardı, onun lonca avcısı. Sonsuz bir uykuya yatmaya hazır birer Kadim olana kadar onu keşfedecekti. Ancak bugün önemli olan tek şey, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda ondan uzakta olmasıydı.

Çoğu savaşçı gibi, Elena da nadiren bu kadar açık bir şekilde savunmasızdı. Ona güvenmesi ve onu sevmesi doğasının özünü değiştirmiyordu, bu doğa şiddetli bir bağımsızlık temeli üzerine kurulmuştu. İlişkilerinin başlarındaki en büyük kavgalardan bazıları, onun özgür olma ihtiyacının, adamın onu koruma ihtiyacıyla karşı karşıya gelmesinin bir sonucuydu.

Sesi telefonda olduğu kadar kırık çıkıyordu. Tüm vücudu dönüp eve doğru gitmek için zihniyle savaştı.

"Sen bir baş meleksin," demişti ona, yönünü değiştiremeyeceği, ona gidemeyeceği acı gerçeğine karşı mücadele ettiğinde. "Milyonlarca hayat bugün bulacağın şeye ve bu keşfin sonuçlarına bağlı. Qin hakkındaki gerçeği ortaya çıkarma sorumluluğun her şeyden önce gelir."

Bunların sadece kelimelerden ibaret olmadığını biliyordu; yoldaşı, bir araya geldikleri günden beri onunla birlikte yürümüş, yükselişinden beri bağlı olduğu sessiz sözleşmeyi anlamıştı.

Uçuşunun aciliyetinin bir sonucu olarak, bir zamanlar Astaad'ın tropik bölgelerdeki zarif evinin önüne indiğinde terden sıırıslıklam olmuştu. Tek bir kat üzerine inşa edilmiş olan bu ev manzarayla uyum içindeydi ve tropik çiçeklerle doluydu. Evin karşısındaki palmyeler gökyüzüne karşı dalgalanırken, serulean mavisini okyanus yumuşak dalgalarla kıyıya doğru yuvarlanıyor, evden sadece kısa bir beyaz kumsalla ayrılıyordu.

Raphael içeride serin karo zeminler ve deniz esintilerine açılabilen büyük pencereler olduğunu biliyordu. Ancak Astaad'ın sevgili haremının bir zamanlar odalarını kahkahalar ve renklerle doldurduğu yer, Qin'in hükümdarlığında sessiz ve bir şekilde ... ıssız bir konuttu.

İkincisini söyleyen Jason'dı, çünkü Qin kendi bölgesinde hiçbir zaman başmelekler toplantısı düzenlememişti. İçlerinden özellikle yakın olduğu birini de davet etmemişti. Çünkü Qin Kadro'daki hiç kimseye yakın değildi. Raphael annesinin denediğini biliyordu ama Kadim amansızca uzak kalmıştı.

Caliane, Raphael Amanat'taki özel bahçesinde karşısında otururken saçlarını örerken, "O her zaman iyi huylu, hatta zariftir," demişti.

Uyandığından beri onunla böyle ailevi bir an yaşayabilecek kadar uzun bir yol kat etmişlerdi ama o gün aynı zamanda Cadre işlerini konuşan iki baş melek olmuşlardı.

"Ama," diye eklemişti, "bana öyle geliyor ki bunun nedeni Qin'in bu dünyadaki hiçbir şeyi umursamaması. Bu onu kızdırmıyor ya da mutlu etmiyor. Tüm duyguları Cassandra'ya gömülü. O bizim dünyamızda bir hayalete benziyor."

Raphael annesiyle aynı fikirdeydi ama diğer adama duyduğu sempati, Elena'nın sesindeki gözyaşlarının yakıcılığı altında yok olup gitmişti. Avcısı o kadar güçlüydü ki, ufukta neredeyse kesin bir ölüm vaadi varken onun yanında savaşmış ve asla geri adım atmamıştı. Görevinin getirdiği baskıların hiçbirisi altında ezilmeyen eşi. Ağlamaktan nefret eden sevgilisi.

Birlikte.

Birbirlerine verdikleri söz buydu. O kendi sözünü tutmuştu. Qin'in bencilliği yüzünden kendi sözünü tutamaması onu öfkeliyordu. Bunun yerine burada olmak, var olmaması gereken bir karmaşayla uğraşmak zorundaydı.

"Başmelek." Tanıdık bir vampir, teni bu bölgede sıkça görülen sıcak kahverengi tonunda ve yüzünde Jason'inkinden detay olarak farklı ama yapılış şekli olarak benzer kısmi bir dövme olan bir vampir evden çıktı.

General Atu bir savaşçının sertleşmiş yüzüne sahipti ve modern bir savaş pantolonu ile bu bölgenin nemine ve ısıya uygun, sert ama nefes alabilen bir kumaştan kolsuz bir tunik giymiş olsa da, tercih ettiği silah patikanın ezilmiş beyaz kabuklarına doğru tuttuğu bir mızrakta.

Saldırgan bir niyeti olmadığını göstermek için bir tören hareketi.

Vampir eğildi. "Başmelek Qin'in yardımcısı olarak sana hoş geldin diyorum."

Atu aynı zamanda Astaad'ın sarayının kıdemli bir üyesiydi ve bu bölgede çok saygı görüyordu. Jason'a göre vampir, Qin'in anılarında kaybolmamasını ve bir başmeleğin yapması gerekenleri yapmasını sağlamak için çok ağır işler yapmıştı.

Raphael diğer adama, kendi Yedi'sinden birine vereceği selamın aynısını verdi. "General."

Atu ayağa kalkarak onun bakışlarına karşılık verdi.
"Kadronun geri kalanı yolda mı?"

"Şu anda sadece Aegaeon."

"Beklerken size bir banyo odası ve temiz giysiler sunuyorum."

Raphael başıyla onayladı ve generali içeri kadar takip etti. Ne olursa olsun beklemek zorundayken birkaç dakikasını ayırmak daha iyiydi. Çünkü Atu'nun başmeleğini Raphael'in varlığından hemen haberdar etmek yerine böyle incelikler teklif etmesi Raphael'e sorusunun cevabını vermişti.

Ama onay almaları gerekir.

"Kulenizle irtibata geçmeniz gerekirse diye bir iletişim merkezimiz de var." Atu, Raphael'i sessizlik içinde yankılanan, harem ve Astaad'ın zeki ve güçlü iradeli kıdemli ekibinin seslerinden yoksun bir evin misafir kanadına götürdü.

İkincisinin ayrılması Qin hakkında bir yorum değildi; bu tür değişimler bir başmelek diğerinin bölgesini ele geçirdiğinde meydana gelirdi. Ancak sessizlik Qin'in başkalarını ekibine katmak için hiçbir şey yapmadığını gösteriyordu; insanları bir başmeleğin sarayına katılmaya ikna etmek çocuk oyuncağıydı ama *iyi insanları* ikna etmek çaba ve zekâ gerektiriyordu.

Bu eksiklik Raphael'e Atu ve Qin bölgeyi ele geçirdiğinden beri generalin taşıdığı yük hakkında çok şey anlatıyordu. Bu özel durumda bir saniye bile çok şey yapabilirdi; eğer başmeleği onun oyunlarını desteklemek için hiçbir çaba sarf etmeseydi, Atu kendi kalibresindeki diğerlerinin sadakatini kazanmakta pek başarılı olamazdı.

"Teklifin için teşekkür ederim," dedi Raphael, Elena'yla konuştuğu telefon elindeyken iletişim sistemini kullanmaya hiç niyeti yoktu. "Ev sessiz."

Atu'nun yüzünde en ufak bir titreşim bile olmadı. "Başmeleklerin hepsi çok farklı bireylerdir," diye politik bir cevap verdi.

Raphael onu daha fazlası için zorlamadı, mahremiyet için sabırsızlandığı zamanlarda bile. Misafir süitine girdiğinde - ötede okyanus dalgalarının güneş ışıltılarının uzandığı bir hibiskus çiçeği yığınının bakan geniş bir alan- yaptığı ilk şey Elena'ya bir mesaj göndermek oldu. Başka bir zaman da arayabilirdi ama babasıyla birlikte olabileceğine dair bir fikri vardı.

Birkaç dakika sonra telefon elinde çaldı. "*Hbeebti*," dedi, bir elini tüm o yemyeşil tropik güzelliğe bakan cama bastırarak.

"Sesini duymak çok güzel."

"Seninkinde acı duyuyorum." Kalbine kanlı iğneler batırdı. "Babana ulaştın mı?"

"Evet, tam odasına girmek üzereyken aradınız." İçine titreyerek bir nefes çekti. "Kapıyı itip açmaya başladığımda makinelerin bip sesini duydum ve geri çekildim. Kusacağımı sandım. Kendimi korkak gibi hissediyorum."

"Elena, bir değil iki baş meleklerle savaştın ve hikayeyi anlatmak için yaşadın. Asla bir korkak olmayacaksın." Cesareti onu zaman zaman korkutuyordu, kendi derisini bu kadar az düşündüğü için.

Ama bunun onun cesur yüreğiyle hiçbir ilgisi olmadığını ve geçmişiyle çok fazla ilgisi olduğunu anladı. "Ailenize yapılan saldırıdan sonra anneniz uzun süre hastanede kaldı." Avucunu cama o kadar sert bastırdı ki, kanatlarında parlayan güçle camı kırmamak için geri çekilmek zorunda kaldı. "İyi şeylerle ilişkilendirdiğin bir yer değil."

"Şimdiye kadar bunu aşmış olmalıydım." Öfkeli kelimeler alçak sesle ve özel olarak fısıldandı. "*Çocukken* olan bir şey peşimi bırakmamalı."

Camı kırma, gökyüzüne çıkma, eve uçma dürtüsüne karşı mücadele etti. "Hayır, *hbeebti*, işler böyle yürümüyor. Sonum gelene kadar anılarımda tekrar tekrar gökyüzünden yaralı ve çaresiz düşeceğim. Bazı anılar zihinsel yara izlerine dönüşür; solarlar ama asla yok olmazlar."

Ona aksini söylemek, ailesinin katledilmesiyle ilgili anılarının zamanla yok olacağına dair söz vermek kolay olurdu ama Raphael eşine yalan söylemezdi. "Bir zamanlar çok bilge bir avcının bana söylediği gibi, bizi biz yapan anılarımızdır."

"Ha." Hırıltılı bir nefes. "Ya daha fazla zamanım kalmazsa?" Bu kez fısıltısı daha yumuşak, daha titrekti. "Ya bu şekilde, aramızda öfke, acı ve suçlamalarla ölürse?"

Raphael yüzyıllar boyunca ölümü pek çok kez görmüştü ve bildiği bir şey varsa o da ölümün tek bir yol izlemediğiydi. "Kalbi artık atmayana kadar," dedi ona, "umut vardır."

"Bunu saklayacağım, Başmelek."

Raphael, Jeffrey Deveraux'nun böylesine sadık bir karısı ve çocukları olduğu için şanslı bir adam olduğunu düşündü; sevgilerinin nesnesi bunu hak etmese bile. Ama ikincisini söylemedi. Bazı ilişkilerin karmaşık olduğunu herkesten çok o anlıyordu.

Annesi delilik içinde kaybolmuşken toplu cinayet işlemiş, sonra da onu medeniyetten uzak, ıssız bir arazide kanlar içinde bırakmıştı.

Caliane onun kemiklerini kırmış ve kalbini parçalamıştı. Yine de bugün onu annesi olarak kabul etmiş ve hatta akıl sağlığının bir kez daha bozulmayacağına güvenmeye başlamıştı

Uzakta.

Aşk, mutlak cevapları olan matematiksel bir denklem değildi.

Uçucu ve sert olabilir ve sizi kanatabilirdi. "Ya sen Başmelek?" diye sordu sevgisi şiddetli ve sadık olan ve Raphael'in en değerli unsuru olan kadın hayat. "Çok yorulmuş olmalısın."

"Evet, duş alıp üstümü değiştireceğim." Bir elini saçlarına götürdü, saç telleri terden nemlenmişti. "Aegaeon arkamdan gelecektir." Raphael Cascade'in verdiği hızın bir kısmını korumuş olsa da, Elena'yla konuşmak için uçuş sırasında iniş de yapmıştı ve Aegaeon'un uçuş yolunda kaçınabileceği rüzgârlara çarpmıştı. "Dinlenmek için görevimiz tamamlanana kadar beklememiz gerekecek."

"Eğer Qin giderse, ne sen ne de başka bir başmelek dinlenemeyecek."

Alnını cama dayadı, kolunu başının üzerine koydu. "Hayallerimi yaşamama izin ver, *hbeebti*."

Yumuşak kahkahalar. "*Knhebek*, Başmelek. Kendine dikkat et yoksa bana hesap verirsin."

Eşinin sevgi ve ilgi dolu sözlerini kalbinde saklayarak soyundu ve hazır olan banyo yerine duşu kullandı. Nöbetçiler tarafından fark edildiğine şüphe yoktu. Yaklaştığını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmemişti, çünkü bu savaşla ilgili değildi.

"Küçük merhametler," diye mırıldandı kendi kendine, kanatlarında kalan damlacıkları silkeledikten sonra vücudunu kuruturken. Islaktan arınmak için tasarlanan tüyleri, söz konusu su olduğunda daha fazlasına ihtiyaç duymuyordu.

Verilen giysiler -koyu kahverengi pantolon ve Atu'nun giysileriyle aynı malzemeden kolsuz krem rengi bir tunik- yeniydi ve yeterince iyi oturuyordu. Misafir eşyaları, diye tahmin etti, Kulesinin de ziyaretçi melekler için bir giysi deposu tuttuğunun belirsiz bir farkındalığına sahipti.

her ne sebeple olursa olsun, kendi yedek eşyaları olmadan gelebilirler.

Çok hafif uçtukları için çoğunlukla kuryeler tarafından kullanılıyordu. Gerçi normal kuryelerin uzun süreli depolama için Kule'de dolapları olmalı, diye düşündü kaşlarını çatarak; kendi gençliğinde kuryelik yaptığı dönemde de böyle dolapları vardı. Tahta sandıklar, her birinin üstünde kuryenin ait olduğu sarayın adı yazıyordu.

Giyindikten sonra bir elini artık temiz olan saçlarında gezdirdi. Elini indirdiğinde dışarıdan içeri süzülen ılık - yoğun ve zengin bir sarı - yüzüğünün kehribar rengine vurdu. Yüzüğü ağzına götürdü ve dudaklarını yüzüğe bastırdı. Eşi için bir öpücük, onu tekrar görene kadar ona olan bağlılığının sembolü içinde güvenle tutuldu.

Generalle konuşmak niyetiyle gecikmeden odadan çıktı ve Aegaeon'un yüksek sesini duydu. Sesi takip edince konutun ana odasına ulaştı.

Çoğu melek evinin aksine, bu evin yukarı ya da aşağı doğru uçuş için merkezi bir çekirdeği yoktu - çünkü Astaad konutunu yerel koşullara göre inşa etmişti. Cam panelli merkezi çatı sabahları açılabilir, öğleden sonra yağmurlarından önce kapatılabilir, daha sonra gece yıldızları ve ılık akşam havası için tekrar açılabilirdi.

Hafıza titreşti.

"Gece yağmur yağarsa?" Astaad'ın kara gözlerinde kahkahalar, kadehini kaldırırken keçi sakalı bozulmamış ve mükemmeldi. "O zaman bu kaderdir ve tüm bu bölümün Mele'nin bitkileri için bir cennet olması da iyi bir şeydir."

Yeşilin zenginliğiyle dolu bitkiler, onlara bakan kadınla birlikte artık yoktu.

Raphael Astaad'a yakındı. Elijah'a yakın olduğu kadar değil ama arkadaş olmasalar da en azından dostane müttefiklerdi ve bu ilişki Elena'nın, Astaad'ın en sevdiği ve en gözde cariyesi olan Mele ile arkadaşlık kurmasıyla daha da büyümüştü.

Sonuç olarak, Raphael Pasifik Adalarının Başmeleğini Enclave'deki kendi evinde ağırladığı gibi, yıllar boyunca birkaç kez bu eve davet edilmişti.

Mele'yi bir ziyaretinde bitkilerle uğraşırken görmüştü; elinde uzun boyunlu bir sulama bidonuyla bir merdivene çıkmış, asma saksısından düşen bir sarmaşıkla ilgileniyordu. Mele

askısız bir elbise gibi görünen karmaşık bir sarong içinde pamuklu bir şal giyyordu, siyah bir arka plan üzerinde sarı frangipani çiçekleri basılmıştı.

Ancak o ana dair en çok hatırladığı şey, Astaad'ın merdivenin dibinde durup, çıplak ayakla ve bu kadar ağır bir su tenekesiyle bu kadar yükseğe tırmandığı için onu azarlamasıydı. Gülüyordu, her zamanki sakın ifadesi açık ve yaramazdı.

Raphael o anı bölmek istemeyerek eriyip gitmişti. Astaad'ın Mele'yi nasıl bu kadar sevip harem kurabildiğini ya da Mele'nin kendi kalbine karşı nasıl bu kadar cömert olabildiğini asla anlayamayacaktı ama bu ilişki onlar için işe yaramıştı.

Şimdi Astaad ağır bir yaranın iyileşmesi umuduyla uyuyor, Mele ve haremdeki kız kardeşleri de orayı terk etmişti. Geriye kalan tek şey soğuk kiremitler ve sağanak yağış sırasında çatı açık olsa bile yağmurun ulaşamayacağı köşelerde toplanmış oturma alanlarıydı.

Raphael başmelek arkadaşını tahmin ettiğinden daha fazla özlemişti. Astaad her zaman Kadro'daki en sakın kişilerden biri olmuştu; kendi halinde, hayatından ve aşklarından memnun bir adamdı.

Öğleden sonra yağın yağmurun ilk damlaları çatının camına vururken parmaklarını avucunun içinde kıvrırarak başını kaldırdı.

"Hayır, tazelenmek istemiyorum!" Aegaeon bağırdı, saçları ya terden ya da denize hızlıca dalmaktan ıslanmıştı. "Eğer Raphael zaten buradaysa, o zaman işimize bakalım!"

"Bu konuda hemfikiriz." Raphael uygun adım odaya girdi.

"Rafe," dedi ve Raphael bunun sinirlendirmek için söylendiğini biliyordu.

"Ah, yaş seni yakalıyor, ihtiyar," diye mırıldandı. "Benim tercih ettiğim ismi bir kez daha unutuyorsun."

Aegaeon'un yüzü benek benek oldu, yumrukları iki yanında tokmak gibi sıkıldı.

Derinlerin Başmeleği, oğlunun sarayına katılmayı reddetmesinden sorumlu tuttuğu adama karşı doğal hali olan öfkeye kapılamadan önce, Raphael General Atu'ya döndü. "Qin talimat bırakmış olmalı."

Atu başını salladı. "Başmeleği en son on gün önce gördüm. O gece bana Kadro'dan başkalarının, hatta belki de hepsinin buraya geleceğini ve geldiklerinde onları süitinin içindeki kilitli bir odaya götürmemi söyledi."

Çenesi sıkı ve vücudu savaşçı hassasiyetiyle tutulan Atu öne doğru adım attı. "Eğer beni takip ederseniz, baş melekler."

Raphael başını kaldırdığında Aegaeon kaşlarını çatmıştı ama Raphael'e duyduğu öfkeyi geride bırakmıştı. Illium'un babasına bağlılık göstermemesinin ardındaki gerçek yüzünden bu öfke daha da saçma bir hal almıştı. Aegaeon oğlunu ve Aegaeon'a tek çocuğunu doğuran olağanüstü kadını terk etmiş, her ikisine de eşsiz ve korkunç şekillerde zarar vermişti.

Adam başka bir sonucu nasıl bekleyebilirdi ki? Kibir gerçekten de aptallığa yol açıyordu.

"Qin bunu planlamıştı," diye mırıldandı Aegaeon. "Duyguların yönlendirdiği anlık bir karar değildi. Bu da durumu daha da kötüleştiriyor."

"Evet." Pasifik Adaları'nın yönetimini ele geçiren ama asla ismini vermeyen başmelek depresyona girmemiş, Cassandra'nın yanında olduğu bir dünyada asla yürüyemeyeceğini bildiği için bu sert eyleme sürüklenmemişti.

Raphael'in bir parçasının affedebileceği kadar iç burkan bir çağrı. İnsanlar kırılır. Ölümsüzler bile. Ve Qin

Cascade tarafından Uyku'dan çıkarıldı, ardından Astaad savaş sırasında düştüğünde Kadro'ya girmeye zorlandı.

Ama Qin'in dünyanın kırılğan istikrarının farkındayken bilinçli bir niyetle bunu yapması? Hayır, bu affedilemezdi. "Burası Astaad'ın evi olmaya devam ediyor, değil mi?" diye yorumladı Atu'yu, Raphael'in tene sıcak geleceğini bildiği yağ damlacıklarıyla dolu tavan pencerelerinden gelen doğal ışıkla aydınlanan geniş koridorlarda takip ederlerken.

Başıyla sağındaki duvarı işaret etti. "Onu son ziyaretimden bu tapa kumaşının asılı olduğunu hatırlıyorum ve Mele'nin haremdeki kız kardeşlerinden biri dalgalarda zıplayan çocukların resmini yapmıştı."

Aegaeon ona "Astaad'ın Uykusu'ndan önce bu konutta hiç bulunmadım," diye hatırlattı. "Farklı bir adada tanıştık, sonra zamanımızın çoğunu Cascade'in çeşitli karmaşalarıyla uğraşarak geçirdik.

"Beni buraya kısa bir tanışma için davet edeceğini de sanmıyorum. Sanat hakkında söyledikleriniz, buranın tasarımı ve yaklaşırken gördüğüm bahçelerden anladığım kadarıyla burası bir saray değil, bir ev gibi hissettiriyor."

Raphael'in Aegaeon'a karşı bir kör noktası varsa, o da diğer adamın çirkin seçimlerine odaklanma ve onun zekâsını ve ince anlayış kapasitesini unutmaya meyilli olmasıydı. Bu tür kör noktalar baş meleklerin ölümüne neden olur. Önyargılarını bir kenara bırakmalı ve Aegaeon'a hem bir başmelek hem de bir dost olarak davranmalıydı.

-Ve olası bir tehdit.

"Evet," dedi, "haklısın. Saltanatımın iki yüzüncü yılına kadar buraya davet edilmedim, o zaman birbirimizi Kadro'yla ilgili pek çok konuda aynı düşündüğümüzü anlayacak kadar iyi tanımaya başlamıştık. Burası sıradan tanışmalar için bir yer değildi."

"Evin hâlâ Astaad'ınmış gibi hissettirdiğine dair sözlerine bakılırsa" -Aegaeon'un çenesinde bir kas seğirdi- "Qin burada uzun süre kalmayı hiç düşünmedi. Kök salmadı."

"Hayır, bunu en başından beri açıkça belirtti ama ben onun kısa döneminin bize en az bir yüzyıl kazandıracağını düşünmüştüm." Dünyayı istikrara kavuşturmaya, hastalık ve ölüm temeli üzerine inşa edilmiş bir savaşın kalan son gölgelerini yok etmeye yetecek kadar.

"Ben de uyanık olmak istemiyorum," diye mırıldandı Aegaeon, çünkü elbette bu onunla ilgili olmalıydı. "Ama işte buradayım."

Raphael cevap olarak kayıtsız bir ses çıkardı. Kaskad'ın çalkantılı enerjileri Aegaeon'u Uyku'dan çekip çıkarmış olsa da, Derinlerin Başmeleği tekrar güç sahibi olmanın tadını çıkarıyordu. Hoşuna gitmeyen şey ise oğlunun onu reddetmiş olmasıydı.

Illium bu konuda kamuoyuna tek bir kelime bile söylememişti.

Bunu yapmasına gerek yoktu; mavi kanatlı meleğin babasının yerine Raphael'in yanında durmayı seçmesi yeterince açıktı. Tüm melek dünyası Illium'un dile getirilmeyen kınamasını anlamıştı.

Duruşu Aegaeon gibi bir adam için dayanılmaz bir hakaretti.

"Başmelekler." General Atu parlak siyah bir çift kapalı kapının önünde durdu. Hava akışını sağlamak için çıtaları vardı ama bu çıtalar aşağıya doğru dar bir açı yapıyordu, böylece kimse ötesinde ne olduğunu göremiyordu. "Efendimin kamarasındayız."

Kapıları iterek açtığında, sıcak ve rahat görünen ve Mele'nin izlerini taşıyan geniş bir oturma odasıyla karşılaştı. Beyaz rattan mobilyaların üzerindeki parlak minderler, altın grisi fayansların serinliğini kıran dokuma halılar, sıcak ve doğuştan gelen bir ev hissi veren bir yerdi.

Ama haremın renklerle dolduracağı vazolar kısırdı.

Raphael baktı ve Qin'in on yıldan uzun süredir ikamet ettiğine dair tek bir işaret bile bulamadı. Başmelek arkadaşının Uykudan hiçbir şey almadan çıkmış olması önemli değildi; o Kadro'nun bir üyesiydi ve sonsuz kaynaklara erişimi vardı. Astaad'ın tüm serveti ona geçebilirdi. Başmelekten başmeleğe, Kadro söz konusu olduğunda veraset bu şekilde işliyordu.

Özel odasına yerleştirmek için *bir şey* edinmeliydi.

Aegaeon bir deniz kabuğu aldı ve kulağına götürdü. Yüz ifadesini yumuşatan huzur şaşırtıcı bir şeydi. "Bu topraklar beni her zaman çağırıyor ama onu almayacağım, şimdi bile." Deniz kabuğunu özenle yere bırakarak Raphael'in yoğun mavi-yeşil gözleriyle buluştu. "Bu Astaad'la olan kısa birlikteliğime saygısızlık olur."

Raphael, "Sanırım onu alacak birini bulmakta sorun yaşayacağız," dedi. "Onunki bölgeler arasında en dağınık olanı ve zaten başka bir bölgeyi idare eden bir başmelek için kolay erişilebilir bir yer değil." Raphael'in meseleleri nasıl bölüşeceklerine dair hiçbir fikri yoktu ama bu ciddi bir hareket gerektirecekti. "Birçoğumuzun parça parça olması gerekebilir."

"İdeal değil"-elini gözleriyle aynı tonda olan omuz hizasındaki saçlarının arasından geçiren Aegaeon nefesini üflledi

- "ama evet, daha fazla kesintiyi durdurmak istiyorsak tek geçerli çözüm bu olabilir."

General, Raphael cevap veremediğden tekrar durdu, bu sefer tek bir meleğin geçebileceği genişlikteki basit beyaz bir kapının önündeydi. "Efendimizi son gördüğümünden beri içeriye kimse girmedi."

Bir adım öne çıkan Raphael elini kapıya koydu.

Kapının ortasında, auroranın tonlarında beklenmedik bir şekilde parlayan bir mühür -dalgalar- generalin ifadesini doğruladı.

Gördüğü manzara karşısında nefesini tutamayan sadık adam tek dizinin üzerine çöktü. "Efendim," dedi, sesi boğuk çıkıyordu.

Qin'i çok kısa bir süredir tanıyan bu sert generalin onun yasını tutması Raphael'e Qin'in iyi bir lider olduğunu gösteriyordu. Ama sonuçta iyi bir başmelek olamamıştı.

"Artık bizden ayrılabilirsin," dedi Aegaeon Atu'ya. Ardından, beklenmedik bir karmaşıklık patlamasıyla generale bir açıklama yapma saygısını gösterdi. "O sizin baş meleğinizdi ama bu Kadro'nun işi."

General ayağa kalkarak başını salladı. Süitten ayrılmadan önce mührün parladığı noktaya son bir kez uzun uzun baktı.

Raphael onun ayrılışına kadar kapıyı açmak için bekledi.

O ve Aegaeon birbiri ardına geçtiler.

İçeride sadece tek bir dar pencereden ışık alan küçük bir çalışma odası vardı. Raphael daha önce Astaad'ın özel odasına hiç girmemiş olsa da içgüdüsel olarak buranın Qin'e ait olduğunu biliyordu. Duvarlarda hiç kitap yoktu, sadece Kadro'ya hitaben yazılmış bir zarf ve masanın üzerinde bir sanat eseri duruyordu; minimalizm tüm açıklığıyla acı vericiydi.

Evet, o Qin'di.

Masa modern ve şeffaf camdan, ayakları gümüşü metaldendi. Arkasında aynı derecede modern tarzda bir sandalye oturuyordu. Modern ama sert değil. Mobilyanın hatları Qin'in içinden yükseldiği su gibi akıyordu.

Bu tek çarpıcı sanat eseri, aurora renkleriyle parlayan opalesan bir taşan yapılmış bir heykeldi. Sadece bir el genişliğinde olan bu heykel, bir kadını tasvir ediyordu.

Gölüyordu, saçları geriye dökülmüştü ve elini bir sevgiliye uzatır gibi uzatmıştı. "Bu Cassandra." Güzelliği mücevher tonlarında yakalanmış.

Aegaeon nesneye dokunmadan, "Onu burada bırakmasına şaşırdım," diye mırıldandı. "Böyle bir hazineyi Uyku'ya götürmesini beklerdim."

"Belki bunun içinde bir cevap bulabiliriz." Masanın ortasında duran krem rengi zarfı eline alan Raphael, içindeki tek yaprak ağır kâğıdı çıkardı.

Üzerinde yazılı olan kelimeler Qin'in renkleriyle parlıyordu.

Aegaeon nefesini içine çekti. "Bunu yapabileceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle." Renkler solup Qin'in kendisi kadar ince ve uhrevi bir yazıyla kaleme alınmış bir mektup ortaya çıkarken bile bu anıyı Elena'yla paylaşmak üzere dosyaladı.

Kadro üyesi dostlarım, eğer bunu okuyorsanız, bu dünyaya gözümü açtığım andan beri mücadele ettiğim kararı vermişim demektir harikulade ve yeni ve çelik ve camdan yapılmış. Uykuya daldım.

Bana karşı çıkacağınızı biliyorum ve buna hakkınız var. Biri dışında hiçbir mazeretim yok: Ben sadece yarım bir Cassandra'm olmadan var olamam. O yokken ben bu dünyada gerçek anlamda var olamam. Zihnim bir organ

ikiye bölünmüş, kalbim toprağın altında yatarken.

Kontrol etmekle görevlendirildiğim vampirler bunu hissetmeye başladılar. Benim irademin bu varoluşta olmadığını biliyorlar. Ben görevimi yaptım. Onları kontrol altında tuttum. Ama gelecek yıllar için korkuyorum, onsuz gittikçe daha az olacağım. Öyle bir zaman geleceğini öngörüyorum ki

... ve benim de deli bir varlığa dönüşeceğim bir zaman.

*Bu benim geçmişimden bilmediğiniz bir parça,
çünkü hepiniz çok gençsiniz. Onsuz yaşamaya çalıştım.
daha önce bir kez. İki yüzyıl dayanabildim ama o
zamana kadar o kadar kızmıştım ki hayatta kalmamın
tek nedeni en yakın iki baş melek arkadaşımın beni
küçük parçalara ayırmasıydı,
küçük parçalara ayırıp okyanusun
derinliklerindeki bir mağaraya gömdü.*

*Bir başmeleğin bile böyle bir yok oluştan sonra
toparlanmasının zaman alacağını biliyorlardı.*

*Belki de akıl sağlığımı geri kazanacak
kadar zaman. Haklıydılar.*

Bütün olduktan sonra ayağa kalkmadım.

Sevgilim uyurken uyumayı seçtim.

*Yine öyle yapıyorum; deliliğin, çok çekici ve
mucizelerle dolu bulduğu bu yeni dünyada tek başıma
attığım her adımda bana fısıldadığını bilerek.*

*Size bir zamanlar yattığım derinlerden bir hazine
bırakıyorum. Onu binlerce yıl boyunca, uyandığım
zamanki kalp atışlarımda oydu. Dünyanın onu asla
unutmamasını istiyorum. I*

*Onu benim hatırladığım gibi hatırlarlar mıydı: her
zaman en yakın arkadaşım ve tek sevgilim olan neşeli
vahşi güzellik olarak.*

*Bu oymanın, var olmayan bir portrenin yerine
Lumia'ya yerleştirilmesini rica ediyorum.*

*Bağışlanma ya da lütuf dilemiyorum, sadece Astaad'ın
halkına nazik davranmanızı rica ediyorum, çünkü onlar
henüz onun halkı. O onların gerçek baş meleğiydi, ben
ise sadece bir süreliğine bakıcılarıydım.*

-Qin, bir zamanlar Geceyarısı Göğünün Başmeleği

11

Ara Mezarlar

Raphael toprakta dizlerinin üzerine çöktü, hıçkırıklar vücudunu sarsıyordu ve kanatları buruşmuştu. Elleri, hiç ihtiyaç duyulmaması gereken kadar küçük bir mezarı kazmak için kullandığı aletin tahtasına sıkıca yapıştı.

"Rafe." Keir elini Raphael'in omzuna koydu ama şifacının sıcaklığı bile Raphael'in çekirdeğindeki soğuğa nüfuz edemedi. "Bunu yapmaya devam etmek zorunda değilsin. Sen üzerine düşeni fazlasıyla yaptın evlat."

Ama Raphael başını salladı ve bir elinin tersiyle gözyaşlarını kabaca sildikten sonra ayağa kalktı. Küçük şifacının üzerinde yükseliyordu ama bu Keir'in gücü hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

Nezaket ve merhamet saçıyordu.

"Hayır Keir," dedi Raphael, "bunun sorumlusu benim kanım. Burada olmalıyım."

"Annenin deliliğiyle senin hiçbir ilgin yok," diye karşı çıktı şifacı, ipeksi siyah saçları esmer tenine rüzgârla karışmıştı. "Beni dinle, Rafe. Sen bu duruma asla düşmemesi gereken genç bir adamsın." Kalkık kahverengi gözlerinde sonsuz bir şefkat vardı.

Ama Raphael dinlemiyordu, gözleri sonsuza kadar uzanan tarlayı inceliyordu. Küçük mezarlardan sonra mezarlar. Ölümlü

Annesi sesini bir silaha dönüştürüp ebeveynlerini okyanusa söyledikten sonra kıvrılıp kederden ölen çocuklar.

Çocuklara göz kulak olmuş, onların yaşamak istemelerini sağlamaya çalışmıştı.

Başarısız olmuştu.

Omuzlarını dikleştirerek Keir'in empatisinden ve kalbinden uzaklaştı. Şifacı Raphael'den daha iyi bir adamdı, Raphael'e annesinin hasta olduğunu, kararını delilik karmaşası içinde verdiğini söylemişti.

Raphael'in umurunda değildi.

Deliliğin babasına, sevgilisine neler yaptığını görmüştü ... ve yine de hayaletler ulumaya başladığında uyanık kalmıştı. Onu sarsmak, ona bağlamak, bunu düzeltmesi için yalvarmak istedi.

Ama yapamadı.

Ölümlüler bir kez kırıldıklarında yükselmezler.

Keir onunla konuşmaya çalışırken bile eğildi ve tekrar kazmaya başladı.

Elena'nın kasları Jeffrey'i ilk gördüğünde heyecan verici bir hareketle kilitlendi.

Ancak şimdi onun küçülmüş, küçük görünmesinden korktuğunu fark etti. Her zaman doğanın bir gücü olan, bir zamanlar sevgili ve sevgi dolu Babası olan adamın kırılgan ve zayıf olduğunu görmeye dayanabileceğinden emin değildi.

Ama her nasılsa, hastane yatağında birçok makineye bağlı olarak yatmasına rağmen Jeffrey Deveraux yüzündeki gerginliğe kadar kendini korudu.

Çok değil, ama yeterli.

Soğuk beyaz saçları bile özenle taranmış, her zamanki gibi aristokrat bir zarafetle kesilmişti.

Her zaman tanıdığı babasını kaybetmediğine dair bu işaretle yeniden nefes alabilen Elena odaya doğru yürüdü. Hastane ekipmanlarını yerleştirmek için yapılmış geniş kapı için minnettardı; zaten incinmiş olan kanadını ezmek zorunda kalmadan içeri girmesini kolaylaştırıyordu.

Babasının yatağının yanındaki sandalye kanatlar için tasarlanmamıştı. Çünkü melekler genellikle hastane odalarına girmezdi. Normal sandalyelerde tercih ettiği yöntem onları ters çevirip koltuğa oturmaktı ama burada bu doğru görünmüyordu. Ayakta geçireceği bir geceyi kabullenmişti ki biri kapıyı çaldı ve kısmen açtı.

Boşlukta tanıdık bir yüz belirdi. "Birden aklıma senin kanatların ve sandalye geldi," diye fısıldadı Lola, sonra da Elena'ya komplocu bir sırıtış fırlattı. "Bunu yönetici istasyonundan çaldım." Kapıyı biraz daha aralayarak bir tabure uzattı.

Bu düşünceli nezaket boğazının düğümlenmesine neden oldu. "Teşekkür ederim." Kelimeler boğazını kaplayan zımpara kağıdının üzerinden akıp gitti. "Bu mükemmel."

Birkaç saniye sonra Lola gitmiş, Elena bir zamanlar babası olan ve şimdi sadece Jeffrey olan bu adamın yanına oturmuştu. Koyu renkli ve acıyla renklenmiş kan bağlarıyla birbirlerine bağlı olsalar da, baba ve kız arasındaki o ilk masum bağı uzun zaman önce kaybetmişlerdi.

Aklında vanilya, çikolata ve gardenya kokan güneşli bir mutfağın puslu anıları vardı. Sonuncusu annesinin tercih ettiği kokuydu, Ari'nin boşaldığında topladığı muhteşem bir kristal şişede gelen bir koku. Elena babasını neredeyse boşalmış bir şişeyi dolu bir şişeye değiştirirken yakaladığında yedi yaşlarındaydı.

"Baba," diye fısıldadı. "Ne yapıyorsun?"

Bir parmağını dudaklarına götürdü, gri gözleri gözlüklerinin şeffaf camlarının ardında parlıyordu. "Bakalım fark edecek mi?"

Elena kıkırdamıştı, o zamanlar Marguerite'in elbette fark edeceğini ve hediyein sevgililer arasında özel bir oyun olduğunu anlayamayacak kadar gençti, Jeffrey onun özel parfümünün bitmesine asla izin vermemeyi kendine görev edinmişti.

"Baba." Jeffrey ona annesinin öldürüldüğünü anlattığından beri ilk kez bu kelime Elena'nın dudaklarından döküldü, sesi kırık ve yırtıktı. "Bize ne oldu?" Elena onun elini tuttu, kendisinininkini de tutan o güçlü eli.

Belle ve Ari'yi son bir kez görebilmesi için onu morgun soğuk koridorlarında gezdirirken.

Canavarın Belle ve Ari'yi de kendisi gibi yaptığına ve sonsuza dek kanla dolu bir evde kapana kısıldıklarına ikna olmuş bir halde çığlık çığlığa gece terörleriyle uyanıyordu. Kimsenin söylediği hiçbir şey onu aksi yönde ikna edemiyordu, bu yüzden Jeffrey ona veda etme şansı vermek için hepsiyle savaşıyordu.

Babası o gün ağlamıştı. Kırık kalbi hiç şüphesiz inanılmaz derecede daha da parçalanmıştı. Ama yine de hayatta kalan en büyük kızının elini tutmuş, onu öldürülen iki kızının cesetlerini görmeye götürmüştü. Onun elini tutuşundaki gücü ve sıcaklığı, morgun soğuk olacağını bildiği için ceketinin fermuarını nasıl kapattığını ve başına nasıl yün bir şapka geçirdiğini hâlâ hatırlayabiliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, onun zihnini ya da anılarını okuyamasa da, duyarsız yatıyor olsa da. "Belle ve Ari'yi kaybettikten ve annem çok yaralandıktan sonra onu bir arada tuttuğun için." Sadece bedenen değil, zihnen de.

Marguerite intihar etmemiş olsaydı Jeffrey'nin kendi kara kederinden kurtulabileceğini düşündü. Cinayetlerden sonra değişmişti, elbette değişmişti ama Marguerite onun havası ve nefesi olmuştu. Onun için her şeyi yapardı - hatta bir kez daha, Elena şamatayla gülerken, Belle ve Ari annelerine yemek pişirmekte yardım ederken, kıkırdayan bebek Beth'i havaya fırlattığı o güneşli mutfakta olduğu adam bile olabilirdi.

"Günlerimiz gerçekten o kadar mükemmel miydi?" Elena boğazı düğümlenerek konuştu. "Yoksa ben onları sadece sonrasında olanlar yüzünden mi öyle hatırlıyorum?"

Yağmur damlaları cama vurmaya başladığında Jeffrey'nin eli onunkini sıktı. Fazla değildi ama kesin bir hareketti.

"Baba, ben Ellie." Ellie babasının elini iki eliyle birden sıktı. "Ben buradayım. Sen hastanedesin."

Hırıltılı bir nefes, titreyen kirpikler, donuk gri bir bakış.

Elena doktorları araması gerektiğini biliyordu ama bekleyebilirlerdi. Uyanıyorsa bu iyiydi, alarma geçmeye gerek yoktu. Kendisi bu haldeyken, sersemlemiş ve zihni körelmişken, gözleri uykudan buğulanmışken gelmelerinden nefret ederdi.

Ya Gwendolyn ya da bir hemşire yatağın başucundaki masaya bir bardak buzlu cips bırakmıştı. Cipsler artık yarı yarıya erimişti ama kadın nispeten bütün bir tanesini seçip adamın dudaklarına götürdü. Adam buzu aldı, erimesine izin verdi, sonra bir tane daha aldı, bakışları geçen her saniye daha da keskinleşiyordu... ta ki kadın onu gördüğünü anlayana kadar.

Babasının gözleri çarpıcıydı. Koyu siyahın ince çizgileriyle kristal bir gri. Normalde gözlük camlarının ardında uzak ve soğuk duran bu gözler, bugün sadece kirpiklerinin ve kaşlarının beyazıyla çerçevelenmişti. "Ellie." Sesi sertti, eli yine Ellie'nin elini sıkıyordu. "Benim Ellie göbeğim."

Elena'nın boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

Jeffrey evlerindeki katliamdan beri ona böyle seslenmemişti. Neredeyse on yaşına geldiğinde bu isimden utanmaya başlamıştı, Jeffrey ona daha yuvarlak karınlı bir bebekken bu ismi takmıştı ve Jeffrey de bu ismi kullanmayı bırakmıştı. O ana kadar babasının bu ismi söylediğini duymayı ne kadar özlediğini fark etmemişti.

"Evet." Boğazında düğümlenen yumruyu yuttu, o kadar ağır ve sıcaktı ki. "Benim. Kalp krizi geçirdin, bu yüzden hastanedesin." Onu kızdıracak şeyleri ballandırmanın bir anlamı yoktu.

Yüzünü buruşturdu. "O kısmı hatırlıyorum." Kanülden aşağı sarkan beyaz bir alçı şeridini tutan eliyle göğsünü sıvazlayarak, "Beni kestiler mi?" dedi.

"Acil ameliyat. Bir doktor çağırayım mı-" "Hayır."

Elini daha sıkı kavradı. "Hayır, Ellie."

Sadece birbirlerine baktılar, Elena'nın hayatının yarısından fazlası boyunca görünmez bir sınırın karşı taraflarında yer almış iki insan.

"Rüyamda Marguerite'i gördüm," dedi sonunda. "Kollarımdaydı ve mutfağımızda dans ediyorduk. Siz kızların dışarıda oynadığınızı ve o hırçın komşu köpeğinin peşinizden koştuğunu duyabiliyordum."

Elena burnunu çekti. "Romeo." Minyatür gri bir schnauzer olan Romeo, yaşlı bir çiftte aitti ve yakmak için çok fazla enerjisi vardı. Onunla oynamayı seven dört enerjik çocukla birlikte yaşadıkları ev onun için cennet gibiydi ve sık sık alçak çitlerden atlayarak onlara katılırdı.

"Marguerite gülüyordu çünkü Romeo'nun Juliet'ini bulmaya çalışmasıyla ilgili şaka yapıyordum ama yanlış türün peşindeydi," dedi Jeffrey. "Sanırım yarı rüya yarı anı gibiydi. Uyanmak istemedim."

Uzun zaman önce ölmüş bir kadına duyduğu aşkla yüzleşerek, "Sence öbür dünya var mı Ellie? Artık bir ölümsüz olduğuna göre?"

"Evet," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Melekler de ölebilir, bunu savaşta gördünüz. Sadece bunun gerçekleşmesi için çok daha fazlası gerekiyor. Ve ben öylece bittiğimize inanmayı reddediyorum. Belle, Ari ve *Maman'in* hayatta delip geçemediğimiz perdenin ötesinde hayatlarının en güzel zamanlarını geçirmediyelerine inanmayı *reddediyorum*."

Jeffrey uzaklara baktı, sabit bir şekilde artık suyla bulanıklaşan pencereye bakıyordu.

Elena onun duygularını kontrol etmek için mücadele ettiğinin farkında olarak acele etmedi. Babasının sorunu buydu - her şey ters gitmeden önce bile duygularını kontrol etmekte hep zorlanmıştı. Marguerite o zaman onu dengelemişti,

Ona nasıl yumuşak olunacağını, kızlarına olan yoğun ve koruyucu sevgisini onların vahşi ruhlarını ezmeden nasıl göstereceğini öğretti.

"Onu toprağa verdim," dedi Jeffrey, hâlâ sabahın soğuk yağmurunun vurduğu pencereye bakarken, dışarıdaki dünya henüz gece karanlığındaydı. "Her zaman yakılmak ve küllerinin savrulmak istediğini söylerdi ama ben onu toprağa verdim çünkü gitmesine izin veremezdim." Sonra döndü, onun gözlerinin içine baktı. "Bunun için benden nefret ediyorsun."

Yani uçabilirim, chérie.

Elena annesinin uzun zaman önce söylediği sözlerin yankısıyla ürpererek nefes aldı. "Nefret doğru kelime değil. O sözü tutmadığın için sana çok *kızgınım*. Onun nasıl biri olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun; o bir kelebektir, bir vasiyetti. Uçmak için yaratılmıştı ve sen onu toprağa gömdün. Onun orada hapsolmuş olduğu fikri aklımdan çıkmıyor."

Jeffrey'nin eli onun elinin üzerinde kasıldı. "Benden başka Marguerite, Belle ve Ari'yi hatırlayan tek kişi sensin." Tiz bir sesle, tutuşunun gücü artarak. "Beth çok gençti, sadece soluk yankıları var. Arkadaşları için onlar çoktan geçmişte kalmış bir trajedi. Bunu hiç düşündün mü?"

"Evet." Bir gün tüm dünyada sadece kendisinin Mirabelle adında gülen bir dansçıyı, Ariel adında iyi kalpli bir fotoğrafçıyı ve Marguerite adında hava ve zevk dolu bir kadını hatırlayacağını fark etmek kalbini acıttı.

"Sadece biz hatırlasak bile," dedi, "onlar hakkında konuşmuyoruz. *Sen* onlar hakkında konuşmayı reddediyorsun." Sesi öfkeyle doluydu ve adam hasta ve hastane yatağında olmasına rağmen öfkesine engel olamıyordu.

Babası onu azarlamadı. "Mirabelle'im bu dünyaya kendi zaman çizelgesinde gelmeye karar verdiğinde onu kucağına alan ilk kişi bendim ve Ariel'ime banyo yaptıran ilk kişi de bendim. Ben onların babasıydım. Onları

korumam gerekiyordu.

Onlar. Ama önemli olduğuunda orada değildim. Onların isimlerini *anmayı hak* etmiyorum."

"Baba." Elena artık gözyaşlarının düşmesine izin veriyordu, başı onların kenetlenmiş ellerinin üzerine eğilmişti.

Jeffrey boştaki elini onun eğik başını okşamak için kaldırırken parmakları saçlarını okşadı. "Özür dilerim." Sert sözler. "Pek çok şey için Ellie. Ama en çok da her şeyini kaybetmişken seni bir baban olmadığına inandırdığım için."

Tüm yetişkinlik hayatı boyunca Jeffrey'nin kendisinden özür dileyeceğine, hele de böylesine içten bir keder ve üzüntüyle özür dileyeceğine hiç inanmamıştı. Belki de ilaçların etkisiydi. Belki de yarın yine bir pislik gibi davranmaya devam edecekti ama o anda, uzun zamandır kalbini kemiren zehirli bir şeyin kopup gittiğini ve onu özgür bıraktığını hissetti.

"Slater benim yüzümden eve çekildi," dedi gözyaşları içindeki yüzünü kaldırıp onun gözlerinin içine bakarak. "Bunun için beni suçladığını biliyorum."

"Kendimi suçladım. Çünkü senin kanın benim." Çenesini sıktı. "Annem avcı doğmuştu. Sen de oradan geliyorsun. Hatanın bende olduğunu *hep* biliyordum. Annemin öldürüldüğünü gördüm ama yine de evlenip çocuk sahibi oldum ve vampirlerin vahşileştirmesi için daha savunmasız insanlar yarattım."

Bu kez bakışları Ellie'yle buluştuğunda, Ellie'nin tanıdığı o sert bakışlı babanın yüzüyle karşılaştı. "Seni asla suçlamadım, Ellie. Sana baktığımda ne gördüğümü biliyor musun? Başarısızlığımın canlı bir göstergesi. Bu dünyada var olmanın nedeni benim, vampirlerle ve kanla çevrili bir hayat sürmenin nedeni *benim* ve kız kardeşlerinin ölümünü izlemek zorunda kalmanın nedeni *benim*. Hepsi benim soyumdan geliyor."

Elena artık bunun ameliyat sonrası ilaçların konuşması olduğundan o kadar emin değildi. Bu ses babasınıninkine çok benziyordu. "Sen

Annemin ailesini artık biliyorum. Ebeveynlerinden biri vampirmiş. Eğer senin soyun suçluysa, onunki de öyle." Adam cevap vermek için dudaklarını araladığında başını iki yana salladı. "Bunların hiçbirisi için annemi suçlamadığını biliyorum ama işler öyle yürümüyor. Ben ikinizden de oluşuyorum."

"Yanlıyorsun, Ellie." Sert sözler. "Onu suçluyorum. Beni terk ettiği için. Bizi terk ettiği için. Başarabilirdik ama o bize bu şansı hiç vermedi." Çenesi çalışıyordu. "*Başarabilirdik.*" Sesindeki öfke, yıllar boyunca sık sık duyduğu soğukluk değildi; bu, kızgın, çığ ve tutkuluydu.

Elini olması gerekenden daha büyük bir güçle sıktı. "Bunun için ondan biraz nefret ediyorum. Ve onu sonsuz seviyorum." Bir anlık yakıcı bir göz teması. "Bu yönden bana benziyorsun, biliyor musun? Sen de benim kadar bağlılıkla seviyorsun ve bu tür bir sevgi? Herhangi bir şekilde ihanete uğrarsa seni yok eder. Kendini öldürdüğünde beni de öldürdü. Geriye sadece bir kabuk kaldı."

"Hayır," diye homurdandı Elena, elleri hâlâ birbirine bağlıydı. Baba ve kızı.
Hayatta kalana karşı
hayatta kalan. Öfkeye
karşı öfke.

"Böyle kaçamazsın." Göz temasını kesmeyi reddetti. "Yol boyunca seçimler yaptın, buna bende bir sorun olduğunu, babamın beni sevmeyi bıraktığını düşünmeme izin verme seçimi de dahil."

Jeffrey irkildi ama rengi değişmedi, gözleri parladı -Sanki öfkesi onu hayata döndürmüş gibi. "Haklısın. Marguerite'e kızmak, her şeyi ne kadar berbat ettiğimle yüzleşmekten daha kolay."

Göğsü hızlı hızlı nefes alıp vererek inip kalkıyordu. "Seninle *çok gurur duyuyorum*, Ellie. Her zaman kendin olduğun için, Eve benimle savaşılamayacak kadar küçükken onun için savaştığın için,

ve inandığın şeyleri savunduğun için -bu bana bir pislik olduğumu söylemek anlamına gelse bile."

Elena'nın göğsü nefes alamaz hale gelene kadar sıkıştı ve sıkıştı. "Ne kadar ilaç aldın?" diye sormayı başardı.

Babasının kahkahası düzensiz ve mizahsızdı. "Bana güvenmediğin için seni suçlamıyorum, ama ölümle yakından ve kişisel olarak yüzleşmek bana bir şeyi açıkça gösterdi: Aramız bozuk bir şekilde ölmek istemiyorum. Ellie'm benden o kadar uzakta olacak ki Marguerite benden hem bir erkek hem de bir baba olarak utanacak."

İç çekti, gözleri dalgalandı. "Kahretsin," dedi ve sonra gözleri kapandı.

Elena'nın kalbi sarsıldı ama makineler sabit kaldı, herhangi bir alarm vermedi. Yine de en yakın doktora gidip olanları anlattı. Kır saçlı adam babasını kontrol ettikten sonra, "Birkaç saat öncesine göre durumu daha stabil. Harika bir haber."

Omzunu okşadı ve yanlışlıkla kanadının iç kıvrımını sıyırdı. Bir meleğin anatomisinin son derece hassas bir parçası olan bu bölgeye dokunmak normalde sevgililer ve diğer yakınlarla ve şifacılarla sınırlıydı. Bu şifacının sadece rahatlatmak istediğini düşündü. "Uykuya dalma şekli mi?"

"Vücudunun büyük bir hakarete maruz kaldığını unutmamalısınız." Doktor Jeffrey'nin çizelgesine bir not düştü. "Uyandığında ikinizin konuştuğunu bile hatırlamayabilir."

Ama yapacağım, diye düşündü Elena doktor odadan çıktıktan sonra. Her kelimeyi hatırlayacağım. Babası çekingenliğinden ve duvarlarından sıyrılırken sarf edilen sözleri.

Belki de o tamamen kendisiyken bu sözlerden mahrum bırakıldığı için kızgın olmalıydı ama Elena da kaybetmişti.

Sevdiği birçok insan vardı. Enkazdan bir ilişkiyi kurtarma şansı varken birini bir kenara atmayacaktı.

Tabureye oturarak babasının elini tekrar tuttu. "Buradayım baba." Bunu takip eden yağmurlu saatler boyunca sözünü tuttu... şafaktan iki saat sonra makinelerin bozulduğu ve yüzlerce insanın odaya hücum ettiği ana kadar.

Elena kendini ve kanatlarını yoldan çekmek için avcı hızıyla hareket etti, sağlık görevlilerinin onun varlığından rahatsız olmayacak kadar odaklanmış olmalarına sevindi. Daha önce onu koruyan uyuşukluk gitmişti, kalbi o kadar sert çarpıyordu ki sanki göğüs kafesine çarparak canını acıtıyordu.

Doktorlar ve hemşireler kısa kısa tıbbi kelimeler söylüyorlardı ama o bunları algılayamıyor, anlamıyordu. Tek bildiği, babasının serum hattına ilaç enjekte ettikleri ve ince siyah örgülü zayıf bir doktorun "Kapatın şu lanet alarmları!" diye bağırdığı ve cildinde yeni güneş yanığı izleri olan bir hemşirenin bir el arabasıyla koşarak içeri girdiği idi ve babası hareketsizdi ve kalbinin artık atıp atmadığını anlayamıyordu.

Bu yüzden herkes sustuğunda kulakları henüz çınlamamıştı ve doktorun Elena'yla konuşurken ne dediğini duymamıştı. Laboratuvar önlüğünün cebine iliştirilmiş yaka kartında *Dr. Sharice Gupta* yazıyordu. Güzel bir isim, diye düşünürken buldu kendini Elena, dünya sessiz yankılardan oluşan bir odaydı.

Dr. Gupta'nın ağzı hareket etmeyi bıraktı. Uzanıp elini Elena'nın koluna koydu, alyansı Elena'nın teninin koyu kahverengisine karşı parlak altın rengindeydi. "Bayan Deveraux?"

Elena başını kaldırdı. "Özür dilerim," dedi, sesi o kadar normal geliyordu ki beden dışı bir deneyim yaşayıp yaşamadığını merak etti. "Babam iyi mi?"

Babam öldü mü?

Asıl soru. Soramadığı, ağzında bile şekillendiremediği soru.

"Onu stabilize ettik." Dr. Gupta ellerini laboratuvar önlüğünün geniş alt ceplerine soktu. "Akut düşüş endişe verici, ancak bu tür şeyler bazen ameliyat sonrası ortaya çıkabilir."

Kaşlarını çatarken gözlerinin kenarlarında küçük çizgiler belirdi. "İstatistikleri olaydan önceki gibi ve mevcut ilaçlarına reaksiyon gösterme ihtimaline karşı ameliyat sonrası başka bir ilaca geçtik. Nasıl tepki vereceğini görmek için önümüzdeki birkaç saat boyunca onu yoğun bir şekilde izleyeceğiz."

Elena'nın zihninde, annesinin öldürülüşünü izlemek zorunda kalan, çaresiz, korkmuş ve canavarları durduramayan küçük bir çocuk olarak babasının görüntüsü canlandı. Jeffrey kontrolden çıkmaktan *nefret ederdi*. "Onunla kalabilir miyim?"

"Evet, ama personeliniz sürekli girip çıkacaktır."

"Sorun değil."

Doktor başını sallayarak odayı boşalttı ama duraklayarak şöyle dedi: "Sanırım bunu söyleyebileceğimi hissediyorum çünkü sen de bir zamanlar bizden biriydin. İnsandın. Ölebilen. Ve avcıların zor olduğunu bildiğim için, bakımım altında sizden birden fazlası vardı."

Elena sözünü kesmeyince Dr. Gupta Jeffrey'ye doğru başını salladı. "Onunla geçirdiğiniz zamanı en iyi şekilde değerlendirin. Hayatta ya da ölümden hiçbir şeyin garantisi yoktur. Tamamen iyileşebilir ya da kayıp gidebilir. Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa, şimdi söyleyin. Onun gibi durumdaki insanların kendilerine söylenenleri duyabildiği fikrini destekleyen pek çok literatür var."

Elena'nın tek söylediği "Söyleyeceğim," oldu ve doktor gittikten sonra gidip babasının yanına oturdu, eli uzun süre babasının üzerindeydi. Ama geçmiş hakkında konuşmadı - çünkü o ve

Jeffrey, en kritik sözleri çoktan söylemişlerdi. "Burada olduğun sürece yalnız olmayacaksın. Eğer ben burada olmazsam, Gwendolyn, Beth, Amy ya da Eve seninle olacak. Ailen. Hepimiz."

Jeffrey kalbinin büyük kısmını Marguerite'e gömmüş olabilirdi ama üvey kız kardeşlerine kötü bir baba olmamıştı ve Gwendolyn'e de berbat bir koca olmamıştı. Oh, koruyucu bir korkuyla Eve'in avcı olmasını yasaklamaya çalıştığı anlar olmuştu, ama aynı zamanda Eve'e Guild Akademisi'ndeki eğitimini bitirdiğinde mezuniyet hediyesi olarak bir motosiklet almıştı.

Motosiklet tam da Eve'in ağzının suyunu akıttığı renk ve modeldeydi.

Jeffrey karmaşık bir adamdı ama çocuklarına ilgi gösteriyor ve karısına saygılı davranıyordu. Eve ve Amy'yi, hatta Beth'i bile elinden geldiğince sevmişti ve bu onların da onu sevmesi için yeterliydi. Çünkü tanıdıkları tek Jeffrey oydu.

Diğerleri? Marguerite mi? Bir zamanlar Elena'nın annesinin soluk bir kopyası olan metresi mi? Jeffrey'nin ilk karısı ve kızlarıyla birlikte olduğu adam?

Bu sonsuza dek Elena ve babası arasında kalacaktı. Cömert ve sevgi dolu Gwendolyn'i Jeffrey'nin Marguerite'e olan bağlılığının derinliğiyle yüzleşmeye zorlamaya gerek yoktu. Elena'nın zaten her şeyi bildiğine dair en ufak bir şüphesi yoktu -Gwendolyn başka türlü olamayacak kadar zekiye- ama bilmekle Jeffrey'nin yaşayan en büyük kızı tarafından yüzleştirici gerçeğin söylenmesi arasında büyük bir fark vardı.

Bu sadece onu incitir.

Ailelerindeki yeterince insan zaten incinmişti. Elena daha fazla yara açmayacaktı-özellikle de

Ne olursa olsun Gwendolyn'in Jeffrey'nin yanında duracağını biliyordu.

Çünkü Marguerite nasıl Jeffrey'nin dünyasının merkeziyse, Jeffrey de Gwendolyn'in dünyasının merkeziydi.

Ne karmaşıa ama.

"Ama bu bizim dağınıklığımız, değil mi?" diye mırıldandı Jeffrey'e, yağmur dinip dünya sessizleşirken. "Karmaşık, çürük ve hasarlı ailemiz."

Babası uyumaya devam ediyordu, yüzündeki huzurlu ifade onu dehşete düşürüyordu.

Toprağın derinliklerinde Cassandra kıpırdandı, kanadı Qin'inkine değdi. Qin'in seçimi onun bilincini yüzeye çıkarmıştı ve ne Qin ne de Cassandra henüz gerçek Uyku'ya tam olarak dalmamıştı.

"Bunu uzun süre yapamayız," diye hatırlattı ona.

"Yeterince uzun." Parmakları onunkilere dokundu ve o an için kederin olmadığı bir dünyada birlikteydiler.

"Yeteneği" ona çok fazla şey göstererek geleceğini çaldığından beri birlikte olmak için buldukları tek yol buydu. "Biz açgözlüyüz," derken buldu kendini ona. "Birlikte tek bir ölümlü ömründen daha fazlasına sahiptik."

"Ama biz ölümlü değiliz, sevgilim. Binlerce yılımız olmalıydı." Dudakları parmak eklemlerini okşuyordu, rüyalarındaki hayali bir öpücük.

Gözleri yandı ve dönüp ona baktı, Qin'i o kadar güzel ve o kadar periliydi ki. Geleceği görme yeteneği sadece kendi hayatına ve akıl sağlığına mal olmamıştı. "Benimle ne kadar kalabilirsin?" Gözetlediği diğerlerinin aksine, Qin yaralı değildi. Qin uykusunu seçmişti.

"Bana izin verdikleri sürece."

Onlar.

Qin her zaman Çağlayan'ın ve diğer melek gücü meselelerinin Atalar tarafından kontrol edildiğine inanmıştı. Bunların hiçbirinin rastgele olduğunu düşünmüyordu. Özellikle de onları her zaman, *her zaman* parçalara ayıran bilinmeyen faktörün.

uykunun ortasında. Birbirlerinin kollarında toprağa giderler ve okyanuslar kadar uzakta uyanırlardı.

Ama hemen değil.

"Çok yorgun görünüyorsun, kalbim." Parmaklarını adamın elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdi, keskin ve ince elmacık kemiklerinin açısı da gözlerinininki kadar keskindi.

Baykuşları onun tarafından büyülenmiş bir şekilde etraflarında kanat çırpıyordu. Dünyadaki tüm insanlar arasında, sadece tezahür etmekle kalmayıp birlikte oynadıkları tek varlık Qin'di. Bir keresinde, başka bir hayatta, onu bir orman açıklığında bulmuştu. Saçları obsidyen rengine omuzlarına dökülmüş, kanatları tüm suluboya ihtişamıyla baykuşlarına engel olmamak için sırtına yakın duruyordu.

Altın gözlü baykuşlar omuzlarına ve uzanmış kollarına kondukça gülüyordu.

Ama güldüğü zaman Qin'i şiir gibi oluyordu.

Bugün onun dokunuşuna döndü, kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu. "Sonsuza kadar uyuyabilirim, ama sadece senle b i r l i k t e y k e n dinleniyorum."

İçindeki öngörü güçleri ulumaya başladığında yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Uzun parmaklı bir eliyle yüzünün yan tarafını kavradı, gözleri hipnotik bir siyahtı ve deniz aurorası rengine parlayan çizgiler vardı, "Hayır, henüz değil" dedi.

"Hayır." Elini onun elinin üzerine kapattı. "Yine de onunla savaşılabirim." Zamanın akıntılarında yeşeren gelecek her ne ise, onun duyularını ve akıl sağlığını elinden alacak kadar güçlü değildi.

Qin'ini tekrar kaybetmesine neden olacak kadar güçlü değildi.

Ama geçen her saatle birlikte gücü artıyordu, ta ki yakında bir gün onu sürükleyen bir gelgit olana kadar.

Direnen zihin akıntıya kapıldı ... ve zamanın kendisi
tarafından onun için yaratılmış olan adamdan uzaklaştı.

Qin'in iletişim odasında durduklarında Raphael ve Aegaeon'un yüzlerini bir deniz dolusu asık surat karşıladı. Artık Qin'in gittiğini bildiklerine göre onu kullanmamak için hiçbir sebep yoktu. Onun sarayında casusluk yapanlar artık arafta kalmışlardı ve Kadro'nun bir toplantısını gözetlemek hiçbir casusluk şefinin onaylamayacağı bir eylemdi.

Evinin altında bulunan bu oda siyah panellerle kaplıydı ve binanın dış kısmına vuran tropik sıcaktan çok daha serin bir ortam sıcaklığına sahipti.

"Başka kötü haberler de var." Zanaya'nın sözleri tepelerinde yuvarlanan istenmeyen kayalar gibiydi. "Az önce iki kayıp ölümlü köylünün Sığınak'ın etrafındaki koruma bölgesinin uzak sınırına girdiği haberini aldım."

Onun dışında tüm grup nefes nefese kaldı.

Nil Kraliçesi, "İkilinin daha fazla devam etmek yerine uzaklaşmalarının tek nedeni, kötü hava koşullarına uygun giyinmediklerine karar vermeleri idi," diye ekledi. "Meher Sığınak'ta yardımcı olarak görev yapıyordu ve o sırada bir ikmal görevindeydi; dolayısıyla kulak misafiri olacak kadar yakındı. İlk içgüdüğü onları infaz etmek olsa da, üçüncüm sorunun onlar olmadığını anlayacak yaşta. Onların gitmesine izin verme kararını o verdi."

Aegaeon, Caliane gelişen iki ülkenin sakinlerini öldürdüğünde ölmüş olan bir dilde bir küfür savurdu

şehirler. Raphael'in annesi bunu fark etmemiş gibiydi, bakışları Zanaya'nınkilere kilitlenmiş bir halde, "Manto başarısız oluyor," derken Alexander başıyla onayladı.

Raphael, Kadro'nun bir toplantısında basit kelimeleri anlamamaya alışık değildi ama annesinin ifadesi ona hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Titus, Elijah ve Suyin de onunkine benzer bir şaşkınlık ifadesi takındılar.

"Manto nedir?" Alexander tartışmaya devam edecek gibi görüldüğünde Raphael araya girdi.

Zanaya, Alexander, Aegaeon ve kendi annesi ona baktı.

"Şakanın sırası değil," dedi Alexander kaşlarını çatarak, aynı anda Aegaeon da gözlerini devirdi. "Yükselişinde sana verilen dersleri unuttun mu genç Rafe?"

"Neden bahsettiğinizi bilmeyen tek kişi Raphael değil." Elijah'ın kırılmış sesi. Alexander'ın küçümseyici sinirliliğine karşı açık bir azarlama.

"Ben de bilmiyorum," dedi Suyin ve Titus tarafından yankılandı.

Güney Afrika Başmeleği bunu şöyle takip etti: "Yani yaşlılar biliyor ama gençler bilmiyor. Kayıp bilgi."

Kısa ve öz, dört Kadim'in de sessiz kalmasını sağladı.

Şok olmuş sessizliği bozan Caliane oldu. "Bu bilgi bizim temelimizdir, *asla* kaybedilmemelidir." Ötücü kuş sesinin tonu yükseldi. "Bunu sağlamak için alınmış önlemler vardı."

Raphael'in gözleriyle buluşan gözler karanlık ve çalkantılıydı, yüz ifadesi görevini yapan bir başmeleğin değil, çocukluk yaralarını öpen kadının yüz ifadesiydi.

"Oğlum, senin yükselişin sırasında iktidarda olan başmeleklerin sana Manto'dan bahsetmediğini mi söylüyorsun?"

Öfkeden kıpır kıpır olan Raphael Alexander'a döndü. "Ben yükseldiğimde *sen de* Kadro'daydın. Neden bana söylemedin?"

Pers Başmeleği, çöl topraklarına uygun altın sarısı derisi, kanat kemerlerinin gümüş rengiyle göz kamaştırırken kaşlarını çattı. "Görevin, bölgeleri sizinkiyle sınır olan iki başmelek tarafından yerine getirildiğini sanıyordum. Her zaman böyle yapılmıştır."

"Ben de o ikisinden biriydim," diye mırıldandı Elijah ve Caliane'a tek bir altın kaşını kaldırdı. "Leydim, bu bilgiyi benimle hiç paylaşmadınız ve Kadro'daki en yakın arkadaşımdaydınız."

Caliane'in yüzü bembeyaz oldu. "Nasıl yapamam?" Diğerlerine baktı, sonra sandalyesinde geriye doğru yığıldı ve kendi kendine konuşuyor gibiydi. "O zamanlar kızgın değildim ve Elijah komşum olmasa da çok iyi müttefiktik. Ona anlatmalıyım."

"Kendini suçlama Caliane." Aegaeon'un ses tonunda Raphael'in egoist erkekten daha önce hiç duymadığı tereddütlü bir ton vardı.

"Uzun zamandır uyanıktın ve dünyada ne kadar çok zaman geçirirsek, hafızalarımız o kadar karışıyor. Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman bilgi aktardığımı hatırlamıyorum." Onurlu bir adamın itirafı - en azından başmelek olmak söz konusu olduğunda. "Sanırım unuttum... unuttum mu? Manto her zaman oradaydı ve bu yüzden artık onu düşünmedim mi?"

Bir ölümlü Aegaeon'un kafa karışıklığını anlayamazdı ama ölümlüler çağlar boyunca var olmamışlardı. Anılar, katmanlar üzerine katmanlar oluştuğunda sonsuz derecede daha az doğrusal ve daha karmaşık bir şey haline geliyordu.

"Manto hakkındaki bilgileri en son Uykumdan yaklaşık bin yıl önce aktarmıştım." Zanaya yüzünü buruşturdu, gözlerinin gece yarısındaki gümüşü benekleri bir başmeleğin ateşiyle parlıyor gibiydi. "Bugün hariç, o zamandan beri Manto hakkında en ufak bir fikrim bile olmadı."

Raphael öfke ya da suçlama için zamanları olmadığını biliyordu; özellikle de bilgiyi aktarmamış olanlardan bazıları ölmüş, delirmiş ya da sonsuz bir Uyku'da kaybolmuşken. "Anladığım kadarıyla bu Manto Sığınak'ı istilalardan koruyor?"

"Evet." Annesi bir tutam saçını yüzünden çekip kulağının arkasına itti, yanakları kızarmış ve sandalyesinde öne doğru eğilirken teni gerilmişti. "Nereden geldiği bana söylenmedi, sadece Sığınak'ın davetsiz misafirlerin izinsiz girişleri konusunda endişelenmesine gerek olmadığı söylendi. Sığınak'ı zaten bilmeyenler keşfetmeye değer bir şey göremezlermiş."

"Manto hafızalarında tamamen bir boşluk yaratmıyor," diye detaylandırdı Zanaya, kollarını ellerini kalçalarına koyduğunu belli edecek şekilde açmıştı; omuzlarında görünen kumaştan, iş ya da antrenman için uygun sade bir keten tunik giymişti. "Daha ziyade, keşfetmeye zahmet edemeyecekleri, dikkat çekici olmayan bir bölgenin anısını yaratıyor."

"Bana Manto'dan bahseden başmelek," diye ekledi Aegaeon, "etkinin bariyerle temas sayısına göre çoğaldığına inanıyordu."

"Bu yüzden en yakın köylüler *neredeyse her gün tepelerinde uçan melekler görmelerine rağmen* bölgeye hiç ilgi duymuyorlar. Sanırım o haklıydı. Aksi takdirde genç bir delikanlı ya da meraklı bir çocuk çoktan sınırlarımızı ihlal etmeye kalkıştırdı."

Olağanüstü.

Raphael bu noktayı hiç düşünmediğine inanamıyordu. Çünkü Aegaeon haklıydı -neden hiçbir yerel köylü yerdeki bir meleğin uçuş yolunu takip etmemiş, onları kendi topraklarına kadar izlememişti?

Dahası, çoğu ölümlünün asla tırmanamayacağı uzak bir dağlık bölgede yer almasına rağmen Sığınak hâlâ onların dünyasının bir parçasıydı. Ölümlüler, özellikle de bugüne kadarki teknolojik ilerlemeler göz önüne alındığında, onu şimdiye kadar bulmuş olmalıydılar.

Bu sadece baş meleklerden korkmakla açıklanamazdı. Ölümlüler bazen merakları yüzünden aptalca davranırlardı. Sadece şans bile bir aptalın ya da adrenalin bağımlısının şimdiye kadar bunu denemiş olacağını söylüyordu... Tabii seçim ve şansı değiştiren görünmez bir değişken yoksa: Manto.

"Bekle." Suyin'in sessiz sesi, saçlarının beyazlığı, koyu kahverengi el dokuması gibi görünen bir kumaşla kaplı omuzlarının üzerinden çözülerek akıyordu. "Dört genç başmeleğin de bilmemesi bana fazlasıyla tesadüfi bir şey gibi geliyor."

Yüzünün pürüzsüz beyaz derisinde çizgiler oluştu, kaşlarının arasında bir damar belirdi. "Manto'nun daha uzun bir süredir arızalı olması mümkün mü? Onu hatırlamayacak kadar etkilenmiş olabilir miyiz?"

Caliane, "Bunun bir sonsuzluk ve hafıza vakası olduğuna inanıyorum," diye savundu. "Olayların alışılmadık bir şekilde bir araya gelmesi ve sonuçta Kadronun bir kısmı biliyor. Biz unutmadık."

Zanaya ve Aegaeon başlarını sallayınca İskender, "Hayır," diye onayladı. "Ama bunu bir kenara bırakalım. Daha acil olan sorun şu ki, hafızamızda ilk kez Sığınak'ın güvenliğini düşünmek zorundayız."

Zanaya konuyu eşi ve komşusu başmelekten devraldı. "Çoğu ölümlü için ölümcül bir tırmanış olacak kadar yüksek ve uzak bir bölgede yer alıyor,

Karda günlerce kamp yapmayı ve büyük buz yarıklarından geçmeyi gerektirecek bir şey."

Raphael de onunla aynı fikirdeydi. Nefes kesici bir manzara sunan görünüm üzerinde ve Kanat, tamamlandı ile Doğaüstü mavi buzlardan oluşan buzullar ve güneş ışığında parıldayan kaya oluşumları, yeryüzünde acımasız bir bölgeydi.

"Meher'in tespit edebildiği kadarıyla," diye ekledi, "Manto'nun sadece kenarları başarısız olmuş, bu yüzden o bölümü aşanlar bile kısa sürede ilgilerini kaybedecek ve Git. Bir çözüm bulmak için zamanımız var."

"Bunu test etmenin bir yolu var mı?" Elijah sordu. "Sadece kenarlardan geri çekildiğini mi?"

Raphael kaşlarını çattı. "Yedilerimden birinden Kule'mdeki birkaç ölümlü üyeye Sığınak'ın uydu görüntüsünü göstermesini isteyebilirim ve bu personelden ilgi çekici noktaları not etmelerini isteyebilirim."

Şüphesiz Illium - görevi üstlenmesi en muhtemel kişi -Test için inandırıcı bir sebep bulabilirdi. "Manto daha yukarıda başarısız olursa, Sığınak'ın işaretlerini görecekler ve biz de bileceğiz."

"O zaman ölümlüleri idam edecek misiniz?"

Raphael, Aegaeon'un sorusu karşısında öfkelenmenin ikiyüzlülük olduğunu biliyordu, oysa kısa bir süre önce kendisi de aynı şeyleri düşünmüştü; ölümlülerin hayatları hiç düşünülmeden söndürülebilecek ateşböcekleriydi.

Ama kızgındı çünkü artık o adam değildi, kalbi Elena'ya olan aşkıyla sonsuza dek değişmişti. Bu yüzden bir damla bile öfke içermeyen kibar bir cevap vermek çaba gerektiriyordu. Duygular burada işe yaramazdı.

"Bir anlamı olmazdı." Kollarını kavuşturdu. "Çünkü o ölümlüler bunu görürse, sayısız başkaları da görecektir. Birçoğu eğlence olsun diye uydu görüntülerini taramayı alışkanlık haline getirdi."

Aegaeon'un ifadesi bozuldu. "Bilgi ilk yükselmeye başladığında onu ezmeliydin."

"Aegaeon haklı." Alexander'ın ifadesinde bir zamanlar olduğu generalin kınaması vardı. "Ölümlülerin bu kadar istilacı bir teknolojiye erişimi olmamalı."

Titus, "Büyümeyen bir dünya durgunlaşır ve ölür, eski dostum," diye karşı çıktı.

"Dur." Suyin bir elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı.

Çin'in Başmeleği'nden böylesine sert bir ses duymaya alışık olmayan herkes onun görüntüsüne doğru döndü.

"Bunların hiçbiri önemli değil." Sakin ve ölçülü sözler, on yıl boyunca bir bölgeyi sadece cesaret ve dayanıklılıkla yeniden inşa ederken geliştirilmiş bir çelik tonu taşıyordu. "Bunu nasıl düzelteceğimizi bulmamız gerekiyor."

Zanaya, "Bunu yapmak için Manto'nun kökenini bilmemiz gerekir," diye belirtti. "Bu bilgiyi bana aktaran kişi onun Ataların bir armağanı olduğunu söyledi ama bu anlamsız bir hayalet hikâyesi. Somut bir bilgiye sahip olan var mı?"

Cevap kesin bir olumsuzdu.

"Harika." Titus ellerini havaya kaldırdı, basit siyah tuniğinin altında omuzları çökmüştü. "Sığınak parçalanacak kadar sert sallanıyor, onu koruyan Manto çöküyor ve Qin Uyumaya karar verdi!" Dönerek bir duvarı yumrukladı.

Çatlaklar o noktadan dışarıya doğru örümcek ağı gibi yayıldı.

Raphael kendini daha fazla kontrol altında hissetmiyordu, damarlarında agresif ve yönsüz bir güç dolaşırken kanatları parlıyordu. Aegaeon'un göğsü parlıyordu, ışık derisine gömülü gümüş girdaptan geliyordu. Ekrandaki diğerlerinin durumu da daha iyi değildi.

Bir dakika daha geçse tüm Kadro kontrolden çıkacaktı.

"Kütüphaneci ile başlıyoruz," dedi, çünkü gerginliği yatıştırabilecek tek cevabı buydu. "Ayrıca Manto'nun kötüleşmeye devam etmesi halinde savunmasız durumumuzu beta konumumuza taşımak için planlar yapmalıyız."

Beta'nın yeri yeraltında, bir adanın altındaydı. İyi bir saklanma yeri ve eğlenceli bir macera olarak gösterebilecekleri bir yer. için a kısa dönem, ama o oldu Hayır ev kanatları olan çocuklar için. Ancak melek çocuklar da ölümlülerin ve sıradan vampirlerin erişebileceği bir vatanda yaşayamazdı. Eğer melekler vardı a kırılabilirlik, o oldu onların çocuklar- melek yavruları yaralanabilir, kolayca öldürülebilirdi. Böyle bir eylemin misillemesi elbette tüm uygarlıkları harap ederdi ama bunu umursamayan ölümlüler de vardı, melek türüne karşı vahşi bir öfkeyle hareket ediyor.

Raphael avcısına aşık olduğundan beri bu öfkeyi daha iyi anlıyordu. Birçok ölümsüzün ölümlülere ve vampirlere uyguladığı zalimlikle yüzleşmesini sağlamıştı ama bu bilgi, iş savaşa gelirse melek türünün kazanacağı gerçeğini değiştirmiyordu.

Bu zaman içinde kanıtlanmıştı.

Özünde başmelekler olan bir varlık ırkını yenmek imkânsızdı. Qin'in onun parçalanışıyla ilgili yazdığı hikâyenin de kanıtladığı gibi, bir ölümlü Raphael'i milyonlarca parçaya ayırabilirdi. . . ve o yine de ayağa kalkardı.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

O halde en iyisi, ölümlülere kolay melek avı konusunda en ufak bir umut bile vermemektir. Bu yüzden melek çocuklar, onları fiilen dokunulmaz kılan son derece kısıtlı koşullar dışında asla görünmezlerdi.

Elena eve yürümeye karar verdi; kanadı uçma riskini almak istemeyeceği kadar ağrıyordu ve New York sokakları ona hiç de yabancı gelmeyecekti. Caddeyi kaplayan ızgaralardan buhar yükseliyordu, kaldırımlar gece yağan yağmurdan temizlenmişti, hava bahar tazeliğindeydi ve trafik sabah için yeterince akıcı olsa da kornalar ve bağırışlar çoktan başlamıştı.

Babasıyla daha uzun süre kalmak istemişti ama Jeffrey'nin ani düşüşünden sonra, yeni perişan olmuş Gwendolyn'in kocasıyla özel bir zamana ihtiyacı olduğu açıktı. Elena üvey annesini Jeffrey'nin elini tutarken bırakmış, babasına sevgi dolu ve nazik sözler mırıldanmıştı.

Zavallı kadın, Elena ona olanları anlatmak için aramadan önce üç ya da dört saatten fazla uyumuş olamazdı. Gwendolyn'in bariz yorgunluğuna rağmen Elena ona hemen haber vermemeyi düşünmemişti bile; Elena böyle bir seçim yapsaydı ve Jeffrey, Gwendolyn onu bir daha göremeden kayıplara karışsaydı üvey annesi yıkılırdı.

"Avcı melek! Kahvemi dene!"

Normalde bu lakap onu inletir ve insanları öldürmekle tehdit ederdi. Ancak bugün ne yüreği ne de isteği vardı. Gülümseyen arabacının uzattığı kahveyi aldı, hatta ona gülümseyerek karşılık vermeyi bile başardı. "Teşekkürler," dedi. "Size ne kadar borcum var?"

"Müesseseden!" Kısa boylu, parlak yüzlü, çilli tenine karşı bir tutam açık kahverengi bukleli adamın aksanı New York'tan çok Atlantik'in öbür yakasına aitti.

"Ben ödüyorum," diye ısrar etti Elena, güç dinamiğinden rahatsız olmuştu. "Eğer iyiye, yine de herkese söyleyeceğim."

Biraz pazarlık ettiler ve satıcı sonunda kaşlarını çatarak ellerini havaya kaldırdı. "Lanet olası New Yorklu!" Aksanını kalınlaştırdı. "Ona bir iyilik yapmaya çalış ve ne elde edersen et!"

Elena irkilerek kakhaha attı. "On bin yıl yaşasam bile lanet olası bir New Yorklu olacağım."

Kaşlarını çattı ama bu göstermelikti, sırtışı ağzının kenarlarından belli oluyordu.

Attığı her adımda kendi gülümsemesi de soluyor, sıcak kahve içindeki soğuğu eritmeye yetmiyordu. Jeffrey'nin bir gün öleceğini içten içe hep biliyordu. Bugün buna asla hazır olamayacağını öğrenmişti. Çünkü Jeffrey *kalan* ebeveyniydi.

En kötü anlarında bile bunu unutmamıştı.

Bir parçası, kederli küçük çocukları pahasına korkunç acısına son vermeyi seçtiği için annesine çok ama *çok* kızgın olan küçük kız olarak kaldı. Duvardaki o sallanan gölge, dama tahtasının üzerinde yuvarlanan yüksek topuklu ayakkabı, Elena'nın küçük kız kardeşi görmeden önce Beth'i kucaklayıp evden çıkarmak için acele edişi, annesinin cesedini keşfetme anılarının hiçbiri Elena'yı asla terk etmeyecekti.

Aynı şekilde, içindeki yaralı çocuk da görünüşe göre babasının sonsuz olacağına inanmıştı - ölüm değil, yaşam dışında.

Bir rüzgâr, yanına inen bir melek.

Illium kolunu omuzlarına attığında hiç şaşırmadı, kanatları dostça birbirine çarpıyordu. "Seni aradı, değil mi?" dedi.

"Evet," diye yanıtladı göz kamaştırıcı mavi kanatları ve aynı tonda siyah saçları olan melek, kokusu taze ve ekşi ıhlamur ile daha lüks egzotik bir unsurun karışımıydı. "Efendimiz senin yalnız kalmanı istemedi. Ve ben senin favorinim."

Onun gergin kaslı karnına dirsek attı. "O kafanın patlayacak kadar büyüme s i n e izin verme." Ama yürürken onun varlığından memnundu. Çünkü Illium, kendi yaralarını yansıtan bir şekilde oyuncu ve savunmasız, Yedi'nin en sevdiğiydi. Her şeyden çok, başmeleği tarafından sevildiğini hissediyordu.

Yine de o yapamadım olmak ile Onu, o yapılmış Tabii ki yalnız kalmayacaktı. "Sana ne olduğunu söyledi mi?" diye sordu boş kahve fincanını çöp kutusuna attıktan sonra. "Hayır. Sadece bir arkadaşına ihtiyacın olabileceğini söyledi." Onu daha da sıktı. "Bilmeme gerek yok, Ellie. Ben sadece seni şaşırtmak için buradayım. zekam ve dehamla."

"Kelimenin tam anlamıyla kafanın genişlediğini görebiliyorum." Kuru sözlerine rağmen Elena ona temel bilgileri anlatmıştı. Gerisini sadece Raphael'le konuşacaktı. "Bu bir şok - onun ölümlülüğüyle yüz yüze gelmek." Göğsü yeniden ağrımaya başladı.

"Ölümlüler açısından hâlâ genç." Illium onu Kule için yanlış yöne giden bir sokağa çevirdi ve o da dolanmaktan çok mutlu olduğu için itiraz etmedi. "Arkadaşım olsaydı ben de şok olurdum."

Sokaklar artık daha kalabalıktı ve Elena yanından geçip selam veren ya da el sallayan insanlara belli belirsiz gülümsemeyi başarıyordu. Gevşek çeneli tek tük turist dışında kimse Elena ve Illium'un kanat kanada birlikte yürümelerine aldırmış etmiyordu. Şehirlerinin insanları

uzun zaman önce

Arkadaşlıklarının farkına varmışlardı ve ikisi de seçtikleri sevgililerine çok bağlıydılar.

"Aodhan nasıl?" diye sordu, artık Jeffrey hakkında konuşmak istemiyordu. Yaşadığı şok çok yeniydi, ani düşüşünün anısı çok parlaktı. En ufak bir anımsamada bile midesi bulanıyordu. "Hâlâ sanat atölyesine mi kapanıyor?"

Illium'un sevgilisi, en iyi arkadaşı ve Yedi'nin bir diğer üyesi bu stüdyoyu beş yıl önce, Enclave'in sudan görünmeyen ama bol miktarda doğal ışık alan bir bölümünde inşa etmişti.

"Onu günde en az bir öğün düzgün beslememe izin vermezse fırçalarını saklamakla tehdit ettim," diye mırıldandı Illium karanlık bir şekilde. "Biri beni yaratıcı tipler konusunda uyarmalıydı."

İkisi ana caddelerden birine çıktılar, gökyüzü melek trafiğiyle doluydu, kanatları sabah güneşinin soluk parıltısıyla aydınlanıyordu. Aşağıda, yarısı New York'lu siyahları, diğer yarısı da kurumsal takım elbiseleri içindeki ölümlüler ve vampirler işlerine ya da bu cadde boyunca sıralanan lüks butiklere doğru yürüyorlardı.

Katlanabilir bir scooter üzerindeki çılgın bir kurye, sanki lanet bir motosiklet üzerindeymiş gibi trafikte zikzaklar çizerek caddede hızla ilerliyordu. En azından kask takıyordu. Güvercinler bile ona yan gözle bakıyor gibiydi.

"Sparkle şanslı ki ben böyle bir gün ışığı topuyum." Illium'un sesi bir kaş çatmanın vücut bulmuş haliydi. "Projenin bu aşamasında çoğu zaman vahşi bir kurt gibi hırlıyor."

Elena sessiz, içine kapanık Aodhan'ın bu beklenmedik tanımına kıkırdadı. Çünkü Aodhan'ı tanıyan biri varsa o da Illium'du. İkisi sonsuza dek birbirlerinin olmuşlardı ve bunu fark etmeleri biraz zaman alsa da uzun zamandır öyleydiler. "Proje nasıl gidiyor?"

"Nefes kesici." Kendini beğenmiş gurur. "Neredeyse herkese göstermeye hazır."

"Sabırsızlanıyorum."

Şehrin uyanışını ve iş için hazırlanışını dinlemekten memnun bir şekilde yürümeye devam ettiler. Parlak altın örgü bir üst ve dar siyah kot pantolon giyen mavi saçlı bir adam Illium'dan "madem bu kadar uyumluyuz tatlım" diyerek bir selfie istedi ve Illium da sırtıtarak ikisinin arkasında kanatlarını açarak bir gösteri yaptı. Gücü ne kadar güçlü olursa olsun kalbini asla kaybetmemişti. Onu acımasız bir başmelek olarak hayal edemiyordu ama artan gücünün işaretleri açıktı.

Hayır. Bunu düşünmezdi. Bugün değil. Sinirleri zaten paramparça olmak üzereyken olmazdı.

Birkaç dakika sonra, "Sığınakta neler oluyor?" diye sordu. Bu sadece Jeffrey hakkında dönüp duran düşüncelerinden uzaklaştırmak için sorulmuş bir soru değildi. Böyle bir durumu, özellikle de Raphael'in yokluğunda, takip etmek eş olarak görevlerinin bir parçasıydı. "Herhangi bir gelişme var mı?"

"Efendimiz, Sığınak'ı bir uydu görüntüsünde tespit edip edemeyeceklerini görmek için ölümlüleri işe almamı istedi."

O dinlerken, mavi kanatlı melek ona Manto da dahil olmak üzere geri kalan her şeyi anlattı. Bir keresinde, Raphael'in böylesine önemli bir konuda kendisiyle konuşmak yerine Yedi'sinden biriyle konuşmasına sinirlenmiş ve bunu onun kabiliyetiyle ilgili bir yorum olarak görmüş olabilir. Ve Raphael bunu onu korumak istediği için yapmış olabilir.

Ama o olgunlaşmıştı, adam da öyle.

Bugünlerde ona eşitmiş gibi davranıyordu ve Kadro'dan biri olmanın getirdiği pragmatik kararlarda hakaret görmüyordu. Ya da zaten duygusal olarak zedelenmiş bir sevgiliyi korumak için yapılan nazik seçimlerde. "Testi benimle buluşmaya gelmeden önce mi ayarladın?"

Illium cevap vermek için caddeyi geçip anılarını dörtten bahar yeşili aēalarla dolu daha sakin bir yerleşim bölgesine girene kadar bekledi. "Evet. Gizli bir binayı tespit etmek amacıyla gözlem becerilerini test etme oyunu oynadık ve Sıēınak beslemesini beş kişilik bir gruba sakladık - bunlardan birinde fark edilmesi zor bir bina var.

"Görevi genç güvenlik ekibine verdim - beşi bizim için düşük riskli bilgisayar işleri yapıyor. Binayı ilk tespit eden ekstra ücretli bir gün izin alıyor."

Elena'nın boēazı Sam ve diēer melek çocukların dünyaya maruz kalması fikriyle yandı. lml ocuklarda olduēu gibi onlar da çok aresizdi. Ama lml çocukların büyük oēunluēunun aksine, büyüklerine saldırmak isteyenlerin nefretini de üzerlerine çekiyorlardı. "Arayıcılara ne kadar süre verdiniz?"

" saat." Kēeyi döndükten sonra, özenle korunmuş kahverengi taşların bulunduēu bir sokakta durdu. "Seni burada bırakıyorum."

Elena ancak o zaman diēer sokaēın neden bu kadar tanıdık geldiēini anladı. Sadece bu perspektiften deēil de havadan görmeye alışmıştı. "Beni Sara'ya sen getirdin." Boēazı dēmlendi.

"Seninle Kule'de buluşuruz." Elena'nın en yakın arkadaşı merdivenlerden ařaēı koşmak için kapısını atıēında Illium yanaēını onun řakaēına bastırdı. Bacaklarını saran bir kot pantolon ve kahverengi tenini parlatan su yeşili sade bir kazak giymişti. Siyah saçları bir dēm halinde geriye toplanmıştı, peremleri her zamanki gibi kalın ve kusursuzdu.

"Ellie!"

Elena en iyi arkadaşının onu sıkıca kucaklamasına izin verdi. Aēlayamıyordu, gözyaşları sert küçük taşlar gibi içine hapsolmştı, ama ah, ona sarılan kadın tarafından kucaklanmak iyi hissettiriyordu.

O kadar uzun zamandır hayatının bir parçasıydı ki, kız kardeşi bile olabilirdi.

Güçlü bir rüzgâr, Illium yukarı baktıklarında gökyüzünde mavi bir çizgi oluşturdu.

Ancak içeri girdikten sonra, Elena artık yavaşça hareket eden ve bıyıkları beyazlamış olan büyük siyah bir köpeği sevmek için çömeldiğinde, Sara ona Bluebell'in onu neden buraya getirdiğini anlattı.

"Raphael aradığında şehrin diğer ucunda genç avcılardan birine yardım ediyordum," dedi kahve yapmak için koşuştururken. "Doğruca sana gelecektim ama evimde kendini daha iyi hissedeceğini söyledi ve seni burada beklememi istedi."

Elena alt dudaklarını sertçe ısırды, etrafını saran sevgiden bunalmıştı. "Teşekkür ederim."

Avcı onun dokunuşuyla ayağa kalktı ve muhtemelen dünyadaki en sevdiği insanı bulmak için dışarı çıktı. Çok yaşlı bir vatandaş gibi hareket ediyordu; insan terimleriyle yüzyıl sınırını geçmişti. Ayağa kalkarken melankoli ona sertçe çarptı. Onun yavru bir köpek olduğu zamanları hatırladı, yerinde duramıyordu ve vücudunda o kadar çok enerji vardı ki günde üç kez uzun yürüyüşlere çıkması gerekiyordu.

Sara onun teşekkürüne karşılık olarak "Kapa çeneni," dedi, kelimeler taşa bağlanmış bir dostluğun rahatlığıyla söylenmişti. "Sanki şu anda senden başka bir yerde olabilirmişim gibi." Boş bir fincanı kahvaltı tezgâhının üzerine bıraktı, havayı çoktan kokulandırmış olan koyu renkli demlemeye hazırды. "Yumurta mı istersin, krep mi yoksa ikisi birden mi? Pastırma da koyarım."

"Yemek yiyebileceğimi sanmıyorum."

Sara iki elini de kalçalarına koydu. "Seni elle beslemek zorunda kalırsam yemek yiyorsun. Uçarken çılgın hızda enerji yakma olayını unutmuş değilim."

"Kanadım yaralı," diye homurdandı Elena. "Ayrıca anne sesini kullanıyorsun."

"Güzel. İşe yarıyor." Sara göz kırptı. "Anne olmaktan bahsetmişken, iblis çocuk kahvaltıdaki beklenmedik güzelliklerden çok mutlu olacak."

Elena tezgâhtaki taburelerden birine oturdu. "Krepler ve vaftiz kızına şeytan çocuk demeyin. Zoe Elena zarif ve kibar bir genç hanımın timsalidir."

Sara krepleri hazırlamaya başlarken homurdandı. "O tek çocuk, işte öyle biri. Ziyarete geldiğinde restoran servisi bekler." Kaşlarını kaldırdı. "Ne olmuş yani?"

"Kötü." Eli, Sara'nın az önce doldurduğu bardağın üzerinde sıkıştı. "YOĞUN BAKIM." Sara'ya Jeffrey'yle yaptığı konuşmayı anlatmak istedi ama tam olarak anlatamadı. Çok erkendi, zihni ve kalbi bunu sindiremiyordu. "Kahretsin Sara. Sonsuza dek yaşayacağını sanmıştım."

"Piçler genelde böyle yapar, o yüzden iyi bir şans olduğunu söyleyebilirim."

Elena sıcak kahvesinden dikkatli bir şekilde aldığı tek yudumu neredeyse tükürüyordu. Sonra gülmeye başladı ve bu biraz histerikti. Sara ona sarılmak için yanına geldi, küçük ama güçlü ve yoğun ve sarsılmaz bir sevgiye sahipti.

Daha sonra Elena, "Gerçekten mi?" dedi. Bir yudum daha içmeye cesaret etti. "Başucu terbiyesinden anladığın bu mu?"

"İşe yaradı, değil mi?" En iyi arkadaşı ve Avcılar Loncası'nın saygın yöneticisi pişmanlık duymuyordu. "Sana davranışından dolayı onu asla affetmeyeceğim" - sobaya döndü- "ama onun senin baban olduğunu da biliyorum, bu yüzden umarım o piç inadını iyi kullanır ve yakında iyileşir."

Elena sırtıttı, Sara'nın açık sözlü dürüstlüğü şımartmaktan çok daha etkiliydi. "Seni seviyorum."

"Olması gerektiği gibi." Sara ilk krebi çevirdi. "Konuş benimle, bebeğim."

Elena da öyle yaptı. Çünkü bu Sara'ydı, Jeffrey onu evden attıktan sonra yanında olan, oda arkadaşıyken Elena gözlerini kapatmaya korkarken gece boyunca onunla konuşan, Raphael'le ilişkisinin ilk gününden beri yanında olan Sara. Hayat yolları ayrılmış olabilirdi ama arkadaşlıklarından asla ayrılmamışlardı.

"Benden başka annemi gerçekten hatırlayan son kişi o." Sözleri fısıltıyla çıkmıştı.

"Ah, tatlım." Sara'nın yüzü buruşmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ağlama yoksa kendimi kaybederim."

Burnunu çeken Sara, krep üzerine gülen yüz yapmak için çikolata parçalarını kullanmaya odaklandı. "Gözyaşı yok. Ben sert biriyim. Ben lanet Avcılar Birliği'nin yöneticisiyim. Dizlerim ağrımasına ve eklemlerimde kireçlenme olduğuna emin olmama rağmen acemi bir avcının aptal bir vampiri yakalamasına yardım etmek için iki saatimi harcadım. Yine de tam kışından vurdum."

Elena'nın omuzları sarsıldı. "Sen kırklı yaşlarındasın, yetmişinde değilsin," dedi. "Peki ya kıcı?"

"Salak herif bunu hak etti." Sara gülen yüzü krebi ters çevirip bir sonraki partiyi döktü. "Sözleşmesini feshettikten sonra nereye saklanmaya çalıştığını biliyor musun? Kardeşinin deposunda."

Elena'nın önüne bir tabak krep koyarken, kendisi de ayrı bir tavada pastırma pişirdi. "Kardeşi bile onun kafasına bir tokat attı ve ona yakalanmayı hak eden bir mankafa dedi."

Elena güldü ve buna ihtiyacı vardı, çok ihtiyacı vardı. Sonra kahve içip yemek yerken en iyi arkadaşıyla kafasındaki diğer karmakarışık düşünceler, panik, acı ve kafa karışıklığı hakkında konuştu. Hâlâ bahsetmediği tek şey o konuşmaydı. Bahsedemezdi. Sara'ya bile. Bu çok büyük bir olaydı ve dünyasının dayanak noktasını değiştirmekle tehdit ediyordu.

Başlarının üstünde bir gümbürtü sesi.

"Duydun mu?" Sara'nın sesi sevecendi. "Benim ceylan yavrum kendi isteğiyle ayağa kalktıysa pastırmanın kokusunu almıştır."

Zoe, sırık gibi, uzun bacaklı ve üzerinde kılıçlar olan kısa, bebek pembesi pijamalar giymiş bir bedenin üzerinde vahşi bukleler patlamasıyla merdivenlerden aşağı koştu, peşinde sadık bir Avcı vardı.

"Ellie Teyze!" Elena'nın kollarına atladığında bir an için yirmi birinci yaş gününün eşiğindeki bağımsız bir genç kadın yerine yine küçük bir kız olmuştu.

Elena onu sıkıca kavrayarak bir o yana bir bu yana salladı ve vaftiz kızının kıkırdamasına neden oldu. "Benim Zoe fasulyem bu kadar erken ne yapıyor? Ayrıca, camı kesebilecek elmacık kemiklerin ne zaman çıktı? Geçen hafta öptüğüm tombul yanakların nerede?"

Zoe sırttı ve sarılmayı kestikten sonra bir poz verdi. "İyi bir koku alma duyum var." Sara'nın tezgâha koyduğu tabaktan bir parça pastırma koparmadan önce havayı gösterişli bir şekilde kokladı. Pastırmayı ağzına attıktan sonra, "Bir de elmacık kemiklerimi şekillendirirken görmelisin," dedi. "*Fi-re*."

Elena sırtıtmamak için kendini zor tuttu.

Ancak Zoe'nin sözleri bitmemişti. "Annem sana göbeğime piercing taktırma kararımdan bahsetti mi? Lonca Müdürü Sara Haziz desteklemiyor."

Elena'nın kaşları saçlarına doğru kalktı. "Göbek deliğine bir delik mi açmak istiyorsun?"

"Evet. Bak!" Göbek deliğini ortaya çıkarmak için üstünü yukarı çekti. "Bunu bir de ısıltılı hayal edin. Seksenlerin şıklığı olduğunu biliyorum ama üniversitedeki arkadaşlarım retro'nun geri döndüğünü söylüyor." Üstünü indirdi. "Ben sadece görünüşünü seviyorum."

"Şey ..." Elena çenesini ovuşturdu, Sara'nın Zoe için yemek hazırlarken eğlendiğinin farkındaydı. "Yani, demek istediğini anlıyorum. Sanırım deliği küçük bir silah taşımak için kullanabilirsin. Çaresiz kaldığında çıkarabileceğin ve bir darağacına dönüşen bir yüzük?"

"Hiç komik değil!" Ama gülüyordu.

Elena sırttı. "Üniversite nasıl gidiyor?"

"Gidiyor." Mutfağın diğer ucundaki kanepeye çökmek üzere olan avcının yanına gidip kalkmasına yardım etti.

onu. "Yani, beklediğimden daha eğlenceli, bu yüzden sanırım annem ve babam bunu deneyim için yapmam gerektiği konusunda haklıydı."

Elena, Sara'nın sırtışını geri püskürttüğünü gördü. "Ana dalın kendisi mi?"

"Tamam, tamam, metalürjiyi seviyorum. Her ne kadar çoğunu babamdan öğrenmiş olsam da." Zoe zıplayarak ayağa kalktı, ama yemek yemeye gelmek yerine mutfaktan babasının bodrum katındaki atölyesine inen merdivenlerden aşağı koştu.

Avcı bu kez olduğu yerde kaldı, sabah ışığında uyukluyordu.

"Deacon aşağıda mı?" Elena Sara'nın kocasından hiçbir iz duymamıştı.

Elena'nın yanına bir tabure çeken Sara, krep tabağı çoktan şurupla ıslanmıştı, başını salladı. "Özel bir siparişi elden teslim etmek için birkaç günlüğüne gitti. Böyle bir konuda melek kuryelere bile güvenmediğini biliyorsun."

"Onun yerinde olsam ben de yapmazdım." Deacon'ın silahları birer sanat eseriydi. Deacon'ın, melek savaşçıların kendi yaşam süresinin ölümlü bir yaşam olduğu düşüncesi karşısında gözyaşlarına hâkim olamadığını bilip bilmediğini merak ediyordu.

Tek bir istekle vampir olma yolunda hızla ilerleyecekti. Deacon'a çok değer verildiği için melekler Sara'nın da vampir olmasına izin verecek, Zoe de asgari yaş sınırına ulaştığında seçim yapma hakkına sahip olacaktı.

Ama Deacon'ın sonsuza dek yaşamak gibi bir arzusu yoktu; Sara'nın da öyle.

Elena arkadaşının seçimini kabullenmeyi öğrenmişti, tıpkı Sara'nın kendisinininkini her zaman desteklediği gibi. Bu onu korkutmadığı anlamına gelmiyordu, en iyi arkadaşından sonra sonsuza kadar yaşama fikri

Arkadaşı bu dünyadan gitmişti; bu arkadaşlığın türünün tek örneği olduğunu biliyordu. Başka hiç kimse onun için Sara olamazdı.

Birlikte avcı olacaklardı. Birlikte kadın olurlar.

Ayak sesleri merdivenlerden sekerek yanlarına kadar geldi ve Zoe onun yanında durdu, mutluluğu canlı ve sınırsızdı. "Doğum günü hediyen geciktiği için üzgünüm Ellie Teyze," dedi bir zamanlar olduğu çocuğun tatlılığıyla, "ama tam olmasını istedim."

Elini arkasına götürerek Elena'ya deri bir kılıfın içine yerleştirilmiş küçük bir fırlatma bıçağını gösterdi. "Kılıf standart bir koruyucu kılıf, çünkü senin kendi kılıf olduğunu biliyorum ama bıçağı ben yaptım," dedi aceleyle.

Elena'nın gözleri parladı. "Zoe." Bıçağı dikkatle aldı. "Bunu sen mi *yaptın*?" Zoe, Deacon'ın atölyesinde büyümüş ve yetenekli bir çırak olmuştu ama bu bir üst seviye gibiydi. Oyuncak ya da alıştırma kılıcı değil, işlevsel bir silahtı.

"Evet." Topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. "İlk hançerimi anneme verdim, ama gizlilik konisi altındaydı - sana da bir tane ile sürpriz yapmak istedim."

Elena bıçağı kılıfından çıkardı, sonra işçiliğini incelerken metalini avucuna dayadı. Kırılma yoktu, çizgiler temiz ve sürekliydi, hatta kabza boyunca Deacon'ın tarzını yansıtmayan ince bir dekoratif oyma bile vardı. Zoe, kendi tarzını geliştiriyor.

"Bu satmak için yeterince iyi, bunu biliyorsun, değil mi?" Deacon standartlarına göre mükemmel değildi ama diğer üreticilerin çoğunu geride bıraktı.

Peki ya aşkla verildiği için? Elena'nın sonsuza dek koruyacağı bir hazineydi.

Sara, "Gördün mü bebeğim, sana bunu sadece annen olduğum için söylemediğimi söylemiştim. Ayrıca babanın işine gelince *asla* ciddi olmadığı bir şey söylemediğini de biliyorsun. Ve senin şimdiye kadar sahip olduğu en iyi çırak olduğunu söylüyor - kampüse her geri döndüğünde huysuzlanıyor."

Zoe annesinin kollarına koştu, Sara Zoe'nin bukleleri tarafından gıdıklanmasına gülerken ikisi sarıldılar. Sara bu bukleleri kendi annesinden miras almamıştı, ancak uyuyan genler kızında yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkmıştı ve çarpıcı sonuçlar doğurmuştu.

Sara ve Deacon'ın kızı çok güzeldi.

Zoe'nin mizacına gelince, hem sakin ve odaklanmış babasından hem de yoğun ve azimli annesinden parçalar taşıyordu, ancak geri kalanı saf, eşsiz Zoe'ydi.

"Bayıldım buna." Elena bıçağı kılıfına değil, önkol askısındaki yedek yuvalardan birine kaydırды. "Mükemmel uyum."

Zoe'nin gözleri büyüdü. "Onu taşıyacaksın. Eee!" Bir aşağı bir yukarı zıplayarak Avcıyı kendine doğru çekti.

Sadık dostunun hayatının son demlerinde olduğunu bilen genç bir kadının şefkatiyle onu sevmek ve kucaklamak için çömeldi ve "Babama söylemek için sabırsızlanıyorum!" dedi.

Başını kaldırıp Sara'ya baktığında Sara duvar saatine göz attı. "Uyanmış olacak. Ama yemeğiniz soğumadan hemen yemek için aşağı gelin."

"*Anne*, artık yedi yaşında değilim," dedi Zoe gülerek ve Sara'ya tekrar sarıldı.

"Annenin sözünü dinle," diye emretti Elena. "Soğuk kreplerden nefret edersen, bu yüzden çok geç gelersen bütün zaman boyunca inlemeni dinlemek zorunda kalacağız."

Zoe sırtarak ikisini de selamladı ve aynı zamanda bir zanaatkar olan babasını aramak için koşmaya başladı

Zoe diğlerlerinin ötesinde saygı görüyordu.

"Tanrım, Sara," dedi Elena yalnız kaldıklarında, "kendini tam zamanlı profesyonel olarak kuran tanıdığım çoğu insandan daha iyi. Buna ölümsüzler de dâhil."

"O bir dahi." Sara'nın gururu gözlerinde ateş gibi yanıyordu. "Beş yaşından beri onun da babası gibi bir silah üreticisi olacağını biliyordum."

Elena, Sara ve Deacon'ın buna rağmen Zoe'yi neden üniversiteye gitmeye zorladıklarını anlıyordu, oysa Zoe doğrudan Deacon'ın yanında tam zamanlı bir çıraklığa başlamayı tercih ederdi. Deacon'ın doğasına son derece uygun olan yalnız çalışma şeklinin sosyal bir kelebek olan kızlarına ne yapacağından endişelenmişlerdi.

Bu yüzden Zoe'ye bir anlaşma teklif etmişlerdi: Bir yıllığına üniversiteyi deneyecek, nefret ederse geri dönmesini istemeyeceklerdi. "Hâlâ aynı grupla mı arkadaş?" Elena bugün Sara'ya sordu.

Sara başıyla onayladı. "Bölümünü iyi seçmiş - bu çocukların çoğu onunkine yakın alanlarda çalışacak." Elena'nın en iyi arkadaşı iç çekti. "Artık hiçbirisi çocuk değil. Benim bebeğim ne zaman bebek olmamaya başladı, Ellie?"

Elena onun omzunu okşadı. "O her zaman senin bebeğin olacak." Zihni alevlendi, dalgalandı, geriye doğru yuvarlandı.

* * *

"YHer zaman benim bebeğim, Ellie'm olacaksın." Şakağına bir öpücük kondurdu. yürümeye başlayan Beth'e gülümsedi. "Ve sen de, chérie."

Aksanı tanıdık ve özlenen bir aksan, kokusu bir gardenya cenneti idi. "Şimdi, benim büyük bebeklerim nerede? Belle! Ari!" diye seslendi. "Gelin, annenizin masayı hazırlamasına yardım edin."

Bir ayak sesiyle iki kız daha odaya yuvarlandı; Marguerite onları hemen kucakladı, Ellie ve Beth ise gülererek kız kardeşlerinin bacaklarına saldırmak için koştular.

"Anne!" Belle itiraz etti ama gülüyordu. "Bir şey bacağımı ısıtıyor!" Ari yere baktı, oval-Şekilli yüzü sevinçle sıcacıktı. "Oh, bu bir Beth yengeci! Seni yakalayacağım, Beth yengeci!"

Beth ciyaklayarak koşarken, Ellie Belle'in üzerine atlayacakmış gibi yaptı.

* * *

"Ellie." Sara'nın eli onun kolundaydı.

Annesi ve kız kardeşlerinin hayalet gibi kahkahalarından sıyrılan Elena en yakın arkadaşına döndü. "Özür dilerim. Kendi kafamın içinde kayboldum."

"Bu bakışı biliyorum." Sara'nın sesi sessiz ve güçlüydü. "Görmeyeli uzun zaman oldu ama hatırlıyorum. Bir anlığına mı hatırladın?"

"Daha önce hiç hatırlamadığım bir an," diye itiraf etti Elena. "Rüyalarımda genelde olduğumdan daha küçüktüm, belki yedi ya da sekiz yaşındaydım. İyi bir rüyaydı," dedi arkadaşına. "Mutluydum."

Söylemediği şey, yine de binlerce acı yaradan kanayana kadar onu kestiği idi.

* * *

Elena, Zoe'yi üniversiteden bir haftalığına şehirde bulunan arkadaşlarıyla buluşacağı metro durağına kadar götürdü. "Alışveriş yapmayı ve yemek yemeyi planlıyoruz," dedi Zoe ona, gözlerinde bir parıltıyla. "Mükemmel göbek deliği süsünü bulabilirim."

"Annenle uğraşmayı bırak." Elena kıkırdadı. "Piercing konusunda ciddi misin?"

"Sanırım öyle olacak. Ama sol kaşımı da yaptırmayı düşünüyorum - bir silah yapımcısı olarak sert görünmeliyim."

"Hiçbir şey duymuyorum ve bilmiyorum."

Zoe homurdandı, yaramaz bir çocuktü. Metronun girişinde arkadaşlarının önünde soğukkanlı ve sofistike bir genç kadına dönüşen biri. "Oh, bu sadece Ellie Teyzem," dedi böcek gözlü arkadaşlarına. "Annemle ezelden beri çok iyi arkadaş olduklarını söylemişim, hatırladınız mı? Düşmanlarını öldürüp cesetleri birbirleri için ortadan kaldıran türden arkadaşlar."

Sara'yla olan arkadaşlığının pek de doğru olmayan bu temsili karşısında yanağının içini ısırın Elena, onları günlük maceralarına uğurlamadan önce heyecanlı grupla özçekim pozu verdi.

Bu etkileşimin bir sonucu olarak, Kule'ye vardığı gün hissetmeyi beklediğinden çok daha iyi hissediyordu. Uydu görüntüsü testinin durumunu kontrol etmek için metro durağından Illium'u aramıştı ve Illium ona, o dönene kadar sonuçları gözden geçirmeyi erteleyeceğini söylemişti.

"Teknik bir arıza nedeniyle yeniden başlatmak zorunda kaldık, bu yüzden ekip taramaları yeni bitirdi."

Buluşmalarına on dakika kala geri döndüğünde, Raphael'le birlikte kaldıkları odaya gitti ve hızlıca temizlenmek için duşa girdi. Ancak bundan önce Zoe'nin bıçağını bıçak rafına, Raphael'in ona verdiği mücevherli hançerin yanına yerleştirdi.

Başmeleği ona kimin bıçak vereceği konusunda sahipleniciydi ama buna aldırmayacağını hissediyordu; söz konusu çocuklar olduğunda Raphael'in yumuşak bir noktası vardı ve Zoe'ye karşı *özel bir* yumuşak noktası vardı. Elena'nın vaftiz çocuğu Enclave'deki evlerinde çok zaman geçirmişti - hem orijinalinde hem de savaştan sonra yeniden inşa edileninde. Raphael'le kâğıt oynamış, onu çimlerin üzerinde kovalamaya çalışmış ve kollarında uçup gitmişti.

Her şey Zoe henüz küçük bir çocukken, uğursuz bir hafta sonu başlamıştı.

Sara ve Deacon'ın her ikisinin de acil bir iş için şehir dışına çıkmaları gerekmişti. Görevlerinin öneminin farkında olan ve güvendikleri dadılarının yıllık izninde olduğunu bilen Elena bebek bakıcılığı için gönüllü olmuştu.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuğa nasıl bakacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama yanında Sivya ve Montgomery vardı ... ve Raphael vardı. Bir zamanlar meleklerin kreşinde nöbet tutmuş olan bir başmelek, şaşırtıcı bir hızla koşabilen ve talihsiz koruyucularıyla saklambaç oynamayı seven meraklı küçük bir kızla nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu.

Gerisi tatlı, komik, harika bir hikayeydi.

Montgomery'nin sert bir şekilde söylediği gibi, "Zoe Elena burada sevilirken neden başka biriyle kalsın ki?"

Kahyaları vaftiz kızına hayrandı.

Zoe de onu çok severdi; ziyarete geldiğinde sık sık onun peşinden gider, "kâhyalık" yapmasına yardım ederdi - ara sıra da hoşgörölü Sivya'dan taze pişmiş ikramlar çalardı.

Zoe'nin çoğu ölümsüzün asla delemeyeceği perdeden geçtiği gün kırılacak olan tek kalp Elena'nınki değildi.

"Bugün değil," diye hatırlattı Elena kendine. "Bugün Zoe genç, vahşı ve göz kamaştırıcı."

Elena'ya Belle'i hatırlattı.

Nefes nefese, bir avucunu duvara bastırdı ve gözlerini hızlı hızlı kırptırdı. İlk kez böyle düşünmesine, böyle bir bağlantı kurmasına izin vermişti.

Dans et benimle, Ellie! Ayaklarının gidişine bak! Vay canına, ne hareket ama! Yürü! Yürü! Yürü! Yürü! Yürü! Yürü!

Bir yumruğunu ağzına bastırarak kaçmak isteyen kuru, sıcak hıçkırıkları zapt etti.

18

Ara Savaş

Raphael ve Dmitri sıçramanın ortasında durup, gök gürültülü bir ses patlamasıyla canlı ve boş bir siyaha bürünen öğle vakti gökyüzüne baktılar.

"İçlerinden biri öldü," dedi Raphael, sinirli bir elini saçlarının arasında gezdirerek. "Ne kadar aptalca."

Dmitri ondan kimden bahsettiğini açıklamasını istemedi - ikincisi biliyordu. "Benim hesabıma göre, yükselişinden bu yana üç başmelek-melek savaşı oldu ve sen sadece yüz yıldır Kadro'dasın."

"Türümün barışı birkaç on yıldan daha uzun süre benimseyemediğini öğreniyorum."

Dmitri çıplak ayaklarının üzerinde bir ileri bir geri yuvarlandı. "Merak etme dostum, sıkıldığından başka bir sebep yokken savaş başlatmaya kalkarsan seni yere yatırır ve aklını başına getiririm."

Gereksiz ölüme duyduğu öfkeyi boşaltma ihtiyacı duyan Raphael bir kez daha dövüş pozisyonu aldı. Dmitri'yi görebilmesinin tek nedeni kendi kanatlarından yayılan parıltıydı; bu parıltı kaçınılmaz olana duyduğu öfkeden kaynaklanıyordu.

"Çok minnettar olurum," dedi en yakın arkadaşı olan vampire. "Tarihe geçmek istemem

Bir kavgaya karışıp melek ateşiyile kendini öldürtmeden önce yüz yıl boyunca hüküm süren başmelek olarak."

Arkadaşı gülerek ona doğru geldi, karanlıkta bir bulanıklıktı.

* * *

Lancak daha sonra, gökyüzü açıldıktan uzun bir süre sonra, bir kurye Kulesi'ne haber verdi.

Kadro bugün anlamsız bir savaşta tek bir başmelek bile kaybetmemişti.

İkisini kaybetmişti.

Bugün kalbini parçalayan anılara rağmen, Elena kot pantolon ve üzerinde "Hunter Angel" logosu olan eski bir tişört giymiş olarak süitten çıkarken kendini kontrol altında tutuyordu. Ukala arkadaşları bunu ona o kadar uzun zaman önce vermişlerdi ki, bir zamanlar simlerle dolu olan logo tişörtün siyahından ayırt edilemiyordu, tişörtün malzemesi tenine karşı yumuşaktı.

Illium'u Vivek'le birlikte buldu, ikisi Vivek'in Kule'nin teknoloji komuta merkezindeki kıdemli ekibinin bile bilmediği çok gizli şeyler üzerinde çalışmak için kullandığı özel odaya yerleşmişlerdi.

"*Günaydın Ellie,*" dedi Ellie içeri girdiğinde ve yakışıklı ama fazla ince yüzündeki ifadeye bakılırsa Jeffrey'yi zaten biliyordu. Hiç şaşırmadım. Bilgi Vivek'in işiydi.

"*Āyubōwan,* Vivek," dedi, uzun zamandır oynadıkları oyunu sürdürerek. "Bugün lahana turşusu özlemi mi çekiyorsun?"

"Sri Lanka'nın yeşil tarlalarından gelen bir fincan çaya verdiğin kadar." Tekerlekli sandalyesinde oturduğu yerden onunla yumruk tokuşturdu.

Aksi yöndeki tüm tahminlere rağmen, avcı arkadaşının vampirliğe geçişi birden fazla hıçkırıkla gerçekleşmişti. İlk tahminler, vampirliğe geçişinden sonra, çocukluğunda omurgasında oluşan ve onu felçli bırakan hasarın iyileşmesinin onlarca yıl alacağını söylüyordu.

Şifacılar hem yanılmış hem de haklı çıkmıştı. Vivek artık yürüyebiliyordu. Sadece bilinmeyen nedenlerden dolayı dayanılmaz acılar çekiyordu. Komplikasyonları daha da arttırmak için, sol bacağı vücudunun geri kalanı tarafından belirlenen iyileşme programına uymamıştı. Sağ bacağından çok daha zayıftı ve zaman zaman uyuşuyor, onu arkasından sürüklemeye zorluyordu.

Ama adam Lonca'daki herhangi bir avcı kadar inatçıydı ve sık sık bir baston yardımıyla yürüyordu - ama ciddi bir iş söz konusu olduğunda, bunu tekerlekli sandalyesinden yapmayı tercih ediyordu.

"Bunun içinde geçirdiğim bir ömürden sonra Ellie," demişti geçen ay ona, sandalyesinin kenarını şefkatli bir elle okşayarak, "bu benim vücudumun bir uzantısı. Sandalyedeki ve erişilebilir çeşitli arayüzlerdeki hızım, ellerim ve bacaklarımla yapabildiklerimin kilometrelerce ötesinde."

Elena ona üç puan kazandıran bir Scrabble hamlesi yaptıktan sonra, "Bu her zaman senin seçimin oldu, V," demişti. "Sandalye ya da bacaklar, tek umursadığım senin mutlu olman."

En başta vampirliği düşünmesini isteyen oydu; evet, son kararı sadece ve sadece o vermişti, onun baskısı yoktu ama suçluluk duygusu hâlâ içinde ağır bir şekilde oturuyordu. "Acı çekmenden nefret ediyorum. Sana söz verdiğim şey bu değildi."

"Bilmiyorum, belki de yıllarca neredeyse hiçbir şey hissetmemeyi ve bundan şikayet etmeyi telafi etmek içindir. Kader beni tokatlamaya karar verdi."

Vivek'in mizah anlayışının karanlık olduğunu söylemek büyük bir eksiklikti.

Vivek'in uydu görüntülerini sıraya koyduğu çoklu ekranlardan birinin üzerine eğilmiş olan Illium ona dikkatle baktı, gözlerinin yaşlı altın rengi onun durumunu tartıyordu.

Bugüne kadar, onun kirpiklerinin maviye batırılmış siyah olduğunu her fark ettiğinde biraz irkilmişti. Buna bir de hınzır gülümsemesi ve ölümlülerle kendi oyun alanlarında karşılaşmaya istekli olması eklenince, Bluebell'in Yediler arasında en çok hayranı olmasına şaşmamak gerekirdi.

"Atıştırmalıklarım var." Bir kenarda duran tepsiye başıyla işaret etti. "Sara bana pastırma ve çikolata parçacıklı krep yaptı." "Övünmeyi bırak." Vivek kaşlarını çattı ama bu onun normal haliydi. olma hali. "Beni en son ağırladığında katran kıvamında sade kahve ve acı çikolata ikram etti - güneşli kişiliğime uygun olduğunu söyledi."

Normallik karşısında kasları gevşeyerek sırttı. "Onu kışkırtmak için ne yaptın?"

"Hiçbir şey," diye şüphe uyandıracak kadar hızlı bir yanıt geldi. Illium'un omuzları sarsıldı.

"Ee," dedi kendi kahkahasını bastırarak, "ekipten Sığınak'ı gören oldu mu?"

"Hayır." Vivek kendini ilk ekranın önüne doğru çevirdi. "Şimdi onu görüp göremediğimi test edeceğim."

"Çünkü nerede olduğunu biliyorsun" - yavaşça başını salladı - "Nereye bakacağınızı tam olarak bilin."

Illium kalçasını çalışma masasına yasladı. "Aynen öyle."

Tam anlamıyla Vivek, Sığınak hakkında herhangi bir veriye sahip olmak için çok genç bir vampirdi, ancak iki önemli açıdan normal vampirlerden farklıydı. Birincisi, Üretildiğinde felç olduğu için uzunca bir süre hareketsiz kalmıştı.

Vampirlik kişinin hücrelerini değiştirerek iyileştirir; sihirli bir hap değildir.

Vivek'in durumunda bu, başlangıçtaki "kontrolden çıkma" ya da "proto-kan tutkusu" evresini herhangi bir fiziksel çıkış olmadan geçirdiği anlamına geliyordu. Şifacılar onun delireceğinden endişelenmişlerdi ve Vivek daha önce onlarla yoğun seanslar yaptığını biliyordu.

zihinsel kontrol geliştirmenin önemini vurgulamışlardı.

Vivek bunu o kadar hızlı başarmıştı ki, şifacıların en kıdemlisi Keir, geçişin gerçekten başarılı olup olmadığını kontrol etmeye gelmişti.

"Sürecin bu aşamasında hiç bu kadar sakin bir vampir duymamıştım," demişti endişeli şifacı, yüzünün aldatıcı gençlik çizgileri endişeyle ağırlaşmıştı.

Elena, Vivek'in mümkün olan en iyi bakımı almasını istediğı için Keir'i durdurmamıştı ama onun kontrolünün nedenini biliyordu.

"Çığlıklarımı yutmayı çabuk öğrendim Ellie," demişti ona eski yeraltı mekânı Mahzenler'de sakin bir günde. "Hareket edemeyen bir çocuk, ailesinin onu bir enstitüye bıraktığı ve onu savunacak kimsenin olmadığı bir çocuk... çığlık atsa da kimsenin umurunda olmaz - ya da sadece onu susturmak için umurlarında olur."

Doğuştan avcı olduğunu ama o öfkeli içgüdülerini hiçbir zaman kullanmadığını da eklersek, duygularını ve ihtiyaçlarını bastırmak Vivek için bir sorun değildi - ki bu da bambaşka bir konuydu. Ancak Kule'ye Lonca'nın gözetim operasyonlarının dahi başkanı olarak girmiş olmasıyla birleşen kontrolü, Raphael'in ekibindeki hiç kimsenin onu "genç" olarak görmediğı anlamına geliyordu.

V'nin yeteneklerinden yararlanmamak aptallık olurdu, özellikle de Elena onun bir kez verdiği sözün kırılmaz olduğunu biliyorken - ve Raphael'e sadakat yemini etmişken. Ayrıca Raphael'in casus şefi Jason'a da aşıktı. Siyah kanatlı melek de Vivek'e sağ kolu gibi davranıyordu. Vivek bu konuda normalmiş gibi davranıyordu ama Elena onun kimse bakmıyorken gizli bir mutluluk dansı yaptığından emindi.

Artık kahkaha yoktu. O ve Illium affetmeyen bir sessizlik içinde Vivek'in ilgili işlemleri yapmasını izlediler.

Illium'un, teknisyenlerin belirli bir bölgeye odaklanmasından şüphelenmemesi için eklediklerini çoktan atmış olan görüntüler.

"Hayır," dedi Vivek sonunda. "Onu göremiyorum."

Elena nefes verdi, mide kasları gevşedi.

"Görebildiğim tek sorun burada." Vivek ekranın sol alt köşesine dokundu. "Bu bir yankı. Görebiliyor musun? Görüntü üzerinde bir görüntü."

Elena kaşlarını çatarak baktı ama Elena'nın şeklini anlayabilmesi için Elena'nın yakınlaştırması ve tam parametreleri göstermesi gerekti. "Bu ne anlama geliyor?"

Cevap veren Illium oldu. "Sığınak'ı saklayan her neyse, tam da Kadro'nun şüphelendiği gibi parçalanmaya başlıyor." Elmacık kemikleri teninin altın rengini kesiyordu. "Şu anda, yeryüzündeki herhangi birinin göreceği tek şey kayalar ve dağ çiçekleri olacaktır, ancak Manto ne kadar uzağa çekilirse, bir ölümlünün veya vampirin tehlikeli bir meraka yol açabilecek bir unsuru fark etme şansı o kadar artar."

"Kahretsin." Elena ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bizim ya da Kadronun yapabileceği bir şey var mı?" Yıllar boyunca öğrendiği bir şey varsa o da baş meleklerin bir *güç* olduğuydu. Raphael bir keresinde lanet olası bir uçağı yakalamıştı!

"Efendimiz bana Kadronun Manto'nun kökenleri hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi." Illium kollarını kavuşturdu, kanatlarının kemerleri ekranların karanlığına karşı canlıydı. "O kadar eski ki, hafızalarının ötesinde."

Ağzı açık kaldı. "Ama Caliane, Alexander ve Zanaya-"

Vivek şakaklarını ovuşturarak, "-yaşlı," diye bitirdi. "Kaç yaşında olduğu beynimi acıtıyor. Nasıl bilmezler?"

Illium omuz silkti. "Ben beş yüzü ancak geçtim. Buna kıyasla hiçbir şey bilmiyorum." Elena'nın nemli saçlarından bir tutamı çekiştirdi, şımartılmış evcil kedisinin yaptığı gibi onunla oynadı

Oyuncaklar; Smoke yaşılanıyor olabilirdi ama bu onun oyuncululuğunu engellememişti.

"Gerçek şu ki," diye ekledi, "bu bilgi muhtemelen bin yıl boyunca ölümsüzlerin bilincinden yavaş yavaş silinip gitmiştir. Melekoğullarının geçmişi, şu anda dünyada uyanık olan tüm meleklerden çok daha uzun."

O zaman dilimi fikri... Elena'nın zihni buna şekil vermeyi reddetti. "Nasıl çalıştığını bilmiyorlarsa, tamir de edemezler."

Vivek hemen, "Avlanmaya başlayacağım," dedi ve Vivek'in zihnindeki kıvılcımları neredeyse görebiliyordu. Bazen Vivek'in karmaşık ve parlak beyninin içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu - adam, gelen verileri, hiçbirinin izini kaybetmeden, şimdiye kadar gördüğü herkesten daha fazla idare edebiliyordu.

"Jessamy, diğer yöntemlerle izini süremediği daha ezoterik araştırmalarla ilgili olarak sık sık bana ulaşıyor" dedi. "Eski materyaller bile bazen bir görüntü ya da başka bir nesnede referans olarak internete düşüyor."

Elena'nın Vivek'in meleksi Kütüphaneci ve Tarihçi ile iletişim halinde olduğundan haberi yoktu ama şimdi düşününce mantıklı geliyordu - ikisi de bilgi işindeydi.

"Bu konuda onunla bağlantı kuracağım - yani her zaman güvenlik izninin sivri uçta olduğunu varsaydım?" Elena'nın başını sallaması üzerine devam etti. "Melekler her şeyi dijital ortama aktarırsa yardımcı olur ama Jessamy bile bu konuda benimle tartışıyor."

Illum, "Elektronik hale geldiklerinde sırları saklamak zordur," dedi. "Buna karşın Kütüphane ve Lumia, çağlar boyunca ayakta kaldı ve sırlarımızı güvende tuttu."

"Ama fiziksel medya kaybolur." Vivek'in yüzündeki ince çizgiler tutkuyla kızarmıştı. "En azından bu şekilde, angelkind

veri kaybı olmaz."

Illium bunu düşündü. "Belki de V, bilgiyi kaybetmeliyiz. Ölümsüzlerden oluşan bir ırkta, tarih ezici bir ağırlığa dönüşebilir." Kanatlarının etrafında hafif bir parıltı.

Elena'nın içi burkuldu. Hepsi Illium'un bir gün yükseleceğini biliyordu - başka türlü olamayacak kadar genç yaşta çok güçlüydü - ama Kaskad'ın çalkantısından sonra artan gücü düzleşmişti. Bu normal yörüngesine geri döndüğünden başka bir anlama gelmiyordu, yükselişin onu parçalamayacağı kadar yavaş bir büyüme ... ya da öyle umuyorlardı. Çünkü kanatlardaki o parıltı? Bu Kadro ile sınırlı olması gereken bir eylemdi - Illium'un bir süredir yapıyor olması dışında.

Dudaklarından dökülen sözlere gelince... evet, Bluebell'lerinin sadece yüzeydeki parıltıyı gören çoğu insanın asla bilemeyeceği derinlikleri vardı. O güzellikten ve kıvrak bir zekâdan çok daha fazlasıydı; uçarkenki hıznır hızdan ve sınır tanımayan kahkahalardan çok daha fazlasıydı. O tam da baş melek olması gereken türden biriydi... ama bunun gücünün onu mahvedeceğinden endişeleniyordu.

Kadro, başıboş bir kedi yavrusunu kurtaracak kadar nazik ve kaçınılmaz olarak ölen ve kalbini kıran ölümlülerle dostluğunu sürdürecektir kadar koca yürekli bir melek için uygun bir yer değildi.

"Bugün felsefe yok, Bluebell." Vivek klavyenin üzerine eğilmiş, çeşitli veri ağlarını aramaya başlamıştı. "Bu bilginin kaybı tüm dünyanın sonunu getirebilecekken olmaz."

Doom güçlü bir kelimeydi. Ne yazık ki doğru kelime de buydu.

20

Sığınağın altındaki toprağın derinliklerinde, hesaplanamaz yaştaki bir varlık kıpırdandı, huzuru bozuldu. Ancak bu dinlenme o kadar derin ve o kadar uzun sürmüştü ki, rahatsızlık bir an sonra silkelenip atılmıştı. Tekrar yerleştiler. Ama artık rahatsızlıktan önceki kadar uykuda değillerdi ve kardeşleri de öyle.

Manto ve depremlerle ilgili durum, Qin'in topraklarının doğrudan başmelek gözetiminde olmaması sorununu ortadan kaldırmıyordu. Kadro bununla başa çıkmak zorundaydı, yoksa kendilerini melek anavatanının düşüşünü tehdit eden sarsıntıların yanı sıra vampir huzursuzluğuyla da başa çıkmak zorunda bulacaklardı.

Aegaeon ve Raphael, Qin'in dağınık toprakları üzerinde uçuş yapmak üzere ayrılmıştı. Raphael bunun en az bir, muhtemelen de iki hafta süreceğini biliyordu çünkü bu basit bir uçuş değildi. Her ikisi de birden fazla bölgeye iniş yapacaktı çünkü amaç *görölmekti*. O ve diğer başmelek aynı zamanda sorunların alevlenmeye başladığı yerlere de sağlam bir el atacaktı.

General Atu, bir başmeleğin güvenebileceği bir adam olarak ününe yaraşır bir şekilde yaşadı; olası isyancıların ve sıcak noktaların güncel bir listesini hazırlamıştı. Bu liste, Astaad ya da Qin tarafından liderlik rolüne yükseltilmemiş güçlü bir vampirin elinde tuttuğu bir şehri de içeriyordu.

Raphael'in kendi ikincisinin de kanıtladığı gibi, vampirler en üst düzey pozisyonlara gelebiliyordu. Angelkind güçlü vampirlerin tam potansiyellerine ulaşmalarına asla engel olmamıştı.

-Zeki ve güçlü vampirler, güzel kokulu kafalarında orijinal bir düşünce olmayan boş saray meleklerinden çok daha yararlıken, bu aptalca bir kaynak israfı olurdu.

Ancak vampirler basitçe bir güç pozisyonunu ele geçiremezdi, çünkü bu daha geniş çaplı huzursuzluklara yol açabilecek otoriteye saygısızlık anlamına gelirdi. Daha da önemlisi, bu tehlikeli bir eleştirel düşünme eksikliğini gösterirdi çünkü melekler -özellikle de *başmelekler*- en üst düzey yırtıcılardı.

Minjarra adlı vampir görünüşe göre bunu unutmuştu.

General Atu tarafından Minjarra hakkında bilgilendirilen Raphael, Avustralya'nın doğu kıyısındaki ışıltılı kozmopolit şehre vardığında oyun oynama havasında değildi. Bu geniş ada kıtası Qin'in topraklarının en büyük parçasını oluşturuyordu.

Astaad burada üç ev tutmuştu. Gerçi bu konutların hiçbiri uzak bölgelerdeki evleri kadar gözde değildi. adalar içinde ve Tropik bölgeler, o yapılmış Yıl boyunca düzenli olarak buralarda bulunmuş, çoğu zaman bir aya kadar kalmıştır - bu kalışlar arasında uçuşlar da yapmıştır.

Qin, generale göre, son iki yıldır adadan ayrılmamıştı.

Vampirler ve kana susamışlık söz konusu olduğunda iki yıl uzun bir süreydi.

Akşamın erken saatlerinin solgun gün batımı tonlarıyla çalkalanan şehre uçtukten sonra, Raphael incelikle uğraşmadı. Bunun için zamanı yoktu. Hâlâ havadaydı ve Minjarra'nın büyük malikânesine - Astaad'ın eski konutlarından birinin hemen yanındaki bir malikâne - sadece kısa bir mesafe kalmıştı ki Raphael şiddetli zihinsel gücünü kullanarak bir mesaj patlattı: *Minjarra, seni bir toplantıya çağırıyorum! On dakikan var.*

Başka bir şey söylemedi.

Adam nereye gideceğini ve onu kimin çağırdığını biliyor olmalıydı. Raphael, yüksek binaların alt katlarındaki insanların pencerelerine koşuşturduğu ve arabaların caddede ciyaklayarak durduğu bir uçuş rotasında gelmişti.

Sürücüler başlarını camdan çıkarıp yukarı bakarken, yayalar da gözlerini dikmiş bakıyorlardı.

Korku şehrin üzerine çökmüş, vatandaşların dehşeti tek bir kalp atışına dönüşmüştü.

Çünkü baş melekler bir şey anlatmak istemedikleri sürece o kadar alçaktan uçmazlardı.

Astaad'ın evinin düz çatısına indiğinde, Atu'nun önceden irtibata geçtiği bir melek filosu tarafından karşılanacaktı. "Başmelek." Filo lideri tek dizinin üzerine çöktü, filosu da onunla birlikte hareket etti.

"Kale güvende, ancak Minjarra Başmelek Ast-Archangel Qin'in topraklarına saldırmaya devam etti." Düzeltme hızlıydı, hata açıklayıcıydı. "Hiçbir tehditte bulunmuyor ve halkı silah taşımıyor, ancak onu ve ekiplerini arazinin çeşitli uzak bölgelerinde bulduk."

"Onunla yüzleştiginizde ne diyor?"

"Arazide yaşayan hayvanlara bakacağına dair söz vermişti. Savaştan sonra General Atu tarafından buraya atandım. Ne o ne de ben herhangi bir söz ya da anlaşmadan haberdar değiliz."

"Onun hakkındaki yargınız nedir?"

Filo lideri omuzlarını dikleştirmeden önce bir tereddüt geçirdi. "Defalarca uyarılmasına rağmen bölgeye girmekte pervasız davranıyor, ancak kendisi ve halkı hayvanların refahına odaklanmış görünüyor ve hiçbir zaman saldırgan davranmadılar. Güç elde etmek istediğine inanmıyorum. Bu konuda komutanım General Atu ile aynı fikirde değilim."

"Rapor onaylandı." Filo liderinin Minjarra hakkındaki görüşleri ilgisini çekmişti. Bu kesinlikle Atu'nun sunduğundan daha incelikli bir rapordu. "Malikânesinin üzerindeki gökyüzüne çıkın."

"Başmelek."

Eğitimli bir kanadın savaşçı süzülüşüyle havalandıktan sonra çatıda kaldı. Yürüyerek biraz uzakta olmasına rağmen ufukta okyanusun beyaz dalgalarını görebiliyordu. Çok daha yakınında, çatının sol kenarında gürültülü bir kuş oturuyordu. Yaşlı bir vampirin tüm tavırlarıyla onu azarlıyordu. Elena'ya bu kıtaya özgü olduğunu bildiği beyaz tepeli şeyden bahsetmeliydi.

"Başmelek." Gıcırtılı ses, titreyen ellerinde bir tepsi tutan uzun boylu ve düzgün vücutlu bir vampirle yüzleşmesini sağladı. Teni altın sarısıydı ama yüzü korkudan beyazlamıştı. "Soğuk içecekler. Yiyecek."

"Teşekkür ederim." İçinde küçük siyah tohumlar bulunan buz gibi meyve suyu bardağının tamamını içti ama bardağı tepsiye geri koyduktan sonra yiyecekleri elinin tersiyle itti. "Daha sonra yiyeceğim."

Vampir başını sallayarak geri çekilmeye başladı. Nabızı boğazında titriyordu.

Bu kadın için o, Sam'in Rafa dediği melek ya da Elena'nın gökyüzünde kanat çırpıtığı sevgilisi değildi. O, kafasının içinde patlayan kör edici bir sestten başka bir şey değildi. Bunu bilerek yapmıştı. Artık bölgedeki herkes burada bir başmeleğin yaşadığını ve bu durumdan hiç *hoşnut* olmadığını biliyordu.

Öfkesi taklit değildi. Eşiyle birlikte olma arzusundan doğmuştu. Qin'in karmaşasını çözmek ne kadar sürerse sürsün bunu yapamayacaktı. Bu arada, Kadronun geri kalanı Manto ile ilgili olabilecek herhangi bir tarihi referansı bulmak için bölgelerinin altını üstüne getiriyordu.

İkincisi göz önüne alındığında, Raphael'in bu görevi üstlenen iki baş melekten biri olması anlamlıydı. Bölgesi gençti ve bildiği gömülü bir arşivi yoktu. Aegaeon'da

aksine, eski bir ÷lkede bulunuyordu ve oraya dönmek için can atıyordu.

"Ama ben zaten buradayım," diye hırladı. "Sadece gerekeni yaparsam, diğerlerinden birinin bu bölgeye gelmesini istemekten daha hızlı ilerleriz." Kaba bir baş sallama. "Sert uç. Hızlı uç."

Bu sözlerle ayrılmışlardı.

Bu Minjarra, dünyadaki tüm başmelekler sınırlarına kadar gerilmişken, Kadronun dikkatini çekecek kadar kötü bir şansa sahipti. Sabır az değildi; sadece yoktu.

Özellikle de gücü çalmaya teşebbüs edebilecekler için.

Raphael ufka bakarak, "Hayvanlara bakma sözü," diye mırıldandı. "Eğer doğru değilse tuhaf bir bahane. Ama bu ona bulunmaması gereken bölgelerde bulunması için makul bir sebep veriyor." Filo liderinin onu isyancı faaliyetler içinde yakalamamış olması, bu faaliyetlerin gerçekleşmediği anlamına gelmiyordu.

Çatıya çıkan merdivenlerde hareketlilik var.

Saniyeler sonra çatıda beliren vampir

-Koyu, esmer teni sıcaktan kızarmış ve terden parlıyordu; beyaz bir gömlekle eşleştirilmiş çikolata kahvesi bir takım elbise giymiş vücudu, gür ve koyu renk saçları şaşırtıcıydı. Raphael'in gözlerini, kendini bir başmelekten daha iyi gören bir adamın kibriyle karşılaşmadı.

Bunun yerine, tüm samimiyetiyle tek dizinin üzerine çöktü. "Efendim," dedi. "Bu doğru mu? Artık bize liderlik ediyor musunuz?"

Raphael gözlerini kırptırdı çünkü Minjarra'nın sesindeki umuttu. "Kalk." Zeki bir avcıyla mı karşı karşıya olduğunu yoksa Atu'nun alışılmadık bir hata mı yaptığını anlamaya çalışırken sesini soğuk tuttu.

doğru gördüm. "Bu toprakları yönetenin Qin olduğunu bildiğin halde neden böyle bir soru soruyorsun?"

Ayağa kalkan vampir sonunda Raphael'in bakışlarıyla karşılaştı ve "Başmelek Qin bizi terk etti," diyecek kadar uzun süre bakışlarını korumayı başardı. Çenesi çalışmış, bakışları düşmüştü. "Bunu söylemenin haince bir davranış olduğunu biliyorum ama nasıl s ö y l e m e m ?"

Yumruklanmış eller, derisinin altında yeni bir sıcaklık. "İki uzun yıldır bu topraklarda değil. Bir arada kalmamızın tek nedeni, bir zamanlar Başmelek Astaad'ın komutası altında olan deneyimli ve saygın kıdemli melekler - ama tam kadroya sahip değiliz. Birçoğu savaşta öldü."

Bir kez daha Raphael'in gözleriyle karşılaştı, kendi gözlerinde bir yalvarış vardı. "İstikrarı korumak için elimden geleni yaptım ama bunu tek başıma yapmam mümkün değil. General Liyanage Komutan dediğim melekti ama savaşta öldü. Yıllardır yerine geçecek birini bekliyordum." Kelimeler tutkulu ve öfkeli bir telaşla döküldü.

Sanki patlama noktasına kadar inşa edip durmuşlar gibi.

"General Atu ile temasa geçtiniz mi?"

"Bana cevap vermeyi kesene kadar," diye kaba bir cevap verdi. "Bana haddimi bilmemi ve baş meleğimi sorgulamamamı söyledi." Elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Atu akıllıdır ama baş meleğine çok sadıktı, kusurları görmeyi umursamadı. Biz -bu topraklardaki hepimiz- sadece birbirimize güvenmeyi öğrendik."

Raphael, Qin'in özel çalışma odasının kapısında Atu'nun ifadesindeki bağlılığı, generalin sesinin nasıl titrediğini düşündü. "Bir başmeleğin mülkü olan bu araziye tecavüz ettiğinizi duydum."

Sert bir yutkunmayla vampir yere baktı. "Evet, bu konuda suçluyum. Ama Leydi Mele birçok yaşlı ya da

Bu topraklarda yaralı ya da öksüz hayvanlar vardı, onlara sevgiyle bakılmasını sağlıyordu ama bakıcılarının çoğu yeniden doğmak için hayatlarını kaybetti ve Leydi Mele, Başmelek Astaad'ın düşüşünden sonra buraya geri dönemedi.

"Hayvanlar ölmeye ya da çaresizlik içinde birbirlerine saldırmaya başladılar, çünkü filoların onları öldürmekten başka yapacakları bir şey yoktu. Onlara bakmak için bir ekip oluşturdum ve evet, ekip ve ben görevlerimizi yerine getirmek için girmememiz gereken topraklara giriyoruz. Adil olmak gerekirse, filolar bizi izliyor ama ne bana ne de bekçilerime karşı şiddet içeren bir eylemde bulunmadılar."

Raphael şimdi durumla ilgili birbiriyle çelişen iki anlatıya sahipti ve içgüdüleri ona Atu'nun onu yanlış yönlendirdiğini söylüyordu. Gerçek ne olursa olsun, onu bulacaktı; kalenin birçok gözü vardı; tek yapması gereken doğru kişiye doğru soruları sormaktı. "Birlikte çalıştığını söylediğin melekleri ve vampirleri topla," diye emretti Minjarra'ya. "Yarın gece evinizde buluşalım."

"Efendim." Vampir çatıdan çekilmeden önce derin bir selam verdi.

Raphael kaşlarını çatarak başka bir konuya geçmek üzereydi ki değerli bir kaynağı masada bıraktığını fark etti. Telefonunu çıkardı ve görsel bir arama başlattı.

Cevap veren kadının güzel oval bir yüzü, yumuşak siyah saçlarıyla çerçevelenmiş zengin kahverengi bir cildi vardı. Kederinden kilo kaybetmişti, gözleri hüznü dolu karanlık havuzlardı. "Başmelek Raphael." Mele'nin sesi sessiz ama davetkârdı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet Mele," dedi Astaad'ın hayatının büyük bir parçası olan bu kadına. "Gönül kız kardeşlerin nasıl?" diye sordu, Elena'nın Mele'nin haremdeki diğer üyeleri için kullandığını söylediği terimi kullanarak.

Sert, bağımsız ve sahiplenici sevgilisi, tüm harem Astaad'ın evinden ayrılıp Qin'in onlara devrettiği küçük bir adaya gittikten sonra bile Astaad'ın en gözde cariyesiyle olan beklenmedik dostluğundan vazgeçmeyi reddetmişti.

Kimse Qin'in hareme karşı kaba davrandığını söyleyemezdi; gerçek şu ki, onları kendi topraklarında barındıramazdı. Kadronun herhangi bir üyesi de aynısını yapardı, çünkü onlar başka bir başmeleğin ve geçmiş sadakatlerin fiziksel bir hatırlatıcısıydı.

"Kız kardeşlerim henüz yas tutuyor," dedi Mele, sesi yumuşaktı. "Her gün uyandığımızda ve her gece uyumadan önce baş meleğimiz için ufku izliyoruz. O, etrafında döndüğümüz merkezdi, bizi ısıtan sevgiydi." Hüzünlü bir gülümseme. "Benden ne istiyorsun Başmelek Raphael? Elimden geleni yapacağım."

"Sadece bilgi istiyorum." Sonra ona Minjarra'yı sordu.

"Doğru söylüyor," dedi hemen, gözleri parlayarak. "Geçmişteki bir başmeleğin mahremiyetine dair kuralları çiğnedim."

yeni başmeleğin işlerine karışmamalıydım, ama hayvanlarım için çok endişelendim."

"Buraya seni suçlamak için gelmedim," diyerek onu rahatlattı Raphael. "Savaştan sonraki dönem kaotikti. Bazı şeylerin gözden kaçması kolay olurdu."

"Evet, kimsenin hayvanlarımı hatırlamayacağından endişeliydim ve onları buraya getiremezdim, çünkü yolculuk zorlu olurdu ve bu iklimde gelişemezlerdi. Bu yüzden Minjarra'dan -iyi bir komşu ve baş meleğimin geniş sarayının sadık bir parçası- kısa süreliğine onlara bakmasını istedim.

"İşler yoluna girdiğinde yeni bakıcıların atanacağına inanıyordum, tıpkı onun gibi. Hiç atanmadılar, bu yüzden Minjarra kendisi için tehlikeli olmasına rağmen bunca zaman bu görevi sürdürdü. Lütfen onu cezalandırmayın. Hata benim."

Raphael hatalı olan tek kişinin Qin olduğunu düşündü. Ama bunu Mele'ye söyleyemezdi çünkü Qin hâlâ bir baş melekti. "Minjarra'nın başı dertte değil." Mele'nin ifadesi zaten inandığı şeyi doğruluyordu, bu da artık Minjarra'yı Qin'in onu koymasına gereken yere koyabileceği anlamına geliyordu: bir başmeleğin halk desteğine sahip olduğu bir güven pozisyonuna. "Bununla birlikte, bu bölgedeki mevcut durum hakkında daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var. Bana ne söyleyebilirsiniz?"

Mele tereddüt etti.

"Seni tanıyorum Mele," dedi, sesi nazikti çünkü karşısındaki onunla başa baş mücadele edebilecek bir avcı değildi.

Mele'nin gücü daha sessiz bir şeydi ama yetenekleri bu yüzden daha az değerli değildi.

Bunu söyleyen Elena'ydı. "Hepiniz onu güzel ama aptal bir kol şekeriymiş gibi görmezden geliyorsunuz." Çevik parmaklarının arasında bir bıçak oynuyordu. "Asla bakmıyorsunuz, asla onun izlediğini, dinlediğini ve öğrendiğini görmüyorsunuz. Mele asla gösterişli ya da

gözünüzün önünde olmayacak - ama

Aodhan. Ve o sizin en değerli varlıklarınızdan biri. Astaad için de aynı şey geçerli."

Aodhan'la yaptığı karşılaştırma ürkütücüydü ve doğruydü. Ayrıca Astaad'ın haremının bu üyesine dikkatle bakmasını sağlamıştı ve öğrendikleri Astaad'ın Mele'ye neden sadece eşim demediğı konusundaki kafa karışıklığını daha da artırmıştı. Başmeleğın tavsiyeleri için ona güvendiğı, meseleleri onunla tartıştığı ve onu sevdiği açıktı.

"Astaad için bu topraklara göz kulak olurdun," diye ekledi. "Buna yardım edemezsin."

Bir iç çekiş, bir yutkunuş, sonra da ona kısa ve öz bir açıklama yaptı.

Sonlara doğru, "Ben bir eş değilim, böyle konuşmaya hakkım yok, ama Başmelek Qin halkını umursamadı. Benim başmeleğim önemsemi. Başmelek Qin sadece görevini yaptı, daha fazlasını değil."

Mele'nin ağzından duyduğu en sert ifadeydi bu.

O cevap veremedenden kadın devam etti. "Ama daha mutlu bir notla bitirelim. Ellie nasıl? Beni ve kız kardeşlerimi New York'ta ağırlama teklifini kabul etmeyerek kötü bir arkadaş oldum, ama bitmek bilmeyen kederimizde bile bizi sevmeye özen göstermesi ... o benim değer verdiğim bir arkadaşım."

Evet, diye düşündü, avcısı nasıl sevileceğini ve insanların nasıl yakınında tutacağını biliyordu. "Ben buradaki durumla ilgilenirken o da benim için kaleyi koruyor." Jeffrey ile olan durumdan bahsetmemek bilinçli bir seçimdi-Elena hazır olduğunda bunu paylaşacaktı. "Ona konuştuğumuzu söyleyeceğim."

"Buna minnettar olurum, Başmelek Raphael." Bir sonraki konuşmasında sesinde bir aksaklık vardı. "Kendi sevgili başmeleğimin bu kadar değer verdiği toprakları koruduğunuz için size sonsuz minnettarlığımı sunuyorum."

Arama sona erdiğinde, Raphael Aegaeon'u bulmaya çalıştı. Yaşlı başmelek telefon taşımayı reddetti, bu yüzden üç saat sürdü. Sonunda konuştuklarında, Derinlerin Başmeleği'nin yerini tespit eden kanat liderine ait bir telefondan konuşuyorlardı.

"Durumun sandığımızdan daha kötü olduğunu keşfediyorum," dedi Raphael diğer başmeleğe, sonraki zamanı başka birçok durumu kontrol ederek geçirmişti. "Atu sadakatının onu acı gerçeklere karşı kör etmesine izin vermiş olabilir."

Sorgusuz sualsiz sadakat olumlu değil, olumsuz bir değerdi. Güç sahibi her varlığın yanında açık gerçeği söyleyecek birine ihtiyacı vardı. Dmitri, Raphael'in en soğuk ve en kötü olduğu zamanlarda bile Raphael'e bunu yapmıştı; ikincisi ona seslenmiş, kibriyle yüzleşmesini sağlamıştı.

"Ben de aynı şeyi buluyorum," dedi Aegaeon onun için mırıltı sayılabilecek bir sesle. "Qin iki yıl önce aktif yönetimden uzaklaşmış gibi görünüyor. Astaad'ın kıdemli vampir ve meleklerden oluşan ağı işleri bir arada tutmayı başardı, ancak sayıları savaş nedeniyle azaldı ve başmeleklerin yardımını olmadan ..."

"Evet, bir sorunumuz var." İşin aslı, etrafta dolaşacak daha az sayıda güçlü ve eğitilmiş insan olmasıydı.

Lijuan'ın megalomanisi sayısız hayata mal olmuştu.

Genç melekler ve vampirler bir bölgeyi elde tutmaya yardımcı olabilecek tecrübeli savaşçılara dönüştükçe, sayıların istikrar kazanması *en az* iki yüzyıl alacaktı. "Bölgenizden uzaklaştırılabilecek kimse var mı?"

Aegaeon tıslayarak nefes verdi. "Hayır, ama birini bulmam gerekecek. Sen de öyle. Eğer sekizimiz de bunu yaparsak, aradaki delikleri kapatabiliriz."

"Ne boktan bir durum." Alnını ovuşturdu, Qin'e duyduğu sempati çoktan tükenmişti.

"Peki ya oğlum?" Aegaeon sordu. "O ne zaman yükselecek?"

Raphael, Aegaeon'a Illium'dan bahsetmedi. Bu yüzden "Bunun bir cevabı olmadığını biliyorsun." diyerek konuyu kapattı. Raphael'in istediği gibi olsaydı, Illium en az bir bin yıl daha yükselemezdi.

Raphael bin yaşında göğe yükselmişti ve bunun dehşet verici güçlerinden zar zor kurtulmuştu. Genç melek için bunu dilemezdi. Ve dünya onun hazır olmasına ihtiyaç duysa bile Illium hazır değildi.

Erken bir yükseliş parlak, güzel Bluebell'lerini yok edebilir.

Aegaeon'a, "Yarın bölgenin bu kısmındaki en güçlü melek ve vampirlerle tanıştıktan sonra tekrar konuşuruz," dedi.

"Ben de aynısını yapacağım."

Telefonu kapattılar.

Raphael burada ikinci olarak kimi bulacağını zaten biliyordu: Andreas. Savaşçı meleğin, yönetici meleğini kaybetmiş olan kendi şehirlerinden birini ele geçirmesini planlamıştı ama topraklarının o kısmı, dümende güçlü ellerin olduğu birden fazla başka şehirle çevriliydi. Kendi kıdemli lideri olmadan da hayatta kalabilirdi. Andreas da bu bölgenin ihtiyaç duyduğu türden bir melekti: zeki, sakın ve gerektiğinde sert olmaktan korkmayan.

Elena her zaman Andreas'ın sert elinin bir zalimlik olduğunu düşünmüştü ama avcısı bile bazı ölümsüz suçları için acımasız cezaların iz bırakan tek ceza türü olduğunu anlamıştı. Sonsuz yaşam vaadi pek çok ölümsüzü ve neredeyse ölümsüzleri acı, hapis ya da diğer "normal" azarlamaları umursamayacak kadar bıktırmıştı.

Raphael zalim olmaktan hiç zevk almazdı ve en önemlisi, Andreas da öyle. Savaşçı bu tür eylemlerden haz duyan biri değildi. Ona göre bunlar sadece bir araçtı.

Raphael ihmalin yaraladığı bu topraklarda ona güvenebilirdi.

23

Interlude Kanla Doğan

"Kandan mı doğdun? Emin misiniz?"

"Evet. Uram artık bir baş melek değil, en kötü kâbuslarımızdan fırlamış bir yaratık."

"Hayır, buna inanmıyorum. Kendim görmeliyim."

"Orada vardır görüntüler . . . 'den onun saray. Of vücutları soyulmuş ve organları sergilenmiş. Ve daha kötüsü."

"Bu olmamalı."

"Yine de öyle. Şimdi, bu konuda ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

24

Elena eve döndükten dört gün sonra yoğun bakım ünitesine girdi, zihni Sığınak'taki bir başka büyük depremin haberiyle gergindi. Daha fazla bina yıkılmamış, daha fazla can kaybı olmamıştı ama bu noktada istikrarsızlık neredeyse sabitti ve yer sık sık sarsılıyordu.

Başmeleğiyle de konuşmuştu ve onun verdiği haberler sadece biraz daha iyiydi.

"Kadro, bu arada Qin'in topraklarını bir arada tutmak için kendi adamlarından bir kısmını bölgeye göndermeyi kabul etti," demişti ona, yüzü asılmış ve gece yarısı saçları uçtuğu rüzgârlardan dolayı dağılmıştı. Tek istediği ona sarılmak, dinlenebileceği bir yer vermek, kalkanlarını indirebileceği bir insan olmaktı.

"Bu arada bölge sınırlarını yeniden çizeceğiz. Ancak Manto'nun çöküşüyle birlikte, ikinci konu önceliğimiz olamaz. Andreas ve diğerleri, biz elimizdeki çok daha büyük sorunla uğraşırken herhangi bir huzursuzluğu bastırmakla görevlendirilecekler."

Andreas'ın bu pozisyon için seçilmesine şaşırmamıştı. Yumuşak bir el zaten bu kadar istikrarsız bir bölgede işe yaramazdı. Ama Andreas'ın meseleleri ele alış tarzını bildiği için, kendi konumundaki her eşin soracağı soruyu sormuştu. "Sence çok sert davranıp bir isyan riskini göze alabilir mi?"

"Andreas'ın liderliğini hiç görmedin, Elena-mine. O çok, çok iyidir. Asla uğruna sertleşmez ve asla

Halkına karşı savurgan. Kanadı ona saygı duyuyor ve onu seviyor, tıpkı onunla birlikte çalışan diğerleri gibi. Sen bile ondan hoşlanıyorsun." Son sözlerinde bir gülümseme.

"Hmm," dedi, Andreas'a karşı hisleri hâlâ karmaşıktı - onun meseleleri ele alış tarzını anlayabiliyordu ama aynı fikirde olması gerekmiyordu. "Onu benim tanıyabileceğimden daha iyi tanıyorsun Başmelek." Onların tanışıklığı yüzyıllarla, onunki ise yıllarla ölçülüyordu. "Eğer onun bu iş için doğru kişi olduğunu düşünüyorsan, o zaman bu iş için doğru kişidir."

Şaşırtıcı erkeksi güzelliğe sahip o yüze bakmış, yanaklarında oluşmaya başlayan belli belirsiz çukurlara dikkat kesilmişti. "Ya sen, Rafe'ciğim?" demişti, gençliğinin lakabını eşler arasında bir sevgi öpücüğü olarak kullanarak. "Yorgun görünüyorsun. Hiç dinleniyor musun?"

"Benim sorum bu olmalı, *hbeebti*." Doğanın kanunlarına meydan okuyacak kadar mavi olan o gözler onun yüzünü aramıştı. "Baban nasıl?"

Ona her şeyi anlatmıştı ve şimdi bir kez daha yoğun bakım ünitesine girdi.

Antiseptik koku artık midesini bulandırmasa da, Jeffrey'nin odasına doğru köşeyi dönüp Amy ile yüz yüze geldiğinde midesi refleks olarak kasılmaya devam etti.

Amethyst Gwendolyn Deveraux annesinin kızıydı. En koyu maviden gözleri, doğal dalgalı kuzguni siyah saçları ve bereketli denecek kadar zengin krem rengi bir cildi vardı. Görünürde tek bir çil bile yoktu.

Elena'yı görünce gözleri parladı ama daha önce hep yaptığı gibi sert bir nezaketle başını sallayıp uzaklaşmadı. "Hâlâ uyanmadı." Omuzları gerildi, Elena'ya baktı, aralarındaki boy farkı önemliydi; Amy ve Eve, Gwendolyn kadar ufak tefekti, Elena ise Jeffrey'yi uzun bacakları ve kemikleriyle taşıyordu.

"Siz buradayken uyandığında ikiniz kavga mı ettiniz?" Amy sordu.

Elena şüphe duyduğu için üvey kardeşini suçlamadı. "Hayır. Tam tersi." Bir omzunu duvara yaslayıp kollarını gevşekçe kavuşturarak Amy'ye yorgun bir gülümseme verdi. "Her zaman olduğumuz gibi değildik, Amy. Uyandığı gece beni omuzlarına alıp sırtında gezdiren bir babaydı, bana masallar okuyan bir adamdı."

Üvey kız kardeşinin elmacık kemiklerinde bir kızarıklık vardı ama sözleri kızgın değildi. "Bunların hiçbirini bizim için yapmadı," dedi sessizce.

Elena diğer kadını incitmek istememişti, incittiği için de kendini kötü hissediyordu. Ama Amy hakkında bildiği kadarıyla, üvey kız kardeşi özür ya da basmakalıp sözler kabul etmezdi. "Eğer bende senin hiç görmediğin bir parçası varsa," dedi, "o zaman sen de benim hiç yaşamadığım bir parçasını yaşamışsın demektir."

Jeffrey, Amy ve Eve için farklı bir baba olmuştu ama bu kötü bir şey değildi. "Senin tüm hayatın boyunca hep yanında oldu. Ben hayatımın sadece on yılında ona sahiptim."

Amy'nin omuzları düştü. Titreyen elini dudaklarına götürerek, "Onu kaybedemem," diye fısıldadı. Kocaman, ıslak gözler. "Ne zaman çözümü kolay olmayan bir sorunum olsa gittiğim kişi o, söylenecek doğru şeyleri bilen kişi, beni asla hayal kırıklığına uğratmayan kişi."

Elena, Amy'ye ortak babalarıyla olan bu bağı çok görmüyordu. "Onlarca yıldır yaşadığımız bu kavgayı çözmeden giderse beni mahveder."

Gözleri buluştu, Amy'ninkiler ıslak ıslak parlıyordu.

Elena doğruldu ve Amy'nin elini tutmak için uzanmadan önce tereddüt etti. Diğer kadın irkildi ama geri çekmek yerine parmaklarını Elena'ninkilerin üzerinde birleştirdi. Onlar

Amy derin bir nefes alıp, "Annem onunla birlikte," demeden önce aralarındaki ilişkiyi sonsuza dek değıştiren uzun bir dakika boyunca sessiz bir sempati içinde durdular. Eve sabah vardiyasındaydı."

Elena bunu zaten biliyordu, o günün erken saatlerinde en küçük üvey kız kardeşini yakalamıştı. Eve'i, ona en gerçekçi şekilde "Sadece biraz daha az şişman olmak istiyorum ama pastayı çok seviyorum," diyen yuvarlak yanaklı on bir yaşındaki çocuk olarak görmeyi ne zaman bırakacağını bilmiyordu ama gerçek şu ki Eve şu anda Elena'nın Raphael'le ilk tanıştığı yaşıydı.

Eve hâlâ siyah saçlarını omuzlarına kadar uzanan ikiz örgüler halinde örmeyi seviyordu ama kimse onu minyon bir avcıdan başka bir şey sanmazdı. Koyu gri gözleri güzelliğini koruyordu ama yaşı onlara Elena'nın hem onunla gurur duymasını hem de bir zamanlar olduğu küçük kıza özlem duymasını sağlayan bir olgunluk ve bilgi katmıştı.

"Sen buradayken ve büyükbabaları hastayken bebeklerin nasıl?" Elena el sıkışmalarını kestikten sonra Amy'ye sordu. "İkizler şimdi üç yaşında falan olmalılar?"

Amy onu inceledi. "Beni bunun için mi yargılıyorsun? Ev kadını olduğum için mi?"

"Annem bir ev kadınıydı," dedi Elena boğazının pürüzleri arasından. "O bizim dünyamızın merkeziydi." Amy göz kırptı Hızla, ve O zaman, içinElena'nın şaşkınlıkla elini tekrar sıkamak için uzandı. "Özür dilerim. Kızlarımdan herhangi birinin sana ve Beth'e olanlarla başa çıkabileceğini hayal bile edemiyorum. Bir kez bile düşünsem kabuslar görüyorum. bu konuda."

Nefes verdi ve teması kesti. "Ve iyi gidiyorlar. Maynard onlar için çok iyi bir baba ve ailesi de çok sevimli. Baldızım onun her şeyiyle ilgilenmek için devreye girdi.

Babamın COO'su olduğunu biliyorsun değil mi? Mevcut durum göz önüne alındığında izin alamaz, babam bunun için onu soyar."

"Buna inanabilirim." Jeffrey tam bir adanmışlık bekliyordu.

Amy saatine bakmadan önce hafifçe gülümsedi. "Yola çıksam iyi olacak. Acele edersem, akşam yemeği için çocuklara katılmak üzere eve zamanında varabilirim."

"Yarın görüşürüz," dedi Elena ve birbirlerinin yanından geçip gittiler.

Bu şimdiye kadar yaptıkları en uzun konuşmaydı.

Elena odaya ulaştığında Gwendolyn hâlâ Jeffrey'nin yanındaydı, bu yüzden Elena dışarıda kaldı, sırtını odanın açık kapısının yanındaki duvara dayadı. Hemşireler, yollarına kimse çıkmadığı sürece odadaki iki ziyaretçiyi görmezden gelme konusunda iyi davrandılar ama Elena'nın kanatları yollarına *çıkabilirdi*. Bu yüzden telefonu çaldığında koridordaydı.

Ekrana baktığında, bir haber alarmını gösteren sembolü gördü.

Kaşlarını çattı; bir haber uyarı servisine kaydolmamıştı.

Mesajı silip numarayı engellemek üzereyken Vivek'ten bir mesaj geldiğini gördü: *Ellie, işler kötüye gidiyor. Dmitri, Raphael'le bağlantı kurmaya çalışıyor ama Qin'in topraklarında telefonun çekmediği bir yerde uçuyor.*

Omurgasında soğuk bir ürperti dolaşan Elena, adamın kendisine gönderdiği bağlantıyı tıklayarak açtı. Büyük bir deprem Elijah'ın bölgesinin güney kısmını harap etmişti, küçük binaları devirecek ve köprüleri yıkacak kadar büyük bir depremdi. Kayıplar kaçınılmazdı. "Lanet olsun."

Vivek, ilkinin tam olarak değerlendiremeden ona başka bir uyarı gönderdi. Bu Yeni Zelanda'daki küçük bir deprem "kümesi" hakkındaydı. O kadar büyük bir depreme neden olmamıştı.

Elijah'ın bölgesindeki benzer bir hasar meydana geldi, ancak ikisinin birbirine yakınlığı sismologların "Pasifik Ateş Çemberi "ne uğursuz göndermeler yapmasına neden oldu.

Vivek'ten bir mesaj daha: Henüz medyaya yansımada ama çeşitli volkanolog ve sismologlardan Japonya kıyılarındaki bir yanardağla ilgili mesajlar aldım. Sadece aletleri tarafından tespit edilebilen derin deniz sarsıntıları algılıyorlar ve bunun patlamak üzere olan büyük bir sualtı volkanının işareti olmasından endişe ediyorlar.

Fayans zeminde bir sandalyenin sürtünme sesini duyunca Jeffrey'nin odasına baktı ve Gwendolyn'in Jeffrey'nin yatağının yanındaki nöbetinden kalktığını gördü. Elena telefonu cebine attı ve odadan çıkarken Gwendolyn'le yüzleşmek için döndü.

"Ellie." Yüzü çok zayıftı, Elena'nın sarılmasını kabul etti ve karşılığında ona sıkıca sarıldı. Parfümü narin bir gül dizisiydi ve alt tonunda bergamot vardı, en az kadının kendisi kadar zarif bir kokuydu.

Ayrıldıklarında, "Büyük bir değişiklik yok, doktorun bana söylediği buydu," dedi.

"Bu iyi haber." Aslında değildi, Jeffrey'nin şu anki durumu ölümle yaşam arasındaki çizgide olduğu anlamına gelmiyordu. Ama Gwendolyn'in -ve kendisinin- umut ateşini söndürmek niyetinde değildi.

Ancak, Gwendolyn'i birkaç saat dinlenmeye ikna ettikten sonra odaya girdiğinde kararlılığı sarsıldı. Jeffrey'nin yanakları çukurlaşmış, yüzü, hayatı boyunca -hatta Gwendolyn'in babası olduğu zamanlarda bile- kişiliğine damgasını vurmuş olan granit iradesini kaybetmeye başlamıştı.

"Ben Ellie," dedi ve odadan kimsenin kaldırmadığı tabureye oturdu. "Güncel haberleri isteyeceğinizi düşünmüştüm ama korkarım ki haberler iyi değil." Buna inanmaya ihtiyacım var

Onu duyabiliyordu, ona depremlerdeki artıştan bahsetti ve bunu finans sayfalarındaki güncellemelerle takip etti.

Daha sonra, sadece elini tuttu ve hasarlı kalbini izleyen makineyi izledi. Kendi kalbi acıyordu. *Seninle konuşmak için can atıyorum, Raphael.* Ama zihni dünyanın öbür ucundan ona ulaşacak kadar güçlü değildi ve ancak saatler sonra, şafak ufka değerken bu şansı elde edebildi.

Beth daha erken gelmişti ve kardeşlerinin arasına girmeye alışkın bir kız kardeşin kıvraklığıyla Elena'nın yanına bir sandalye sıkıştırdı. Oraya vardığında başını Elena'nın omzuna yasladı ve bir mendile burnunu çekti.

Elena ona sarıldı ve bu sırada Beth'in çilek sarısı saçlarında bir gümüş telin parıltısını yakaladı. Küçük kız kardeşinin artık ölümlü olarak kendisinden daha yaşlı olduğunu bilmek nefesini kesmişti. Elena melek olduğunda yaşlanmayı durdurmuştu, Beth'in kırılğan ölümlü bedeninde ise zamanın yürüyüşü devam ediyordu.

Kolları Beth'e daha sıkı sarıldı, paniklemiş bir çaresizlikle ona tutundu. "Ağlama, Bethie." Çenesini kız kardeşinin başının üzerine koydu. "Onun sert bir piç olduğunu biliyorsun," dedi Sara'ya dönerek.

Hıçkırıklı bir kahkaha. "Babam oradayken ona ancak sen piç diyebilirsin."

"Aramızda bir anlaşma var." Elena sesine mizah katmaya çalıştı. "Bu bir iltifat. Her zaman buralarda takıldı. Şimdi de vazgeçeceğini sanmıyorum."

"Etrafta takıldı, değil mi Ellie?" Beth ona daha da sokuldu, sonsuza dek Elena'nın ablasının küçük kız kardeşi olacaktı.

İki abla, Elena ve mağdur bir ortanca çocuk olmalıydı ama Belle ve Ari gitmişti ve

Elena, Beth'in en iyi tanıdığı ve hatırladığı ablasıydı. "Evet." Beth'in saçlarına bir öpücük kondurdu. "Maggie nasıl?"

Elena'nın yeğeni şimdi on sekiz buçuk yaşındaydı, annesinin sevgi dolu mizacına Ari'nin çelik omurgasından bir çizgi serpiştirilmiş çiçek açan genç bir kadındı. Beth ona kızının dans gösterilerinden ve mezuniyet hediyesi olarak Londra'daki moda müzesine bir gezi planladıklarından bahsederken Elena genlerde saklı anılar diye düşündü.

"Ona karşı tutumunu seviyorum." Beth, Marguerite'in sahip olduğu türden bir anneydi: çocuklarıyla ilgileniyor ve onların gelişmesine yardımcı olmaya hevesliydi. "Laurie'yle de öyle. Benim gidemediğim motokros yarışı hoşuna gitti mi?" Yeğeninin yarışı Refuge balosuyla aynı tarihe denk gelmişti.

Beth'in gözleri, anneannelerinin ona miras bıraktığı o göz alıcı turkuaz rengiyle parlıyordu. "Üçüncülük ödülünü kazandı ve madalyasını her fırsatta takıyor. Kendisiyle çok gurur duyuyor. Ödül töreninde çekilen fotoğrafının bir kopyasını sana vermemi söyledi çünkü onu evinin duvarına asmak isteyeceksin."

Gülüşü sevecendi. "Bu arada, artık ona Laurie demememiz konusunda talimat aldık. Görünüşe göre bu bebekler içinmiş. Kendi adını kullanmak istediğine karar verdi."

"Laurent olsun o zaman." Elena on üç yaşındaki yeğeninin Laurent olmanın Laurie olmaktan çok daha sofistike olduğuna karar verdiğini hayal edebiliyordu.

"Bu arada Maggie tekstil dersinde sana güzel bir ceket tasarlıyor. Sakın ona döktüğümü söyleme yoksa beni *möööler*."

Elena da kız kardeşinin kahkahasına katıldı. "Sırrın benimle güvende. Ceket için sabırsızlanıyorum." Maggie de

Zoe'nin silahlarla ilgilendiği kadar modayla ilgileniyordu. "Ve Laurent haklı. Bu resmi kesinlikle fotoğraf duvarıma koymak istiyorum." Şimdiyi yaşamaya çalışırken bilinmeyen geleceğe karşı inşa ettiği anılardan oluşan bir duvar.

Küçük kızından ne öğrendim biliyor musun? Şu anın tadını çıkarmayı. Çok yakında geçecek ve bırakın yarını, bir sonraki saatin bile ne getireceğini kimse bilemez.

Sara'nın bir gece çatı katındaki salonda otururlarken Elena'ya söylediği sözler.

Elena en iyi arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Etrafı zamanın kaçınılmaz ve amansız geçişinin sembolleriyle çevriliyken bu kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Bir ölümsüz olarak ne kadar uzun yaşarsa, Illium'un gücünün derinliğini o kadar iyi anlıyordu: beş yüz yıldan daha yaşıydı ... ve ölümlü arkadaşları olmaya devam ediyordu.

New York'taki ikameti sırasında Harlem'deki bir fırıncının tabutunu taşımıştı ve hala o fırını ve fırıncının yaşlı dul eşini ziyaret ediyordu. Onu en son elinde kendine özgü mavi

kağıt torbalardan biriyle gördüğünde, "Bunu nasıl yapıyorsun? Senin için ölen insanları sevmeye devam mı ediyorsun?" Omuz silkti, altın rengi gözlerinde derin bir

keder vardı. "Sevgini kontrol edemiyorsun. Aşk,

Ellie, ve sen yapamam tahmin etmek

Arkadaşlıklar. Lorenzo sahip olduğum en iyi

arkadaşlardan biriydi ve karısı da öyle olmaya devam

ediyor. Onunla geçirdiğim tüm geceleri

"Acı da olsa onlarla birlikte gülmek."

Elena aynı güce sahip olduğundan emin değildi, bir noktada içine kapanmayacağından emin değildi, birbiri ardına insan kaybetmekten o kadar üzgündü ki artık bunu yapamıyordu.

Elena kız kardeşinin yanından ancak Beth'in gözyaşları dindiğinde ayrıldı ve odadan duyduğu son sesler Beth'in Jeffrey'ye Maggie'nin ilk gerçek erkek arkadaşının hikâyesini anlattığı oldu. "Tabii ki Harrison aklını kaçırıyor. Ona Maggie'nin artık babasının küçük kızı olmadığını ve erkek arkadaşının iyi bir çocuk olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Gerçi eminim uyanır uyanmaz onun geçmişini araştıracaksın."

Dudakları kıvrılan Elena kanattaki kuleye dönmeye karar verdi. Yaralı tendonu iyileşmişti ama dikey kalkış riskini göze almadı, onun yerine hastanenin çatısına tırmandı. Üzerinde tıbbi bir helikopter için iniş çemberi olmasına rağmen, oraya ulaştığında boştu.

Elena derin bir nefes aldı.

Şehrin kokusu olan kaotik karışımla aşılarmış soğuk sabah havası, hastanenin tıbbi kokusundan hoş bir değişiklikti ve daha yüksek bir yere doğru kanatlanmadan önce çatıdan süzülürken bu kokuyu minnettar bir şekilde ciğerlerine çekti.

Sabah ışığında yumuşak olan şehri yine de hayatla titreşiyordu. Mahalledeki bir basketbol sahasında zıplayan ve kendisine el sallayan bir grup çocuğu fark ettiğinde, kanatlarını daldırmak için aşağı doğru süzüldü - onların tezahüratlarını ve coşkulu sevinçlerini duyacak kadar yakındı.

Bu etkileşim onların olduğu kadar onun da gününü güzelleştirdi.

Sadece birkaç dakika sonra, başmeleğinden gelen bir aramayla telefonu aydınlandığında, Raphael'le onun süitine henüz girmişti. Duyguları kükredi. "Raphael."

"*Hbeebti*, seni görmek istiyorum."

"Bekle, aramayı büyük ekrana aktarayım. Neredesin?" Sinyal önceki konuşmalarında olduğundan daha netti.

"Avustralya'nın en batı ucunda küçük bir iletişim merkezi."

Vivek'in verdiği dersler sayesinde görüntüyü ekrana aktarması sadece birkaç saniye sürdü. Başmeleği koyu kahverengi soluk deriler giymişti, tören kılıcı bir omzunun üzerinden, savaşçı kontrolüyle tutulan kanatların kemerlerine karşı görünüyordu. İkisi de ellerini sözsüz bir uyum içinde kaldırarak parmaklarını kişisel ekranlarına dokundurdular.

"Seni özledim," dedi, sesi kelimelerle birlikte çatlıyordu.

Gözlerindeki mavi alev, şakağındaki Lejyon işareti gibi parlıyordu. Ejderhanın çizgilerinde o kadar çok ateş vardı ki, nefesi acı veren bir umutla kesildi. Bu açıklanamayan dirilişe kadar, kenarları gece yarısı ve şafakla parıldayan parlak beyaz altını savaştan beri görmemişti. Lejyon dünyayı kurtarmak için canının ortaya koymuştu.

Sen bizim hafızamızdasın, demişlerdi o güne kadar söyledikleri son sözlerden bazılarında. *Ölüm Çağlayanı'nın* aeclari. *Bizi seven* aeclari.

"Seni hayal ediyorum." Raphael'in sesi sert, çenesi katı bir çizgiydi. "Arada bir saat uyuyorum ama uyuduğumda da rüyamda sadece seni görüyorum."

Cildi çok sıkı, duyguları ise içine alamayacağı kadar büyüktü. "Depremleri duydun mu?"

"Evet." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Jessamy bir saat önce yapılan bir Kadro toplantısında bize katıldı, tıpkı birkaç

ama hiçbir iŖe yarar bir Ŗey keŖfedemedi."

Ekranın yan tarafında bir mesaj balonu belirdi. Vivek'ten geliyordu: *Önemli olabilecek garip bir Ŗey buldum.*

Alnı kırışarak Raphael'e mesajı iletti. "Onu da bizimle birlikte aramaya dahil edebilirim."

Raphael hızlıca başını salladı.

Şaşırmış bir Vivek yarım dakika sonra Raphael ile bölünmüş bir ekrandaydı. Boğazını temizlemek için öksürürken, "Başmelek Raphael," demeyi başardı.

"Ne buldun Vivek?" Raphael söyledi.

"Bulabildiğim her türlü literatürü araştırıyorum, hatta mit ve efsane olarak etiketlenmiş Ŗeyleri bile. Tarih yeterince eskidiğinde hikâyeye dönüşmeye başlar diye düşündüm." İkisi de sözünü kesmeyince devam etti. "Bu, eski Mısır'da ortaya çıktığı söylenen bir efsaneler kitabında çıktı. Eskiden taptıkları tanrılarla ilgili."

Elena tanrılardan bahsedildiğinde irkilmedi. Aralarında yaşadıkları ölümsüzler ne olursa olsun, tüm insan uygarlıklarının tanrıları vardı, bu evrende görebildiklerinden ve deneyimleyebildiklerinden daha fazlası olması gerektiği inancından kaynaklanan bir ihtiyaçtı bu.

Elena bunu anlıyordu, aynı Ŗeye inanıyordu. Annesinin ve kız kardeşlerinin nefes almayı bıraktıklarında yok oldukları fikri asla kabul edeceği bir fikir değildi. Elini yumruk yaptı, zihni annesinin onunla konuştuğu rüyaların anılarıyla çalkalanıyordu; bunun Marguerite'in ruhu olduğuna, perdenin ötesinden ona ulaştığına inanmak istiyordu.

"Senin efsanen ne diyor?" diye sordu Vivek.

"Belirli bir tanrının eylemleri nedeniyle 'büyük bir çözülmenden' bahsediyor - bu konuda ortaya çıkarmayı başardığım az Ŗey

karanlık bir tanrı olarak görüldüklerini açıkça ortaya koymaktadır."

Vivek'in yüzü kayboldu ve yerini bir dizi Mısır hiyeroglifi aldı. Bir tanesinin etrafında parlayan bir daire belirdi: kırmızı merkezli bir göz. Her ikisinin de aynı organı tasvir etmesi dışında Horus'un koruyucu gözüyle hiçbir ortak yanı yoktu. Bu gözün irisın kırmızısı içinde siyah bir yıldız patlaması gözbebeği vardı, ince kırmızı damarlar ondan dışarı doğru sürünüyordu. Kaş yoktu, titreşen bakışları yumuşatacak hiçbir şey yoktu.

"Dramatik," diye mırıldandı Elena. "Kanlı bir nazar."

Vivek'in yüzü yeniden belirdi. "Aynen öyle. Her neyse, efsaneye göre kötü eylem ya da varlık - hangisi olduğunu tam olarak söyleyemiyorum - o kadar korkunçmuş ki imparatorluklar yıkılana, medeniyetler kaybolana ve dünya yeniden başlamak zorunda kalana kadar dünyanın sarsılmasına ve parçalanmasına neden olmuş. Sonsuzluğu kaybetmemek için kötülüğü izlemekle ilgili bir vaazla bitiyor. Fazla bir şey değil."

"Ama yer sarsılıyor"-Raphael kanatlarını açtı, gözleri kısıldı-"ve yakın zamanda büyük bir kötülük yaşadık. Kazmaya devam edin."

"Efendim," dedi Vivek ve çıkış yaparak onları bir kez daha yalnız bıraktı.

"Lijuan?" Elena yüzünü buruşturarak kollarını kavuşturdu. "Yani, kötüydü ama tüm bunlara neden olacak kadar güçlü müydü? Onu yendiğimiz halde bunu göremiyorum."

"Ya bu daha büyük bir kötülük değil de daha sinsi bir kötülükse?" Raphael'in kanatlarından bir parıltı yayıldı. "Charisemnon meleklerle zarar verebilecek bir hastalık yarattı. Türümüzden birinin bir hastalık yüzünden ilk ölümüne yol açtı.

"Ama bu" -Raphael başını salladı- "Vivek'in bulduklarının sadece bir masal olmadığı gerçeği kadar önemli değil, o zaman-"

"-sadece Sığınak'ın düşüşünden değil," diye tamamladı Elena, midesi bulanarak, "tüm dünyanın yok oluşundan bahsediyoruz."

Raphael'in ona araştırmaya devam etmesini emretmesinden iki gün sonra Vivek her zamanki araştırma yollarını tüketmişti. Bu özel ezoterik konu hakkında daha fazla bilgi edinebileceği tek bir yol biliyordu.

İnternette bulduğu şey bir kitabın bir sayfasının taranmasıydı. Başka bir parçası yok gibi görünüyordu. Ama kayıp kitap hakkında daha fazla şey bilen ya da onun bir kopyasını ele geçirebilecek biri varsa, o da şehrin gri kalbinden gelen bir vampirdi.

Jessamy, Sığınak'ta bile kopyası bulunmayacak kadar nadir kitapların peşine düştüğünde Katrina'ya danıştı. O taşı da boş bırakamazdı. Ve sonunda onunla tanışacağı düşüncesi vücudunu ısıttıysa, her zaman pervasız olmuştu. Vampirlik bunu daha da kötüleştirmişti.

Ama hava kararana kadar beklemek zorundaydı, çünkü Katrina gün ışığında çalışmıyordu.

Gece yarısına yakın bir saatte masasından uzaklaştığında beklentiden teni gerilmişti. Katrina'yı göreceğinin hiçbir garantisi yoktu ama göreceğinden emin olmak için Raphael'in adını vermekten çekinmiyordu. Bu konuda suçluluk hissetmiyordu çünkü onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Onun gizemine duyduğu hayranlığı hafifletecek olması da beklenmedik bir bonustu.

Planladığı şeye uygun kıyafetleri giydikten sonra
-Gözlerini yansıtan koyu kahverengi, kaygan bir takım elbise.

Yakası boğazına kadar açık, kravatsız siyah bir gömlekle tekerlekli sandalyesini Tower süitinde bıraktı ve bastonunu eline aldı. Koyu renkli ve parlatılmış bir ahşaptan yapılmış olan bu baston, eski avcı ve şimdiki silah yapımcısı Deacon tarafından onun için yapılmıştı.

"Bir hediye, V," demişti Lonca'nın eski Avcısı. "Kardeşlerimizi güvende tutmak için yaptığın ve hâlâ yapmakta olduğun her şey için. Sana tahmin edemeyeceğin kadar çok şey borçluyum."

Vivek bu şeyi çok sevmişti ama gücü ve güzelliği ona ancak bu kadar yardımcı olabilirdi; vücudundaki hasarı düzeltemezdi.

Deacon'ın çok daha fazla ağırlık ve kuvveti kaldırabilecek şekilde tasarladığını bildiğinden emin bir şekilde ona iyice yaslanarak asansöre bindi ve resepsiyona indi. Görevli vampir ona gülümsedi, dişleri güzel ve beyazdı, bronz çizgiler taşıyan siyah saçları şık bir topuz şeklinde geriye toplanmıştı ve görünürde tek bir tel bile yoktu. "İyi akşamlar Vivek. Bu gece sana yardımcı olabilir miyim?"

Ondan kendisine bir taksi çağırmasını istemeyi düşündü ama bu fikri hemen reddetti. Fazla yürümüyordu ve bunu telafi etmesi gerekiyordu. "Hayır, ama teşekkürler Suhani. Ayrıca, işkolik olduğumu sanırdım ama beni utandırdın. *Hiç* eve gidiyor musun?"

"Tabutumu kedi uykusu için masanın altında tutuyorum."

Gözlerini devirdi. "Lanet olası yer ukalalarla dolu.

Eskiden senin düzgün bir insan olduğunu düşündüğüme inanamıyorum." Masasının parlak duvarının arkasından yumuşak bir kahkaha geldi.

"İyi geceler."

Ona bir el kaldırdı, ardından kapının dışındaki görevli vampiri selamladı ve Kule bölgesinin dışındaki ana caddeye doğru ilerledi. Her adımda omurgasında bir zonklama hissediyordu; vücudunda belli belirsiz ter damlaları oluşmuştu.

Bu saatte bile yolcu bekleyen taksilerin durduğu yere ulaştığında saçları dökülmüştü.

Arabaya binerek şoföre nereye gitmek istediğini söyledi.

Sıska Siyah adam dişlerinin arasından ısıık çaldı. "Emin misin dostum?" dedi arabayı gece sokaklarına çekerken. "O bölge o kadar tehlikeli ki, ısııkta durursam bir serserinin arabamı çalacağından korkuyorum."

Vivek o anda adamın kendisini bir ölümlü sandığını fark etti. Yapılması kolay bir hataydı. Vivek ilk bakışta bir vampir gibi görünmüyordu. Bunu anlamanın tek yolu dişlerini görmektir ve o da dişlerini göstererek etrafta dolaşmazdı. şu anda insana benziyordu. Acı verici, savunmasız bir şekilde insan. Çünkü vampirler topallamaz ve baston kullanmazdı.

"Bölgeyi biliyorum," dedi ve öylece bıraktı.

"Cenazeniz," diye mırıldandı şoför, ardından hoparlörlerden gelen yumuşak müziğe eşlik etti.

Vivek pencereden dışarı, yanından geçip giden New York'un rengârenk ısıık bulanıklığına baktı. Hayatının büyük bir bölümünü duvarların içinde ya da yeraltında geçirmişti; birincisi ona zorla dayatılmış, ikincisi ise bir seçim olmuştu. Bazen dış dünyayı hiç anlamıyor, Ellie'nin neden bu dünyada başarılı olduğunu ya da diğer arkadaşlarının onu neden kulüplere, partilere ve vahşi doğada keşif gezilerine davet ettiğini bilmiyordu.

Dışarısı da tanımadığı vampirlerin kokularıyla doluydu ve bu aşırı yük, hayatının büyük bölümünde kullanamadığı avcı duyularını incitiyordu. Gençliğinde onları kapatmış, onu avcı olarak doğuran şeyi boğmuştu - felç olmasaydı en büyük varlığı olacak olan şeyi.

Geçiş sürecinde bu duyular büyük bir intikam duygusuyla yeniden uyanmıştı ama Vivek

uzun süre avlandı. Rahatsızlığını bilincinin arkasına ittiği küçük bir kutuya nasıl tıkacağını biliyordu. Bu, burnuna yapılan sürekli saldırıdan hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

Ne şakaydı ama, hiç avlanmamış bir avcı olarak doğmuştu. Parmakları bastonun tepesinde kenetlendi.

İçinde bir şeylerin güdük kaldığından, hiç gerçekleşmemiş bir büyüme olduğundan oldukça emindi. Muhtemelen bunun için terapiye ihtiyacı vardı ama bir ömür boyu başkaları tarafından izlendikten ve dokunulduktan sonra, her türlü sağlık personelinin bıkması. Nazik olup olmamaları önemli değildi; fizyoterapistlerle ve Kule şifacılarıyla olan randevuları boyunca dişlerini bile zor sıkabiliyordu.

"Buyur patron." Taksi şoförü siyah kapısı ve karartılmış camları olan siyah bir binanın önünde durdu. "Bak dostum, kimsenin işine karışacak tipte biri değilim, ama *gerçekten* iyi olduğuna emin misin?"

Bazı insanların sadece iyi olduğunu fark etmek Vivek'i hâlâ şaşırtıyordu. Jim ve Nellie gibi, kan bağları olmamasına rağmen aileden saydığı tek insanlar iyi insanlardı. İyi ki hayatında onlar vardı, yoksa herkesin en kötüsüne inanan bir insan düşmanı olarak yetişecekti; ama zaten çoğu insandan sadece en kötüsünü bekliyordu.

Takım elbise ceketinin altına taktığı şık saati göstererek hesabı ödedikten sonra taksiden inmek üzere hareket etti ... ve dişlerini şoföre gösterdi.

Adamın çenesi kelimenin tam anlamıyla çözüldü. "Vay anasını!" Geniş ve göz kamaştırıcı bir sırıtış. "Git ve ucubeni giy, adamım!"

Geri çekilmeden önce beşlik çakma hareketi yaptı. Sözleri Vivek'e siyah binanın duvarlarının ardında ne olduğuna dair mükemmel bir fikri olduğunu söylüyordu. Şaşırtıcı değildi; New York'taki taksiciler her şeyi bilirdi. Birkaçı Vivek için muhbirlik yapıyordu. Bu taksinin madalyonunu zihnine not etmişti.

neredeyse otomatik olarak. Ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz.

Ara sokaklara ve gölgelere baktığınızda aslında ıssız olmayan ıssız sokağa dönerek kapıya doğru ilerledi. Şoförün endişelenmesine gerek yoktu. Kimse Vivek'e yaklaşmadı. Ölümlüler onun kim olduğunun farkında olmayabilirdi ama melekler ve vampirler onu tanıyordu. Sokaktaki söylentilere göre "bağlantıları" olmalıydı - ya da fiziksel durumuna rağmen nadir bulunan bir beceriye sahip olmalıydı.

Kimse böyle bir vampirle uğraşmak istemezdi.

Homurdanmak istedi. Evet, kendisine rağmen arkadaşları vardı - Ellie, Making için düşünülmesinin bile sebebiydi. Bunu ya da teklifini bir tür kurtarıcı anlaşmasına dönüştürmeye çalıştığında onu nasıl yola getirdiğini asla unutmadı. Ellie ona saygı duyuyordu - bir pislik gibi davrandığında lafını esirgemeyecek kadar.

Bir erkeğin böyle arkadaşlara ihtiyacı vardı.

Ama bağlantılı olsun ya da olmasın, şimdi ve burada tehdit oydu. Yüzlerce yıl yaşamış insanlar modern silahları unutmaya meyilliydi; ceketinin cebindeki güçlendirilmiş bayıltıcı gibi. Ya da bastonuna yerleştirilmiş zehirli kılıç gibi. Çünkü Deacon *elbette* bastonuna bir kılıç yerleştirecekti ve Vivek bunun zehirli olması gerektiğine karar vermişti, çünkü bu, öfkeli bir meleğe kaçma şansı verecek kadar zarar verebilirdi.

Sersemletici kesinlikle bir meleği yere sererdi. Bunu bir Kule gönüllüsü üzerinde test etmişti ve sonrasında melek onu günlerce lanetlemişti. Yine de onu uzun süre etkisiz hale getirmemişti. En fazla beş dakika. Ama insanoğlunun bildiği hemen her araca düz kontak yapmayı bilen ve elinde daha pek çok numara olan bir adam için beş dakika yeterli bir süreydi.

Beş dakika bir ömür anlamına gelebilir.

Yanında silahını getirmemişti, ikizi Raphael'in kanadında bir yara izine neden olmuş ve tüyleri yeniden çıktıktan sonra kalıcı bir desene dönüşmüştü. Neyse ki başmelek kin tutmuyordu. O silah *ciddi bir* iş demekti ve bu geceki görev için fazla ağır gelmişti.

Bu gece düşman değil, dost edinmek istiyordu.

Siyah kapıya ulaştığında, kapının üzerinde asılı duran yıpranmış zili çaldı ve bekledi. Kapıdaki yuva bir an sonra geri kayd, karanlık gözler onu taradı. Yuva kapandı, ardından kapı açılarak loş bir iç mekân, siyah duvarlara karşı siyah halı ortaya çıktı.

Fedai kapıyı arkasından kapattı.

Vivek vampire bahşış verdi çünkü bu sadece iyi bir stratejiydi. İnsanlar sevdikleri kişilerle konuşurdu ve Vivek'in bunu anlamasının nedeni de şu anda Kule'nin bilgi ağında iki numara olmasıydı.

Jason bir numaraydı ve hayır, Vivek kıskanmıyordu. Hayranlık duyuyordu. Siyah kanatlı meleğin Raphael'in casus şefi olmasının bir nedeni vardı; zaman zaman havadan bilgi topluyor gibiydi. Ayrıca Vivek'in de ne yaptığını bildiğini gördüğünden beri bilgisi konusunda cömert davranıyordu.

Jason Vivek'in tanıdığı en sessiz melekti ama arkadaş olmaya başladıklarına inanmakla kendini övdüğünü sanmıyordu. Yavaş bir süreçti, Jason sosyal yelpazenin Illium'dan farklı bir ucundaydı ama Vivek bu ilerlemeden fazlasıyla memnundu. Jason'ın her türlü ilişkiyi ciddiye aldığı belliydi - eğer gerçek bir arkadaşlığa dönüşürlerse, bu gerçek bir anlaşma olacaktı.

Casusluk ustası ona genç ya da zayıf bir vampiri asla göz ardı etmemeyi öğretmişti. "Çoğu zaman, onlar

Bir casusluk yöneticisinin bakış açısına göre elverişli olabilecek durumlarda varlığı unutilan insanlar."

Vivek bu gece fedaiye konuşma fırsatı verecek kadar uzun süre durakladı.

"Teşekkürler." Siyah bir tişörtle giydiği lacivert takım elbisesinin şık kesimli cebinde kaybolan ucu, iri yarı adam ona dişleri parıldayan bir sırıtış fırlattı. "Bu gece şanslısın."

Vivek kaşını kaldırınca vampir, "Katrina burada," dedi. Sesi soluğu kesilmiş, teni kızarmıştı. "Metresin ete kemiğe bürünmüş hali."

Heyecan şimşekleri Vivek'in kanında sabit olan ağırlığu kovdu. "Halka açık salonda mı?" Bildiğu kadarıyla Boudoir'ın sahibi her zaman buradaydı ama burayı ilk keşfettiğinden beri geçen yedi ay boyunca onu bir kez bile görmemişti.

Katrina bir fısıltıydı, insanların fantezilerinden yaratılmış bir muammaydı.

Vivek gerçeğin bir hayal kırıklığu olacağını biliyordu ama kendine engel olamıyordu. O cevaplar bulmayı seven bir adamdı. Ve ne olursa olsun, bu gece onunla konuşmak zorundaydı.

Başka seçenek kalmamıştı.

"Hâlâ salonda olup olmadığını bilmiyorum," dedi koruma görevlisi.

"Biraz önce benimle konuşmak için geldi. Özellikle beni bulmaya geldi." Bir şehvet ve aşırılık imparatorluğunun başındaki kadından böyle bir ilgi beklemediği belliydi. "Şu anda nerede olduğundan emin değilim."

Bir dakika sonra Vivek, zengin döşemeli koltuklar, kanepeler ve pırıl pırıl bir barla donatılmış, duvarları ve zemini koyu yakut kadifeyle kaplı, mobilyaları yaldızlı vurgularla antika olan görkemli alana girdiğinde odayı sessiz buldu.

Barmen hoş geldiniz anlamında bir el kaldırarak Vivek'e her zamankinden doldurmak için döndü. Sutrek her zaman giydiği şeyleri giyiyordu: siyah pantolon ve aynı renkte, vücudunu gösteren ama aynı zamanda kullanışlı bir tişört.

Kot pantolonlar Boudoir'da hoş karşılanmazdı.

Yakında içeceği içeceği düşünmek Vivek'in ağzını sulandırdı; Elena'ya kazara kurduğu kan kafe imparatorluğu hakkında takılmayı severdi ama gizliden gizliye onların sundukları arasında daha çökmüş seçeneklere bağımlıydı ve artık Boudoir'a da onlar tedarik ediyordu.

Vivek odanın diğer tarafındaki şezlonga uzanmış, fırırlı beyaz gömleği yırtık göğsünün yarısına kadar açık ve yüz hatları durgun olan erkek vampire başıyla selam verdi. Teni parlak beyazdı, ebruli mükemmelliği içinde insanlık dışıydı.

Erkek cevap vermedi, sadece Vivek'in daracık bodyler giymiş iki çarpıcı vampirin bulunduğu kanepenin önünden geçmesini izledi. Biri siyah, diğeri beyazdı; her ikisinin de ten rengi spektrumun en uç noktalarındaydı. Tulumları ten renklerini yansıtıyordu ama dudakları yakut kırmızısı gibi parlıyordu, saçları acımasızca geriye doğru kazınarak başlarının arkasında aynı topuzlar haline getirilmişti.

Onları hiç ayrı görmemişti. Herkes onlara İkizler derdi.

İkisi de ona ne hırs ne şehvet ne de adını koyabileceği başka bir duygu barındıran kocaman yuvarlak gözlerle bakıyordu. Bu gözlerden ona bakan şey yaşı. İkizlerin yaşı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Dmitri'den oldukça yaşlı olduklarına dair bir his vardı ve Raphael'in ikincisi bin yaşın üzerindeydi. Ama sadece yaşlı değillerdi. .. hiçbir anlamda insan değillerdi.

Tamamen farklı bir tür.

Her yaşlı vampir böyle değildi ama böyle olanlar çok ürkütücüydü.

Beyaz ikiz parmaklarını onun kolunda gezdirdi. "Bizimle oyna, kırık olan." Sesi cızırtılı bir f 1 s 1 l t 1 y d 1 , irisleri neredeyse gözlerinin geri kalanıyla birleşecek kadar soluktu, göz bebekleri küçük siyah iğne uçlarıydı. "Bizi ilgilendiriyorsun."

Vivek, "Malın bir parçası değil," dedi ve yoluna devam etti. İkizlere karşı açık sözlü olmayı öğrenmişti. Başka hiçbir şey işe yaramıyordu. Ve bu bile zamanın sadece bir kısmında işe yarıyordu. Hayır kelimesinin anlamını bilmiyorlarmış gibi görünüyorlardı ve insanların çoğunun onlara verdiği tepkiden bunun nedenini anlayabiliyordu.

İkizlerin her biri tek başına çarpıcıydı, ama birlikte doğaüstüydü.

Ayrıca, "oyun" davetlerini kabul edecek kadar aptal olsaydı, bağırsaklarını deşerken güleceklerinden de emindi.

Barda oturduğu taburenin köşedeki kaideye dayalı olmasına dikkat etti; bu sayede hem sırtını koruyor hem de tüm mekânı görebiliyordu. Boudoir'da şiddet hoş karşılanmazdı ve şiddete başvuranlar derhal dışarı atılır ve on yıl boyunca yasaklanırdı. Sertti ama İkizler kadar güçlü vampirler bir şey yapmaya kalkışırsa ne olacağını hiç görmemişti.

Hazırlıklı olmak daha iyi.

İkili, mükemmel yüzlerinde küçük gülümsemelerle onu izlemeye devam etti. Başka biri olsa bu tür bir gülümsemeyi kendini beğenmişlik olarak nitelendirirdi ama İkizlerde bu sadece rahatsız ediciydi. Özellikle de onlarla neden ilgilendiğini bildiği halde. Ona söylemişlerdi.

"Sen diğerlerinden farklısın. Eşsizsin." Göz kırpmayan siyah gözler, beyaz ikizinin solgun bakışları kadar insanlık dışı. "Kırılmıştın, kısmen kırılmış olarak kaldın."

"Biz genelde bir şeyleri kırarız," diye mırıldandı diğeri, "ama sen zaten kırılmışsın. Kemiklerinin acıyıp acımadığını, yeni acılar karşısında ağlayıp ağlamadığını görmek istiyoruz."

Evet, gerçekten seksi bir konuşma.

Bir ürpertiyle savaşılarak dikkatini bilinçli bir şekilde başka bir köşeye çevirdi; beyaz gömlekli, kravatlı ve rahat kahverengi pantolonlu bir adam eski moda bir kanepeye uzanmıştı. Teni Vivek'inkinden bir iki ton daha solgundu, ufak tefek vücudu kusursuzdu.

Neredeyse normal görünüyordu - ta ki size baktığında bir gözünün buz mavisi, diğerinin ise siyahla dışa doğru çatlamış kahverengi olduğunu fark edene kadar. Rahatsız edici olan heterokromi değildi, o gözlerin her on dakikada bir dışında kırılmamasıydı.

Vivek bir gece zaman tutmuştu.

Vivek'in çok uzun zaman önce, şimdi Kamboçya olan yerde doğduğunu keşfettiği bir kadın onunla birlikte yatıyordu.

Başı adamın kucağındaydı, siyah saçları ipeksi teller halindeydi ve elbisesi hafif ve havalıydı. Ayakları kanepenin kenarına dayadığı yerde çıplaktı, ayak tırnakları bakir bir bebek pembesine boyanmıştı.

Kadın hiçbir şey yapmıyor, arkadaşı parmaklarını saçlarında gezdirirken boş gözlerle tavana bakıyordu. Bağlamı bilmeden baktığınızda kadının mal, adamın da alıcı olduğunu düşünürsünüz.

Gerçek şu ki, ikisi de maldı.

Boudoir'ın olayı da buydu; malların hepsi bu hayatı seçen yaşlı vampirlerden oluşuyordu. Özel odalarda çalışan hiç kimsenin burada çalışmaya ihtiyacı yoktu. Her biri gülünç derecede zengindi.

Vivek araştırma yapmıştı ve rakamlar başını döndürüyordu. Yeterince uzun yaşarsanız ve yol boyunca birkaç akıllıca karar vererseniz, her gece tam anlamıyla para yakabilir ve yine de çok zengin olabilirsiniz.

Elbette bu gruba Sutrek ve fedai gibi her ikisi de henüz iki yüz yaşında bile olmayan sıradan personel dahil değildi. Boudoir'ın tüm müşterileri Katrina'nın personeline dokunmanın yasak olduğunu biliyordu. Dokunmak yok. Flört etmek yok. İş dışında hiçbir şey.

İçki için teşekkür ettikten sonra barmene "Sakin bir gece," dedi. "Başka müşteri yok mu?" İkizler hakkında hiçbir zaman emin olamamıştı ama onların satıcı değil alıcı olduklarından oldukça emindi.

"Parti üst katta," diye mırıldandı Sutrek, sohbet etmek için eğilerek. Yanaklarının zeytin kahverengisi rengindeki kırmızılık yakın zamanda beslendiğini gösteriyordu. Muhtemelen vardiyasından hemen önce. "Çoğu kişi yukarıda. Duyduğuma göre vahşi. Yukarı çıkmak isterseniz açık davet var."

Vivek başını salladı. Boudoir'a ancak bu kadar girebilmişti. Hiçbir zaman müşteri olmamıştı.

İçkiler. Onu buraya getiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Umursamazlık duygusu mu? Daha çok, uzun zaman önce uyuşmuş olan ve ona sürekli daha karanlık vaatler fısıldayan parçasıyla başa çıkamazsa sonunun nereye varabileceğini kendine gösterme ihtiyacı.

Burada kural yoktu. Kimse rızaya dayalı şiddeti ya da kan dökmeyi durdurmak için kapıyı kırmazdı. Kontrolden çıksa bile. Çünkü burada çalışan insanlar ölümsüzlükten o kadar sıkılmışlardı ki geriye kalan tek şey riskti.

"Sahip olduğum en tuhaf müşteri sensin." Barmen zaten tertemiz olan barını parlatırken, Vivek'e narin epikantis kıvrımlarının altındaki uzun ve dar gözleriyle yan yan baktı. "Alınma ama."

"Ben ne zaman alındım ki Sutrek?" Vivek kandan aldığı ilk yudumda memnuniyet dolu bir mırıldanma sesi çıkardı. Dönüşümünden önce kan içmenin gerekli ama mide bulandırıcı bir eylem olduğunu düşünmüştü ama vampir olmak kanla yaşayan bir yaratık olmak demekti. Bu ikinci doğasıydı. Hücrelerine çarptığında hissettiği heyecan, kalbinin güçlü pompalaması... şimdiye kadar yaşadığı tüm cinsel deneyimler kadar iyiydi.

"Güçlü vampirler duygusal tepkiler söz konusu olduğunda bir anda değişebilirler." Sutrek kaslı kollarını bara yaslayarak, uzun sarı saçları halıya dökülmüş, parmakları o kadar gevşek sarkıyordu ki ölü de olabilirdi - gözlerinin sadece bir aralık açık olması dışında- tek başına uzanan vampire hafifçe başını salladı. İkizleri izlemeye yetecek kadar.

Şimdi birbirlerinin dillerini yalayarak şov yapıyorlardı.

"Oradaki Majesteleri -kelimenin tam anlamıyla küçük bir ülkenin kralıydı- hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyor ama iki ay önce neredeyse kafamı koparıyordu.

Çünkü ona yeni bir kan çeşidi denemek isteyip istemediğini sordum."

"Aklını kaçırdığını sana söyleyebilirdim." Vivek lezzetli bir yudum daha aldı. "Bir dahaki sefere bana kime dikkat etmem gerektiğini sor. İki yüzyıl önce sarışın kralımız insanların parmaklarını ısırıp yemeyi alışkanlık haline getirmişti."

Sutrek gözlerini kırıştırdı ve kaskatı kesildi. "Söylentiler doğru.

Jason gibisin. Her şeyi biliyorsun."

Vivek teninin ısındığını hissetti, ten renginin taze kan alımına atfedilebilecek hafif bir parıltı dışında muhtemelen göstermediği anlamına geldiğine sevindi. "Merak etme," dedi Sutrek'e. "Akdeniz'de ne olduğunu biliyorum ve bu senden başka kimseyi ilgilendirmez. Dostlar arasında bir iyilik olarak tüm resmi kayıtlardan sildim. Hayatını yaşa, artık seni rahatsız eden bir şey yok."

Barmenin göz bebekleri irislerini ele geçirdi. "I-" Ağzını kapattı, sertçe yutkundu, sonra Vivek'in yarı sarhoş kanını aldı ve kendi boğazına geri attı. "Sana yeni bir bardak getireyim."

Hareketsiz bir kıpırtı, odaya çöken ani bir sessizlik. Önce kokuyu yakaladı, gür ve zengin ve en ufak bir kız kokusu bile değildi. Hayır, bu koku gizem, şehvet ve güç kokusuydu. Sonra kadın yatak odasının derinliklerine açılan kapıdan çıktı ve Vivek'in nefesi kesildi.

Uzun boyluydu, ondan en az birkaç santim daha uzundu, teni hiçbir ölümlünün sahip olamayacağı kusursuz bir altın krem rengindeydi ve dudakları dolgun ve pembeydi, görebildiği herhangi bir leke ya da renk yoktu. Saçlarının alev alev yanan bir kızıl olmasını bekliyordu ama onun yerine obsidyen rengini andıracak kadar zengin bir gece yarısıydı. Soluk yeşil gözleriyle koyu bir tezat oluşturuyordu ve eğimi onu keskin bir kedi gibi gösteriyordu.

Koyu yeşil kadifeden kolsuz elbisesinin derin yakası üzerinde göğüsleri dolgunlaşıyor, açıkta kalan sol bacağı vücudu saran elbisenin yırtmacında uzun ve mükemmel duruyordu.

Boudoir'ın hanımı, hayalinde canlandırdığı her şeyden daha etkileyiciydi.

Kadının izini sürmeye çalışmış, bu işletmenin kayıtlarından başka bir şey bulamamıştı, bu işletme sadece üç yıl önce ortaya çıkmıştı. Onun, bir kertenkelenin deri değıştirmesi gibi kimlik değıştiren ölümsüzlerden biri olup olmadığını merak etti ve New York'taki en gizemli kadınla ilgili aşırı merakını giderene kadar bunun kalıcı olmasını umdu.

Parmaklarını omuzlarında gezdirdikten sonra köşedeki çiftin yanına gidip yüzlerini aydınlatan bir şeyler mırıldandığında İkizler iç geçirdi. Plastik bebekler onun tarafından hayata döndürüldü.

Bir zamanlar parmaklarını yiyen kral ona muhtaç bir bakışla baktı ama Katrina onu görmezden geldi, öyle ki Vivek inledi ve sırtı odaya dönük bir şekilde kendi içine kıvrıldı. Katrina bunu fark etmemiş gibiydi, dikkati Vivek'in üzerindeydi. Sutrek'in taze kan bardağını ona doğru kaydırıldığını, sonra da Katrina Vivek'in yanında dururken ahşap işçiliğinin içinde kaybolduğunu fark etti.

Gücü tenini öpüyor, gözlerindeki kedi gibi teninin üzerinde geziniyordu. Bu tür bir vampir gücünü daha önce de hissetmişti; ne de olsa Kule'de yaşıyordu ve her gün şehirdeki en güçlü vampirlerden bazılarının etrafındaydı. Ama onunki başlı başına bir şeydi. Zengin, karanlık ve şiddetle şehvetli bir şey.

Seks Katrina için gücü ve çok uzun zamandır da öyleydi.

Sutrek'in bir kez daha gözden kaybolmaya çalışmadan önce önüne koyduğu kan parçasını kabul ederken o kedi gözleri ona doğru parlıyordu. Ama ona bakmadan elini uzattı ve bileğini kavradı.

Daha sonra onun solgun yüzüne dönerek, "İşinde çok iyisin, Sutrek," dedi. Sesi de en az diğer sesleri kadar zengin ve şehvetliydi. "Sana minnettarım."

Kadın elini bıraktığında, vampir yüzünde korku ve bağlılık karışımı bir ifadeyle sendeleyerek uzaklaştı.

Vivek çok uzun zamandır deneyimlemediği, çok daha cinsel bir tepkiyle savaşıyordu. Yapılışından önce de cinsel yakınlıktan zevk almış ve kendisini olduğu gibi beğenen partnerler bulmakta hiç zorlanmamıştı. Neve Pelletier adında bir avcı, şimdi kocası ve çocuklarının babası olan adama delicesine aşık olana kadar yıllarca en sevdiği yatak arkadaşı olmuştu.

Vivek bu sevgiyi ona çok görmemişti ve bugüne kadar arkadaş kaldılar.

Made olduktan sonra cinsel partner bulmak da zor olmamıştı. Aslında bu neredeyse çok kolay hale gelmişti. Sevgililerine veremediği şeyleri telafi etmek için onlara ne verdiği konusunda uzman olmayı öğrenmişti ve şimdi tam olarak işleyen bir vücuda sahip olduğu ortaya çıktı.

Sokaktaki pek çok erkekten omuzlarca üstündü. Şu anki sorunu, tek gecelik ilişkilerinin tekrar iletişime geçmeye çalışmasıydı.

Ancak Neve'in aksine Vivek'in bu tek gecelik ilişkilerle duygusal bir bağı yoktu. O ve Neve asla iyi bir ilişki kuramayacaklarını biliyorlardı ama birlikte soyunmadan çok önce arkadaşılar. Samimi olduktan sonra onunla poker oynamaktan hoşlanmıştı; Neve çarşafa sarınmış, bir bacağı gelişigüzel dışarıda, ağzında sigarasıyla oturuyordu.

Cellars'da sigara içmeme kuralını çiğnediği tek kişi oydu. Gerçi tüm o felç olayının üzerine bir de akciğer kanseri olmasından şikayet etmişti.

Sırtlan gibi kıkırdadı.

Yoldayken ona mesaj atar, hiçbir işe yaramayacak olmalarına rağmen hoşuna gideceğini düşündüğü rastgele bilgi parçalarını iletirdi. Ona hâlâ gelişigüzel bilgiler gönderiyordu. Aktif bir avcı olmaktan emekli olduğunda bile dostlukları devam edecekti, bunu biliyordu.

Ama Neve'le bile bu tür bir tepki yaşamamıştı. Fizikseldi, evet, ama aynı zamanda içgüdüsel ve içseldi. Katrina'nın sesi, derisinin en hassas yerlerini tırmalayan tırnaklar gibi onu taradı.

"Demek," diye mırıldandı içkisinden bir yudum aldıktan sonra, "sen salona gelen ve bir daha gitmeyen vampirsin."

"Ve sen," derken buldu kendini, "huzursuzluktan bir imparatorluk yaratan, yaşı ve kökeni bilinmeyen bir vampirsin."

Gözlerine ulaşmayan bir gülümseme. "Bu yüzyılda görgü kuralları öğretilmiyor mu?"

Vivek onun yaşımdan bahsetmediğini biliyordu. "Benim işim casusluk yapmak," dedi o kedi bakışını koruyarak. "Bakmadan edemiyorum. Özellikle de senin gibi büyüleyici bir vampir kasabaya taşındığında."

Dönüşümünden sonra yaşadığı sağlık sorunları nedeniyle Boudoir'ı ziyaret etmesi biraz zaman almış olabilirdi ama Katrina'dan çok daha önce haberdar olmuştu çünkü kısa sürede şehrin gri göbeğinde güçlü bir oyuncu haline gelmişti.

Uyuşturucu, seks, karanlık şeyler - hepsi grinin içinden akıyordu.

İfadesinde en ufak bir titreşim. "Casuslar genellikle amaçlarını belirtmezler."

"Ben farklı türden bir casusum," dedi, Leydi Katrina'nın kimliğini zaten bildiğinin farkındaydı; hiç kimse istihbarat toplama konusunda maharetli olmadan Katrina'nın güç seviyesine yükselemezdi. "Ve bu gece, Leydi Katrina, sizden bir ricam var."

Kemerli bir kaş ona kendini aştığını söylüyordu.

Teni nabız gibi atıyor, aleti uyanmakla tehdit ediyordu. Evet, başı beladaydı. "Kişisel değil," dedi, çünkü bütün geceyi onunla sözlü olarak didişerek geçirebilecek olsa da, yapması gereken bir işi vardı. "Kule ekibinin bir parçası olarak tesisimde."

Onu içine çekerken yüzünde hareketsizlik vardı.

Onu saçmaladığını düşündüğü için suçlamıyordu. Her türden yüzlerce insanın ona yaklaşmaya çalıştığından emindi, duygusallığı için değilse bile gücü için. Ceketinin cebine uzanarak, Aodhan'ın kendisi için elle boyadığı altın üzerine siyah kartlardan birini çıkardı.

"İş tanımıma göre biraz gösterişli," demişti Vivek, kartları imrenilecek bir gururla elinde tutarken bile. Sadece yüz kart. Her biri gülünç miktarda para değerindeydi çünkü her biri Aodhan'ın orijinal sanat eseri idi.

"Bunlar günlük kartlar değil." Aodhan ona sadece arkadaşlarına verdiği o nadir glmsemelerden birini vermişti ve evet, Vivek bu statüyü kazandığı için kendini iyi hissediyordu.

Çünkü o ve Aodhan? Başka kimsenin tam olarak anlayamayacağı ortak noktaları vardı. Vivek'in dokunma konusundaki tuhaflığı? Aodhan bunu daha önce tanıştığı hiç kimsenin anlamadığı ya da anlayamayacağı kadar iyi anlıyordu.

"Bunlar," demişti kırılan ışık parçalarından oluşan melek, "en kibirli ve en güçlülere verdiğiniz kartlardır... sizin de çok kibirli ve daha da güçlü olduğunuzu belirtmek için."

Vivek, Elena'nın lmszlerin oynadığı politik oyunlardan rahatsız olduğunu biliyordu ama o bu karmaşık oyunları büyüleyici buluyordu. Gezegendeki en karmaşık ve çok katmanlı masa oyunu gibi.

"Kimlik bilgilerim," dedi ve kartı ona eski lmszler arasında kibarlık olarak öğretildiği şekilde uzattı: yüzü görünecek şekilde bir elinin avuç içinde düz tutarak.

Aşağı bakmadan önce uzun bir süre daha göz teması kurdu.

İkisini barın üzerine bırakmadan önce hafifçe nefesini içine çekerek kartı büyük bir dikkatle aldı ve yüzeye hiç dokunmamaya dikkat etti. Başını kaldırdığında, gözlerinde duygusallığından çok daha tehlikeli bir parıltı, güzellik ve seksin derisinin altındaki yırtıcının bir anlık görüntüsü vardı.

"Gel o zaman, Kule'den Vivek Kapur, konuşalım." Adını bir mırıltıya dönüştürdü ... eğer bu mırıltı onu kanayan yaralarla çizmek için tasarlanmış bir ustura olsaydı.

İkisini geri atma sırası Vivek'teydi, güzel kaderinin peşinden dışarı çıkmadan önce bir kadeh sıvı cesaret

salondan çıkıp uzun, karanlık bir koridora girdi. Bir ara arkasına baktı, bastonunu ve bacağının nasıl sürüklendiğini gördü.

O bir yırtıcıydı. Keskin bir yorum için kendini hazırladı.

Onun yerine, yetişebilmesi için durakladı ve sonra onunla birlikte yürüdü. Hareket ettikçe kadının kokusu adamın duyularını okşuyor, tatlı ve sarhoş edici bağlarla adamın etrafında dolanıyordu. *Lanet olsun.* Elena neden onu avcı doğmuş olmalarının vampirleri sadece kokularıyla takip edebilecekleri anlamına gelmediği, aynı zamanda aynı kokulara karşı daha duyarlı oldukları konusunda hiç uyarmamıştı?

Tabii bu onun yetenekleriyle ilgili değil, Katrina'ya verdiği tepkiyle ilgiliydi.

"Nabzın bir işaret." Kadın, adamın boynunda nabzının yükseldiğine şüphe olmayan noktaya baktı. "Dünyamızda hayatta kalmak istiyorsan Vivek Kapur, kendini bir açık büfe davetiyesine dönüştürmemeyi öğrenmelisin."

Vivek onun büfesi olmayı umursamayacağından oldukça emindi.

Yırtıcı, diye hatırlattı kendine. Seni canlı canlı yiyecektir. "Hâlâ avcının koku alma duyusuna alışmaya çalışıyorum."

"İlginç. Etrafta dolaşp kendiniz hakkında bilgi veriyorsunuz."

"Güven inşa etmenin bir yolu. Bir keresinde bir kitapta okumuştum." Gülümseme yok. Dudak seğirmesi yok. Sözlü yanıt yok.

Uzakta bir duvar lambası belirdi. Yanında kahverengi teni, neredeyse kafatasına sığmayacak kadar büyük koyu renk gözleri ve omuzlarına dökülen papatya sarısı saçlarıyla çift cinsiyetli bir vampir duruyordu. Siyah bir takım elbise ve aynı canlı sarı renkte bir gömlek giymişti.

"Hanımefendi," dedi vampir öne çıkarak. "Bu sizi takip mi etti? Kafasını keseyim mi?"

Vivek şaka yapmıyordu; vampirin gerçekten de kafa

kesme yeteneğine sahip olduğunu biliyordu.

"Geçen gün bir arkadaşınla tanıştım Xai," dedi Katrina cevap vermeden önce. "Davanh, 'aptal kafatası' yüzünden kırdığın kılıç için ona hâlâ bir kılıç borçlu olduğunu söylüyor. "

Xai bir kobranın gülümsemesiyle gülümsemeden önce uzun, yavaş bir göz kırpması. Soğuk, parlak, anlamsız. "Tuhaf birisin. Senden hoşlandım." Sonra kapıyı açmak için ilerlediler.

"Xai'yi kışkırtma," dedi Katrina, ses tonunda hafif bir eğlence vardı. "Arkadaşım biraz sinirlidir."

"Biliyorum. Özel mezarlıklarını duymuştum." Kendini bu konuda olduğundan daha bilgili gösteriyordu; gerçek şu ki hem Katrina hem de en yakın ortağı geçmişi olmayan birer muammaydı.

Xai'nin tam adından bile emin değildi, ince, uzun gövdeli ve renk tayfında dönen saçları olan vampir hakkında bu kadar az şey biliyordu. Ve çok araştırmıştı. Tek öğrendiği, Xai'nin öfkелendiğinde şiddet uyguladığı ve vampirin tahriş eşiğinin düşük olduğuydu.

Ancak genel olarak, insanlar Xai'yi yalnız bıraktıklarında, Xai'nin kavga çıkarmayacağını keşfetmişlerdi. Aksine, vampir sizi soğuk gözlerle izleyebilir, sanki sizi yemeye mi yoksa sikmeye mi karar veriyormuş gibi.

Kimse yapmamıştı. Xai'yi siken yani. Yapmış olsalar bile, konuşmuyorlardı. Muhtemelen çok korkuyorlardı.

Katrina'ya gelince, Cox onun iş belgelerine yazdığı son isimdi. Xai'nin gittiği yerlere sık gitmezdi.

-Ama onun adı da hiçbir geçmişe işaret etmiyordu. Ayrıca ölümsüzlerin sosyal dünyasında da hiç görülmemişti; Vivek'in güvendiği sosyal dedikodu kaynakları, şehre taşındığı günden beri hem nüfuzlu vampirlerin hem de meleklerin onu bir partiye ya da baloya götürmeye çalıştığını ama onun hepsini geri çevirdiğini aktarmıştı.

Önlerinde, Xai kapıyı açtı. "Leydimin inine hoş geldiniz." Aynı kobra gülümsemesi.

Katrina yürüdü içinde, baktı üzerinde onu omuz. "Gel, Vivek Kapur. İsteğini yap." İçeri girdi.

Pencerelerin ardındaki gecenin sessizliği bugün ağırdı, Elena babasının alnındaki saçlarını taradı. Hastane yatağında bu kadar çaresiz görünmesinden nefret ederdi. *O da* nefret ederdi.

"Jeffrey," dedi, adresin ona ulaşması umuduyla - çünkü yaşayan en büyük kızının onu adıyla çağırmasından nefret ediyordu. "Uyanma zamanı. Yapacak işlerim var ve bak, eminim Amy'nin kocası harikadır, ama sen tüm operasyonun lokomotifisin.

"Ayrıca, hazır konu açılmışken, Gwendolyn'i gerçekten işin resmi bir parçası haline getirmeniz gerekiyor. Onunla yaptığım sohbetlerden anladığım kadarıyla, COO'nuz büyük kararlar için ona geliyor çünkü kararları onun verebileceğini biliyor."

Babasının gözleri açıldı. "Bunun bir parçası olmak istemiyor. Eş ve anne, şimdi de büyükanne olmaya odaklanmak istiyor. Yıllar önce ona benim CFO'm olması gerektiğini söylemiştim." Gözleri tekrar kapanmadan önce kelimeler kaba bir vıraklamaydı ama anlaşılabilirdi.

Elena gözlerini kırpıştırdı ve makinelerden biri bip sesi çıkardığında tüm bu alışverişi hayal edip etmediğini merak ediyordu.

Kısa süre sonra bir doktor geldi, babasını kontrol etti ve gülümsedi. "İyi haberlerim var."

Elena kulaklarındaki uğultudan doktorun sözlerinin geri kalanını duyabilmek için odaklanmak zorunda kaldı. Doktor işini bitirir bitirmez Gwendolyn ve kız kardeşlerine mesaj attı. Hemen geldiler

Sonraki birkaç saat boyunca toplu halde ve -doktorun izniyle- o ani kelime patlamasından dört saat sonra gözlerini tekrar açtığında Jeffrey'nin etrafı yaşayan tüm ailesiyle çevriliydi.

Bakışları bir an için bulanıklaştı, sonra keskinleştirdi ve uyanıklaştı.

Omuzları dikleştirdi, yüzündeki gerginlik geri geldi. Acının ya da endişenin gerginliği değil, onu Jeffrey yapan gerginlik.

Boğazını ıslatmak için bir yudum su içtikten sonra sırayla onlara baktı. Gözleri gözyaşları içinde yanağını öpen Gwendolyn'e takıldı, sonra Beth'e, Amy'ye ve Eve'e. En son solundaki Elena dikkatini çekti.

Amy onun bu odadaki ilk konuşmalarından bir şey hatırlayıp hatırlamadığını anlamaya çalıştı ama yüzünde güçlü bir duygu belirtisi göremedi. Sonra Amy gülerek bir şeyler söyledi ve o an geçti.

Bir saat sonra başucundan kalkana kadar parmakları kanadına değmemişti. Dönerken kanatlarını vücuduna yeterince yakın tutmamış olabileceğini düşünerek arkasına baktı.

Babası yaklaşması için bir işaret yaptı.

Gwendolyn ve Beth kapıda bir hemşireyle Jeffrey'nin yoğun bakımdan çıkacağı hakkında sohbet ediyorlardı. Amy kocasını aramak için dışarı çıkmıştı, Eve ise tüm grup için kahve almaya gitmişti.

Jeffrey'nin ona söyleyeceklerini başka kimse duymayacaktı. Kendini destekleyerek onun dudaklarına yaklaştı.

"Sence onu kazıp çıkarmalı mıyız, Ellie?" Fısıltılı bir törpü. "Huzurunu bozmak mı?"

Kalbi göğüs kafesine çarptı. "*Annemin* huzur içinde olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı. "Toprağın altında olmayı hiç istemedi."

Jeffrey yutkunarak Gwendolyn'e baktı ve başka bir şey söylemedi. Ama söylediği şeyi hatırladı.
Her şeyi değiştirdi.

* * *

SMinjarra'yla görüşmesinden birkaç gün sonra bile Raphael, Qin topraklarının bu köşesine üç yüz altmış derecelik bir manzara sunan bir dağın tepesinde duruyordu. Batan güneşin parlayan ışınları altında yeşil ve yemyeşil olan bu manzara, bu ada kıtasının kalbindeki kızıl kumlardan ve çölden çok farklıydı.

Andreas'a "Avustralya'yı Celesta ile birlikte tutacaksın," dedi.

Tecrübeli ve ölümcül melek uçurumun kenarına çömelmiş, gri iplikçikli koyu kehribar rengi kanatları -Şimdi komutası altında olan bölgeyi incelerken geri çekildi.

Raphael'in sözleri karşısında dudakları kıvrılan adam başını kaldırıp baktı. Bakışlarındaki soluk yeşil tonlu ela, ensesine kadar kestirdiği koyu renk saçlarına rağmen dikkat çekiciydi. "Bıçak mı? Beni Caliane'in *Bıçağı*'yla yalnız mı bırakıyorsun?"

Raphael'in son haftalarda gülümsemek için pek nedeni olmamıştı ama şimdi dudakları kıpırdadı. "İyi olacaksın. Celesta çoğu insanı öldürmez."

Andreas ona parmağını gösterdi.

Raphael başını geriye atarak, uzun zamandır ilk kez güldü. Pek çok insan Andreas'ın efendisine saygı göstermemesini dehşetle karşılardı ama Raphael onun başmeleği olsa da Andreas da Raphael'in yanında yorulmadan savaşmış bir savaşçıydı. Onlar arkadaşı.

"Celesta o kadar da kötü değil," dedi sonrasında. "Bir zamanlar bana bakıcılık yapmıştı."

Andreas ayağa kalkarken suratını ekşiterek, "Bu, bıçaklara meraklı kadınlardan neden hoşlandığını açıklıyor," dedi. "Bunu hiç düşündün mü? Seni kana susamış kadınlardan hoşlanman için etkilediğini?"

"Hayır, ama gözlerimi açtın." Celesta, her ne kadar bu görev için nadiren çağrılrsa da, onun en sevdiği bebek bakıcısıydı. Küçük çocukların bazı şeyleri yapmaması gerektiğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu, bu yüzden mutlu bir şekilde ayak bileğine bir ip bağlamış, sonra bir şelaleye dalmak istediğinde ipi bir ağaca bağlamıştı. Halat, kendi başına oraya uçamayacak kadar yorulduğunda onu geri çekebilmesi içindi.

Andreas içini çekti. "Sanırım bu ülkenin diğer yarısında kalacak. Büyük bir yer. Asla yüz yüze görüşmek zorunda kalmayacağız."

Raphael diğer adama biraz daha ilgiyle baktı. "İkinizin benim bilmediğim bir geçmişi var mı?"

Andreas'ın elmacık kemiklerinde en ufak bir kızarma belirtisi. "Bıçak'ın genç melek etinden hoşlandığını söyleyelim ve öylece bırakalım."

Bu ifade pek çok şekilde anlaşılabilir. Ne de olsa Celesta bir vampirdi. Ama Andreas'la arkadaş olsalar da, bunu daha fazla zorlayacak kadar yakın arkadaş değillerdi. "Aegaeon ve benim vampir nüfusuna Kadro'nun izlediğini hatırlatmak için yaptığımız çalışmalar sayesinde sana çok fazla sorun çıkarmayacaklardır. Eğer çıkarlarsa, sertçe bastırın. Daha yumuşak bir dokunuş için ne zamanımız ne de yerimiz var."

Andreas başıyla onayladı. "Dün Sığınak'ta önemli bir deprem daha olduğunu duydum."

"Daha da kötüsü, yayılıyor. Az önce Endonezya'da bir volkanik patlamanın haberini aldım, İzlanda'da daha önce uykuda olan bir başka volkan da duman püskürtmeye başladı." Manto da her geçen gün daha hızlı geri çekiliyordu; bu hızla giderse birkaç hafta içinde çökecekti.

"Artık sen, Celesta ve diğerleri Qin'in bölgesini tutmak için burada olduğunuza göre, Aegaeon ve ben yıkımı durdurmaya çalışırken çabalarımızı Kadronun geri kalanınınkilere ekleyebiliriz." Her şey Sığınak'taki sarsıntıyla başlamıştı, bu yüzden herhangi bir çözümün dünyanın geri kalanına da yayılacağı umuduyla çabalarını oraya odaklamışlardı.

"Titus'un şansı yaver gitti mi?"

Raphael başını salladı. Titus'un Cascade yeteneği dünyayı hareket ettirme yeteneğine bağlıydı. Hepsi gibi onun gücü de artık Çağlayan sırasında olduğu kadar güçlü değildi ama hâlâ vardı.

"Modern sensörlerin algıladığının bile çok ötesinde bir hareket hissedebildiğini söylüyor. Sabit bir ritim üzerinde sürekli dalgalanmalar. Ama gücünü kullanarak hareketleri durdurmaya çalıştığında, sanki hareket o kadar güçlüymüş ki, gücü kaplanın sırtındaki bir sivrisinekten başka bir şey değilmiş gibi kayıyormuş gibi hissediyor."

Ellerini kalçalarına koyan Andreas bir nefes verdi. "Şey, bu sadece biraz korkutucu."

Raphael de aynı fikirdeydi. "Titus denemeye devam edecek - şu anda Sığınak'ta." Sinekkuşu Sharine, kısa vadede Lumia'nın Koruyucusu olarak görevlerini devralan kendi yardımcısıyla birlikte onun topraklarına göz kulak oldu.

Titus son karşılaşmalarında, "Eminim bölgemdeki nankörlerin yarısı önlerinde yere yığılıp ölsem fark etmez," demişti. "Ama Shari'm için? Sadece en iyi porselenler iş görür."

"Çay, savanın ortasında tam da onun sevdiği gibi yapılacak ve ah, ama tatlılar için kalmalıyız." Gururla gülümsüyordu. "En kötü vampirler bile onun yanındayken daha iyi davranıyor."

Kritik nokta ikincisiydi; Titus'un savaşçıları tarafından desteklenen Sharine'in varlığı, o uzun bir süre yokken Afrika'nın güney yarısını istikrarlı tutacaktı.

Titus'un komşusu Zanaya ile iyi arkadaş olması da işe yaramıştı; Zanaya, Titus gitmiş olsa da bu toprakların baş meleklerin gözetiminden muaf olmadığını sorun çıkaran vampirlere hatırlatmak için onun bölgesi üzerinde düzenli uçuşlar yapmayı teklif etmişti.

Ancak, sorun çıkması pek olası değildi. Titus savaş sonrası büyük bir yeniden doğuş sorunuyla uğraşmıştı. Halkı yeniden inşa ve yuva kurma modundaydı.

Kimsenin kana susamışlıkla ya da ayaklanmalarla kaybedecek zamanı yoktu.

"Yakın zamanda kana susamışlık belirtileri gösteren bir vampir arkadaşları tarafından bir kuyuya atılmış ve kendine gelene kadar orada kalması söylenmişti," diye paylaşmıştı Titus kocaman bir kahkaha atarak. "Aksi takdirde kendi suratını yiyebilirmiş."

Ancak koca yürekli ve güler yüzlü Titus bile, gezegenin parçalanmasına bir cevap bulmakta başarısızlık üstüne başarısızlık yaşadığı son günlerde gülmeyi bırakmıştı -Ya da Manto'nun eşi benzeri görülmemiş geri çekilişi. Bu ikisinin birbiriyle bağlantılı olduğu açıktı ama nasıl olduğu kimsenin tahmin edemeyeceği bir şeydi.

Yanındaki Andreas kaşlarını çattı. "Büyük büyük amcama Manto'yu sordum. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama bana söylediğine göre Leydi Caliane çocukken o da yaşlıymış. Ama bu konuda hiçbir bilgisi yoktu."

"Jessamy de ona danıştı." Söz konusu büyük-büyükbaba ancak dört yıl önce uyanmış ve kendi deyimiyle

Bir ölümlünün meleğe dönüşme hikâyeleriyle uyanık kalmaya ikna edilmişti. "Elinden geleni yaptı ama hiç bilmediği bir şeyi bize anlatamaz."

"Aramaya devam edeceğim. Hepimiz arayacağız."

Raphael Andreas'ın omzuna vurdu ve uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde durarak güneşin gökyüzünde yükselişini izlediler. "Hazırsın. Benim için eve uçuşma vakti geldi."

"İyi yolculuklar, efendim." Andreas tek dizinin üzerine çöktü, o anda savaş arkadaşından ziyade efendisine karşı bir savaşçıydı.

Raphael, tozlu ve yıpranmış ceketinin cebinde, bu ada kıtasının uçsuz bucaksız çöllerinden birinde bulduğu, üzerinde parıldayan altın damarları olan bakır renkli bir taş taşıyarak dik bir dikey yükselişle havalandı. Onu serasına koyması için Elena'ya verecekti.

O boşluğun içine küçük doğal hazineler sıkıştırılmayı severdi.

Daha sonra, hayatının en kötü zamanlarından birinde yapamadığı gibi ona sarılacaktı. Kalbi, kollarında ölmek üzere olan bir ölümlüyle kanlar içinde düşmeden önce acıyabileceğine hiç inanmadığı şekilde acıyordu.

Sevgililer, ağırlık çok büyük. Düşecekler. Ve tüm başlangıçlar gelecek bir sona. Bunu zaman nehrinde görüyorum.

Onlara yardım etmek için ayağa kalkamam. Sen olmadan tekrar yürüyemem. Benden bunu isteme. Deliririm, kudurmuş bir canavara dönüşürüm.

Hayır, kalbim. Senden bunu istemiyorum. Ama ölümlülerin çocuğu endişeleniyor. Kalbi ağrıyor.

Onu neden bu kadar seviyorsun?

Onda, bizimkinin sessiz bir gölgesi olan bir kayıp ve sonsuzluk anlayışı yaşıyor. Zamana onunla birlikte yürüyemeyenleri sevdi ve hala seviyor. Kız kardeşlerini kaybetti. Bizim gibi. Bizim yas tuttuğumuz gibi o da sonsuza kadar yas tutacak.

Kalbin küçük yaratıkları hep yakınında tutar.

Ölümlülerin bu çocuğu o kadar da küçük değil. Hiç de küçük değil. Onun büyüdüğünü göreceğim. Olduğunu görmek isterdim. Ve bu yüzden bir kez daha karışacağım.

Her zaman en büyük günahın, aşkım.

Beni nasıl da güldürüyorsun, rüyalarımda bile olsa.

Bana işgüzar planlarından bahset.

Yaşayan hiçbir başmelek bir Uyuyan'ı uyandıramaz, yasalarımız böyle. Ama bir Uyuyanın başka bir Uyuyanı uyandırmasına karşı bir yasa yok. Dün rüyamda gördüğüm kişiye ne diyorsun?

*O mu? Bu kişi Ata olmaktan bir nefes uzakta.
Bu dünyayı yakıp yıkacak.*

*Göremiyorum. Bilmiyorum. Nehir bulanık. Sadece o
olması gerektiğini biliyorum. Bakalım bir zamanlar ölümlü
olan birinin bir başmeleğinin yanında durduğu bu  elik ve
camdan dünyadan ne çıkaracak. Sanırım bunu gerçekten
 l ms z olduğu hayatında bile görmedi.*

*Uykusu derindir ve asla bozulmaması gerekir.
Uyanacak mı?*

Bilmiyorum. Ama deneyebilirim.

Elena, Raphael'in eve döneceğini söylediği andan beri onu izliyordu. Şimdi, şafak sonrası aydınlığında, güne uyanan şehirlerinin puslu havasına doğru uçu ve sonra bölgenin derinliklerine doğru ilerledi.

Yolculuğunun bu noktasında Raphael'in eve dönüş rotası karayoluydu ve onunla buluşmak için saatler süren bir uçuş anlamına gelse bile beklemekten bıkmıştı. İcini tırmalayan bir çaresizlikle ona ihtiyacı vardı.

Sis tenine karşı serindi, uçuşu sırasında gördüğü diğer melekler esniyor ya da gece vardiyasından sonra güçten düşüyorlardı, kimse sohbet edecek havada değildi.

Güzeldi. O da konuşacak havada değildi.

Yolculuğunun kırk beşinci dakikasındaydı ki güneş bulutların arasından sıyrıldı ... ve denizin ilk fısıltısını zihninde hissetti. *Raphael!*

Onu duyamazdı, gücü onunkinin sadece bir parçasıydı. Ama beş dakika aralıklarla tekrar denedi. Ve yedinci denemesinde başarılı oldu.

Deniz, beyaz dalgaların gürültüsüyle zihnine çarptı.
Elena-mine, evinden çok uzaktasın.

Hayır, evime doğru uçuyorum.

Hbeebti.

Bu tek kelime onu sevgisiyle sarmaladı, tıpkı sarıldıklarında onu kanatlarıyla sık sık sarmaladığı gibi.

Cevap vermedi, konuşamadı. Ve asırlar sonra nihayet onun kollarına atıldığında sert, sarsıcı hıçkırıklara boğulacağını bilmiyordu.

"*Elena.*" Kollarını ona sardığı anda kanatları buruştuğu için ikisinin de havada durmasını sağlayan adam, onu sıkıca tuttu ve Elena, adamın onları gözlerden saklayarak sihir yaratma yeteneğini tetiklediğini gösteren elektrik ürpertisini hissetti. Bunu hissetme yeteneği, ona kalbinden bir parça verdikten bir süre sonra ortaya çıkmıştı.

Başmeleği, onun yaşaması için atan kalbini göğsünden söküp çıkarmıştı.

Onun kollarında güvendeydi, meraklı gözlerden korunuyordu, ağladı ve ağladı. Bu kadar uzun süre bir arada kalmayı, güçlü bir abla, sert bir büyük kız olmayı başarmıştı ama kalbi yaralanmış ve hırpalanmıştı ve sonunda, onu her parçasıyla anlayabilen tek adamın kollarında kendini bırakabildi.

Saçlarını okşadı, yüzünün yan tarafını öptü ve bir noktada onları yemyeşil bir ormanlık alana uçurdu, böylece sessiz ve özel bir alana inebileceklerdi. Okyanus zihnine dalarken, Raphael'in kokusu tekrar tenine, kemiklerine işlerken onun göğsüne doğru hıçkıra hıçkıra ağladı.

Harabiyetinden dolayı onunla konuşamıyordu, ister sesle ister zihnini kullanarak olsun, ama onun mırıldandığı sözlerin farkındaydı, başının arkasını kucaklamak için saçlarının arasına soktuğu elin, etrafına doladığı kanatların bilincindeydi.

Sevildiğinin farkında.

* * *

Raphael Elena'yı hiç böyle ağlarken görmemişti. *Hiçbir zaman.*

Birlikte yaşadıkları onca şey, atlattıkları onca badire, gördüğü onca kâbus boyunca hiç bu kadar paramparça olmamıştı. Bu onu harap etti. Öfkelenmek, parçalamak ve yok etmek istedi ama bu hiçbir işe yaramayacaktı. Sadece onun gözyaşlarının yüreğini yakmasına, acısının onu paramparça etmesine katlanmak zorundaydı.

Zihninde bir kıpırtı, kafasının içinde çok *eski* bir ses.

Ah, genç Rafe. Bunlar bir zamanlar olduğu çocuğun gözyaşları.

Raphael Elena'yı daha da yaklaştırdı. *Git* buradan *Cassandra*, dedi, kabalık edip etmediğini umursamadan. *Git de uyu lan. Daha fazla soruna ihtiyacımız yok.* Geleceği görmesi *Cassandra*'nın suçu değildi ama bugün kıyamet alametleriyle uğraşamazdı. Hele de Elena onun kollarında kendini parçalara ayırıırken.

"*Hbeebti,*" dedi, şakağını, yanağını, ulaşabildiği her yerini öperek. Ona durmasını söylemek istedi ama bu kendisi için olurdu, böylece onu bu kadar acı içinde görmek zorunda kalmazdı. İhtiyacı olan şey her şeyin gitmesine izin vermek, o eski ve çarpık kederi içinden çıkarıp iltihaplanamayacağı bir yere dökmektir. "Sana sahibim. Sana sahibim, Elena-benimsin."

Özür dilerim. Cassandra'nın ezici yaş sesi. Uyanmak istememiştim. Ama bu alacakaranlık Qin'imle birlikte olabileceğim tek zaman.

Qin'e kızgın olsa da, kalbine bir sempati saplandı. Qin ne kadar zamandır *Cassandra*'dan ayrıydı? Birlikte olmalarını sağlayacak bir mucize için kaç asır beklemişti? Raphael bu sürenin çok küçük bir kısmını Elena'dan uzakta geçirmişti ve bu onu mahvetmişti.

Qin sonsuz yaşamlar geçirmişti.

Lütfen git, dedi tekrar, sözcükler sert bir ricaydı. Elena ve Elena ile yalnız kalmak istiyorum.

Zihnindeki ağırlık kayboldu. Ama kahin ardında uğursuzluk hissi bırakmıştı ve onun geri geleceğini biliyordu. Bununla daha sonra ilgilenenecekti ama daha büyük olasılıkla Elena ilgilenmek zorunda kalacaktı. Cassandra onu kendisinden daha çok seviyordu, muhtemelen onunla sadece Elena'nın başı dertte olduğu için konuşmuştu.

Cassandra'ya lanet uykusuna gitmesini söyledim, dedi Elena'nın zihnine, gözyaşlarının vahşi sertliği karşısında çaresizlikten.

Onu duyduğunu sanmıyordu ... ta ki birkaç dakika sonra gözyaşları acı verici, korkunç bir sessizliğe bürünene kadar. "Cassandra?" Sesi çığ, çatlak ve yaralıydı.

Kendi gözleri yanıyordu.

Yüzünü kavrayarak dudaklarını öptü, gözyaşlarının tuzunu tattı.

Güçlü, sert avcı, onun yanaklarını öperken hareketsiz durdu, gözyaşlarını içti ve onun acısını da aynı kolaylıkla dindirebilmeyi diledi. Kız daha fazla ayakta durmak istemediğini gösteren en ufak bir hareket yaptığıında, adam onları ormanın zeminine götürdü.

Sırtını gövdesi sağlam bir ağaca dayayarak onun bedenini bacaklarının arasına çekti, başını göğsüne yasladı ve kanatlarını bir tarafa yatırdı. Uzun bir süre parmaklarını saçlarında gezdirdi, yumuşak tellere öpücükler bıraktı ve kendini yeniden çaresiz hissetmemeye çalıştı.

Etraflarında orman yeniden canlanmaya başladı, rahatsız ettikleri orman canlıları işlerine devam etmenin güvenli olduğuna karar verdiler. Yuvarlak koyu renk gözleri olan bir dişi geyik köşeyi döndü, onları görünce dondu kaldı ama hiçbir kıpırdamayınca yoluna devam etti.

Bir süre sonra iki kuş Raphael'in açılmış kanatlarından birinin hemen yanına kondu ve yeri gagalamaya başladı. Onları izledi, zihni geriye doğru dönmek istiyordu.

"Bu sana annenin seni düşürdüğü zamanı hatırlatıyor mu?" Husky'nin sözleri, Elena'nın eli okşayıcı bir şefkatle kalbine bastırdı.

Avcısı çok yaralıydı ve hâlâ kendi yaralarıyla ilgileniyordu.

"Evet," dedi, çünkü acısı daha yeni, daha taze olduğu için sorusunu geçiştirmesinden nefret edeceğini biliyordu. "Bana çilek getirdiler, kuşlar. Sanırım benim düşmüş bir civciv olduğumu düşündüler." Çimlerin üzerinde kırılmış ve hırpalanmış haldeyken aylar içinde manzaranın bir parçası haline gelmişti. Etrafında çiçekler büyümüş, kuşlar üzerine konmuştu.

Kuşlar konuşmalarından rahatsız olmadan gagalamaya devam ederken Elena, "Çocuk hikâyesi gibi," dedi. "Düşme ve vücudundaki her kemiği kırma kısmı hariç."

Kıkırdadı, her şeyden çok ona geri döndüğü için rahatlamıştı. "Kırık beden biraz ürkütücü hale getiriyor." Parmaklarını tekrar kızın saçlarında gezdirdi. "Bunca zamandır gözyaşlarını içinde mi tutuyordun, *hbeebti*?"

Başını salladı. "Bunu bilinçli olarak yaptığının farkında değildim."

"Yalnız kalmaman için Bluebell'ini seni Sara'ya götürmesi için gönderdim." Onun böyle hissetmiş olmasından nefret ediyordu.

"Biliyorum. O bir kaya gibiydi. Illium da öyle." Yüzünü ona doğru ovuşturdu. "Yalnız değildim Başmelek. Ama senden başka biriyle parçalara ayrılmak başka bir hikâye."

"Sen benim ölümüm olacaksın, Lonca Avcısı." Kızın saçlarını kulağının arkasına sıkıştıran adam, etraflarındaki ormanın canlanıp nefes almasını izlerken ona sarıldı.

Birkaç dakika sonra, "Hayal mi gördüm yoksa Cassandra'ya siktir olup gitmesini söylediğini mi söyledin?" dedi.

"Pek sayılmaz. Ona Uykuya geri dönmesini söyledim."

Elena ona bakabilmek için ayağa kalktı. Kuşlar ciyaklayarak uçtular ama sadece yukarıdaki dala konmak ve onları azarlamaya başlamak için.

Elena onların cıvıltıları arasında konuştu. "Sen ne?"

"Burnunu sokuyordu. Yine." Kaşlarını çatı, eşinin gözlerinin altındaki gölgelerden, yanaklarındaki fazlasıyla görünür kemiklerden nefret ediyordu. "Uyuyor muydun? Düzgün yemek yiyor musun?"

"Hayır. Ama sen de öyle." Kaşları onunkinin karanlık bir aynasıydı. "Saçını kestirmen gerekiyor, yanaklarında çukurlar oluşmaya başlayacak kadar kilo vermişsin ve mesajların geldiği zamandan beri normalde uyuduğun kadar bile uyumadığını biliyorum!"

Birbirlerine ters ters baktılar.

Sonra öpüşüyorlardı, kolları birbirlerine şiddetle sarılmıştı, kadın erkeğin tadını, erkek kadınıninkini içerken, bir olma ihtiyaçlarının açlığını duyuyorlardı. "Büyü hâlâ devam ediyor mu?" Nefes nefese bir soru.

"Az önce yeniden başlattım," dedi, kalkanı hissetme yeteneğinin düzensiz kaldığının farkındaydı.

Ceketini yırtarak atletini ortaya çıkardı. Adamın aklı karıştı. Daha sonra kadının pantolonunu, külotunu ve botlarını nasıl çıkardıklarını ya da onun pantolonunu ne zaman yeterince açtıklarını hatırlamıyordu. Tek bildiği, dişlerini sıkıp kendini tutmaya, toy bir genç gibi bir anda boşalmamaya çalışırken, vahşi saçlı ve görkemli bir şekilde yarı çıplak bir avcının ona bindiği idi.

Atletini o kadar sert çekti ki yırtıldı. Göğsü avucunu doldurdu, meme ucu sert bir noktaydı. Diğer eliyle alt kıvrımlarının yumuşak etini sıktı,

onun için doymak bilmezdi. Adam boğazının hizasını emdiğinde haykırdı, sonra onu yukarı çekti ve göğsünü sertçe emmek için ondan uzaklaştırdı.

Sakin bir katılımcı olmak istemeyen avcısı omuzlarını itti ve ne istediğini söylemek için aynı anda vücudunu kaydırđı. Onu. Yerde. "Bekle," dedi ve derisinin üst yarısını çekip çıkaracak ve botlarını tekmeleyecek kadar uzun süre uzaklaştı.

Sonra adam yaprakların üzerine sırtüstü uzandı ve kadın vücudunun sıkı kayganlığını bir kez daha adamın sikinin üzerinde kaydırđı, çıplak kalçaları hâlâ giydiği pantolonun derisine baskı yapıyordu.

Sırtını kamburlaştırdı, aleti kadının içine o kadar derin girdi ki vücutları neredeyse şiddete varan bir tutkuyla çarpıştı. Kanatlarını açarak ellerini onun göğsüne bastırdı ve kendini ona yasladı. Kendi kanatları parlıyordu - bunun yansımasını onun gözlerinde görebiliyordu. Aralarına uzanarak, başparmağının ucuyla onun kaygan ve sert klitorisine bastırdı.

"*Raphael!*" Raphael'in sikinin girişıyle şok olmuş bir şekilde boşaldı, kanatları düzensiz bir şekilde çırpınıyor ve gözleri parlıyordu.

Bir eliyle onun belini kavrarken, diğeri eliyle klitorisini ovuyor ve onunla oynuyor, onu sınıra ve ötesine itiyordu. Göz bebekleri büyüdü; nefesi kesildi.

Sonra vücutlarının birleştiği yere dokundu, yakınlık keskin ve ilkeldi.

Kaygan bir sıcaklık fışkırıyor, Elena'nın vücudu onun için sıvıya dönüşüyordu.

Artık New York'un Başmeleği değil, sevgilisiyle birlikte barbarlaşan bir adam olan adam, oturur pozisyona yükseldi ve kalçaları adamın kalçalarının etrafında titrerken bile ağzını kadının göğsüne indirdi.

"Başmelek." Titrek, boğuk bir kelime kulağına fısıldandı.

"Tekrar, Hunter-mine," dedi, ona acısını silecek, gözyaşlarının acısını silecek kadar zevk vermek istiyordu.

Kanatlarının ultra hassas kemerleri ile oynarken gülüşü yumuşak ve biraz tembeldi. İntikam almak için parmaklarını kendi kanatlarının iç kıvrımlarında gezdirdi, avcısının tam da *bu* noktada aşırı bir hassasiyet geliştirdiğinin farkındaydı.

Kadın ürperdi, kasları adama doğru sertçe kenetlendi. "Hiç adil değil."

Oturduğu pozisyondan dikey bir kalkışa geçmeden hemen önce, Elena'nın kalçaları onun etrafında kilitlenmişken boğazına doğru gülümsedi. Kız çığlık attı, sonra da güldü. "Bunu nasıl *yaptın*?"

"Ben bir başmeleğim," dedi, bedenini onunkinin üzerinde öyle bir hareket ettirdi ki, teni terledi ve eşi titredi. Gerçek şu ki, az önce yaptığı şey bir başmelek için bile çaba gerektiriyordu ama başka kim için böyle bir şeye kalkışabilirdi ki?

Sadece o. Sadece Elena.

Kollarını Raphael'in boynuna doladı, göğüslerini Raphael'in göğsüne sürttü, öptü ve boğazını ısırıldı. Raphael kontrolünün yıprandığını, ona duyduğu ihtiyacın kafatasının içinde bir nabız gibi attığını hissedebiliyordu. Ama ona daha fazlasını, hâlâ daha fazlasını vermek istiyordu.

Sonunda pantolonunu tekmeledikten sonra yukarı, daha yukarı, daha *yukarı* uçurdu.

Sonra vahşi bir spiralle düştü, vücutları kilitlendi, çıplak, terden nemli ve sıcaktı. Sarmal nedeniyle siki düzensiz hareketlerle kadının içinde hareket etti ve tırnaklarını adamın tenine geçirmesine neden olan bir zevk girdabı yarattı.

Saçlarının çılgın ateşi etraflarını sarmış, dudakları tüm yapaylıktan arınmış bir öpücükle birleşmişti.

Bir eli kızın saçlarında dolaşırken diğer koluyla onu güvende tutuyordu.

"Raphael, Raphael, Raphael." Öpücük üzerine öpücük için tekrar buluştuklarında, hiçbir dokunuş yeterli olmadığında, onun dudaklarına karşı adını haykırdı.

Parmakları kızın kıvrımlarının tonlanmış yumuşaklığına battı; kendine geri çekilmesini, onu zedeleyeceğini söyledi. Ama yapamadı. Çünkü bu onun avcısıydı ve ona karşı kendini tutması imkânsızdı.

Yeryüzünün hızla yaklaştığını asla gözden kaçırmadan, çarpmadan birkaç dakika önce onları tekrar uçuşa geçirdi, hareket Elena'nın çılgılık atmasına neden olurken, vücudu ham ve evcilleşmemiş bir zevkle onun etrafında sıkıştı.

Bu kez düştüklerinde, adam onun üstüne düştü, vücudu onunkine saplandı.

Rüzgâr kükreyerek yanlarından geçerken geri itti, ritimleri çılgıncaydı ve dudakları olmasa da gözleri kilitlenmişti. Elleri adamın kanadının en hassas yerini kavrarken ve gözleri onunkileri tutarken boşaldı. Yeryüzü onlara doğru hızla akarken kızın derinliklerine doğru gıcırdayan adam, gözlerinin arkasında iğne ucu kadar ışık patlamasına neden olan şiddetli bir patlamayla onu takip etti.

32

Interlude Potansiyel Cinayeti

Fazani, arkadaşının evine giden uzun patikayı hızla tırmandı. Sırıttı, ziyaretini sürpriz olarak tutmayı başardığı için mutluydu. Jari ondan kalmasını istediğinde, başlangıçta gelebileceğini düşünmemişti ve bu yüzden arkadaşına üzüntülerini iletmişti - ancak birkaç hafta sonra durum değişti.

Birden ortaya çıkarak Jari'yi şaşırtma düşüncesiyle eğlenen Fazani, diğer adamın majordomosuyla temasa geçmiş, tüm ayarlamaları yapmıştı ve şimdi o gün gelmişti.

Şimdiye kadar bir ya da iki muhafız tarafından durdurulmayı bekliyordu ama belki de majordomo onu çoktan yolcu ettiği için onlar yolundan *çekiliyorlardı*. En azından yerel sarı renkli taştan inşa edilmiş kaleye yaklaşıp ve hala tek bir muhafız ya da gökyüzünde akbabalara ait olanlar dışında tek bir çift kanat görmeyene kadar bu mantıklıydı.

Leş yiyiciler tembel bir spiral çizerek tepelerinde dönüyorlardı.

Kalbi hızla çarpıyordu, durması, yardım çağırmak için geri dönmesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Jariel bir ömür boyu onun arkadaşı olmuştu, ikisi de Sığınak Okulu'ndaki bebekliklerinden beri birlikte büyümüşlerdi.

"Jari güçlü," dedi kendi kendine koşmaya başlarken.
"Bu bölgedeki diğerk tüm meleklerden daha güçlü."

Önce koku çarptı yüzüne.

Ölümün ve yanan şeylerin. Yine
de hiçbir yangın belirtisi görmedi.

Kavurucu gökyüzünün altında yaptığı koşunun gücüyle
cildi alev alev yanarken, açık olduğunu fark ettikten sonra
ana girişe kısa bir mesafe kala durdu. Bu beklenmedik bir
şey değildi. Jari'ninki kadar büyük ve aktif bir kalede açık
bir kapı olması normaldi. Ama Fazani'nin arkadaşı doğru
protokol konusunda titiz olduğu için kapıda bir muhafız
ya da kapıcı olmalıydı.

Sesler ve kanat sesleriyle canlı olması gereken sessiz
eve olan mesafeyi kapatırken midesi guruldadı; vampirler
ve melekler işlerini yaparken içeri girip çıkıyorlardı. Jari
bu bölgeyi başmeleği için tutuyordu ve halkının her
zaman yapacak binlerce işi vardı.

Ama bunu gülümseyerek yaptılar çünkü Jari asabi biri
değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Talepkâr olabilirdi ama
içinde başkalarına da yansıyan bir denge ile doğmuştu.
Çılgın enerjisi neredeyse öğretmenin saçlarını yolmasına
neden olan Fazani'ye bile.

Bugün hiç gülümseme
yoktu. Bir gözyaşı damlası
cüppesine çarptı.

Çünkü biliyordu. Girişte onu bekleyen manzarayı
görmeden önce bile.

Jari'nin adını haykırarak toprağın üzerinde dizlerinin
üzerine çöktü, kanatları buruştu ve asla unutamayacağı bu
manzaradan saklanmak için ellerini gözlerine bastırdı. Jari,
güçlü, zeki ve pragmatik Jari gitmişti. Küllerin üzerinde
duran ve beyaz gözleriyle Fazani'ye bakan başı dışında kül
olmuştu.

Elena, bacakları baş meleşinin kalçalarının üzerine yayılmış ve göğüslerinden biri, söz konusu göğsü ve eşini kontrol etmek için tasarlanmış olan kısmen yırtılmış atletinden dışarı itilmiş olarak uyandı.

Ağır bir kolunu kaldırarak üst kısmı yeniden düzenledi. Neredeyse olduğu yerde kaldı.

Raphael şikâyet eder gibi bir ses çıkarınca kadın göğsüne yaslandı. "Sonra soyunurum."

Şu anda sadece çoğunlukla çıplaktı. Raphael'in eli poposunu avuçluyordu, kıyafetleri dökülen yaprakların üzerine saçılmıştı. "Vay canına." Derin bir nefes alıp verdi. Tekrar "vay canına" dedi.

Raphael onun poposunu okşadı. "Evet."

Kahkahası göğsünde köpürerek omuzlarının titremesine neden oldu. "Sanırım bu bizim ilk onumuza girecek."

Bu ona küçük bir şaplak attırdı. Sırıtarak onun boynunun hizasını öptü, kendini genç ve mutlu hissediyordu ve sanki birbirlerine aşık iki insan gibiydiler. Sadece Elena ve Raphael. Politika yok, sorun yok ve bir ömür önce yok olmuş aileler yok.

"Bu çılgın yolculuktan sonra nasıl krep yapmayız?" Onun çenesini öptü.

Diğer tarafını da öpebilmesi için başını çevirdi. "Sana söyledim Lonca Avcısı, ben bir başmeleşim. Yeteneklerime bu kadar az güveniyorsan sana daha fazla becerimi göstermem gerek."

Kendini beğenmiş kibrine biraz güldükten sonra onu tekrar öptü ve zamanın dışındaki bu yerde kendilerine birkaç değerli an daha tanıdılar. Ama bu uzun süremezdi. Çünkü onlar sadece Elena ve Raphael değillerdi.

İç çekerek bacaklarını bir düzene soktu, sonra da giysilerinin geri kalanını aradı. Ama onları giydikten sonra -Raphael de kendine çeki düzen verirken -ki bu pantolonunun ilk nereye düştüğünü görmek için uçmayı da içeriyordu- o da bacakları ve kanatlarının yarattığı beşikte ona doğru uzanmaya devam etti.

Belki onu daha fazla kendine saklamak bencillikti ama ihtiyacı sonsuzdu. Onun kollarında olmak ve onu kendi kollarında tutmak istiyordu.

"Söyle bana," dedi, sesi ona karşı gürlüyordu.

O da öyle yaptı, her şeyi, hatta ona daha önce anlattığı şeyleri bile gözden geçirdi. Jeffrey'nin onunla ilk kez konuştuğu o geceden, yalnız kaldıkları en son konuşmalarına kadar. "Her seferinde değil," diye ekledi. "Hâlâ zayıf ve çok uyuyor. Ama ben yanımdayken uyandığında genellikle sadece annem hakkında konuşmak istiyor."

Kalbi sıkışmıştı. "Ama dün gece Belle ve Ari'den bahsetti." Elena'nın büyüdüklerini, her zaman olmaları gereken parlayan yıldızlar olduklarını asla göremediği ablaları.

Belle, evinde spot ışıkları altında bir dansçı. Ari, Jeffrey'nin sağ kolu ve gelecekteki CEO'su.

"Öldürüldükten hemen sonra onlar hakkında konuşurdu," dedi kalın bir sesle, "ama bir gün durdu. Muhtemelen acıya dayanamadığını biliyorum ama bana sanki yok olmuşlar gibi geldi. Özellikle de tüm fotoğraflarını kaldırdıktan sonra."

Raphael'in kanatları bir tanesini onun üzerine doğru eğerken hışırdadı.

Parmaklarını iç yumuşaklığı boyunca okşayarak devam etti. "Ama dün gece onları rüyasında gördüğünü ve kendisine kızgın olduklarını söyledi. Belle bağılıyor ve bir şeyler fırlatıyormuş, Ari ise kollarını kavuşturmuş, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle oturuyormuş. Sonra da gülmüş."

Elena konuşmaya devam ederken boğazını zımpara kağıdı gibi hissetti, vücudunun iyileşme yeteneği kederiyle boy ölçüşemiyordu. "Gülmeyi bıraktığında, ikisinin de tam olarak böyle olduğunu söyledi."

"Belle her zaman asabi olan kişiydi, o ise Ari'ye harika bir okul müdürü olacağını söylerdi çünkü sadece bakarak herkesi yola getirebilirdi. Çocukluğumdan beri ilk kez ikimiz birlikte güldük - çünkü o haklı. Onlar böyleydi."

Raphael her iki kız kardeşi de hayal edebiliyordu - çünkü Elena ona sık sık iki büyük kız kardeştan bahsetmişti, ona göre Elena'yla birbirlerine karıştıkları anda onu sorguya çekerlerdi. "Belle senin bir baş melek olduğunu ve onu küle çevirebileceğini umursamazdı, Ari ise pislikleri öğrenmek için Kule'nin dosyalarını hacklerdi. O da böyleydi. Havai fişekler olmadan bizi korurdu. Birlikte, ablalarım bir güç merkeziydi."

Elini Elena'nın kanatlarının zarif güzelliğinde gezdirdi. Eşi bu kanatlarda gecenin ve gündüzün tüm renklerini taşıyordu; kemerlerdeki gece yarısı çivit mavisine ve okyanusun karanlık kalbi kadar derin bir maviye akıyor, sonra da en yumuşak şafak ve parlak beyaz altınla birleşiyordu. "Baban ona neden kızgın olduklarını açıkladı mı ya da biliyor muydu?"

"Evet. Onlar öldükten sonra nasıl davrandığı yüzünden." Bir süre sessiz kaldı. "Bana onları da mezardan çıkarıp yakmamız gerekip gerekmediğini sordu."

"*Hbeebti.*" Bu kadar perişan olmasına şaşmamalı - bu sadece babasının kalp kriziyle ilgili değil, çocukluğunu sonsuza dek değiştiren katliamla da ilgiliydi.

Elena ona bakabilmek için doğrulup oturdu. "Annem için kolay bir karardı. O asla gömülmek istemezdi. Bunu daha hayattayken söylemişti. Onu koyduğu o mezarda huzur içinde olduğuna hiçbir zaman inanmadım."

Melek cenaze törenlerinin kendi ritüelleri vardı ama bu Elena'nın bu ölümlü usulüne duyduğu ihtiyacı anlamadığı anlamına gelmiyordu. Bu gerçek bir ritüel değil, annesinin bu dünyadaki son arzusunu yerine getirmekle ilgiliydi. "Ama kız kardeşlerinin bir seçim yapma şansı yoktu."

Başını salladı, yutkunurken boğazı hareket ediyordu. "Huzur içinde *olduklarını* hayal etmeyi seviyorum, kalıntıları sadece bu dünyayı terk ettiklerinde attıkları bir kabuk. Onları rahatsız etmeye ne hakkım var? Annemin bana izin verdiği gibi onlar da bana izin vermedi."

Raphael bacağını bükte, böylece dizi Elena'nın arkasındaydı ve Elena kendini ona yaslayabiliyordu. "Zor bir seçim." Yapmak zorunda kalmayı hayal bile edemeyeceği bir seçim. "Jeffrey'nin bu konuda bir görüşü var mı?"

"Henüz değil. Onu hiç bu kadar kaybolmuş görmemiştim. Hayatımın büyük bölümünde tanıdığım Jeffrey'e geri dönmeyeceğinden neredeyse emin değilim, ama kesinlikle hepsi orada. Beyni her zamanki gibi keskin. Şimdiden işleriyle ilgili talimatlar vermeye başladı. Sadece bu konuda bana güveniyor gibi görünüyor."

Elena bu olay karşısında sarsılmıştı. Babası Marguerite'in ölümünü takip eden ilk yıllardan sonra ona hiçbir konuda güvenmemişti, sadece arada sırada evdeki ofisinde işlerini bitirebilmesi için Beth'e göz kulak olmasını istemişti. Bu bile nadiren oluyordu; hiç umursamamıştı ama

küçük kız kardeşinin fiili bakıcısı olmasını istemediğini söylemişti. Beth için bir bakıcı tutmuştu.

"Çoğu zaman konuştuğumuzda," dedi Raphael'e, "sadece ben ve Jeffrey, ama Gwendolyn birkaç kez odaya girdi ve bana onun kız kardeşlerimden hiçbirisiyle böyle konuşmadığını söyledi. Sadece benimle."

"Çünkü sen oradaydın." Raphael'in sesi nazikti, kanadını onun sırtına doğru kaldırma şekli tanıdık ve ihtiyaç duyulan bir şeydi. "Çocukları arasında hayatının en yıkıcı anında orada olmakla kalmayıp hatırlayan tek kişi sensin. Küçük kız kardeşinin sadece birkaç anlık hatırası olduğunu kendin söylemiştin."

"Geriye dönüp baktığımda, Beth'in beyninin onu korumak için kapandığını düşünüyorum. Ari ve Belle'i kaybettiğimizde sadece altı yaşındaydı, annemizle birlikte biraz daha büyüktü." Elena'nın kalbi koruyucu bir sevgiyle doldu, annelerinin mezarı başında dururlarken Beth eliyle Elena'nın elini kavrayan küçük kızı sonsuza dek korudu.

"Daha fazla anısı olması gerekirdi ama yok. Bir keresinde bana sahip olduğu tek şeyin 'gölge anılar' dediği şeyler olduğunu söylemişti - soluk ve bulanık görüntüler, ne olduğunu anlayamıyor. Onun adına seviniyorum." Elena asla Beth'in kendisinin çektiği gibi acı çekmesini istemezdi.

Tüm o gece korkuları.

Yankılanan çığlıklar.

Unutamadığı onca kan.

Duvarda sallanan gölge. Fayansın

üzerindeki tek yüksek topuklu ayakkabı.

Kırmızı. Siyah ve beyaz karoların üzerinde parlak bir gelincik kırmızısı vardı.

Temiz zıtlıklardan oluşan bir portre zihnine kazındı.

Sanki bu eski acıyı yerinden oynatacak, yok edecekmiş gibi kalbine bir yumruk indirdi.

Raphael onun ensesini sıktı. "Gördüğünüz gibi Jeffrey'nin bu konuyu gerçekten konuşabileceği tek kişi sizsiniz. Sanırım senin aksine, başka kimsenin bu kadar yaklaşmasına izin vermedi."

"Sen ve Sara yanımdayken." Elena tedirgin bir hareketle başını salladı. "Gwendolyn'le bu konu hakkında hiç konuşmadığına eminim. Bir gün bir şey tartışırken yüzündeki ifadeyi gördüm - tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyorum ama kötüydü ve birden bilmediğini düşündüm. Ona hiç söylememişti."

"Kız kardeşlerinizin gömülmesi konusunda herhangi bir görüş belirtti mi?"

"Sadece bir kez. Gwendolyn her zaman geçmişe, bir zamanlar sahip olduğumuz ailenin hayatına girmemeye dikkat etmiştir. Bu onun nasıl biri olduğundan mı, sınırlarını bildiğinden mi, yoksa kendini incinmekten koruduğu için mi bilmiyorum."

"Senden değil."

"Hayır," dedi. "Ben Eve'in hayatına dahil olmadan önce neredeyse hiç etkileşimimiz olmadı. Nadiren görüştüğümüzde de birbirimize karşı nazıktık, ona karşı olumlu ya da olumsuz hiçbir güçlü duygusal tepki vermedim." Bu değişmişti; Elena üvey annesine artık sık sık sarılıyor, onda Jeffrey'nin onu hiçbir zaman Marguerite'i sevdiği gibi sevmediğini bilmenin verdiği yeni bir kırılmanlık görüyordu.

"Kız kardeşleriniz konusuna değindiği zaman ne söyledi?"

"Dedi ki, 'Eğer ölecek olsaydım ve çocuklarım çoktan ölmüş olsalardı, onlarla birlikte olmak isterdim Ellie. Onlar için nasıl bir seçim yapıldıysa, benim için de öyle bir seçim yapılmasını isterdim. " Elena dudaklarını birbirine bastırdı. "Annem kızlarını *severdi*."

"Ama o da seni terk etti," dedi Raphael, onun söyleyemediği kelimeleri tamamlayarak.

"Çoğu zaman onu affettiğimi düşünüyorum ama sonra içimi bir öfke ateşi kaplıyor ve onu sarsmak, kendini açıklamasını sağlamak istiyorum."

Raphael onun kanadını okşadı, güçlü ve sıcaktı ve onu asla kendi isteğiyle terk etmeyecek bir adamdı.

Ona doğru daha da eğilerek, "Bence Gwendolyn annemin ne isteyeceği konusunda haklı. Bence Belle ve Ari de aynı şeyi istemekle kalmaz, toprakta yatmaktansa onunla birlikte uçmayı tercih ederlerdi." Onları özlüyor ve güneş ışığıyla dolu bir aileydi, soğuk karanlık onlara yabancıydı. "Ziyaret etmem gereken mezarlarım olmayacak, ama artık bunu bile zor yapıyorum. Onları toprak altında düşünmekten hep nefret etmişimdir."

"Beth'in manzarası var mı?"

Elena gülümsedi, tüm varlığı şefkatle doluydu. "Küçük kardeş gibi davranıyor ve benim yolumdan gideceğini söylüyor." Kalbi sızladı. "Geçen gün saçında gümüş teller gördüm."

Elena sadece yaşlanmayı durdurmakla kalmamıştı. Tüm yara izleri geçmişti, cildi daha önce hiç olmadığı kadar sağlıklıydı. Buna karşılık Beth'in yüzünde hayatın çizgileri vardı, burnunda güneş çilleri vardı ve sandalyesinden kalkarken gülerek "kötü dizlerinden" şikâyet ediyordu.

Raphael onu kanadının içine aldı. O biliyordu. Anlıyordu. Kendisi bir ölümsüz olarak doğmuştu ama en iyi arkadaşı bir ölümlüydü. Ve Dmitri vampir olmuş olsa da ailesi olmamıştı. Elena Dmitri'nin geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordu ama onun bu kadar az bahsetmesinden acı verici olduğunu tahmin edebiliyordu. Yıllar içinde Dmitri'nin çocukları olduğunu bilecek kadar bilgi edinmişti.

Artık hayatta olmayan çocuklar.

Raphael'in tanıyabileceği çocuklar.

Annesinin deliliği sırasında denize söylediği pek çok insanı tanıdığı gibi.

Evet, başmeleği ölümlü hayatların yasını tutmanın ne demek olduğunu anlıyordu.

Böylece burada, bir sığınak olan bu sessiz ormanda oturdular ve adam ona bir gün kalbinin Beth tarafından paramparça edilmeyeceğini söylemedi ve o da bu gerçeğe nefes almaya çalıştı ... ta ki yer sarsılana kadar.

Sert.

Aynı anda Elena'nın yüzünün yan tarafına mavi bir ışıltı vurdu.

Raphael'in Lejyon işareti parlamıyordu. Alev *alev* yanıyordu. Stilize ejderhanın çizgileri boyunca beyaz şimşekler çaktı ve sonra ... bir orman yangını atışı. Yavaş, çok yavaş, ama yine de bir nabız.

"Sanki işaretin Uyuyan büyük bir yaratığın nabzını yankıliyormuş gibi." Bu sözleri neden söylediğini bilmiyordu; belki de Cassandra bunları ona bilincinin ötesinde fısıldamıştı.

"Hissedebiliyorum," dedi Raphael yüksek sesle, toprak etraflarında yuvarlanmaya devam ederken dişlerini sıkarak.

Ama başladığı kadar hızlı bir şekilde durdu.

Raphael'in işareti de aynı anda yanıp söndü.

Bir saniye boyunca şaşkın bir sessizlik içinde oturdular, parıldayan mavi ışığın aniden yok olması dünyanın gece karanlığına bürünmüş gibi hissetmesine neden oldu. Hareket etme kararı sessizdi, ikisi de kanatlarını birbirine dolamadan gölgelikten havalanabilecekleri kadar uzakta durmak için yükseldiler.

Elena'ninkiler onu kolaylıkla gökyüzüne çıkardı, artık iyice iyileşmişlerdi ve ilk büyüdüklerinde olduklarından çok daha güçlüydüler. Dikey kalkışlar o zamanlar imkânsız gibi görünüyordu ama bugün Raphael'in yanında hiç tereddüt etmeden uçuşa geçti.

Konuşamayacak kadar hızlı uçarlarken, zihniyle uzandı. *Önden uç.* Onu geride bırakabilirdi. *Şehirde hasar tespiti yapmalısın.*

Gözlerindeki mavi ateş delici bir şeydi. *Sonunda eve döndükten sonra seni bırakmayacağım. Bir saatten kısa bir süre içinde Dmitri'den rapor almak için menzilde olacağım.*

Elena'nın ceketinin ön cebi vızıldadı. *Ya da daha erken.* Fermuara uzandı. *Biri arıyor.*

Giderken telefonumu şarj etmemiştim.

"Raphael'le birlikte misin?" diye sordu Dmitri, kız cevap verdiğinde.

"Evet," diye bağırdı uçuşun kükreyen rüzgârına karşı. "Bekle!" Telefonu havaya kaldırdı. Sessiz sinyali anlayan Raphael onun biraz altından uçtu -kanatlarının açıklığı, yan yana uçarlarsa yeterince yaklaşılamayacağı anlamına geliyordu.

Şimdi.

Telefonu adamın eline bıraktı, adamın telefonu kulağına götürdüğünü ve aynı anda rüzgâr sesinin parazitini azaltmak için hızını azalttığını gördü. Onunla birlikte yavaşlamak yerine yoluna devam etti. Adam ona sorunsuzca yetişecekti ve bu şekilde onları gereğinden fazla geride tutmadığından emin olabilirdi.

Ne kadar kötü? Yanında uçmak için geri döndüğünde sordu.

Şu ana kadar herhangi bir can kaybı bildirilmedi ve birkaç binanın camları kırılırken, sarsıntının yerleşim olmayan veya seyrek nüfuslu bölgelerde daha kötü olduğu görülüyor.

Elena kaşlarını çattı. *Bu çok garip.*

Evet. Sesinde bir iç çekiş. Tuhaflık istemiyorum, hbeebti. Tuhaf bir şeyle uğraşmaktansa büyük bir depremle uğraşmayı tercih ederim. Zihin uyuşturan can sıkıntısı, en ufak bir tuhaflık fısıltısından çok daha hoş olurdu.

Elena yüzünü buruşturdu. *Evet, çünkü bu asla tek bir
tuhaf şey değildir, değil mi? Her zaman bir şeylerin
başlangıcıdır ve*
-"Oh, lanet olsun!"

Elena gökyüzünde durdu.

Raphael de öyle.

İkisi de aşağıda kabarmış olan dereye baktılar. Yeterince küçük bir şeydi, Hudson'ın enginliğine hiç benzemiyordu. Güneş ışığında parladığında güzeldi.

"Bu da *ne*?" dedi, elleri kalçalarında. "Pullara benziyor."

Bu kelime suyun üzerinde dalgalanan, kıvrımlı, tuhaf ve Elena'nın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen yanardöner lekelerle mükemmel bir şekilde uyuyordu. "Dmitri-"

"Hayır, böyle bir şey söylemedi." Raphael arama yapmak için pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. "Dmitri, Hudson nasıl görünüyor?"

Dmitri'nin cevabına kaşlarını çatarak vedalaşmadan telefonu kapattı, iki adam o kadar uzun süredir arkadaştı ki böyle inceliklere gerek yoktu. "Normal göründüğünü ve sorularıyla onu lanetlemezsem çok hoşuna gideceğini söyledi."

"Aşağı uçmalı mıyız?"

"Evet, inmeliyiz."

Kısa süre sonra, kıvrılıp akan bir yılanla benzeyen, pulları güneş ışığında parıldayan derenin yanında durdular. Ama suyun kendisi normaldi ve Raphael onu test ettiğinde hiçbir güç şoku hissetmedi. Elena da hissetmedi.

Elena, "Telefonu bana ver, video çekeceğim," dedi.

İşini bitirir bitirmez yola koyuldular. Bu küçük anomalinin onları şehre gitmekten alıkoymasına izin veremezlerdi. Ancak anomali onları takip etti. Geçtikleri her su kütlesinde yanardöner pullar belirdi, insanlık dışı renklerden oluşan çarpıcı ve durgun bir nehir.

Sonra Hudson'a ulaştılar.

"Çok güzel," dedi Elena isteksizce. "Tuhaf ama güzel." Renkler hayret vericiydi, berraklıkları mücevher gibiydi. "Yükselişinde suların değiştiğini söylemiştin. Ayrıca başmelekler uyandığında da bir şeyler olduğunu biliyorum."

Raphael'in yüzü artık eskisi kadar asık değildi. "Bu bir yükseliş gibi hissettirmiyor, çok yavaş. Suyin'de gördüğün gibi yükselişler zor ve hızlıdır. Ama evet, bir başmeleğin uyanıyor olması mümkün." Anı, beklenmedik bir gülümseme. "Bu işaretleri bilmiyorum, bu yüzden başka bir eski işaret olabilir. Şu anda iyi bir şey olabilecek tek tuhaflık bu."

Elena da aynı fikirdeydi. Aegaeon gibi yaşlı bir palavracı bile hoş karşılanabilirdi. "Caliane'e kim olduğunu bilip bilmediğini soralım."

"Aynı fenomeni kendi bölgemde de görüyorum," dedi Caliane, onu Kule'den çağırdıklarında; saçları arkaya toplanmış, kemik yapısının mükemmelliği içinde yüzü apaçıktı. "Renkler şaşırtıcı ama kime ait olduklarını bilmiyorum. Daha önce böyle bir görüntü görmüş olsaydım hatırlardım; unutulmayacak kadar çarpıcı."

"Kadronun toplantı zamanı geldi mi?"

"Evet, bakalım diğerleri neler yaşıyor." Cevap ... hiçbir şeydi.

Duvara yaslanmak için çekim alanından çıkan Elena kaşlarını çattı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Diğer tüm uyanışlar dünya çapında işaretlere neden olmuştu. Hatta Kadro'dan birkaç kişi, insanların bu uyanışı

su yolları. Her filo "tüm sistemler normal" raporuyla geri döndü.

"Yani bunu yaşayanlar sadece anne ve oğul." Aegaeon kollarını kavuşturdu, dudağı kıvrıldı.

Aegaeon bir sonraki atışını yapmak için dudaklarını ayırırken Elijah araya girdi. "Belki de bunun Lejyon'unla bir ilgisi vardır, Raphael. İşaretin yeniden ışıkla parlıyor."

Elena'nın gözleri tekrar işarete kaydı. Elijah haklıydı; stilize ejderha bir kez daha canlanmıştı. Ormanda gördüğü yoğunlukta değildi ama Lejyon'un kendini feda etmesinden bu yana başka hiçbir zaman olmadığı kadar parlaktı.

"Belki de," diye onayladı Raphael. "Durumu izleyeceğiz."

Ancak aradan geçen günlerde, şehrin ayrılmaz bir parçası haline gelen diğer dünya varlıklarından hiçbir iz görmediler. Elena'nın onların yokluğunda bakımını üstlendiği, Kule'nin yanında bir bitki cenneti olan binaları her zamanki gibi görünüyordu, tuhaf büyüme şekilleri veya renk tonları yoktu.

Şu anda parlak bahar yeşiline bürünmüştü ve yeni açan hevesli çiçeklerden renk sıçramaları vardı. En sevdikleri, her yıl sıranın en önünde yer alan kısa mor frezyalardı.

Ancak Lejyon binası her zamanki gibi devam ederken, Hudson ve diğer su yolları hiçbir uyarı olmaksızın yanardöner pullardan oluşan nehirlerle dönüşmeye devam etti ve bölge sadece küçük hasarlar veren ve ölüme yol açmayan bir sarsıntı daha yaşadı. Bunun dışında hayat normal seyrinde devam etti.

Tabii ki hiçbir şey normal değildi.

Dünyanın diğer bölgelerinde iki yanardağ daha patlayarak kitlesel kayıplara neden olurken, üçüncüsü de yaklaşmakta olan bir patlamanın tüm işaretlerini gösteriyordu. Melekler ve baş melekler mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yardım etmek için harekete geçtiler, ancak

Bir baş melek bile jeotermal bir olayı durduramazdı. Yapabilecekleri tek şey hayatta kalanları uçurmak ve sonrasında yaşanan yürek parçalayıcı olaylara yardım etmektir. Elena geçtiğimiz birkaç hafta boyunca hayatı boyunca hiç görmediği kadar çok meleğin ağladığını görmüştü.

İnsanlar korkmuştu.

Buna Angelkind da dahildi. Çünkü Sığınak, yapılarının sadece yarısı yaşanabilir hale gelene kadar şiddetli depremlerin ardından şiddetli depremler yaşamaya devam etti ve zehirli kaynar su havuzları yayıldı, köprüleri yuttu ve gerçek taşı yiyip bitirdi.

Melek çocuklar iki buçuk haftadır yeraltında bulunuyorlardı.

Jessamy, düzenli olarak yaptıkları konuşmalardan birinde Elena'ya, "Küçükler üzerinde psikolojik bir etki yaratmaya başladı," dedi.

Morumsu gölgeler, diğer kadının gözlerinin yanık sienna tonunun altında oturuyordu, doğal olarak ince olan yüzü şimdi tehlikeli bir şekilde sağlıksızlığa yaklaşıyordu. "Onlar hava ve gökyüzü içindir, yerin altındaki mağaralar için değil. Sığınak onlar olmadan çok sessiz ve eksiklik yüzünden herkes sinirli. Galen bugün bana hırladı ve masama bir kase yulaf ezmesi fırlattı, ben yiyene kadar da gitmedi."

Elena silah ustasının endişesini anlayabiliyordu. Ama bir arkadaş olarak işini biliyordu. "*Erkekler*," dedi kaşlarını çatarak. "Sanki kendi kendini besleyemiyorsun."

Jessamy'nin yanakları pembeleşti. "Aslında yemek yemeyi unutup duruyorum." Bununla birlikte bir kâsedden fındık aldı ve ağzına attı. "Galen bunları da bıraktı, ayrıca kuru meyveler de var," diye mırıldandı ağzındakileri çiğneyip yuttuktan sonra.

Elena, her ikisinin de başka bir zaman komik bulacağı bir şeye gülemezdi. "Yapı nasıl?

durum?"

Jessamy'nin başını sallaması kederliydi, dudakları sımsıkı büzülmüştü. "İki büyük binayı daha yıkmak zorunda kaldık. Yolların çoğu çatladı, köprüler geçilemeyecek kadar tehlikeli hale geldi. Birkaç saat önce Okul binasının hemen yanında zehirli sıcak suyla dolu yeni bir obruk ortaya çıktı."

"Kahretsin." Elena, Trace'in Sığınak ekibi adına gönderdiği resmi raporları takip ediyordu ama bu onun son yazısından sonra olmuş olmalıydı.

"Evet, aynen öyle." Jessamy gevşek bir saç telini sabırsızlıkla kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yine de daha önce iyi bir haber aldım. Vivek bana Katrina'nın Vivek'in ilk keşfettiği efsanenin daha uzun bir kaydını bulma konusunda şansının yaver gitmiş olabileceğini söyledi."

Elena Boudoir'ın sahibi hakkında ne düşündüğünden emin değildi. Katrina görünüşte yasalara uyan bir vatandaştı ama Elena vampirin tüm operasyonunun karanlık yönlerinin farkındaydı. Dünyanın Katrina'nın sadece bir parçasını gördüğünü hissediyordu, o da lezzetli bir parçasıydı.

Geri kalanı kilit altında tutuluyordu.

Ama Elena da artık dünyayı tamamen siyah-beyaz olarak gören bir avcı değildi. Olgunlaşmış, ne ölümlülerin ne de ölümsüzlerin bu kadar net bir şekilde ayrılamayacağını öğrenmişti. İnsanlar karmaşıktı. Katrina hem bir tehdit hem de vicdan sahibi bir kadın olabilirdi.

Jessamy'ye, "Sence işe yarar mı?" diye sordu.

Jessamy'nin ince omuzları yorgun bir omuz silkmeye kalkıp indi. "Ölümsüzler o kadar eski ki tarihimizin efsaneye dönüşmüş önemli bir parçası olabilir. Ya da fanteziden başka bir şey olmayabilir. Vivek Katrina'nın bulduklarını geri alana kadar bunu bilemeyeceğiz."

Vivek Central Park'a açılan kapılardan birinin önünde en sevdiği taksiden indiğinde dolunay gökyüzünde yükseliyordu. Hakim bu kez sadece başını salladı. "Bana en yakın akrabayı verecek misin patron? O iyi insanlara senin aptal sıska kışının bir daha görülmemek üzere ölüme gittiğini haber vereyim diye mi?"

Vivek sırtıttı. "Ben canavarlardan biriyim, unuttun mu?"

Ama Hakim'in buna hiç niyeti yoktu. "Hayır. Sen yumuşak karınlılardansın. Cenazen var patron. Davet edildiğimden emin ol."

Vivek, bastonuna sertçe yaslanıp kendisini Katrina'nın buluşma yeri olarak seçtiği noktaya götürecek olan yemyeşil ara sokağa girdiğinde, yumuşak göbekli denmesine hâlâ kaşlarını çatıyordu. Gecenin mırıltılı boşluğu onu izleyen gözlerle doluydu. Çünkü Hakim bir anlamda haklıydı; gece yarısı Central Park ölümlü olsun olmasın yırtıcı hayvanlarla doluydu.

Ancak bu yırtıcı hayvanlardan hiçbiri haince bir niyetle ona yaklaşmadı. Kimse de uygunsuz bir teklifte bulunmadı. Çünkü vampirler de tıpkı ölümlüler gibi gece vakti gayrimeşru ilişkilere giriyorlardı. Meleklerin de öyle olduğunu düşündü. Sadece meraklı gözlerden uzakta, gökyüzünde ya da çatılarda buluşabilme avantajına sahiptiler.

Neden kimsenin ona cinsel bir niyetle yaklaşmadığına gelince, muhtemelen büyük bir kısmı bir Kule vampirinin burada ne halt ettiğini merak ediyordu.

Onları bir şey için tutukladı. Geri kalanlar ise muhtemelen onun gözle görülür sakatlığından rahatsız olmuşlardı. Belli bir vampir sınıfı "vampirlik fiziksel mükemmelliğe götürür" lafına inanmıştı ve o onların kibirli suratlarında yürüyen bir tokattı.

Vivek buna öfkelenebilirdi ama bu bedende rastgele pisliklerle uğraşamayacak kadar uzun yaşamıştı. Vampir olsun olmasın, hepsi aynı acınası ve orijinal olmayan melodiyi söylüyordu. Enerji israfına değmezdi. İçindeki küçüklük, sadece varlığının bile onların dünya görüşünü bozmasını komik buluyordu. Kule'ye olan bağlılığını da hesaba katarsak, muhtemelen birden fazla öfke krizine neden olmuştu.

Gülümsedi.

Önündeki gecede bir kıpırtı, koyu kırmızılar içinde bir kadın gölgelerin arasından çıktı. Elbisesinin geniş, dökümlü bir eteği vardı ama ince belini ve kıvrımlı kalçalarını vurgulamak için biçilmişti, göğüslerinin kremsi eti yakasının kıvrımında dolgunlaşıyordu. Başındaki şapka da aynı renkteydi ancak siyah kurdele ve bir tarafında siyah çiçeklerden oluşan bir spreyle süslenmişti.

Bir bileğinden küçük siyah bir yelpaze sarkıyordu. Kulaklarında elmaslar parılıyordu.

Bir omzunda taşıdığı postacı çantasının askısını yukarı iten Vivek, çarpan kalbinin sesini bastırarak konuştu. "Leydi Katrina. En ilginç yerlerde karşılaşıyoruz."

Yan yana yürümek için dönmeden önce onun yanına gelmesini bekledi. Gözcülerin uzaklaştığını neredeyse duyabiliyordu.

"Gece saatlerinde bu parkı hep sevmişimdir." Katrina'nın boğuk sesi neredeyse dokunsal bir niyetle onu okşadı. "Hem aktif hem de gizemli bir yer."

Xai'yi fark etmeyince kaşlarını kaldırdı. "Saldırıya uğramaktan endişelenmiyor musun?"

Kahkahası onu şehvetli bir tuzağa düşürdü. "Kimse Leydi Katrina'ya dokunamaz."

Hâlâ onun yaşı ya da gücü hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Ama bu saatte burada taciz edilmeden yürüyebildiği gerçeği? Evet, bu kadın tehlikeliydi, yırtıcılar arasında bir yırtıcıydı.

Önce bastonuna, sonra da gözlerine baktı. "Yürümek sana acı veriyor."

Vivek omuz silkti. "Benim seçimim."

"Ama aşırı yorgunluktan bayılırsan seninle uğraşmak zorunda kalmak benim seçimim değil." Muhteşem bir ton. "Şuradaki banka oturalım." Yelpazesini küçük yeşil bir köşeye sıkışmış demir işçiliği koltuklardan birine doğru salladı.

Vivek dişlerini sıktı. "Ben hakkında emir verilecek bir çocuk değilim."

Katrina'nın gözlerinin ardında sinsice dolaşan yaratık, hiçbir şekilde insana benzemeyen, soğuk ve *yaşlı* bir şeydi. "Bacağın kırılana kadar burada durmak istiyorsan, durma. Ben senin çaresiz bedeninin üzerinden geçip işime döneceğim."

Yüzü kızaran Vivek öfkesini bastırdı. Bu onunla ilgili değildi. Kadroyla bile ilgili değildi. Hayır, bu ölenler ve ölmekte olanlarla ilgiliydi. Dünya cehenneme dönerken enkaz altında ya da yeraltında mahsur kalan sayısız çocukla ilgiliydi - bir zamanlar kendisinin de bir hastane yatağında mahsur kaldığı gibi.

Oturdu.

Kadın onu takip ettiğinde etekleri adamın bacaklarına değdi.

Öfkesini yatıştırmak için birkaç nefes aldıktan sonra çantayı omzundan silkerek açtı ve içine uzandı. Öfke onu hiçbir yere götürmeyecekti, Katrina'nın yaşında ve gücünde bir vampirle değil. Bu kontrolsüz tepkiyi zaman içinde defalarca görmüş olmalıydı. Daha akıllı, daha kurnaz olmalıydı.

"Neden şampanya kadehleri taşıyorsunuz?" Sesi kibirliydi.

"Öyleyse bunu içebiliriz." Siyah üzerine kabartmalı siyah bir etiketle işaretlenmiş siyah bir şişe çıkardı. "Şehrin önde gelen kan kafesinden. Bulduğunuz şeyin şerefine."

"Benim zamanımda böyle şeyler yoktu. Damardan alınan kan yeterince iyi kabul edilirdi."

Vivek içindeki pervasızlığı kontrol edemeyerek elini bileğini ortaya çıkaracak şekilde çevirdi. "Ne zaman isterseniz, Leydi Katrina."

Ona ölümü davet ettiğini söyleyen tam bir durgunluk. "Kanım için çok yüksek standartlarım var."

Kadın hareketsiz kaldığında kollarındaki tüyler diken diken olmuştu ama sonuna kadar gidebilecekken neden biraz pervasız olsun ki? "O zaman," dedi, "umarım bu bağbozumu beklentilerinizi karşılar."

Gözleri henüz donukken, adamın kendisine uzattığı kadehi kabul etti ama adam kendi kadehini eline alana kadar bir yudum bile almadı. Kadehini kaldırdı. "Havadan bulmayı başardığın metne."

İlk yudum zengin ve tatlıydı, buna verdiği tepki artık kalbi ve düşünceleri dışında hiçbir şeyde insan olmadığının sessiz bir onayıydı. Damarlarında bir ateş, içgüdüsel ve zengin bir enerji pompası vardı. "Vay canına." Döndüğünde onun artık o kadar da soğuk görünmeyen gözlerle kendisini izlediğini gördü. "Bu iyi, kabul et." Evet, ruh hali açıkça ölümden yanaydı.

"Fena değil," diye soğukkanlı bir yanıt verdi ama güvende olduğunu biliyordu. Flütü tekrar dudaklarına götürdüğünde, artık insanlık dışı bir buz heykeli değil, güçlü bir kadındı.

"Vampir olmayı ilk düşündüğümde," dedi Vivek, dilinde kalan tadın tadını çıkararak, "Ben

"Kan tadına alışmamın ne kadar süreceğini merak ediyordum."

"Ancak uyandığında kanın senin için dünyadaki en lezzetli şey olduğunu fark etmek için," diye tamamladı Katrina. "Evet, o ilk tat büyük bir şok, değil mi?"

"Yine de buna alışmam biraz zaman aldı," diye itiraf etti. "Vücudum bunu istiyordu ama beynim içtiğimin kan olduğunu söyleyip duruyordu."

"Peki ya şimdi?" Katrina'nın mırıldanarak sorduğu soru, gözlerinin onun üzerinde gezinmesi, kendisini sonunda aşık olduğu kişi tarafından fark edilmiş bir ergen gibi hissetmesine neden oldu.

"Boğazımda saf zevk, dilimde ambrosia." Öne doğru eğildi, kollarını kalçalarına dayadı. "Seninle sonsuza dek bu şekilde konuşmaya devam edebilirim" -ona karşı kötü hisler beslediği ortadayken neden rol yapsın ki- "ama durum her geçen saat daha da kötüleşiyor."

"Evet." Artık yumuşaklık yoktu ama buz da değildi; Katrina iş modundaydı, odaklanmış ve kararlıydı. "Çocuklu arkadaşlarım var. Bebekleri için dehşete düşüyorlar." Flütünü dikkatle aralarındaki bankın üzerine koyup elbisesinin cebine uzanırken camın metale çarpma sesi duyuldu.

O ana kadar cepleri olduğunu fark etmemişti ama elbette Katrina hem çarpıcı hem de kullanışlı giysiler talep edecekti. Elini çektiğinde, elinde yepyeni görünen, elle ciltlenmiş ama *son derece* ince bir kitabın kopyası vardı.

Katrina, "Orijinali, tanımanıza gerek olmayan bir meleğin evindeki derin depoda bulunuyordu - kendisi yalnız kalmayı tercih ediyor," dedi. "Ona gönderdiğim bir cihazı kullanarak nasıl tarama yapacağını anlattım."

Vivek kitabın yerini sormadı; bu bir sihirbazdan numaralarını istemek gibi bir şey olurdu. "Sen mi

ciltleme işini yapar mısın?" diye sordu. "Mükemmel bir iş."

"Hayır. O Xai'ydi."

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Bir casus bile dünyanın tüm sırlarını bilemez."

Sırtarak arkasına yaslandı ve flütünü onunkinin yanına koydu,
sonra kitabı aldı. Kapaktaki resim nefesini kesmişti.

Vivek bu işareti daha önce Raphael'in şakağında görmüştü.

Jessamy ona aynı sembolün Sığınak'ın eski yerlerindeki resimlerini de göndermişti. Kimse bu oymaların neden ya da ne zaman yapıldığını bilmiyordu.

Vivek her zaman onların Lejyon'un son yükselişinden kalıntılar olabileceğini düşünmüştü.

"Bu kitabın gerçek bir kopyası," dedi Katrina resmin çizgilerini takip ederken. "Tanıdığımı yolun her adımında izledim. Hiçbir şeyi atlamaya ya da saklamaya çalışmadı. Onun için bunu yapmak için bir neden yoktu. Tarayıcı ile çok daha fazla ilgileniyordu."

Vivek başını sallayarak kitabı açtı ve metnin ilk sayfasına geldi ama ay ışığı kelimeleri okumasına yetecek kadar güçlü değildi. Telefonunu çıkarıp ışığı kendisi için hiçbir şey ifade etmeyen bir dilin üzerine tuttu.

"Okuyamıyorum," dedi Katrina, o sormadan önce. "Çok ama *çok* yaşlı bir tanıdığım bile okuyamadı. Eski melek diline benzediğini söyledi; nesilden nesile değişmeden aktarılan bir dil."

Vivek'in içgüdüsel tepkisi dilin her zaman değiştiğini savunmak oldu ama sonra bilinçli olarak kadının söylediklerini düşündü. Ve melek kültürünün belirli bir parçasını kaçırdığını fark etti. "Yani uzun bir uykudan sonra uyanan herhangi bir melek hâlâ diğer meleklerle konuşabiliyor mu?"

Başını eğdi, elmaslar ay ışığında parlıyordu. "Yaşlı melekler dilleri hızla kaparlar, ama onlar bile uyandıkları anda özümseyemezler."

"Akıllıca." Vivek başka bir resim bulma umuduyla sayfaları çevirmeye devam etti ama hiçbiri yoktu. "Tanıdığınız kişi Leydi Caliane'den daha mı yaşlı?"

Bir duraklama. "Hayır," dedi sonunda. "Onun yaşlı olduğundan oldukça eminim. Metnin bir kopyasını da Kütüphaneci'ye göndermelisiniz. Melek Kütüphanesi'nde ölü dillerin örnekleri bulunur."

O da bunu bilmiyordu; bu onu rahatsız ediyordu. Vivek haberdar olmamaktan nefret ederdi. "Eğer sen okuyamıyorsan ve arkadaşın da okuyamıyorsa-"

"-Tanıdık," diye düzeltti, ses tonunda bir kez daha buzlanma vardı.

Vivek geçmişlerini merak ederek, "Eğer tanıdığınız da okuyamadıysa, o zaman-" dedi.

"-neden bunun bana ilk geldiğiniz efsaneyle bağlantılı olabileceğine inanıyorum?" Katrina sözlerini tamamladıktan sonra kitabı elinde çevirerek arka kapağa ve o alışılmadık nazar görüntüsüne baktı.

Bakıyor, kırmızı titreşiyor.

"Sizin tuhaf küçük efsaneniz hakkında daha fazla bilgi ararken," dedi, "onunla bağlantılı başka bir efsane buldum. Mevcut metin de nazar boncuğu imgesini taşıyordu." Bir kez daha elini cebine attı ve bu kez dörde katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı.

Vivek kitabı açtığında, eski bir kitaba benzeyen bir şeyin fotokopisi olduğunu gördü. Sayfanın en üstünde nazar boncuğu yer alıyordu. "Eski Yunanca mı?" dedi gözlerini satırların üzerinde gezdirdikten sonra. "Okuyamıyorum ama tanıdım."

"Evet. Şöyle diyor: 'İzle, Marduk'un Kitabı'nda söylendi. Kötülüğe dikkat edin. Yükseldiğinde, savunmak için bir araya gelin.

ona karşı. Dünya ancak birlikte ayakta kalabilir. Ayrı ayrı medeniyetler parçalanacak ve imparatorluklar yıkılacaktır. Bu söylendi. '-ve orada çevirisini bulamadığım bir kelime var ama Psyche'ye benziyor."

"Efsanevi tanrıça gibi mi?"

"Evet, ama onu sadece bir yer tutucu olarak kullanıyorum, bunu unutmayın. *Tam* olarak Psyche değil ama bilinen başka bir kelime de değil. Ana dili Eski Yunanca olan bir bilgine danıştım."

Vivek, Katrina'nın o dilin konuşulduğu dönemde yaşamış birini tanıdığı bilgisini sindirirken bile, Katrina çevirisine geri döndü. "Onun önerisi, çeviri amacıyla bunu 'ruh' olarak çevirmemdi. Bunu yaparsam, satır şöyle okunur: 'Ruh kırılmıştır ve bedenin tutunabilmesi için yeniden birleştirilmesi gerekir. Aksi takdirde sadece ölüm ve küllerinden yeniden doğuş vardır. "

"Neşeli."

"Gerçekten de." Katrina bir kez daha çevrilemeyen kelimeyi işaret etti. "Bu kelime Marduk'un Kitabı olarak adlandırılan şeye yapılan atıflarda tekrar ortaya çıkıyor."

Vivek kaşlarını çatarak, "Bu ismi biliyorum," diye mırıldandı. "Babil'le ilgili bir Tanrı mı? Birkaç bin yıl önce mi?"

"Evet. O bir melekti," dedi Katrina hazırlıksız bir şekilde. "Ölümlüler bir zamanlar melek türünden tanrılar yaratmışlardı - bazı çevrelerde hâlâ öyle."

"Ama o zaman bunun efsaneyle bir ilgisi olamaz. O tarih kaybolmadı."

"Ben de öyle düşünürdüm, ama bu hariç." Parmağını kâğıtta, çok soluk olduğu için adamın göremediği bir satırın üzerinde gezdirdi. "Okuyabilmek için güçlü bir lambanın altına koymam gerekti."

Bunu görebilmek için ciddi bir konsantrasyona ihtiyacı vardı. Ama gördüğünde - "Kahretsin." Nefes nefese kalmıştı. "Aynı yerde

kitap gibi bir dil."

Kâğıt parçasından kitaba baktı. "Bu Marduk'un Kitabı."

"Benim vardığım sonuç buydu."

Vivek her şeyi bir araya getirmeye çalışarak yüzünü ovuşturdu. "Bu metinlerden herhangi birinin var olabileceğini nereden biliyordun?"

"Ben yapmadım. Önce nazar imgesiyle bir soruşturma gönderdim ve bunu aldım." Kâğıt parçasına dokundu. "Sonra, bu dilde yazılmış herhangi bir şey aradığımı söyledim." Parmağını neredeyse görünmez çizginin üzerinde gezdirdi. "Sonuç bu kitap oldu. Tanıdığım bunu unutmuştu ama oğlu çocukken babasının arşivinde gördüğünü hatırlıyordu."

Vivek kitabı ve kâğıt parçasını özenle çantasına yerleştirdikten sonra içkisini alıp geri attı. Bir başka enerji şoku, bir başka keyifli vızıltı. "Bu kehanette ya da uyarıda ya da her neyse, hiçbir belirsizlik yok."

Katrina, "Büyük kötülüğe karşı birlikte savaşın ya da yenilin," dedi. "Bunu ilk elden biliyoruz. Kadronun, dünyaya ölümle hükmedecek olan kadını yenmek için tek vücut olarak çalışmasını izledik."

Vivek, Lijuan'dan ismiyle hiç bahsetmeme eğiliminden hoşlanıyordu. Görünüşe bakılırsa ölümsüzlerin, yeryüzünde yürüdüklerini kabul etmeyi reddederek birini varoluştan silmenin bir yolu vardı. Bu onların bir ya da yedi bin yılını alabilirdi ama zamanları vardı. "Bir şey sorabilir miyim, leydim Katrina?"

Boş flütünü uzatırken soğuk bir bakış. "Sor." "Savaş sırasında New York'ta değildiniz. Bir parçası mıydın başka bir yerde?"

Dudaklarında hafif bir kıvrım. "Sen her zaman casus ustasının çırağısın, bilgi arıyorsun."

"Benim ölümcül kusurum."

Katrina'nın bakışları onun yüzünü inceledi. "Ben bir savaşçı değilim," dedi sonunda. "Senin gibi ben de bilgi ticareti yapıyorum. Ve başkalarıyla konuşmak istemeyen pek çok yaşlı ve ille de 'iyi' olmayan insanı tanıyorum ve onlar tarafından tanınıyorum. Diyelim ki kıdemli bir meleğin kuvvetlerine adam toplamaktan sorumluydum ve bu kuvvetler birden fazla yeniden doğan dalgasının yenilmesine yardımcı oldu."

Yelpazesini açtı ve hafif bir esinti yaratmak için salladı. "Askere alma aşamasından sonra, birliklerimizi silahlandırma işine girdim."

"Ölümsüz bir silah tüccarı mısınız?" Ses tonunda yargılayıcı bir ifade yoktu; onun gri renkte yürüdüğünü her zaman biliyordu. Ve zamanı geldiğinde, düşman birliklerini değil, kendi birliklerini silahlandırmayı seçmişti.

"Bir zamanlar, başka bir yaşamda öyleydim," dedi. "Kötü olanın amaçlarına ulaşmamasına yardımcı olmak için yeteneklerimin tozunu aldım. O dünyadaki dostlarım arayışında bana katılmaktan mutluluk duydular. Silah tüccarlarının bile standartları vardır ve kendi insanlarını böylesine umursamazca kullanarak, kötülüğün vücut bulmuş hali olan bu kadın, en ahlaksızlarımızı bile ona karşı kıskırttı."

Vivek, tanıdıklardan ziyade arkadaş olduklarını fark etti. Ve hayatta yeni bir hedefi olduğuna karar verdi. Faydalı bir tanıdıktan ziyade Katrina'nın arkadaşı olarak tanımlanmak. "İstenirse, bu kitabın kaynağını doğrulamak için Kule'ye gelir misiniz?"

"Sadece Başmelek'in isteği üzerine," dedi. "Ama kaynağı size yardımcı olmayacaktır. Benim tanıdığım modern tabirle bir istifçi. Sadece kitap değil, pek çok nesne biriktirir.

"Devasa mülkü uçsuz bucaksız bir depodan başka bir şey değil. Kayıt tutmaz. O sadece ister, alır ve tutar. Hatırlayın, oğlunun gördüğü

Yıllar önce hazinenin keşfi sırasında bir kitap bulmuş ve nereden geldiğini bilmiyor."

Vivek bu boyutta bir istifçinin muhtemelen birkaç yaşlı ölümsüz tarafından tanındığını düşündü; Vivek gerekirse onu takip edebilirdi. "Meleklerin ve vampirlerin de istifçi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama mantıklı geliyor. O kadar zaman geçtikten sonra, oradan buradan biraz toplamak bile bir yığın haline gelebilir."

"Hayır." Yelpazesini kapatan Katrina, bir kez daha bileğinden düşmesine izin verdi. "Ölümlülerde olduğu gibi, ölümsüzler de evlerini idare edilebilir tutar. Eşyalar takas edilir, satılır, verilir ya da atılır, sadece sahibi için en değerli olanlar saklanır.

"Benim tanıdığım bunların hiçbirini yapmaz-yapamaz. Bir şeye sahip olduğunda, onu elinde tutması *gerekir*." Ses tonunda Vivek'in empati kurduğundan emin olduğu bir ifade vardı. "Bu bir hastalık, bunu hem melek şifacılarından hem de ölümlü hekimlerden duydum. Tıka basa dolu ve çürük kokan bir evde nasıl yaşadığına şahit olduktan sonra buna katılıyorum."

Kadın ayağa kalktığı anda, adam da onunla birlikte ayağa kalktı, çantası ondan uzakta duruyordu ve eli bastonunun üzerindeydi.

Adamın geldiği yöne doğru yürümeye başladıklarında, "Bulabildiğim tüm bilgi bu kadar," dedi.

Vivek başını salladı, burun delikleri onu içine çekerken alevlendi, soğuk gece havası onun kokusuyla boy ölçüşemezdi. "Eğer yapabilirsem, dil avından ne çıkacağını sana söyleyeceğim." Çünkü eğer bu iş Kadro işine dönüşürse Vivek'in ağzı mühürlenecekti.

Katrina hiçbir uyarıda bulunmadan durdu ve yüzünü ona döndü. "Neden bu kadar zor nefes alıyorsun?" Gözlerinde okunamayan bir parıltı vardı. "Sorun bacağın mı?"

Dişlerini kızgınlık parıltısına karşı sıktı. "Hayır, kan infüzyonu kısa vadede dejeneratif etkileri engelleyecektir." Kanı almasının bir başka nedeni de buydu. İttikten sonra çok daha hareketliydi, en azından önümüzdeki bir ya da iki saat boyunca. "Bu şekilde nefes alıyorum çünkü senin kokunla sarhoş oldum." Eğer o açık sözlü olabiliyorsa, o da olabilirdi.

Ayın gümüşü ışığında, gözbebeklerinin büyüdüğünü görebileceği kadar yakın durdular. "Peki ben" -bir mırıltı- "avcı doğmuş biri için nasıl kokuyorum?"

Bunu düşünecek, karmaşıklığın katmanlarını çözecek zamanı olmuştu. "Misk parçalarıyla sarmalanmış koyu orkidelerden oluşan bir hoşgörü ve hepsinin altında, adını koyamadığım ama en güzel çiçeklerin içinde saklı zehir olabilecek narin bir çiçek fısıltısı. Tehlikeli bir sarhoşluk kokuyorsun."

Dudakları ayrıldı, gür ve pembeydi. Nefesi boğazında düğümlendi. Ve gözleri... gözbebekleri neredeyse irislerini ele geçirene kadar genişledi. Konuştuğunda sesi, sofistike cildinin altındaki yırtıcıyla konuştuğunu söyleyen bir kenar ile boğuktu. "Sen ya çok cesur ya da çok pervasız bir adamsın Vivek Kapur."

Bir sonraki hamlesini tahmin edemeyen, omuzları kaskatı kesilmiş ve eli bastonunun başını sıkıca kavramış olan adam nefes bile almadı.

Katrina ona doğru eğildi, nefesini boğazına dayayarak, "Beni ne kadar zorlayacağına dikkat et, genç adam," dedi. Adam cevap veremeden arkasını dönüp karanlığa doğru uzaklaştı; geceyi evinde yaşayan ve gecenin içinde dolaşan gölgelerden korkmayan bir kadındı.

Kıpırdanıyor ama uyanmıyor.

Bu onun zamanını alacaktır. Sonsuzluğun kendisinden daha uzun süre uyudu.

Ondan çok etkilenmiştin.

Beni suçluyor musun? Ben bir çocuktum ve o bir canavardı, güzeldi. Türünün yeryüzünde yürüyen son örneği idi.

Onunla ilgili anılarım sizinkiler kadar net değil. Hayatla işinin bittiğini ve son uykusunun vaktinin geldiğini ilan ettiğinde ben daha bir bebektim.

Ah, aşkım. Senin daha genç olduğunu unutmuşum. Baştan çıkardığım taze yüzlü sevgilim.

Bana hep genç olduğumu hatırlatacak mısın? O kadar yaşıyoruz ki uyanık dünyada bize Eskilerin Eskileri diyorlar.

Ama benim için, sen sadece benim

Qin'imsin. Dünya yine sallanıyor.

Evet, o karıştırır tekrar. Her biri karıştırın getiriyor onu daha yakın Uyku perdesini aşmak için.

Yeryüzünde yürüyenlere acıyorum.

Sadece kıskanıyorsun çünkü kalbimi yerinden oynatan ilk erkek oydu.

O bir erkek değil.

Hayır. Hayır, değil. O tamamen farklı bir şey.

"Buldum!" Jessamy'nin yanakları ekranda pembeye boyanırken, elindeki kâğıt parçasını havada salladı, saç örgüsü bulanıklaştı ve saç telleri yüzüne dolandı.

Silah ustasının sakın ve soğukkanlı eşinden böyle bir coşku görmeye alışık olmayan Raphael tereddüt etti. Ama Elena bunu anlayışla karşıladı. "Ne var Jess?"

Eşinin yüzü artık eskisi kadar yıpranmamıştı; babası yoğun bakımdan çıktığından beri birkaç gece rahat bir uyku çekmişti ve doktorlar olası komplikasyonlardan ziyade tam bir iyileşmeden bahsediyorlardı.

Bugün avcı siyahı giymiş, saçlarını pratik bir şekilde örmüş, hem uyanık hem de güçlü görünüyordu.

"Dil!" Jessamy ışınladı. "Kitapta!" Kâğıt parçasını tekrar salladı. "Kayıtlarımızda Eski Melek dili olarak işaretlenmiş bir dil."

"Bu doğru olamaz." Raphael kaşlarını çattı ve kollarını yıpranmış kahverengi derisinin üzerinde kavuşturdu. "Hepimiz Eski Melek dilini öğreniyoruz ve bu Marduk'un Kitabı'ndaki dil değil."

"*İlk* Marduk'un Kitabı," diye düzeltti Jessamy. "Şimdilik ona böyle diyoruz, çünkü bildiğimiz Marduk'a ait olamaz. Ve evet, Eski Melek ile karıştırılması konusunda hemfikirim."

"Örnekteki etiket aynı dilde değil, ikisinin arasında bir dildeydi. Andromeda bu tür işlerde benden daha zeki." Gururlu bir gülümseme. "O bu işi

aradaki boşluğu doldurmayı ve anlamı tercüme etmeyi başardı. Ama beni kendi yöntemiyle yönlendirdi ve ben de onunla aynı fikirdeyim: Eski Melek yazıyor."

Raphael kanatlarını sırtına doğru gererken Elena, "Tüm meleklerle öğretilenden daha eski bir dil -Ve şu anda üzerinde çalıştığım? Bunun melek tarihindeki en eski dil olması gerekmiyor mu?"

"Şok oldum, inanın bana." Jessamy'nin gözleri bir çocuğunki kadar parlaktı, tarihçi yüreği heyecanla dolup taşıyordu. "İşin bir diğer tuhaf yanı da bu kaydı sadece aktif olarak avlandığımız için bulmuş olmamız. Diğer dil kayıtlarıyla aynı yerde değildi. Komplo teorileri üretecek biri olsaydım, bunun kasıtlı olarak saklandığını söylerdim."

Raphael'in Lejyon işaretindeki kıvılcımlar, artık hissedebildiği enerji... acı ve zevkin iç içe geçtiği iğne uçlarıyla uyanan bir uzuv gibi. "Onunla birlikte saklanan başka bir şey var mıydı?" Ama Jessamy başını salladı. "Kaydın hayatta kalmasının tek nedeni neredeyse geçirimsiz bir taşta oyulmuş olması. Sanırım baş meleklerin gücüyle. Ama o taşta bile yıpranmış, yazılar solmuş."

"O tür bir zaman ..." Elena bir nefes verdi. "Acaba Cassandra bunu okuyabilir miydi? Dili? O şimdiye kadar konuştuğumuz en yaşlı melek, değil mi?"

"Cassandra'nın yaşı bilinmiyor," diye mırıldandı Raphael, "ama evet, o başka bir zamandan geliyor. Qin'in benimle onun hakkında konuştuğu tek olayda -savaşın hemen sonrasında- hayatının bin yılını yalnız geçirdiğini ve sonsuza kadar öyle kalmayı hak etmediğini söyledi. Keşke o doğduğunda ben de doğmuş olsaydım da o bin yılı birlikte geçirebilseydik dedi."

Söylenmemiş bir nedeni vardı: Cassandra'nın feci yeteneği. O kadar zalim bir yetenek ki, onu pençeleriyle

gözleri tekrar tekrar çıkar, sadece ölümsüzlük laneti içinde tekrar büyümeleri için.

"Henüz tamamen uyumadı. Eğer ondan kalkmasını istememiz gerekirse, bu mümkün." Raphael alnını ovuşturdu. "Örnek elinizde olduğuna göre kitabı tercüme edebilir misiniz?"

Jessamy kaşlarını çattı. "Genellikle yapabiliriz. Ölmekte olan bir dilin örneğini yaptığımızda, o örnekle birlikte bir çeviri kılavuzu bırakmamız gerektiği Kütüphaneciden Kütüphaneciye aktarılır. Çoğu Kütüphaneci böyle pek *çok* rehber bırakır. Bu yüzden dil arşivi Kütüphaneden uzakta, Sığınağın en ucunda yer alıyor - çünkü çok büyük."

"Ama bu sefer değil?" Elena söyledi.

"Hayır. Tek taş tablet -kitap dışında- bu dilin var olduğuna dair tek kanıt." Yüzünde çıplak bir sıkıntı ifadesi vardı. "Kendimi buna inandıramıyorum ama sanki bir Kütüphaneci bu dili anlamlı bir şekilde ileriye taşımamak için büyük çaba sarf etmiş gibi."

"Kayıtları etkileyen bir felaket olmuş olabilir mi?" Raphael kaşlarını çattı.

Jessamy, "Sığınak, Angelkind var olduğu sürece ayakta kaldı," dedi. "Arşivleri etkileyebilecek hiçbir felaket kayıtlara geçmemiştir -şu anki felaketimizi daha önce de belirttiğim gibi."

"Ya bilerek *yaptıysa*?" Elena kaşlarında iki çatık çizgiyle, "Ya Eski Meleksi denmesinin nedeni şu anda Eski Meleksi dediğimiz şeyin öncüsüyse ama o zamanın melekleri onu yok etmeye karar verdiyse?" dedi. "Ya buna Eski Meleksi denmesinin nedeni, şimdi Eski Meleksi dediğimiz şeyin öncüsü olmasıysa, ama zamanın melekleri yeni versiyon lehine onu varoluştan silmeye karar verdilerse? Ölümsüzlerin dünyasında böyle bir şey yapılabilir mi?"

Jessamy'nin yüzü bilginin kasıtlı olarak yok edilmesi fikri karşısında düştü.

Raphael ise yavaşça başını salladı. "Evet," dedi. "Karar Kadro düzeyinde verildiyse, emir kanun olarak ilan edilir. O kadar uzun sürmezdi - artık bu dili konuşmayarak ve bir sonraki nesle bu dili öğretmeyerek bu iş halledilebilirdi.

"Bir miktar kayma kaçınılmazdır, ancak akıcılık nesilden nesile azalacaktır. Ve bir noktada, onu ana dilleri olarak bilen tüm eskiler Uyuyacaktır." Kendi sözlerini düşündü ve ekledi, "Şu anki Kadromuz Kadimlerle doludur ve melek olmayan bazı Kadimler de dünyada dolaşmaktadır - bu Kaskad'ın getirdiği nadir bir durumdur. Birçok melek belli bir süre sonra kalıcı bir Uyku'ya karar verir."

"Dillerini de yanlarında götürüyorlar." Avucunun içine bir bıçak bırakan Elena, bıçağı parmaklarının arasında oynattı. "Neden bir dili silsinler ki? Melekoğlu dillerini basitleştirmeye mi karar verdi?" Yüzünü buruşturdu. "Bu öğrenci hiç de basit olmadığını söylüyor." Kendini işaret etti. "Ama, Tanrım, belki de eski versiyonu daha da kötüydü."

"Eski Melek dili hantal bir dildir," diye kabul etti Jessamy, yüz ifadesi hâlâ şaşkındı. "Bu yüzden sadece yeni uyananlarla temel iletişim için kullanılıyor." Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, uzun zaman önce bir Kadronun daha süslü ve zor olan önceki bir dili ortadan kaldırmaya karar vermesi mantıklı."

Üçü de bir an için bunu düşündü.

Sonunda Jessamy derin bir nefes aldı ve "Bu entelektüel bir merak ama bize en acil sorumuzun cevabını vermiyor, değil mi?" dedi. Artık yüzünde parlaklık yoktu, yorgunluk geri dönüyordu.

"İyi iş çıkardın," dedi Raphael nazikçe, çünkü bu en nazik melek için her zaman vakti olacaktı. "Tüm

Cadre, bulunacak başka bir şey olsaydı, onu bulacağınıza inanıyor."

"Evet Jess, bu konuda kendini üzme. Eğer Vivek kapaktaki Lejyon işaretinin nedeni konusunda haklıysa -ki bu en son ne zaman yükseldikleriyle ilgilidir- o zaman tüm bunlar çok çok geçmişte oldu."

"Bir boşluk var." Jessamy'nin sesinde bir titreme vardı, gözleri odaklanmamıştı. "Bunu daha önce hiç gerçekten düşünmemiştim ama kökenlerimizin hikâyesine sahip değiliz. O kayıtlar uzun zaman önce kayboldu."

Elena Jessamy'den Raphael'e baktı. "Milyonlarca yıldan bahsediyoruz, değil mi?" Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle başını salladı. "Hiçbir duyarlı türün nereden geldiğini *tam olarak* bilebileceğini sanmıyorum, bu işler öyle yürümüyor. Lejyon bize söyleyene kadar insanlığın-melek-oğlunun-kendini-zehirlemesinden sonra-isyan etme olayını bile bilmiyorduk."

Jessamy, "Melekler her zaman mükemmel kayıtlar tutmuşlardır," diye ısrar etti.

"Melekler eterden tamamen şekillenmiş olarak çıkmadıkça, Jess, senin"- yüzünü buruşturdu, kendini düzeltti-"türümüzün kökenleri var. Meleklerin mağaralarda resim yaptığı dönem o kadar uzun zaman önceydi ki zaman tüm izlerini sildi. Ya öyle ya da komplo teorisyenleri haklı ve melekler buraya uzaydan gelen uzaylılar."

"Biz uzaylı değiliz," dedi Raphael kararlılıkla. "Burası bizim evimiz, kanımızda var." Doğan her melek bunu bilirdi; açıklaması zordu ama kanlarında buranın evleri olduğunu söyleyen bir rezonans vardı. Elena'sına aynı şeyi hissedip hissetmediğini sorması gerekecekti. "Uzayda uçmak acı vericidir."

"Ciddi misin sen?" Eşinin ağzı açık kaldı. "Hiç denedin mi?"

"Bir zamanlar genç ve aptaldım." Omuz silkti. "Bir arkadaşımla aya uçup uçamayacağımızı görmeye karar verdik."

Jessamy gıcırdayan bir ses çıkardı. "Bunun kaydını tutabilir miyim?"

"Hayır. Aptallığımın ölümsüzleştirilmesini istemiyorum. Özellikle de o sırada zaten bir başmelek olduğum için." Yüzü gerildi. "O Uram'dı. Uçuşu birlikte denemeye karar verdik." Bir gün Raphael'in arkadaşının celladı olacağını hiç bilmiyordu.

Elena'nın kanadı onunkini okşuyor, avcısı ona sessiz bir teselli veriyordu.

O zamanlar farklıydı, dedi Elena'ya özel olarak. Daha iyi bir adam. İyi bir arkadaş.

Biliyorum. O adamı senin anılarında gördüm.

Yüksek sesle şöyle dedi: "Gelişim ve yaş açısından belli bir noktanın ötesindeki meleklerin çoğunun nefes almaya *ihtiyacı* yoktur. Ama biz almazsak canımız yanar. Başmelekler çoğundan daha az havaya ihtiyaç duyar, bu yüzden Uram ve ben uzayda uçabilmemiz gerektiğini düşündük. Ne de olsa gezegenin yerçekiminden kaçabilecek güce sahiptik."

Jessamy, gözleri kocaman, öne doğru eğildi. "Yaptın mı?" Bir fısıltı.

Raphael başını salladı. "İnce havada iyi hayatta kaldık. Ama havasızken? Sanki ciğerlerimiz kendini yok edecekmiş gibi hissediyorduk. Fiziksel acı şimdiye kadar hissettiklerimin en kötüsüydü ve bunu o zamandan beri çok daha fazlasını deneyimledikten sonra söylüyorum. *Teknik olarak Ay'a kadar gidebilirdik ama o zamana kadar çektiğimiz acıdan delirmiş olurduk.*"

Jessamy'nin bakışı işkence gibiydi. Bir kalem aldı. "Lütfen, Rafe." Bir zamanlar öğretmeniye ken ona taktığı adla nadiren sesleniyordu. "Sadece-"

"Hayır. Senin için bile değil Jessamy."

Jessamy bir iniltiyle yüzünü ellerinin arasına bırakırken, Elena kendi çenesini kapatma taklidi yaptı. "Tam da meleklerin yapabileceği tüm vahşi şeyleri bildiğimi sanıyordum. Uzaya uçmak mı? Cidden." Başını iki yana salladı. "O zaman uzaylı değiller."

"Hayır, burası bizim evimiz. Biz burada büyüydük."

Elena, "Ve o kadar uzun süredir buradasın ki, bu noktada hiçbir köken hikayen yok," dedi. "Hayır, bekle, senin şu Ataların var. Senin köken hikayen bu mu?"

"Atalar tarihten çok efsanedir." Jessamy başını ellerinin arasından kaldırdı. "İnan bana Ellie, onlar hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştım ama hepsi çocukluk hikâyelerine dayanıyor. Hiçbirinde gerçek tarihin zerresi yok. Bence onlar uzak geçmişimizdeki boşluğu doldurmak için yarattığımız hayaletler."

Raphael aynı fikirde değildi. Kütüphaneciye, "Aramaya devam et," dedi. "Herhangi bir şey için. Biz de aynısını yapacağız."

"Bekle." Jessamy elini kaldırdı. "Vivek, makinenin sırlarını çözebileceğini umarak metni çalıştırabileceği bir dil programından bahsetti. Eğer uygunsa onunla konuşabilirim." Bu kez sesi resmiydi, Kütüphaneci'nin bir başmelekten ricası gibiydi.

"Evet, en üst düzeyde aklandı."

Jessamy vedalaştıktan sonra Galen güvenlikle ilgili konuları konuşmak için geldi. Elena kız kardeşleriyle buluşmaya gitmeden önce ona hızlıca bir selam verdi. Raphael'in silah ustası ve eşi asla en iyi arkadaşlar olmayacaklardı ama birbirlerine saygı duyuyorlardı ve önemli olan da buydu.

"Ne kadar kötü?" diye sordu Yedi'deki diğerlerinin Barbar dediği adama.

Kalın kızıl saçlarını geriye iten Galen, soluk ve çarpıcı yeşil gözleriyle onun bakışlarını karşıladı. "Bu

Manto'nun parçalanması hızlandı. Naasir'in aklına bir çift kaplan kardeşi ölümlülerin erişebileceği alana itmek geldi ve bu onları şimdilik uzak tutmaya yaradı."

"Sığınak yapılarının görünür hale gelmesi ne kadar sürer?"

"Parçalanma hızında daha fazla artış olmazsa, en geç sekiz ya da dokuz gün. Ancak Manto şu anda sorunlarımızın en küçüğü; birkaç dakika önce Okulu kaybettik. Yanındaki obruk şiddetli bir hızla genişleyerek onu tamamen yuttu."

Galen'in kaslı omuzları kilitlenmiş, pazuları Jessamy'nin kehribarını taşıyan metal kol bandına doğru şişmişti. "Manto tamamen yok olduğunda Sığınak'tan geriye bir şey kalır mı bilmiyorum."

"Bekle," dedi Raphael, ekranı Vivek ve Dmitri tarafından gönderilen kırmızı uyarılarla aydınlanmaya başladığında.

Konu satırlarını taradı.

*Hayatı tehdit eden toz
fırtınası. Şiddetli orman
yangını.*

Kategori 5 kasırgası.

Atalar hepsine yardım eder.

Beth, hastane dışında birlikte vakit geçirmeleri gerektiğini söyledikten sonra organize ettiği bu kız kardeşler buluşması için bir pasta pişirmiş ve pastayı verandasındaki hasır masanın üzerine koymuştu. Veranda şeffaf bir çatıyla örtülüydü ve üzerinde Elena'nın Beth'in dikmesine yardım ettiği ve hâlâ kız kardeşiyle birlikte solan güller yetişiyordu.

Pastanın yanında güzel çiçekli bir çaydanlığın yanı sıra dört adet uyumlu fincan ve tabak vardı. "Çocuklar nerede?" Elena çiçek desenini incelemek için kırılğan görünen sapından bir fincan aldı.

"Okul." Beth'in kırmızı kalpli beyaz elbisesi dönerken hafifçe etrafında dalgalanıyordu; hırkası da saç bandı gibi aynı kırmızıydı. "Maggie bugün geç saate kadar kalacak çünkü sahneye koydukları oyunda rol alıyor. Başrolde." Yüzü parlıyordu. "Benim küçük kızım insanları büyülüyor."

Fincanı özenle tabağına geri koyan Elena gülümsedi. "Beni kesinlikle büyülüyor." Beth'in ilk çocuğu da annesi kadar sevimli ve tatlıydı; yumuşak kıvrımları ve iri kahverengi gözleriyle çok hoş bir yüzü vardı.

"Ve en sevdiğin yeğenin futbol antrenmanında," diye ekledi Beth. "Senin asi genlerini almış Ellie. Dün bana yetişkin olur olmaz koluna bir dövme yaptırmayı planladığını söyledi."

"Hey, beni suçlama." Elena ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Ayrıca tanıdığım avcıların çoğunun dövmesi var. I

Her zaman eninde sonunda bir tane yaptıracağımı düşünmüşümdür - yani Jason'ın yüz dövmesi var, yani melek şifasıyla bile kalıcı mürekkep elde etmenin bir yolu olmalı. Ona detayları sorabilirim."

Beth ona ters ters bakar gibi yaptı. "Bunu Laurent'ın yanında söyleme. Biliyorsun, senin ailedeki en 'uçarı' kişi olduğunu düşünüyor - gerçi çocukların artık uçmak kelimesini kullandığını sanmıyorum. İkisi de arkadaşlarıyla konuştuğumda onları utandırdığımı söylüyor." İyi huylu kahkahalar. "Onlara bunun bir annenin işi olduğunu söylüyorum."

Elena sıırttı. "Sara ile konuşmalısın. Zoe piercinglerden bahsediyor."

"Çocuk-genç-yetişkin anneleri destek grubuna ihtiyacımız var."

Elena gülerek kız kardeşinin elini tuttu. Beth'in teni sıcak ve yumuşaktı. "Daha iyi görünüyorsun, Bethie."

"Artık babam o kötü durumdan kurtulduğuna göre," dedi Beth, "yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum." Elena'nın elini sıktı. "Senin için pek baba olmadığını biliyorum Ellie, ama yıllar boyunca ebeveyn olarak sahip olduğum tek kişi oydu. Gwendolyn geldikten sonra bile ilk ona baktım."

"Biliyorum." Kendisinden daha küçük ve zayıf olan kız kardeşine bakmaya alışmış büyük bir kardeşin yumuşaklığıyla kız kardeşinin mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve toplanmış saçlarına dokundu. "Ben de onun için endişeleniyordum. Senin için bin kat daha kötü olmalı."

Beth ona, hayatında kahkahalar ve neşe içinde yüzen, tatsız şeylere pek aldırmış etmeyen bir kız kardeşten beklenmeyen, aniden ortaya çıkan o bilge bakışlarından birini attı. "Hayır, Ellie. Bence senin için en kötüsü buydu, çünkü seni her zaman diğerlerimizden farklı bir şekilde sevdi."

"Beth-"

"Sus." Beth başını salladı. "Bunu kayırma anlamında söylemiyorum. Demek istediğim, ona en çok benzeyen, en inatçı, onun haklı olduğundan en çok emin olan sensin. Ve bu yüzden seninle ilişkisi bizimle olduğundan tamamen farklı. İyi ya da kötü, biz onun çocuklarıyken sen onun eşitisin."

"Bundan hoşlandığımdan emin değilim," diye mırıldandı Elena. "Gençken bir babaya ihtiyacım vardı." O aşamayı çoktan geçmişti ama bu geride bıraktığı yaraları silmedi.

"Biliyorum." Beth onun elini tekrar sıktı, Elena'ya baktığında gözleri yumuşacıktı. "Anne olduktan sonra Daha önce hiç anlamadığım şeyleri anlamaya başladım çünkü ben küçük ailemizin bebeğiydim ve sen bile bana bebeklik yaptın."

Elena'nın boğazı acıdı. Bu Beth'le daha önce tanışmamıştı, uçarı ve yumuşak küçük kız kardeşinin bu daha yaşlı, daha olgun versiyonuyla. "Bethie," dedi, sesi törpülenmişti. "Senin büyümemen gerekiyor."

Beth gülmek yerine, "Yaşlanmaktan mı bahsediyorsun?" dedi. İfadesinde bir şefkat vardı, boştaki elinin parmakları Elena'nın yanağında şefkatle geziniyordu. "Bunu ben de anlıyorum, Ellie. İçindeki korkuyu - çünkü her gece iyi geceler dediğimizde bunu kocamın gözlerinde görüyorum. Saatlerce uyanık kalıyor. Bunu biliyorum çünkü bazen uyanıyorum ve o sadece bana bakıyor."

"Harry denen adamla ilk tanıştığında sana onun ürkütücü olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı Elena.

"Oh, sus." Beth ikisine de çay doldurmak için el sıkışmalarını kesti. "Nasıl bir koca ve baba olduğunu gördüğün için onu seviyorsun."

"Sıfır yıldızdan üçe yükselttim. Ablan olarak yapabileceğimin en iyisi bu." Şaka yapmak, Beth'in önüne serdiği gerçekle yüzleşmekten daha kolaydı.

Ama aniden sertleşen kız kardeşi peşini bırakmıyordu. Bugün değil. "*Çok* korkuyor, Ellie. Gittiğim günden. Çocuklarımızın gideceği günden."

Elena her zaman kendi acısı için Harrison'ı suçlamıştı; Yapma olmayı seçmeden önce Beth'in test sonuçlarının gelmesini beklemeyen oydu. Beth'in vampir yapan toksinle uyumsuz olduğunu keşfeden de oydu. Ancak şimdi...

"Kendime çoğu ölümlünün sevdikleriyle tek bir ömür geçirdiğini söylüyorum," dedi Elena boğazını sıkarak, "bir ilişkiyi düzeltmek için çok uzun zamanları olan ve bunu asla başaramayan bir sürü berbat ölümsüz var çünkü her zaman daha fazla zaman var. Önemli olan nicelik değil niteliktir ... ama Beth, bir gün burada olmaman fikri ..."

Gözyaşları irislerini yaktı. Dişlerini sıkarak ve bir kez daha zorlukla yutkunarak sele karşı koydu.

"Biliyorum." Beth'in gülümsemesi yine biraz dağınık kız kardeşininki gibiydi, parlak ve neşeliydi. "Sen gerçek güç yıldırımları fırlatan meleklerle karşı savaşa girdiğinde neler hissettiğimi bir düşünsene." Dirseğiyle bir dürtme. "Ben her zaman senin *ilk* kız kardeşin olacağım. Ne olursa olsun ya da kaç yıl geçerse geçsin, ben her zaman senin o parçan olacağım. Hiç kimse benim yerimi alamaz."

Elena ona baktı. "Kendini çok beğenmiş görünüyorsun," dedi titrek bir kahkaha atarak.

"Öyleyim." Beth çayından bir yudum almadan önce daha da kendini beğenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Ayrıca, ben öldükten sonra bana olan aşkının bir anıtını bekliyorum. Dev bir heykel."

"Kuşlar heykellerin üzerine pisler."

Beth burnundan çay çekti ve sonra ikisi de öyle bir güldüler ki karınları ağrıdı. Hatta

Eve ve Amy'nin geldiğini, iki üvey kız kardeşleri arka kapıdan girene kadar fark etmedi.

"Kapıyı kimse açmadı," dedi Eve başlarını kaldırdıklarında; üzerinde camgöbeği yeşili bir pantolon ve uzun kollu siyah bir tişört vardı, üzerine de Elena'nın Lonca Akademisi'nden mezun olurken ona hediye ettiği ön kol kılıflarını geçirmişti.

"Evie!" Beth ışınladı. "Amy!" Sırayla her birine sarıldı.

Çünkü bu Beth, diye düşündü Elena. Her zaman Ellie'nin "ilk" küçük kız kardeşi olduğu için kendini beğenmiş olabilirdi ama kalbinde Elena'nın artık iki küçük kız kardeşi daha olmasına aldırmayacak kadar sevgi vardı.

Elena da Eve'e sarıldı ve kendisinden çok daha kısa olan kardeşini sıkıca kavradı. Eve de ona aynı sertlikte sarıldı. Aralarındaki ilişki Elena'nın Beth'le olan ilişkisinden farklıydı ama en az onun kadar şiddetliydi. Eve'in çok daha genç olmasının yanı sıra, Elena ile arasındaki bağ avlanma ihtiyacıyla hareket etmenin ne demek olduğu üzerine kuruluydu.

Sıra Amy'yi selamlamaya geldiğinde, Elena hâlâ ilişkilerinin hangi noktasında olduklarından emin olamadan onun önden gitmesini bekledi. Dantelli bir kaşkorse ile eşleştirilmiş şık bir lacivert pantolon takım giymiş, ayaklarında siyah topuklu ayakkabılar olan ve saçları şık ve düz olan Amy sarılmak için içeri girdi. Eve kadar uzun tutmadı ama yüzeysel bir parlaklık da yoktu. Elena ayrıldıklarında kendini Amy'nin sırtını hafifçe sıvazlarken buldu.

Amy'nin gülümsemesi orantısızdı. Beth, Eve'le yaptığı pasta hakkında sohbet ederken, "Komik, biliyor musun?" diye mırıldandı; çünkü gergin, formda ve avcı formundaki Eve pastayı hâlâ çocukken olduğu kadar seviyordu.

"Pasta yiyebilmek için avlanıyorum," demişti birden fazla kez, altın kek çatalıyla kek lokmalarını toplarken. Çünkü Eve de pasta çatallarını severdi, ne kadar süslü olursa

Daha iyi. Elena son doğum gününde ona eski bir emaye set hediye etmişti.

"Komik olan ne?" dedi Amy'ye. "Eve'in dünyadaki her pastayı tatma arzusu mu?"

Amy'nin omuzları sarsıldı. "Çok sevimli, değil mi?" Ailenin en minyon üyesine bir gülümseme fırlatıldı. "Hayır, şu okşama olayını nasıl yaptın? Ben de Eve'e öyle yapıyorum. Kendimi hep abla olarak görmüşümdür."

Eğer Elena Eve ile yakınsa, Amy söz konusu olduğunda kendini iki sol ayağı olan bir dansçı gibi hissediyordu. "Haddimi aştıysam özür dilerim."

"Hayır, öyle demek istemedim." Amy'nin gülümsemesi soldu. "Sanırım seni kendimden uzaklaştırmamış olsaydım bunca zamandır bir ablam olabileceğini fark ettim."

Elena başını salladı. "Sen doğmadan çok önce olan şeylerin duygusal girdabına kapılmıştın. Yaptığın şeyi neden yaptığını her zaman anladım. Annene destek olmak zorundaydın."

İfadesi ince ama derin bir şekilde değişen Amy, Beth ve Eve'in hala kendi tartışmalarına dahil olduklarından emin olmak için baktı ve "Bunu Eve'e hiç söylemedim. Onu korumak zorundaymışım gibi hissediyorum, anlıyor musun?" Sert bir gülümseme. "Hayatım boyunca annemin babamı, babamın onu sevdiğinden daha çok sevdiğini biliyordum. Bu yüzden onun da ilk çocuklarını bizden daha çok sevmesi gerektiğini düşündüm."

Elena bunun ilk kısmına ne diyeceğini bilemiyordu çünkü bu doğruydı. Jeffrey Marguerite'i sadece bir kadını sevebileceği şekilde sevmiştir. Bir parçası Marguerite'le birlikte ölmüş, iyileşme umudunun ötesinde yok olmuştu.

Ancak Amy'nin ifadesinin ikinci kısmına yanıt verebildi. "Seninle çok gurur duyuyor, Amy. Bana çocukların için ne kadar iyi bir anne olduğunu ve mağdurlara yardım eden bir kuruluştaki gönüllü olarak çalışmayı nasıl seçtiğini anlatıyor.

çocukluk travması. Üzerinden sevgi ve gurur pompalandığını hissedebiliyorum."

Elena Eve'e doğru başını salladı. "Eve'in bir avcı olması konusunda kafasını toparlaması biraz zaman almış olabilir ama başlangıçtaki tepkisinin bir kısmı korkudan kaynaklanıyordu."

Elena'nın babasının yaralarına merhamet etmesi zaman almıştı ama şimdi onları görüyordu. "İki kızını psikopat bir vampir yüzünden kaybetti. Üçüncüsünü kaybetmekten ödü kopuyordu. Babamın sorunu hiçbir zaman çocuklarını sevmek olmadı."

Amy'nin gözleri ıslak ıslak parlıyordu. Gözlerini kırıştıtarak bir an için başka tarafa baktı ama başını salladı. "Evet." Su dolu bir ses. "Sonunda bunu anladım." Derin bir nefes aldı, sonra iki. "Annemin Marguerite'e asla yetişemeyeceğini bile bile onunla kalmayı seçtiğini anladığım gibi."

"Yıllar geçtikçe ben de anneme çok kızdım. Nasıl olur da ikinci en iyi olmayı kabul eder diye düşündüm." Dudaklarını büktü. "Sonra aşık oldum ve bazen bunun bir seçim olmadığını anladım. Bazen o kadar çok seversiniz ki, aşkınızın masasındaki kırıntıları kabul edersiniz."

Bu Elena'nın Amy ile yapacağını hiç düşünmediği bir konuşmaydı. Ama garip bir şekilde, Beth'le olduğundan daha kolaydı. Çünkü Beth yaşça büyük olmasına rağmen her zaman Elena'nın küçük kız kardeşi olmuştu.

Bu arada Amy. . daha çok başka bir abla gibi hissediyordu.

"Karmaşık bir ailemiz var."

"Sanırım bunu söylemenin en diplomatik yolu bu." Amy'nin gülümsemesi alaycıydı.

"Hey!" Eve ellerini havaya kaldırdı, at kuyruğu sallanıyordu. "Siz ikiniz oyalanmaya devam mı edeceksiniz yoksa pasta mı yiyeceğiz?"

"Bu kelimeyi nereden duydun?" Amy güldü, sesi Gwendolyn'in yumuşak neşesini anımsatıyordu. "Sanki bir büyükannenin söyleyeceği bir şey gibi."

"Ya da üç yüz yaşında bir vampir." Gözleri neşeyle dans eden Eve, Beth'in kendisi için tabağa koyduğu kocaman kek dilimini kabul etti. "Markette kuyrukta onun arkasındaydım ve kasiyerin tüm müşterilerle nasıl oyalandığını ve yapacak işleri olan insanları nasıl beklettiğini mırıldanıyordu."

Eve kötü bir yüz ifadesi takındı. "Orada dururken saçlarına ak düşmüş gibi görünmediğini belirtmek istedim ama kendimi tuttum. Yine de elindeki kan şişesini gördüğümde arkasından gözlerimi devirmiştım - ucuz, sulandırılmış bir bok. Senin kafelerinden birinde tek bir bardakta daha fazla besin alabilirdi, Ellie."

"Hey, ucuz şeyleri eleştirme." Beth üç dilim daha servis etti. "En sevdiğim 'şampanya' şişesi sekiz dolar olan pembe bir şampanya."

"Dehşet!" Amy kalbini tutarak ağladı. "Gwendolyn Deveraux'nun evinde genç bir kadın mıydın? Senin gazlı pembe sudan ne kadar hoşlandığın hakkında bir fikri var mı?"

"Bizim 'sorma, söyleme' politikamız var." Beth göz kırptı ve ona bir dilim kek uzattı. "Yine de garip bir şekilde, Mama-Gwen önemli durumlarda bana beş yüz dolarlık şişeler hediye etmeyi bıraktı."

Herkes gülüp eğlenirken ve Beth Elena'ya bir dilim pasta uzatırken, Elena hayatında ilk kez bu kadar neşeli ve sıcak bir ortamda yaşayan tüm kız kardeşleriyle çevrili olduğunu fark etti.

Ama bir şekilde Belle ve Ari'ye ihanet etmiş gibi hissetmiyordu.

Aslında, Beth'in kendisine uygun hale getirdiği minderli hasır sandalyeye oturduktan sonra

Bir yanında Beth, diğerk yanında Eve ve karşısında Amy varken, Belle'in omzuna doğru eğildiğini neredeyse hissedebiliyordu; Ari ise masanın diğerk tarafında, bir eli Amy'nin sandalyesinin arkasında duruyordu.

İkisi de gülümsüyor ve Jeffrey'nin altı kızının ilk kez bir aile olarak bir araya geldiğı bu anın tadını çıkarıyorlardı.

Interlude Hastalık Başmeleği

Charisemnon, bu konularda yetenekli adamlarından birinin kendisi için hazırladığı büyük monitörü izledi. Vampir buna, Charisemnon'un en umut verici hastalığının biraz farklı bir türünü bulaştırdığı ikinci deneklerinin bulunduğu odanın "canlı yayını" adını vermişti.

Burada her zaman yaptığı gibi tek başına oturmuş, onların inlemelerini, sürünmelerini ve top gibi yuvarlanmalarını izliyordu. Vampirler ilginçti... ama köşedeki sandalyede yığılmış oturan meleğe çok daha fazla ilgi duyuyordu. Beş yüz yaşında ve kimsenin özlemeyeceği zayıf bir saray mensubuydu.

Çürümüş yeşil gözyaşları döküyordu, kollarını tırmalarken hareketleri zayıftı.

Ta ki bir parça et kopana kadar.

Sonra çığlık atmaya ve çırpınmaya başladı, panik içinde yere düştü. Kanatları altına *çöktü*. Normal şekilde katlanmadı. Bir kanadı kırılmış gibi bile değil. Sanki *çürümüşlerdi*.

Charisemnon'un kalbi hızla çarptı ve ekrana doğru eğildi.

Bunu yapmış mıydı? Ölümsüzleri öldüren bir hastalık mı yaratmıştı?

O yapmadı hareket et hepsi gece olarak ve
melek ezilmiş ve ılık attı ... ve gittikçe
sessizleşti ...

Oturduktan bir saat sonra Eve inliyor ve dümdüz karnını sıvazlarken şöyle diyordu: "Elbette bir parça daha sığdırabilirim. Karnım genişlemeye müsait. Ayrıca, biz-"

Tüm masa o kadar sert sallandı ki, kalan pasta yere düştü, ardından da masa. Dördü aynı anda ayağa fırladı ama yer, Elena'nın kız kardeşlerinin güçlendirilmiş bir kapının güvenliğine ulaşamayacakları kadar şiddetli bir şekilde hareket ediyordu ve devrilen masa, verandanın yanındaki ağaçlar çatıya çarparsa onları koruyamayacak kadar hafif bir masaydı.

Eve'in gözleriyle karşılaştı. "Çimenlik!" Üzerlerine düşebilecek hiçbir şeyin olmadığı en yakın alandı.

Elena Beth'i çatının altından çekip çıkardıktan sonra kollarının altından tutup kaldırırken Eve -küçük ama kaslı- Amy'yi yakaladı ve oraya doğru ilerlemeye başladı. Bunu yapacak kadar güçlü değildi ve Beth'in ayakları yere sürtündü ama Amy'ye yardım etmek için geri dönmeden önce kız kardeşini çimlere çıkardı.

Eve tam yanlarında koşuyordu ve Elena onunla birlikte yere yığıldığında Beth Amy'yi tutmak için bekliyordu. Dördü de yuvarlanan toprak dalgalarından kurtulmak için hep birlikte yere düştüler. Elena kanatlarını kız kardeşlerinin üzerine açarak onları kendine yaklaştırdı.

Elena!

Ben güvendedeyim, Başmelek! Ama bu kötü olacak.

Sarsıntı durdu.

Grup birkaç saniye daha toprağın üzerinde yattı, tekrar başlayıp başlamayacağını görmek için bekledi, ama hiçbir şey olmadı, sadece ürkütücü bir sessizlik oldu.

Kuşlar bile sessizleşmişti.

Elena ayağa kalktı, Eve onu takip etti, sonra da titreyen Amy ve Beth. "Herkes iyi mi?" Başıyla onayladıktan sonra, "Uçup hasarı kontrol etmem gerekiyor," dedi.

"Mahalleyi dolaşabilirim," dedi Eve, "yardıma ihtiyacı olan biri var mı diye bakarım."

"Çocukları kontrol ettikten sonra ben de katılacağım." Amy telefonunu kaldırdı.

Kendi telefonunu çevirmeye başlamış olan Beth de aynı şeyi yapacağını göstermek için başını salladı.

Elena kız kardeşlerini bırakarak yola koyuldu. Mahalledeki evler ilk bakışta iyi görünüyordu, yine de etrafta dolaşan insanları görebiliyordu. Okula gidemeyecek kadar küçük birkaç çocuk ona el salladı ve onları gördüğünü göstermek için kanatlarını eğdi; umarım bu az önce olanları akıllarından çıkarırdı.

Büyük hasarın ilk işareti beş dakika sonra, yerel bir liseye bağlı oyun alanının üzerinden geçtiğinde ortaya çıktı. Yeşil alan ikiye bölünmüştü, sahanın iki pürüzlü yarısını ayıran gerçek anlamda küçük bir kanyon vardı. Ancak sahada hiç oyuncu yoktu ve yakınlarda ya da yolda hiçbir acil durum aracı göremiyordu, bu yüzden şansları yaver gitmiş gibi görünüyordu.

Midesi gergindi, uçmaya devam etti. Evler ve diğer binalar yıkılmadan dururken, arazideki hasarı görmeye devam etti. Birkaçında küçük çatlaklar vardı ama hepsi bu kadardı. *Raphael, Manhattan'da yıkılan bina var mı?*

Hayır, şaşırtıcı cevap geldi. Sayısız cam kırılmış ama hasarın en kötüsü bu. Şu ana kadar can kaybı yok. Ancak birden fazla yolu kaybettik - uçuşunuzda bunun tuhaflığını göreceksiniz.

Yakında orada olacağım.

Hudson'ın devasa ve görkemli bir yılan gibi görünmesini sağlayan mücevher gibi tonlarla dalgalandığını görmek hiç de şaşırtıcı değildi. Bu manzara o kadar etkileyiciydi ki, yerel bir şirketin bölge üzerinde helikopter uçuşları sunmasıyla turistik bir cazibe merkezi haline gelmişti. Ancak bu manzara önceden tahmin edilemediği için biletler sadece ortaya çıktığında satışa sunuluyor ve her seferinde tükeniyordu.

Bugün havada melek olmayan tek bir uçak bile görmemişti ve eğer henüz yapmamışlarsa tüm deniz taşıtları rıhtıma yanaşıyordu. Kule uçakları yere indirmiş ve teknelere kıyıya dönme emri vermiş olmalıydı. İyi bir önlem.

Çünkü her ne kadar güzel olsa da, altındaki su dalgalıydı. Nehirde hiç böyle dalgalar görmemişti. Parıldayan pulların renkleriyle ışıldayan devasa yaylar. Büyülenmişti ama yine de yoluna devam etti, Manhattan'ı kendi gözleriyle görmek istiyordu. Tüm o yüksek binalar, sokaklardaki tüm o insanlar ...

Manhattan'ın kenarı iyi haberler getirdi. İnsanlar tahliye edilmiş gibi dışarıda toplanmıştı ama binalar dimdik ayaktaydı. Bir zamanlar pencerelerin olduğu yerde birkaç delik vardı ama hepsi o kadardı. Havaya yükselen acil durum araçlarının sirenlerini duyabilse de yakınlarda herhangi bir ambulans görem e d i .

Uçtu gitti.

Ve havada durdu. "Ne oluyor be?"

Beşinci Cadde'de tıpkı futbol sahasında olduğu gibi sivri bir çatlak vardı. Sadece ... tek bir taksi, araba ya da insan bile bu yarığa sıkışmış gibi görünmüyordu. Bu

Asfalt boyunca öylesine düzensiz bir çizgide zig zaglar çiziyordu ki, sanki araçların ve insanların etrafında bilinçli bir zihin dolaşıyordu.

Caddede durmuş olan birkaç taksici çatlağa bakıyor, caddenin iki yakasını birbirinden ayıran devasa boşlukta birbirlerine el kol hareketleri yapıyordu. Birinin elinde yumuşak kasketi vardı ve avucuna vurarak bir başkasıyla konuşuyor, o da çatlağın ortaya çıkardığı toprak tabakalarına bakarak başını kaşıyordu.

Raphael'in onu uyardığı gibi, etkilenen tek yol burası değildi. *Başmelek, yollar.*

Daha tamamını görmedin. Kuleye git.

Şaşkınlığın ötesinde, uçmaya devam etti ... sadece Kule'nin üzerinde gıcırdayarak durdu. Onu gözlüyor olması gereken Raphael çatıdan uçarak, ağzı açık bir şekilde havada asılı durduğu yerde ona katıldı.

"Ya Beth pastasının içine sihirli mantar koydu ya da Kule'nin etrafındaki çimler pullara dönüştü." dedi.

Peyzajdan Lejyon binasına baktığında, ışık saçan pulların binaya tırmandığını, yaprakları ve dalları mücevherlere dönüştürdüğünü gördü.

"Korkarım gördüğünüz şey çok gerçek."

Adamın acımasız ses tonunu duyunca gözlerini aşağıdaki şaşırtıcı manzaradan ayırdı ve adamın şakağındaki işaretle kıvılcımlanan elektrik enerjisine kapıldı. Odaklanmak için çaba sarf etti. "Neyi göremiyorum?"

Raphael, "Eğer bir Kadim uyanıyorsa - ki tüm göstergeler öyle *olduğunu gösteriyor,*" diye mırıldandı, "Kule odak noktası gibi görünüyor."

Elena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hımm, bir başmelek Kule'nin altında uyanırsa onu yok edebilir mi?"

"İstersem Kule'yi yok edebilirim. Yani evet."

"Lanet olsun."

"Evet. Kahretsin." Raphael kollarını göğsünde kavuşturdu ve yanardöner renk dalgalanmasına dik dik baktı. "Bildiğim kadarıyla bu daha önce hiç olmamıştı. Uykudaki tek tük melekler bir evin ya da benzer bir yerin altında uyandılar ama hiçbir *başmelek* bu hatayı yapmadı.

"Uyuyanlar hakkında bildiklerime göre, yukarıda ne olduğuna dair bilinçaltı bir farkındalıkları var gibi görünüyor; hatta birkaçı açık havaya çıkabilmek için uykuda yer *değiştirdiklerinden* bahsediyor."

"Ne gibi, yeryüzünde tünel mi açıyorlar?"

"Hayır. Uyandıklarında etraflarında hiç tünel olmadığını söylüyorlar ama çoğu zaman Uykularına girdiklerinde oldukları yerde de değiller. Belki de fiziksel hareket olmadan pozisyon değiştirme yeteneği derin Uyku'nun bir hediyesidir."

"Ölümsüz bir anlam ifade ediyor." Çünkü haklıydı; aksi takdirde meleklerin yanlışlıkla anıtları, depoları, bahçe barakalarını ve kim bilir başka neleri yok ettiğini duyarlardı. Yeterince zaman geçince, bir zamanlar açık olan arazinin üzerine pek çok şey inşa edildi.

Alt dudağını çiğnedi. "Bana Kadronun geri kalanının işaretleri görmeye başladığını söyle."

"Hayır. Sadece ben ve annem."

"Eski Melek dilinde küfürlü kelimeler öğrenmem gerekiyor." Elena yüzünü ovuşturdu. "Ama bir de iyi tarafından bak. En azından New York'u yeniden inşa etmek zorunda kalmayacağız. Sadece birkaç yol. Büyütülecek bir şey değil."

Raphael ellerini kalçalarına koyarak nefes verdi. "Haklısın. Hasarın, hatta Kule'nin olası kaybının bile, olayların büyüklüğü içinde bir önemi yok." Yüz ifadesi değişti

kasvetli. "Doğru.önceve Deprem, ve
Kadro duydum Tasha'dan."

Elena'nın kanı dondu. "O hala adada güvenlik şefi mi
ile ve çocuklar?" A derinden güvenilir
üye Caliane'nin kıdemli ekibinden olan melek,
melek türünün en büyük hazinelerini koruma görevi için
gönüllü olmuştu. "Evet. Bir saat önce bir tsunami vurdu
ve tüm
manzara."

Hücrelerinde buz oluşuyordu. "Çocuklar."

"Yeraltında güvende." Raphael bir elini saçlarının
arasından geçirdi. "Ama Tasha bize su çekilene kadar
kapana kısıldıklarını söyledi, ki su çekilme belirtisi
göstermiyor."

"Ne-" Sorusunu bitiremedi çünkü gökyüzü patladı.

Kule'nin üzerinde, kısa sürede ufku yok eden bir
dalgalanmayla gökyüzünü maviden temizleyen keskin beyaz
bir patlamayla dışarıya doğru yayılan gerçek bir ses
patlaması.

"Artık her yerde!" Raphael kulaklarındaki çınlamanın
üzerinden ona seslendi. "Dmitri az önce Tzadiq'ten bir
telefon aldı ve bizim de aynı şeyi görüp görmediğimizi
sordu."

Tzadiq, diye hatırladı Elena, Titus'un ikincisiydi.

Bu düşünceyle aşağıya baktı ve Dmitri'yi Tower süitinin
balkonunda, kulağında telefonla gördü. Ve aklına geldi.
"Kule'yi boşaltmamız gerek!" Çünkü pullar hâlâ Lejyon
binasının üzerinde sürünüyordu... ama Kule'nin dibinde
durmuşlardı. "Olamaz! Sanırım Uyuyan Lejyon binasının
altında!" Bilinçli düşünceden çok içgüdüyle dönmeye
başladı.

"Hayır, Elena!" Raphael kendini onun önüne koydu,
kıpırdamayan bir güç duvarı. "Eğer yıkılırsa, onu yeniden
inşa edebiliriz." Gözleri onun dünyası haline gelirken
dalgalar zihnine çarptı. *Lejyon kendini riske atmanı
istemezdi.*

Elena dişlerini sıkarak kendini durmaya zorladı, çünkü duyguları boğazında düğümlenmiş ve midesini bulandırmıştı.

O bina düştüğünde kalbi kırılacaktı.

Biliyorum, Elena-mine, dedi Raphael siren sesi duyulurken. Manhattan'a ulaşacak kadar gürültülüydü ve Kule'nin herhangi bir yönündeki bir blok içinde bulunanlar bunun Kule'den uzaklaşmaları için bir uyarı olduğunu biliyorlardı.

Melekler Kule'den fırladı, gökyüzüne değil yanlara doğru giderek Kule'den uzaktaki binalara kondular. Bunu yapabilecek kadar güçlü olan herkes uçamayan bir uçağı tuttu. Bu sırada yerde arabalar dönmeye başladı, yayalar ise yaptıkları işi bırakıp koşmaya başladı.

Dmitri bu sireni savaştan sonraki yeniden inşa sırasında yerleştirmişti. Birden fazla ses çıkarabiliyordu. Bu en basitiydi ve şehirdeki herkes bunun ne anlama geldiğini ve ciddi olduğunu biliyordu. Tereddüt yok, soru yok, *koşun!* Bu emir tüm halkın kafasına kazınmıştı.

Kule sakinlerinin farklı talimatları vardı.

Kalp kırıklığından sıyrılan Elena baş meleşine bir öpücük kondurdu ve ardından düşerek teknolojik kontrol merkezinin dışındaki balkona indi. Tahliye sırasında ona verilen görev teknisyenleri temizlemektir. Bu arada Raphael şimdiye kadar çatıya çıkmış, sıkışan herkesi uçurmak için hazır bekliyor olmalıydı.

Vivek'i içeride yalnız buldu. Bir yandan sistemleri hızla kapatıyor, bir yandan da her şeyi şehirdeki başka bir gökdeleninde bulunan ve çoğu insanın melekler tarafından tercih edilen bir apartman olduğunu düşündüğü merkezin uzak bir aynasına aktarıyordu. İkincil kontrol istasyonu Vivek'in fikriydi ve savaştan ve şehrin atlattığı diğer her şeyden sonra akıllıca bir düşünceydi.

"Gidiyorum, gidiyorum!" diye bağırdı kadın koşarak içeri girdiğinde. "İşte, bitti!" Bugün tekerlekli sandalyesiyle dışarı çıkarken o da koşarak asansörün yanındaki panele bir acil durum kodu girdi.

Sorunsuz bir şekilde ortaya çıktı. Bu da planın bir parçasıydı, acil durum geçersiz kılma sırasında çalışacak tek kod buydu. Üst katlardaki uçamayanlar şimdiye kadar uçmuş olmalıydı. Alt katlardakiler acil durum merdivenlerinden aşağıya koşacaktı; geride kalanlar ya da dışarı çıkamayanlar bir balkona çıkacak ya da kurtarma çağrısı yapacaktı.

Vivek bile asansörlerin riskli olduğu düşünülürse meleklerin yardımını kabul etmişti.

"Git, Ellie! Çık dışarı!" diye seslendi tekerlekleri asansörün girişini temizlediği anda.

Asansör kapıları kapanırken içgüdüsel olarak yardıma ihtiyacı olabilecek başkalarını arama dürtüsüyle savaşıyor koştu. Dmitri bunun yapılabilecek en kötü şey olduğunu açıkça söylemişti.

"Tasarlandığı gibi çalışırsa," demişti, o sert, kara gözlü yüzü "bunu mahvetmeyin" çizgileriyle *belirlenmişti*, "ve herkes işini yaparsa, *kimse* geride kalmayacak. Bu yüzden birden fazla beklenmedik durum planımız var. Geri dönen herkes sistemi bozar."

Teknik kat temiz! Ayakları balkona çarparken Raphael'e bildirdi. *Ben çıkıyorum!* Rüzgârı arkasına alarak yüksek bir hızla kuleden uzaklaştı.

Raphael'in zihni bir dakika sonra hepsine çarptı: *1. aşama tamamlandı.*

"Vay canına," dedi kendisine tahsis edilen binada yanına inmiş olan Aodhan'a. Gökyüzünün yoğun beyaz ışığı, doğrudan bakıldığında acı veren bir parlaklıkla dans ediyordu üzerinde; onun çevresinde bile şiddetli bir parıltıydı

vizyon. "Bu kadar sorunsuz geçeceğini hiç beklemiyordum. Sanırım Bluebell haklıydı-Dmitri Planlamanın Karanlık Derebeyi."

"Evet, Dmitri operasyonlarda en iyimiz."

"Illium Enclave'e mi gidiyor?" Mavi kanatlı meleğin emrindeki kanatlarla reviri temizlemekten sorumlu olduğunu biliyordu.

"O ve ekibi görevlerini bir dakikadan kısa bir sürede tamamladılar." Gurur, kelimelerin altında yatan sessiz bir vurguydu. "Hastaları yataklarında aldılar ve uçtular. Hudson'ı geçiriyorlar, kısa süre içinde Enclave'de olacaklar."

Belirli görevlere atanmamış tüm kanatlar, Kule'nin görüş alanı içindeki çatılara inerek yardıma hazır hale gelecekti.

Raphael planın ikinci aşamasını tamamladığında ona katılacaktı: o son ihtimaldi, havaya uçurulmaktan kurtulabilecek tek kişiydi. Zihnini kullanarak kapana kısılmış, bilinci yerinde olmayan ya da yardım çağıramayacak durumda olan yaralıları arayacak, sonra da bu insanları kurtarmak için içeri girecekti.

Elena başmeleğinin havaya uçurulması fikrinden pek hoşlanmıyordu, onun -eninde sonunda- geri geleceğini bilse bile. Yine de imkânsız bir acı ve dehşet çekecekti. Ama sesinin zihnine çarpmasından sadece otuz saniye sonra, Kule'nin çatısından havalanırken güneş ışığının kanatlarının kendine özgü beyaz-altın renginde parladığını gördü.

Tahliye tamamlandı.

Etraflarından bir tezahürat yükseldi ama sesi kısıktı. Çünkü tahliyenin nedeni artık çok açıktı; pullar Lejyon binasını neredeyse yutana kadar yukarı doğru tırmanmıştı.

Hudson'a bakmak için döndüğünde, birkaç metre havaya yükselen su püskürtülerini gördü ve revir ekibinin temiz olduğunu umdu. Yanı başındaki Aodhan kanatlarını açtı ve tek kelime etmeden havalandı. Hiçbirine gerek yoktu.

Neden onun yanında durduğunu biliyordu; çünkü o Raphael'in eşıydi ve eğer bu bir savaş olsaydı, yüksek değerli bir hedef olurdu.

Onun görevi Raphael kendini koruyamazken onun kendini korumasına yardım etmektir.

Gökyüzü gözleri acıtan yakıcı bir beyazlıktaydı ve baş meleği olan rüzgârın yanına indiğini hissettiğinde bile, o beyaz gökyüzünde tek bir bulut olmamasına rağmen gökler açıldı ve yağmur sert bir şekilde vurmaya başladı ... sadece bu yağmur değildi.

Elena ellerine baktı, sonra Raphael'in saçlarına, kanatlarına baktı.

"Raphael, bu ..."

"Onları öldüreceğim," diye homurdandı *ve* gücüyle bir şey yaparak yanardöner melek tozunu onun *ve* kızın üzerinden püskürttü. Sonra bir güç baloncuğu yarattı, bu da onların tozla yeniden kaplanmayacağı anlamına geliyordu. "Kim olursa olsun, kaç yaşında olursa olsun, onları çıplak ellerimle boğacağım."

Elena'nın dudakları seğirdi. Elinde değildi.

Hbeebti, *bunu görmediğimi sanma.*

Özür dilerim. Etrafındakiler, ölümlüler tarafından elmastan daha değerli kabul edilen bir maddenin toz haline getirilmesine haykırırken gülmemek için yanağının içini ısırdı - ama bu aynı zamanda melek türleri arasında mahrem bir eylem de olabilirdi.

Raphael Lejyon binasının kaybolan son metrelerine bakarken, *muhtemelen Bluebell'in atalarından biri uyanıyor, diye cevap verdi huysuzca. Başka bir başmeleğin tozunu almak mı? Bu savaş istiyor.* Lejyon işareti, Lejyon'un yeryüzünde yürüdüğü zamanlardaki kadar canlı bir ateşle yanıyordu.

Elena onun kolunu okşadı. *Ya da sadece yaşlandılar ve kontrollerini kaybettiler.*

Kibar ol. Bundan bahsetme.

Gökyüzünden bir patlama daha *oldu* *ve* bu sefer yağmurdu. Tüm o değerli melek tozunu yıkayıp götürdü. Elena umdu ki

Bazı ölümlüler bir avuç dolusu toplayıp depolayacak kadar hızlıydı. Bunun için oldukça iyi bir para alırlardı, tüm bir üniversite eğitimini karşılayabilir veya hatta bir ev satın alabilirlerdi.

Raphael balonu düşürdü. "En azından aptal herif olaydan sonra duş almayı teklif edecek kadar kibar."

Keskin ve soğuk yağmur, geldiği gibi hızla kayboldu ama arkasında Manhattan'ın üzerinde parıldayan pullardan oluşan bir film bıraktı. Elena güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı ama sonra tekrar Lejyon binasına baktı ve kalbinin kırıldığını hissetti.

Tüm bu yıllar boyunca onu güvende tutmuş, Lejyon'un geri döneceği gün için gelişmesini sağlamıştı, ancak kalbini kazanan şaşırtıcı, ürkütücü ve sadık varlıkları hiç tanımamış bir başmeleğin devasa gücü tarafından kuşatılmıştı.

Raphael'in kanadı kızın kanadının üzerinde gezindi ve sonra bir kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu kendi yanına çekti. "Bitkiler yeniden büyüyor," diye mırıldandı ona. "Lejyonun bunu anlayacaktır."

"Onlar benim Lejyonum değildi."

"Bunda öyleydiler." Orada durup bu bilinmeyen baş meleğin renklerinin Lejyon binasının son yeşil parçalarını da yiyip bitirmesini izlerken dudaklarını ıslak saçlarına değdirdi.

Her şey durdu. Dünya sustu. Ve sonra .

..

Elena nefesini içine çekti.

Lejyon binası *şekil* değiştiriyordu. Kelimenin tam anlamıyla devasa bir yılan şekline dönüşüyordu. Hayır. Kaşlarını çattı. Yılan değil. Geriye doğru eğilerek Raphael'in şakağındaki ize, sonra da binayı ele geçiren vahşiliğe baktı.

Lejyon binasının olduğu yerde. "Bu lanet bir ejderha."

Raphael işaretine dokunmak için uzandı. "Nabzı atıyor," dedi, artık bir bina değil, efsane ve mitlerden fırlamış bir yaratık olan binaya bakarak... Raphael'in şakağındaki işareti yankılayan bir yaratığa.

Sığınak'ın gizli ve eski çeşitli yerlerinde bulunanlara benzer bir işaret.

Çok renkli ışıktan oluşan "ejderha" Legion binasına dokunmadan havalanırken bir kükreme sesi duyuldu. Yüksek, yüksek, daha yüksek uçtu, ta ki onu görüş alanında tutmak için boynunu eğmek zorunda kalana kadar.

Bir saniye sonra döndü ve doğrudan Raphael'in üzerine daldı.

Işık ejderhası Elena'nın daha önce hiç görmediği bir meleğe dönüştüğünde Raphael çenesini sıkmış, granit gibi kıpırdamadan duruyordu. Raphael'in hemen önündeki çatıya sertçe indi, inişi geçirimsiz yüzey boyunca her yönde çatlaklar oluşturdu.

Kanatları Elena'nın şimdiye kadar karşılaştığı diğer meleklerden çok Lejyon'unkilere benziyordu. Derimsi ve kalındı ama varlıklar farklılaşmaya başlamadan önce Lejyon'un grisi yerine siyahtı. Ve meleklerinki tamamen derimsi değildi. Derinin üzerinde ince bir siyah tüy tabakası görebiliyordu. Ama ona öyle geliyordu ki bunlar her şeyden çok kozmetikti.

Görebildiği birincil tüyler yoktu, ikincil tüyler de yoktu.

Görebildiği şey, kanatlarının iki üst kenarından çıkan parıldayan siyah pençelerdi.

Teni yanık kahverengi, saçları gür ve koyu renkliydi.

Kolsuz, koyu bronz bir deri giyyordu.

Ama diğerk meleklere olan benzerliğı burada sona eriyordu. Yüzü ... Yüzünün sağ tarafına bakarken sertçe yutkundu. Yanardöner ve hipnotik pullar tüm o tarafı kaplıyor, ensesine kadar uzanan gece yarısı saçlarına kadar devam ediyordu.

Bu pullar aynı zamanda boynundan aşağı inerek omzuna ve sağ koluna dökölüyor, elinin arkasına ve parmaklarının yarısına kadar sürünerek deriye dönüşüyordu. Korkunç olması gereken ama bunun yerine ürkütücü bir büyüleyiciliğesahip olan pulların içinden tek bir delici mavi göz, vahşibir solgunlukla bakıyordu.

Gözü diğerk tarafındakiyle eşleşiyordu ama o taraftaki yüzü keskin çizgiler ve deriden oluşuyordu. Bununla birlikte, iki tarafı arasındaki bölünme ortada değildi. Daha çok kademeli bir solmaydı. Pullar kısmen çenesi boyunca ve alnında deriyle birleşiyor, hafifçe burnuna karışıyor.

Dudaklarının bir tarafı pullarla öpölmüş, diğerk tarafı yumuşakça kıvrılmıştı.

Kabus gibi görünmeliydi. Ama görünmüyordu.

Melek formunda tehlikeli bir ejderhaya benziyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Raphael'e doğru bir el kaldırdı. Elena gerildi.

Meleğın mavi gözleri insandan sürüngeneye dönüşürken, melek gözlerinin yuvarlaklığının yerini uzun, yarıksiyah bir gözbebeğı aldı.

* * *

Raphael'in kime ya da *neye* baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu adamın şiddetli bir güç olduğu aşikârdı. Aynı tepkiyi kışkırttı

Raphael'de de diğer başmeleklerde olduğu gibi, garip bir yankı dışında. Bunu tanımlayabilmesinin tek yolu buydu. Sadece Lejyon işareti hâlâ zonkluyor değildi, aynı zamanda içindeki bir şey diğer başmeleğin nabzını yankılıyor gibiydi.

Şimdi, bilinmeyen varlık elini kaldırdı.

Raphael'in içgüdüğü onu itip uzaklaştırmak, buranın *kendi* bölgesi olduğunu göstermekti. Ama meleğin ona bakışındaki bir şey onu geri çekti; ona Venom'unkileri hatırlatan o çarpıcı gözlerde meydan okuma ya da saldırganlık yoktu. Aksine, tuhaf ve neredeyse Naasir benzeri bir merak vardı. Vahşi. Açık.

Meleğin parmaklarını Lejyon işaretine dokundurmasına izin verdi.

Orman ateşi ondan ve diğer adamın kolunun pullarından aşağıya doğru çatırdadı.

Yeni melek-melek gülümsedi ve elini bırakarak Raphael'e o kadar sert ve derin bir sesle bir şeyler söyledi ki neredeyse kulağı acıtıyordu. Dili de anlaşılmazdı.

"Artık o dili kullanmıyoruz," dedi kendisine Eski Melekçe olarak öğretilen dilde. "Artık bunu kullanıyoruz."

Diğer varlık başını eğmiş, dinliyordu.

Raphael tekrar konuştu, uzun süredir dünyadan uzak kalmış Uyuyanlar'ın dilini uyandırmak için tasarlanmış bir dizi kelime kalıbından geçti.

"Ah," dedi varlık sonunda. "Yeni dil." Sesi gıcırtılı ve sert çıktı.

Yeni dil mi? Öyle mi dedi?

Sanırım öyle, Elena-mine. "Biz ona Yaşlı Melek diyoruz."

Ani bir gülümseme, sürüngen gözleri tekrar melek gözlerine dönüştü. "Evet, şimdi anlıyorum." Elini tekrar kaldırdı ve bir nedenden ötürü Raphael onun Lejyon işaretine bir kez daha dokunmasına izin verdi.

Daha önce olduğu gibi tepki verdi, aralarında orman yangını kıvılcımları aktı. "Kanımanın kanı," diye homurdandı varlık.

yumruklu elini kalbine götürdü. "Oğlumun oğlu."

Raphael'in kalbi göğüs kafesine çarptı. "Kimsin sen?"

"Marduk."

Jessamy haklıydı, dedi Raphael Elena'ya. Babil'den tanıdığımız Marduk ya onun soyundan geliyordu ya da sadece aynı ismi taşıyordu. Bu Vivek'in kitabındaki Marduk.

"Ben Raphael'im," dedi yüksek sesle. "Benim bölgede duruyorsun."

Marduk'un gözleri tekrar diğeri haline döndü ve dikkatini Raphael'e vermeden önce meraklı bakışlarla etrafına bakındı. "O küstah ocuk, Cassandra, beni neden uyandırdı?"

Artık onu anlamak daha kolaydı. Ya sesi sakinleşiyordu ya da Raphael sesine alışmaya başlamıştı. "Leydi Cassandra ocuk değil."

Marduk tekrar ona baktı. "Onu daha bebekken kucağıma aldım, ben ise çok yaşıyordım. O benim gözümde sonsuza dek bir ocuk olarak kalacak."

Lanet olsun,

Başmelek. Evet.

"Sen bir Kadim değilsin," dedi Raphael kesin bir ifadeyle. "Atalar dediğimiz kişilerden biri misin?"

Marduk'tan, güneş ışığında parıldayan dalgalı pulları dışında neredeyse sıradan bir melek gibi görünmesine neden olan hızlı bir gülümseme. "Hayır, benim soyumdan. O kadar yaşı değilim."

Çifte kutsal bok.

Her zaman olduğu gibi, hbeebti, kelimelerle aran çok iyi. Çünkü eğer bu varlık bir Ata değilse, o zaman melek Atalar neye benziyordu?

Esneyen Marduk gerindi, sonra sürüngenlere özgü bir anilikle döndü.

Elena'ya bakmak için.

"Eşim Elena," dedi Raphael, ses tonunda bir uyarı vardı. Bu Marduk yaşlı olabilirdi ama Raphael izinsiz girilmesine izin vermezdi.

Marduk pullu elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Avucunun yarısı pullarla kaplıydı.

Elena onun gözlerini tuttuğu bir duraksamadan sonra avucunu onun avucunun üzerine koydu ve o da parmaklarını onun elinin etrafında bilinçli bir nezaketle kapattı. "Farklı," dedi sonunda. "Yeni. Benim soyumdan değil. Yine de ... benim kanımla işaretlenmiş."

Vücudumdaki hücrelerini hissediyor, dedi Elena.

Raphael onun bu konuda ya da genel olarak Marduk hakkında ne düşündüğünden emin değildi ama melek tehditkâr ya da savaşçı görünmüyordu.

"Elena." Marduk onun adını sanki dilinde yeni bir sesmiş gibi yuvarladı. "Lejyonum neden rüyasında seni görüyor?"

Elena'nın eli onun elinin içinde sert ve düz bir şekilde büküldü. "Yaşıyorlar mı?" diye homurdandı. "Başardılar mı?"

Marduk onun sorusunu değerlendiriyormuş gibi başını yana eğdi. "Onlar Lejyon. Sonsuzdurlar. Şimdi dinleniyorlar. İyileşiyorlar. Yeniden olurlar."

Onay karşısında yüzünden tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Korkunç bir düşmana karşı verilen bir savaşta kendilerini feda ettiler."

"Bu onların görevi ve onları bu yüzden yarattım." Sesi çakıl taşları arasında yuvarlanan bir gök gürültüsüydü.

Kaşlarını çatarak onların kenetlenmiş ellerine baktı. "Melekler gibi hissetmemeliler ... ama yine de seni hayal ediyorlar." Onun

Artık melek gibi olmayan gözleri onunkileri tutuyordu.

Gözünü kırpmadı, başka tarafa bakmadı. "Onları seviyorum," dedi basitçe.

Gözlerini kırpan o oldu, gözleri geriye kaydđ. "Seni tanıyacağım, Elena, Raphael'in eşı," dedi sonunda, sonra elini bıraktı. "Ama önce" -dikkati tekrar Raphael'in üzerindeydi- "söyle bana Marduk'un genç çocuğu, Cassandra neden kendisinin, o küstah kızın bile asla gitmemesi gereken yerlere burnunu soktu?"

Kadronun bir sonraki toplantısının ilginç olduğunu söylemek çok büyük bir eksiklikti. Marduk ekranda görünmemişti; Raphael'in çok daha hızlı iletişim kurmak için modern sistemleri kullanabileceklerini açıkça belirtmesine rağmen yüz yüze bir toplantıda ısrar etti.

"Hayır," demişti başmelek, çünkü o bir başmelekti, ama diğerlerinden farklıydı. "Yüz yüze bir görüşme olmalı."

Bu konuda ayrıntı vermedi ama Raphael, Ata olmayan ama olsa olsa Ata olabilecek bu adamın herkesin ölçüsünü almak istediğini hissetti. Diğerlerinden hiçbirisi Raphael'in yüz yüze görüşme talebine karşı çıkmadı, muhtemelen aynı sebepten. Marduk'un uyanışının yakıcı beyaz gökyüzü civardaki tüm kameraları da karartmıştı, bu yüzden Marduk'u fiziksel olarak görmeyen hiç kimse onun varlığından haberdar değildi.

Baş melekler bile tedavisi olmayan bir merakın kurbanı olabilirdi ve hepsi de hiçbirinin savaşacak enerjisi olmadığının farkında olduğundan, onları evde tutacak çok az şey vardı. Özellikle de atanmış kıdemli melekler ve vampirler Qin'in eski bölgesini ele geçirmişken.

Herkesin hazırlık yapması için zaman tanımak amacıyla toplantı üçüncü gece olarak belirlendi.

Raphael'in Kadro toplantısının nerede yapılacağına dair birden fazla seçeneği vardı ve Sivya'dan akıllıca bir tavsiye alana kadar toplantının kendisinin ve Elena'nın Enclave'deki evinde, yani onların sığınağında yapılmasına karşıydı.

Aşçısı başını korkulukların üzerine nadiren çıkarırdı; bunun nedeni cesur ve becerikli olması değil, mutfakta yaptığı işten memnun olması ve başmelek dünyasının siyasetinden uzakta olmaktan mutlu olmasıydı.

Kadro toplantısı hakkında Elena ile yaptığı konuşmanın sonunu duymuş olması, hem ona hem de arkadaşı, uşağı Montgomery'ye duyduğu güvenin bir göstergesiydi. Her ikisinin de kendisine ya da Elena'ya ihanet etmektense hayatlarını ortaya koyacaklarını biliyordu.

Bu yüzden, soluk altın rengi kanatları olan ince melek, az önce pişirdiği tuzlu yiyeceklerden oluşan tepsiyi çalışma masasına koyduğunda, ancak teşekkür ettikten sonra tereddüt ettiğinde, yayıldığı koltuktan şöyle bir baktı, tuniği boğazından çözölmüş ve kanatları olduğu gibi düşmeye bırakılmıştı.

Marduk'un uyanışından sonraki sabahtı.

O ve Elena gece saatlerini bölgelerinin başka bir yerinde evleri devirecek kadar şiddetli bir fırtınadan etkilenen insanlara yardım ederek geçirdikten sonra eve dönmüşlerdi. Kadın önden gitmiş, Elena ise Kadro toplantısından sonra ona katılmıştı, Marduk'un şehrine karşı saldırgan bir niyeti olmadığı açıktı.

Nasıl bildiğini açıklamak zor ama *biliyordu*.

Kan bağından doğan bilgi mi? Belki de. Ama bu ona, kendisi halkına yardım etmeye giderken Marduk'u şehirde bırakacak kadar güven vermişti. Toprakları böylece

diğerlerini vuran büyük felaketlerden sadece birkaç derece farkla kurtulmuştur.

"Sivya?" dedi melek sessiz kaldığında.

Yanakları kızarıırken, "Efendim, konuşabilir miyim?" diye sorarken gözlerini biraz aşağıya indirdi. Soluk sarı saçlarını ördüğü narin taç, kütüphanenin pencerelerinden süzülen güneş ışığında parıldıyordu.

"Bu evde bunun için asla izin istemenize gerek yok. Bu bir haktır." Sivya ona arkaik bir saraydan gelmişti, kendi gücüyle sarhoş olmuş bir majordomonun saray hiyerarşisini kötü niyetle uyguladığı bir saraydan. Raphael ona uzun zaman önce, ikametgâhının havasız bir saray değil, rahat bir ev olmasını tercih ettiğini öğretmişti; ama gençlik derslerinin uzun sürdüğünü düşünüyordu.

Sivya Elena'ya hızlı bir bakış attığında, avcısını zihniyle dürttü. *Elena, onun da senin iznine ihtiyacı var.*

Avcı yönüyle eşitlikçi olan bitkin Elena, bıçaklarını temizlediği koltuktan bir anlığına ona baktı; bu hareketi rahatlatıcı buluyordu. Aşçılara döndüğünde, "Sivvi, eğer bir gün herkesin eğilip bükülmesini isteyen o kibirli yaşlı meleklerden birine dönüşürsem, lütfen bana keskin bir mutfak aleti sapla da aklım başıma gelsin," demek içindi.

Sivya'nın dudaklarından bir homurtu kaçtı, şaşkınlıkla verdiği yanıtın ardından eli ağzına gitti. Ama gözleri Elena'ninkilerle buluştuğunda gülmekten parlıyordu ve elini bıraktıktan sonra Raphael'e gülümsedi. "Şef bıçaklarımdan birini bu şekilde kullanarak ona zarar vermezdim."

Raphael, tatlı dilli aşçının yaptığı şakaya o kadar şaşırmıştı ki, anlaması bir saniye sürdü.

Elena, Sivya'ya Japonya'da el işçiliğiyle yapılmış, çok beğenilen şef bıçağı setini hediye etmişti. O sırada Elena gülüyordu, elleri minnettar bir alkışla bir araya geldi.

Sırtarak aşçılarına bir kaşını kaldırdı. "Söylemek istediğin şey neydi?"

"Efendim, eğer doğru anladıysam, Kadronun bu toplantısı savaş ya da herhangi bir saldırganlıkla ilgili değil? Aksine, Başmelek Marduk'u tanıtmak ve -daha da ötesi- hepimizin acı çektiği yıkımlara karşı dünyayı korumanın bir yolunu bulmaya çalışmakla ilgili."

"Doğru."

Sivya, "Bir başkasının evine kabul edilmek ve rızık ikram etmek çok değerli bir armağandır," dedi. "Dostluğun ve güvenin sembolüdür. Buluşma, devam etmesini dilediğiniz gibi başlar."

Raphael kaşlarını çatarak bunu düşündü. Aegaeon'a karşı hiçbir zaman dostça duygular beslememişti ama Sivya'nın ne demek istediğini anlayabiliyordu. Eğer Kadronun bir birim olarak çalışması gerekiyorsa, bu şimdi olmalıydı. Savaş başka bir şeydi, barış zamanında işbirliği bambaşkaydı. "Ev daha büyük toplantılar için inşa edildi," diye ekledi sarışın melek, "gerçi o zamanlar sadece arkadaşlarını düşündü, Kadro'yu değil."

"Evet," diye mırıldandı yavaşça başını sallayarak, sonra Elena'ya baktı.

Suratını buruşturarak, "Birinin özel evinde ağırlanırken kaba ve düşmanca davranmak zor. Misafir ağırlama kurallarınızda bununla ilgili bir şey yok mu?"

"Elena"-gözlerini araladı-"sen misin, *hbeebti*? Az önce Misafirlik Kuralları'ndan bahsettiğine yemin edebilirim."

Sivya kahkahalara boğulmamak için kahramanca bir çaba gösterirken, Elena hançerini ona doğrulttu. "Ha ha, Başmelekliğiniz. Her türlü şeyi hatırladığımı bilmenizi isterim."

Jessamy ile siyaset derslerimden bir şeyler öğrendim. Bana A+ verdi, yani işte!"

Şu anda uğraştıkları şeyin ciddiyetinden çalınan bu neşe anına gülerek Sivya'nın önerisini baştan sona düşündü. "Bu, toplantının iyi bir davranış temeli üzerinde başlayacağı anlamına geliyor."

Böylece karar verildi.

Kadro, Enclave'e ve evlerine gelecekti.

Marduk'un uyanışından sonraki ikinci gece geldiğinde Raphael onun yakınlarda olduğunu hissedebildi. Dmitri'ye sorduğu tek bir soruyla baş meleğin Kule'nin çatısında durup şehri izlediğini öğrendi.

Dün gece de bunu yaptı ve bugünün tamamını başka yüksek noktalarda geçirdi. Dmitri'nin zihinsel sesi güçlü ve netti. Temizlik dışında odasına girdiğini sanmıyorum. Saldırı için bizi izlediğinden endişelenirdim ama bana Lejyon'u hatırlatıyor. Sanki hepimiz hayvanat bahçesindeki hayvanlarız ve o da büyülenmiş bir seyirci.

Onu suçlayabilir misin? Raphael söyledi. Kim bilir ne kadar zaman sonra Manhattan'da uyanmak için mi?

Adam muhtemelen zamanının yarısında halüsinasyon gördüğünü sanıyor.

İkinci kahkahası üzerine konuşmayı sonlandıran Raphael, yanında uyanık yatan Elena'ya döndü. "Ben Marduk'la konuşmaya gidiyorum. Sen uyumalısın, Elena-benim." Günün erken saatlerinde onu biraz kestirmeye ikna etmişti ama daha fazla dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu - henüz uykusuz kalacak kadar yaşlı bir ölümsüz değildi.

"Yorgunum ve Jeffrey'i ziyaret etmek için erken kalkmak istiyorum," d i y e itiraf etti. "Ayrıca ben orada olmazsam Marduk'un daha çok konuşacağını hissediyorum. Ondan 'kadını koru' titreşimleri alıyorum." Dudağı kıvrıldı. "Kesinlikle senin atalarından biri."

Raphael onun çatık kaşlı dudaklarını öptü, bunu yaparken izi parlıyordu. Ancak zonklaması durmuştu, bu da bir lütuftu. "Yakında senin kim olduğunu öğrenecek, Lonca Avcısı."

"Harumph." Kulağa şüpheli gelen bu cevaba rağmen Elena da onu öptü, tutkusu ve aşkı o kadar derin ve gerçek bir şefkatle iç içe geçmişti ki bu onu iliklerine kadar ısıttı. "Git ve bazı insanların kâbuslarından, bazılarının da fantezilerinden fırlamış o meleklerle konuş."

Raphael bir kaşını kaldırdı.

"Sana sonra anlatırım," dedi. "Ama diyelim ki dışarıda terazileri *gerçekten* seven insanlar var."

"Eğitimsiz kalmak isteyebilirim."

Elena'nın kahkahası onu kapıdan çıkarken takip etti.

Çatıya doğru yürürken bu kahkahayı da yanında taşıdı. Çatıdan çıktığında, sadece köşelerdeki iniş işaretleri görevi gören küçük ışıklarla aydınlatılmış bir çatıdaydı. Etrafında şehrin ışıkları parıldıyordu, gökyüzü en küçük bir buluttan bile arınmıştı. Yumuşak ve serin rüzgâr, siyah pantolonunun üzerine giydiği bol beyaz gömleğini çekiştiriyordu.

"Işıklar yeryüzündeki yıldızlar gibi," dedi Marduk ona, uyandığından bu yana geçen sürede daha az hırıltılı ve derin hale gelen bir sesle -ama çok da değil. Kimse onun sesini bir başkasınıninkiyle karıştıramazdı.

"Bazen ben de aynı şeyi düşünüyorum." Atası olan bu varlığın yanında durmak için yürüdü - şakağındaki işaret ve birbirlerine belirli bir yakınlıkta bulundukları her an kanında yankılanan şeyle bundan kaçınmanın bir yolu yoktu.

"Lejyon her zaman Elena ve ben *aeclari olduğumuz* için bana geldiklerini söylerdi."

Marduk ona o yavaş ve kasıtlı bakışıyla baktı. "Evet, sadece *aeclari*'ye gidecekler. Sadece onlara değil

kanımdan." "Tasad f o zaman?"

Kocaman omuzlarını silkti. " lk *aeclari'nin* bir parçasıydım."

Raphael karnına yumruk yemiş gibi hissetti. "Eşin nerede? Neden seninle değil?" *Aeclari* çiftti. Her zaman.

"O uyuyor. Cassandra burnunu büyüklerinin uykusundan uzak tutamıyor diye onu rahatsız edecek değilim."

Cassandra'dan genç ve beceriksiz diye söz edildiğini duymak Raphael'in başını ağrıtıyordu. şimdiye kadar iletişim kurduğu en yaşlı varlık olduğu halde.

Marduk devam etti. "Belki de bu bir tesadüftü ve belki de zamanı gelmişti." Kesik gözlerle Raphael'e bir bakış attı. "Sen benim soyumdansın. Yine de bu zamanda benim soyumdan gelen başka kimse yok."

Bu bir sorunun cevabıydı. "Sizin soyunuzdan gelen benim babam olmalı," dedi, düşünceleri, akuamarin rengini andıran canlı yeşil gözleriyle gülen bir adamın anılarıyla doluydu. Nadiel dünyadaki en iyi babaydı - ta ki delilik onu içten içe yiyip bitirene kadar.

"Annem bu zamanda uyanık," dedi Marduk'a. "O Caliane, Amanat'ın Başmeleği. Kendi topraklarının sularında senin renklerini gördü."

" nk  o senin annen, aranızdaki bağ." Marduk tekrar arkasını dönerek Manhattan'ın ışıltısına, caddelerdeki trafik akışına baktı.

Raphael onun gözlerinin iini görmeye çalıştı. "Bu şehri tuhaf buluyor musun?"

Marduk uzun bir sessizlikten sonra şöyle dedi: "Canlı. Bu iyi bir şey. Medeniyetler gelir ve gider, ama şehirlerin gelişmesi için canlı olması gerekir."

"Kaç uygarlığın gelip geçtiğini gördün?" "Çok fazla."

Marduk'un sesinde ilk kez bir yorgunluk vardı.

zaman. "Uyanık olmamalıyım, genç adam. Uyumamın bir nedeni var, Ataların uyumasının da bir nedeni var. Bu dünyayı gençlere teslim etmeyi seçtik ve hepimiz sayısız çağlar boyunca sözümüzü tuttuk."

Raphael annesinin kendisine genç denmesine ne diyeceğini merak ediyordu. "Bence uyanıksın çünkü uyanık olman gerekiyor." Marduk o delici gözlerle ona döndüğünde, Raphael ona başarısız Manto'dan ve bunun dünyanın çöküşünü nasıl tetiklediğinden bahsetmenin zamanı geldiğine karar verdi ama Marduk hiç uyarmadan keskin bir bakışla sola, çatının girişine doğru baktı.

"Y a n ı l m ı ş ı m . Burada benim soyumdan biri daha var. Daha zayıf ... daha genç, bu yüzden onları uzaktan hissedemiyorum ama buradalar."

Kapı Venom'u ortaya çıkarmak için açıldı; vampir kusursuz bir terzilikle vücuduna oturan siyah üzerine siyah bir takım giymiş ve gözleriyle aynı engerek yeşilinden bir kravatla vurgulanmıştı. Venom başını eğerek, "Efendim," dedi. Bu gece bakışları açıktı, irislerinin parlak yeşili ortadan yarılmıştı. "Siz ve Başmelek Marduk ikramlar?"

Raphael neden başka bir personelin değil de Yedili'den birinin geldiğini biliyordu; çünkü Marduk'un ölümcül olduğunu biliyorlardı. Naasir'in de dediği gibi, o şimdilik uslu duran bir kaplandı ama onun bir kaplan *olduğunu* asla unutamazdınız - jilet gibi dişleri ve ete olan düşkünlüğü.

"Evet, Venom, istersen bir tepsi getir. Ama gitmeden önce, Marduk seninle tanışmak istiyor."

Venom şaşkınlık göstermeyecek kadar deneyimliydi. Karşıya geçerken kibarca başını eğdi. Selam vermedi, çünkü

Venom, Raphael'in sarayının kıdemli bir üyesiydi. "Başmelek Marduk."

"Yeni yaratıklardan biri," diye mırıldandı Marduk. "Benim zamanımdan sonra yaratılmış. Ama içinde benim kanımdan damlalar var."

Venom Kadro'nun bu yeni üyesinin bakışlarını tuttu, gözlerinin ağsı zarları çıplak gözle yakalanması zor bir hızla önce karşıya sonra arkaya kayıyordu. "Ben Başmelek Neha tarafından yapıldım. O şimdi uyuyor."

"Aynı anda iki baş melek." Marduk'un gülümsemesi memnun bir yırtıcıya aitti. "Benim soyum güçlüdür."

Karışık bir şekilde Neha'yla akraba olabileceği fikri Raphael'in başını döndürüyordu. Ama eğer bir kan bağı varsa bile, zamanın sisleri arasında kaybolacak kadar uzaktı - Marduk'un bunu hissetme yeteneği hariç.

Raphael, Marduk'un merakını giderdiği anlaşıldıktan sonra, "Teşekkür ederim Venom," dedi.

"Efendim. Başmelek Marduk."

Vampir çatıdan ayrılırken Raphael, "Demek Lejyon doğru söylemiş," dedi. "Senin zamanında hiç vampir yoktu."

Marduk başını salladı. "Onlar ilk yapıldıktan sonra uyudum. Değişimi gördüm ama bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Ben türümün son örneğiydim, görevi dünyayı yeni nesle devretmek olan bir nöbetçiydim."

"Biz aynı türden değil miyiz?"

Hafif bir gülümseme. "Evet, Raphael. Hem öyleyiz hem de değiliz. Birimiz diğerine dönüştü. Tıpkı benim sizin Atalar dediklerinizden olduğum gibi."

Nefes veren Raphael, Marduk'un konuşma isteğinden yararlanmaya karar verdi. "Meleklerin tarihi ne kadar eskiye dayanıyor?"

"Zamanın şafağına doğru," ona hiçbir şey ve her şeyi anlatmayan bir cevaptı bu.

Orada sessizce durup şehri izlediler. Venom yiyecek ve içeceklerle geldiğinde yanında Janvier de vardı. Cajun vampir, Venom yiyecekleri koymadan önce hızla kurduğu katlanır bir masa tutuyordu.

İkisi de ikinci doğaları olan bir gizlilikle ayrıldılar. Raphael ikisinin de bu konuda söyleyecek çok şeyi olduğundan emindi.

Yalnız kaldıklarında Marduk, ama şimdilik her ikisi de sessizliğini korudu.

Masaya doğru yürüyen Raphael iki içki doldurdu. "Bal likörü," dedi ve Marduk'a birçok yaşlı meleğin tercih ettiği bu içkiden bir bardak uzattı.

Marduk kehribar rengi sıvıyı şehrin ışıklarına tuttu ve dünyadaki tüm zamana sahip birinin sabrıyla onu izledi. Sonunda içkiyi geri attığında memnuniyetle iç geçirdi. "Benim zamanımdan beri hiç değişmemiş." Masaya gidip kendine bir kadeh daha doldurdu ve şişeyi Raphael'e doğru kaldırdı.

Raphael yeniden doldurmayı kabul etti, sonra Marduk'un bir dilim şarküteri eti almasını izledi.

Raphael'in Marduk'un ne yediğini ve Naasir'le diğer meleklerden daha fazla ortak noktası olup olmadığını merak etmesine neden olan bir diş şaklatmasıyla yedi. *Venom, bir tepsi et getir. Naasir için yaptığın gibi, ama biraz kavur.* Eğer tercihi bu değilse, Marduk'a çiğ et vererek onu aşağılamak istemedi.

Efendim.

Marduk, Raphael'in yanına döndüğünde bir parça daha dilimlenmiş soğuk et çiğniyordu. "Acıktım," dedi yutkunduktan sonra. "Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum."

"Venom daha fazla yiyecek getiriyor," dedi. "Uyandığından beri bir şey yemedin mi?"

"Bedenimin bu zamana yetişmesi bu kadar uzun sürdü." Marduk içkisini bitirdi. "Bu kadar uzun bir uykudan uyanmamız gerekmiyor, Raphael. Bunun sonsuzluk için olması gerekiyor."

"Eşinle birlikte bu dünyada yaşamayı özlemiyor musun?" Raphael'in sorusunun yönetim ve Kadro ile hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Elena'ya olan aşkıyla ilgiliydi.

Marduk'un gülümsemesi yabancı bir şeydi . . ve yine de Raphael, lonca avcısını düşündüğünde aynada bu ifadeyi görüyordu. "Biz görkemli bir varoluş yaşadık. Uyumayı seçtiğimizde bunu yan yana yaptık, onun eli benim elimdeydi."

"Bu işe yarıyor mu? Sizi bir arada tutmak için mi?"

"Herkes için değil ama *aeclari* için mi? Evet." Göz göze geldiler. "Senin zamanın geldiğinde onu Uyku'nun değişimine kaptırmayacaksın."

Raphael'in göğsü genişledi. "Eşiniz gittiğinizi öğrenecek mi?"

"Evet. Rüya gibi bir şekilde. Ama bin yıl içinde ona geri dönmezsem *uyanacak* ve korkarım ki savaşçı eşim her zaman huysuz bir şekilde uyanır. İster şafağa ister uykuya uyansın, uyanmayı sevmez. Onun yanına bir an önce dönmem daha iyi olur."

Raphael şimdi Elena'nın melekler yüz ya da daha fazla yıldan bir hiçmiş gibi bahsettiklerinde nasıl hissettiğini anlıyordu. Çünkü Marduk bin yıllardan bahsediyordu. "Eşim en çok seninkini duymak isterdi. Elena da bir savaşçıdır."

"Onunla daha fazla konuşacağım."

Raphael onu orada bıraktı. Elena onunla savaştığı için ona teşekkür etmeyecekti ve melek olmadan çok önce de baş meleklerle mücadele etmişti. Şüphesiz Marduk'la da başa çıkabilirdi. "Senin zamanındaki tüm eskiler sana benziyor mu?"

Belli belirsiz bir gülümseme. "Çok küstahsın." Raphael'in omzuna bir tokat attı. "Bu beni memnun ediyor."

Raphael kendisine bir çocuk gibi davranılmasından hoşlandığından emin değildi ama aynı zamanda Marduk'un da elinde değildi. Şimdilik bu işin peşini bırakmaya karar verdi. Her şey Marduk'un *Kadro*'nun geri kalanına nasıl davrandığına ve Raphael'e başkalarının önünde nasıl davrandığına bağlıydı. "Bu benim soruma cevap değil."

"Bazı sorular cevaplanmak için değildir." Artık gülümsemedi, derin, gıcırtilı sesi değişmezdi. "Bir sebepten ötürü uyuduk. Bizim zamanımız geçti. Bu sizin zamanınız. En fazla, daha da soluk bir ufukta silik gölgeler olmalıyız."

Raphael Ataların efsanelerini düşündü, onlar hakkında bilinen tek bir gerçek bile yoktu. "Başardınız. Ama bir soru daha soracağım - bu yaşta hepinizin verdiği bilinçli bir karar mıydı?"

Marduk cevap vermek için zaman ayırdı. "Bir anlamda," dedi sonunda. "Ve hayır, oğlumun oğlu, sana daha fazlasını anlatmayacağım. O tarih başka bir zamana, başka bir halka ait." Kollarını iki yana açtı. "O zamanlar bu dünya şimdiki gibi değildi. Ölümlüler . . . Onlardan şimdi oldukları şeyi beklemezdim."

Bardağını yere bırakarak çatının en ucuna kadar yürüdü ve o tuhaf, sessiz kanatlarını açtı. "Bana dünyanı gösterir misin, Raphael? Daha fazlasını görmek isterim."

Raphael kendi bardağını Marduk'unkinin yanına koydu. "Hadi uçalım."

* * *

H uyumaya çalışmadan önce bir fincan rahatlatıcı çay içmeye karar verdi, Elena özel balkonlarının önünden geçerken Raphael

ve Marduk çatıdan aşağı inerek şehrin derinliklerine doğru ilerledi.

Gümüşü ipekten ince cübbesi gece havasına karşı hiç de dayanıklı değildi ama yine de dışarı çıktı, gözlerini şehirlerinin elektrikli yıldız ışığına karşı siluet oluşturan başmeleğinden ayıramıyordu.

"Muhteşem," diye mırıldandı, Raphael'i uçarken gördüğünde her zaman olduğu gibi nefesi kesilmişti.

Neredeyse Marduk'u fark etmeyecekti ve *bunu* asla tahmin edemezdi. Ama geceleyin Marduk'un kanatları onu neredeyse görünmez kılıyordu, pulları sadece ışık vurduğunda parlıyordu.

Yine de, diye düşündü kaşlarını çatarak, ölçekler doğru kelime değildi.

Ona dokunduğunda, teni hiç de sert ya da pürüzlü değildi. Aksine, güzel bir yılanın tenine dokunuyormuş gibi hissetmişti; pürüzsüz, sıcak, baştan çıkarıcı. Onu görenlerin neden büyülendiğini anlayabiliyordu.

Ancak onun için adam zihninde bir yaş ağırlığıydı, o kadar yaşlıydı ki onu bir erkek olarak göremiyordu, sadece bambaşka bir dünyadan gelen bir varlık olarak görüyordu.

Cassandra, dedi, zihninin içinde bir zamanlar Kadim'i duyduğu yerle konuşarak. *Ne yaptın sen?*

Sana yardım ettim, ölümlülerin çocuğu.

Elena'nın vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu. Cassandra'nın sesini uzun zamandır duymamıştı. Savaşın sonra uykuya daldığından beri. *Uyanıyor musun?*

Hayır, çocuğum. Uyku ile uyanıklık arasında bir alacakaranlıktayım. Qin'imle birlikteyim.

Şimdi Elena'nın kalbinde acı var. *Sen iyi misin? O iyi mi?*

Evet. Tekrar birlikteyiz. Yaş, Elena'nın zihnine Marduk'unkinden bile daha güçlü bir şekilde baskı yapıyordu - çünkü onunki dışarıdan geliyordu, Cassandra'nın sesi ise Elena'nın zihninin derinliklerindeydi. Marduk'un zihinsel sesini hiç duymamıştı ve açıkçası duymak da istemiyordu; Cassandra'nınkinden yılların ağırlığına zar zor dayanabiliyordu.

Kahinin sonraki sözlerinde büyük bir keder var. Yakında alacakaranlıkta kaybolacağım, ölümlülerin çocuğu.

Bekle, Elena söyledi. Marduk mu? Ona güvenebilir miyiz?

Marduk büyük bir savaşçı, çıldirtıcı bir dövüşçü ve türümüzü yok olmaktan kurtaran büyük barışın sebebidir.

Sonra Cassandra gitmiş, sesi son bir iç çekişle Elena'nın zihninden fısıldayarak çıkmış, Kadim bir kez daha uykusuna yerleşmişti.

Raphael ve Marduk'un içinde kaybolduğu gece gökyüzüne bakan Elena, bu dünyanın Marduk'un avatarlarından hangisini göreceğini merak etti. Savaşçıyı mı, çılgını mı, yoksa barışçıyı mı?

45

Elena sabahın erken saatlerinde babasını ziyarete gittiğinde - altı saatlik sağlam bir uykudan sonra - onu tamamen uyanık, odanın ışıkları kısılmış ama kapalı değilken buldu. "Geç kaldın," dedi, sesi uzun zamandır tanıdığı babası gibiydi - gözlerindeki endişe dışında.

"Bir şeyler oluyor." Otomattan aldığı soğuk su şişesini yere bıraktı. Hastanenin sağladığı ılık sudan nefret ettiğini biliyordu. "Duydun mu?"

"Gwendolyn telefonumu geri vermeyi reddediyor," diye sert bir cevap geldi. "Yine tüm saatler boyunca çalışmaya başlayacağımı söylüyor. Ve bu odadaki televizyon bozuk - borsa raporlarını izleyemeyeceğimden emin olmak için bir şeyler yaptığından şüpheleniyorum."

Elena, Gwendolyn'in davranışları karşısında öfkelenmesini beklerdi ama babasının sesi sakindi, hatta biraz da eğleniyordu. "Seni tanıyor."

"Evet, öyle." Ses tonunda daha önce hiç duymadığı bir şefkat vardı ama Gwendolyn'le ilişkisi hakkında hiç konuşmamışlardı. "Peki, neler oluyor?"

Elena ona söyledi. Ve altın çerçeveli gözlüklerinin şeffaf camlarının ardında gözlerinin parladığını izlemenin zevkini yaşadı. "Kanatları ve böyle bir yüzü varken nasıl baş melek olabilir?"

"Onun yanında dursaydınız bunu sormazdınız. Ondan yayılan güç Raphael'inki gibi, Caliane'inki gibi." Ölüm zorlukla kontrol altına alındı.

"O ..." Jeffrey kafasına vurdu.

Bu soruyu sorması için babasına güvenmeliydi. "Evet, o tamamen bilinçli. Sadece görmeye alışık olduğumuz meleklere benzemiyor."

Bir sonraki kısmı paylaşıp paylaşmamayı düşündü ama Jeffrey onun için başka ne olursa olsun, hiçbir sırrına bir kez bile ihanet etmemiştir. "Raphael'in tapınağındaki işaret Marduk'la bağlantılı. Marduk'a göre aynı soydan geliyorlar."

Jeffrey bunu düşünmek için zaman ayırdı. "Ellie, hiç kafanın ölümsüzlerin gördüğü zaman kavramıyla boğuştuğu oluyor mu?"

Elena su şişesini aldı ve kapağını açtı. "Al, çok ısınmadan bir içki iç." Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Jeffrey tartışmadı, bu en iyi zamanlarda bile nadiren görülen bir olaydı.

Adam yeterince içtikten sonra şişeyi tekrar kapattı ve bir kenara koydu. "Evet," dedi onun sorusuna. "Ama en çok mücadele ettiğim şey, ben yaşarken sevdiğim tüm ölümlü insanların yok olacağını bilmek."

Jeffrey'nin yüzündeki sert çizgiler Elena'ya belli belirsiz ama bir neon ışığı kadar açık bir şekilde yumuşadı. "Zavallı Ellie. Hepimiz seni terk edeceğiz." Sözlerinde alaycılık yoktu, sadece gerçek bir üzüntü vardı. "Bunun için üzgünüm, *azeeztee*."

Azeeztee.

Jeffrey, aileleri bir bütünken bile bu sevgi ifadesini nadiren kullanmıştı. Kendi harap çocukluğundan hatırladığı bu sevgi dolu terimi kullanan Marguerite olmuştu. Ama o bunu yeterince sık yapmıştı.

Bu ifade onu bir daha asla var olamayacak bir geçmişe götürdü.

Konuşamıyordu.

Jeffrey elini onun elinin üzerine kapadı. "Ölümsüz olduğun için mutluyum."

Başını kaldırdı. "Ne?"

"Bebeklerimden biri sonsuza dek yaşayacak," diye fısıldadı. "Bu Mirabelle ve Ariel'i kaybetmemizi telafi etmez ama bana biraz huzur verir." Onun elini sıktı. "Beth ve Amy'nin her ikisinin de çocukları var, başka bir tür ölümsüzlükle sonsuzluğa taşınacak parçaları.

"Benim vahşi Eve'im de senin gibi - ne yöne döneceğini asla bilemiyorum, ama canlı ve inatçı ve daha yaşayacak çok hayatı var. Ama sen, Ellie'm, sonsuzluğa kadar yaşayacaksın. Hissettiğim rahatlığı tahmin bile edemezsin."

Düşüncelerini ifade edemeyen - hatta düşüncelerinin ne olduğunu bile bilmeyen - Elena sadece başını salladı, sonra da konuşmayı başka bir yöne doğru itti. "Veraset konusunda ne yapacağına karar verdin mi?" İkisi bu konuda zaten birden fazla kez konuşmuşlardı.

"Amy's Maynard CEO olarak benim yerime geçecek en iyi seçenek. Hastalığım sırasında cesaretini daha da kanıtladı." Jeffrey'nin sesi soğukkanlı ve netti. "Pozisyonuyla orantılı bir ücret alacak, performans primleri de eklenecek; ama ben şirketi çocuklarıma eşit olarak bırakacağım. Gwen de aynı fikirde."

"Baba-"

"Hayır, Ellie." Adam onun bakışlarını tuttu, kendi bakışları da sertti. "Buna ihtiyacın olmadığını biliyorum ama sen hâlâ benim çocuğumsun. Seni mirastan mahrum bırakmayacağım. Sana hayatta pek bir şey vermemiş olabilirim ama bunu verebilirim."

"Buna gerçekten ihtiyacım yok," diye ısrar etti Elena. "Ne yapacağımı bildiğimden çok daha fazla param var." Başka her şeyi bir kenara bırakırsak, onu Raphael'le ilk kez buluşturan av, onu herhangi bir ölümlünün en çılgın hayallerinin ötesinde zengin etmişti.

"Yerimden kıpırdamayacağım, o yüzden tartışmayı kes." Jeffrey onun elini tutmaya devam etti. "Sana bunu vermem gerekiyor."

Monitörde nabzının hızlanmaya başladığını görünce başını sallamakla yetinmeye karar verdi. Zamanı geldiğinde, kendisine miras bıraktığı hisseleri elinde tutarak, ancak temettüleri ailenin çocukları için bir vakıf kurmak için kullanarak onun isteklerini yerine getirebilirdi. Belki de eğitim için.

Gerçek şu ki, *bu*, yani babasıyla gerçek bir konuşma yapmak, onun için herhangi bir maddi mirastan çok daha önemliydi. "Belle ve Ari hakkındaki sorunuzu düşünüyordum." Konuyu açarken bile, yarı yarıya onun bu konuyu reddetmesini, hiç konuşmamışlar gibi davranmasını bekliyordu.

Ama yüzünde ciddi bir ifade vardı: "Bu yükü sana asla yüklememeliydim. Babaları olarak bu kararı vermek benim görevim."

Damarlarında dolaşan rahatlama onu şok etmişti. Bununla başa çıkabileceğini düşünmüştü ama şimdi bunu söylediğine göre, yanlış bir karar verme fikrinin onu mahvettiğini fark etti.

"Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor," dedi. "Zaman geçtikçe onların mezarlarının orada olması sizi rahatlatacak mı?"

"Sık sık gitmiyorum," diye itiraf etti. "Onları soğuk toprakta düşünmekten nefret ediyorum. Belle'in ruhuna ya da Ari'nin ışıltısına uymuyor. Onları gömüldükleri yerden çok anılarımda görüyorum."

"O zaman Ellie, bence Marguerite'le uçmalarına izin vermeliyiz." Sesi sertleşti. "Bu hoşuna giderdi, *annenin*.

Hoşuna giderdi.

Belle; ne kadar asi olursa olsun, geceleri hastalandığında ya da o çocuk kalbini kırdığında yine de Marguerite'i isterdi. Onunla birlikte olmak isterdi."

Elena'nın boğazı düğümlendi; Belle'in bir erkekle ilişkisi olduğunu ya da Jeffrey'nin bunu bildiğini ve devam etmesine izin verdiğini bilmiyordu. Her zaman Jeffrey'nin çok katı olduğuna inanmıştı.

"Ve Ari, benim sessiz, akıllı Ariel'im, Marguerite'den çok benim bebeğimdi, bunu biliyor muydun?" Küçük bir gülümseme. "Mirabelle ve Marguerite 'ekstra Fransız' olduklarında ofisime saklanmaya gelirdi - kız kardeşin ve annen o ateşli şekilde kavga ettiklerinde böyle derdi.

"En sevdiği gazozu küçük ofis buzdolabımda saklardım ve o da bir tane alıp oturur, ödevini yapar ya da benimle sohbet ederdi ve Belle'in merdivenlerden çıktığını duyduğumuzda birbirimize bakardık."

Daha derin bir gülümseme daha. "Bir süre sonra Belle'le konuşmaya giderdim, onu sakinleştirirdim. Ari de annenle aynı şeyi yapardı. İkisi de aynı derecede asabiydi ama öfkeleri çabuk geçerdi ve biri diğerinden hemen özür dilerdi. Birbirlerine asla kızgın kalamazlardı.

"Ari'm onların ve *bizim* hayatımızın ayrılmaz bir parçasıydı. Biz ona sahip olamayız ama Belle ve Marguerite olabilir. Bence Ari de bunu isterdi. O her zaman bakıcıydı, değil mi?"

Elena düşmek isteyen gözyaşlarına engel olamayarak başını salladı. "Evet. Bence doğru karar bu." Jeffrey zor bir karar vermiş olabilirdi ama Jeffrey'nin sözleriyle omuzlarının gevşemesinden bu kararın onun için önemli olduğunu anlayabiliyordu.

"Gwen telefonumu geri getirdiğinde planlamaya başlayacağım. Gerekli izinleri almak zaman alacaktır."

"Kendini zorlama." Elena yüzünü silmek için ellerini kullandı. "Bunu doğru yapmak istiyoruz ve bunun için yanımda güçlü durmana ihtiyacım var."

"Hastaneden taburcu olduğumda o zaman."

"Bunu alacağım." Onun yorulduğunu anlayan Marcia sessizce konuşarak şehirde başka neler olup bittiğini anlattı. Ayrıca, ortak kan kafe imparatorluklarının arkasındaki dahi Marcia'ya göre, ona birkaç ilginç borsa haberi de sokuşturdu.

Babası yavaşça dinlenmeye çekilirken yüzünde hafif ama gerçek bir gülümseme vardı.

Elena kapıdaki kıpırtıyı, kanatların fısıltısını beklemiyordu. Orada kimin durduğunu bilerek başını kaldırıp baktı. Onun kanatlarının sesini asla bir başkasınıninkiyle karıştırmazdı. "Burada ne yapıyorsun?"

"O senin baban, ama sen benim eşimsin." Raphael elini kızın omzuna koydu, parmakları kıvrılıp kızın boynunu kavradı. "O nasıl?"

"Daha iyi." Yanında duran adamın kalçasına başını yasladığında, gerginliğin vücudunu terk ettiğini hissetti. "Neden bütün koğuş kargaşa içinde değil?"

"Gelmeden önce başhemşireyle konuştum, koridorların mümkün olduğunca açık olmasını ayarlamasını istedim; beni acil çıkıştan içeri aldı."

Onun saçlarını okşadı.

"Marduk ne yapıyor?"

"Times Meydanı'nın üzerindeki bir gargoyle'un harika bir izlenimi.

Bunun dünyadaki en iyi gösteri olduğunu düşünüyor."

Elena'nın dudakları seğirdi. "Lejyon'u kesinlikle o yarattı." "Hiç şüphe yok."

İkisi babasının başucunda durmuş, konuşuyorlardı. ve sonra ama Aksi takdirde sadece olmak kadar ve Hemşire

Raphael'i içeri alan kişi kafasını içeri sokarak önümüzdeki bir saat içinde işlerin daha da yoğunlaşacağını fısıldadı.

Yaşlı kadının ses tonu, kafatasına yakın tuttuğu sıkı siyah bukleleri kadar yetkin ve işine bağlıydı. New York'un Başmeleği'nin varlığı karşısında hayrete düştüğüne dair en ufak bir işaret bile yoktu.

Elena şaşırmamıştı. Hastanede o kadar çok zaman geçirdikten sonra hemşirelerin, özellikle de bu kadar deneyimli olanların, farklı bir yapıya sahip olduklarını öğrenmişti.

"Teşekkür ederim Dionne," dedi kırk yaşlarındaki kadına. "Üvey annem birkaç saat içinde babamla kahvaltı yapmak için gelecek."

"O zamana kadar ona göz kulak olacağız," diye söz verdi Dionne gülümseyerek, doğduğu yer olan Gana'nın ritimleriyle zenginleşen aksanıyla. "Eğer biriyle dalaşmaya, rüşvet vermeye ya da birinden telefon almaya kalkarsa Gwen'e ispiyonlayacağımı söyledim bile."

Elena kıkırdayarak yerinden kalktı ve Raphael'in önünden kapıya doğru ilerledi. Koridorda birkaç personel oldukları yerde durdular. Elena'nın varlığına alışmışlardı - ne de olsa o *da* bir zamanlar ölümlüydü

-Ama *lanet New York'un Başmeleğini* görmek? Evet, hayır.

Panik, huşu, melek gibi bağlılık, yüzleri dondu kaldı.

Ancak Dionne bir yıldızdı. Hemşirelere emir verdi, Doktorlara ve hastabakıcılara "sinek avlamayı bırakın ve asıl işinize dönün" derken şaka yapmadığını açıkça belli eden bir ton kullanıyordu. Melek gibi bakan hasta bakıcı dışında herkesin kaçışması ona duyulan saygının bir ölçüsüydü.

"Biz gittikten sonra kendine gelecektir," dedi Elena çatık kaşlı hemşireye. "Bu bir trans gibi."

"Hemşirelik okulunda bu konuda eğitim almıştım ama daha önce hiç şahsen görmemişim."

Görevliyi büyük bir bağlılıkla arkalarından bakarken bırakan Dionne, Elena ve Raphael'i Raphael'in girdiği aynı acil çıkışa doğru yürüttü. "Hemen dışarı çıkıyor," dedi Elena'ya. "Şu eski tip metal merdivenlerden biri var ama sanırım balkondan da uçabilirsin. Gerçi pek de geniş sayılmaz."

Raphael ona, "Sorun yaşamayacağız," diye güvence verdi.

Kadın alarmı devre dışı bırakıp kapıyı açtıktan sonra, Raphael kanadından bir tüy çekip ona uzattı. "New York'un Başmeleğinden bir iyilik istersen, bu senin."

Dionne tüye baktı, sonra başını kaldırdı ve Raphael'in gücünün soğuk yakıcılığı karşısında zorlandığı belli olsa da, kendini tuttu. "Ben sadece işimi yapıyorum, Başmelek." Tüyü almadı. "Ödemeye ihtiyacım yok."

"Bu bir ödeme değil," dedi Raphael, genellikle çocuklar için ayırdığı bir nezaketle. "Bu bir teşekkür jesti."

Hemşire tereddüt edince Elena parmaklarını diğer kadının koluna dokundurdu. "O tüyü torunların için bir anı olarak sakla. Bir başmeleği hastane koğuşuna nasıl gizlice soktuğuna dair anlatacağın bir hikâye olmalı." Çünkü hiç kimse bu tüyün Raphael'den başkasına ait olduğunu düşünemezdi.

Dionne'un yüzü aydınlandı ve sonunda hastane ışığında bile beyaz altın renginde parlayan tüyü kabul etti. "Tam da bunu yapacağım. Teşekkür ederim Başmelek. Ve eğer başka bir gizli girişe ihtiyacın olursa, beni ara."

Ziyaret sıcak bir şekilde sona erdi ve çok geçmeden havalandılar. Kararların verilmesi gerekiyordu. Ama önce bir sorusu vardı: *Sence Marduk hâlâ Times Meydanı'nın üzerinde mi?*

Oh, evet. Raphael kanatlarını o yöne çevirdi. *Ara s ı r a bana yorum gönderiyor. Son yorumu*

Kendisinin insan bedeninde doğmuş bir böcek olduğuna inanan çıplak boyalı adam.

Vay canına, tam bir Times Meydanı deneyimi yaşıyor.

Raphael'in sesi zihnine çarptı. Onun şehirde olması çok tuhaf, içimdeki her şeyle söyleyebileceğim bir başmelek, bölgesel bir istila arzusu duymuyor. Başka politik oyunlar da oynamıyor.

Uyanık olmak istemiyorsa mantıklı. Elena, Raphael'in altına süpürdü.

Eşinin bir süreliğine yanında o olmadan da iyi olacağına inanıyor gibi görünüyor.

Sanırım Uyku'da geçen asırlardan sonra, birkaç yüz yıllık bir ara omuz silkilebilecek bir sıkıntı.

İşte o zaman Marduk'u gördü.

Garip başmelek gerçekten de bir çirkin yaratık taklidi yapıyordu. Kendini bir binanın köşesine öyle bir şekilde konumlandırmıştı ki gölgeler içindeydi ve ne aradığını bilmeyen biri için görünmezdi. Elena onu fark etmişti çünkü orada olmayacaklarını bilse bile her zaman Lejyon'u arardı.

Göz göze gelemeyecek kadar uzakta olmalarına rağmen, Raphael'le birlikte uçarken onun kendisini izlediğini hissetti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu, içgüdüleri melek olmayan ama çok daha ilkel bir yaratık olan bu melek nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. *Az önce onu gördüm. Solunuzda, tepesinde kare küp bir şey olan yeni yüksek binanın en üst katı.*

Onu görüyorum. Biliyor musun Lonca Avcısı, diye mırıldandı, başka bir başmeleğin benim bölgede yapabileceği onca şey arasında bir gargoyle'a öykünmek önemsiz kalır.

Tedirgin ya da değil, Elena neredeyse gülüyordu. *Herhangi bir tedirginlik hissediyor musun?* İki baş melek birbirlerine karşı saldırganlaşmadan uzun süre aynı ortamda bulunamazlardı. Ancak savaş sırasında bu kadar hızlı olmamış gibi görünüyordu - belki de enerjileri savaşta yakıldığı için saldırganlık etkisi için yeterli enerji kalmamıştı.

Ancak bu sefer sadece Marduk değil, Kadronun geri kalanı da şehirde olacaktı - hepsi tam güçle.

Hayır, dedi Raphael. Ama kısa bir süre oldu ve aynı kanı paylaşıyoruz. Belki de ona normalden daha uzun süre tahammül edebilirim, tıpkı anneme ettiğim gibi.

Kadro toplantısı bu gece mi?

Eğer iki ya da üç günden uzun sürerse, bu kadar yakınımızda bu kadar çok kişi varken ve gücümüzü kullanabileceğimiz başka bir yer yokken rahatsız edici bir hal alacaktır; ancak rahatsızlık delilik değildir.

Anneme göre, en temel içgüdülerimizin kölesi olma riskini göze almak için teması yaklaşık iki hafta sürdürmemiz gerekecek. Ne olursa olsun, Dmitri'den diğerlerinin gidip bir şeyleri havaya uçurabileceği ateşleme bölgeleri kurmasını istedim.

Elena yüzünü soğuk rüzgâra dönerek endişesini silmesine izin verdi. Bildiğim iyi oldu. Hepsini Kule'de mi ağırlayacağız?

Hayır, bu felakete davetiye çıkarmak olur. Her birine kendi evleri tahsis edildi, stafi ile tamamlandı, mümkün olduğunca uzakta ve buluşma yerine eşit mesafede tutuldular.

Bir kez daha, Dmitri'nin işine sahip olmadığım için minnettarım.

Venom bu işin sorumluluğunu üstlendi, dedi, onu şaşırtarak. Vampir yetkin olmadığı için değil, genç olduğu ve burası Dmitri'nin alanı olduğu için.

Raphael onun kafasının karıştığını hissetmiş gibi, "Son birkaç yıldır bu tür konularda becerikli olduğunu kanıtladı," dedi. Dmitri onun eninde sonunda gerektiğinde Dmitri'den görevi tamamen devralabilecek bir noktaya geleceğini düşünüyor.

Bu büyük bir mesele. Şu anda, Yedi'den en az ikisinin Raphael'in tecrübeli ikincisini korumak için devreye girmesi gerekiyordu.

Raphael kanatlarını daldırdı. Bak, hbeebti.

Adamın kanatlarını açtığı yöne baktı ... ve inledi. Bir aurora denizin üzerinde dans ediyordu.

mesafe. Renkler çıplak gözle görülemeyecek kadar soluktu ama yine de görüntünün ne olduğunu anladı.

Raphael de aynısını yapınca havada durdu ve "Qin" dedi.

"Tam olarak aşağıda değil." Raphael'in sesi sertti. "Ne halt ediyor bu?"

Elena Cassandra ile yaptığı konuşmayı düşündü. "Bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum. Cassandra onların uyku ile uyanıklık arasında, alacakaranlıkta olduklarını söyledi. Birlikte olabilecekleri tek zaman."

Raphael'in Lejyon işareti parladı. "Cassandra ile ne zaman konuşuyordun?"

"Dün gece." Elena kollarını kavuşturdu. "Ve bana ters ters bakma. Ben de bundan bahsedecektim. Neden seni hep kötü bir ruh haline sokuyor?"

Raphael, "Çünkü uyuması gerekiyor," diye mırıldandı. "Başka ne dedi?"

"Temel olarak Marduk'u uyandırdığını doğruladı." Elena'nın başı belki de Atanın takıldığı binaya doğru dönmek istedi. "Onun bir zamanlar büyük bir savaşı sona erdirdiğini söylüyor. Sanırım bunu bir iyilik olarak görüyor."

Raphael gözlerini kıstı, dikkati hâlâ denizdeki aurora üzerindeydi. "Öyle olup olmadığını yakında öğreneceğiz."

* * *

BYaklaşan gün batımı gökyüzünü turuncu, kırmızı ve beklenmedik bir pembeyle kaplamaya başladığında her şey hazırды, evlerinin devasa merkezi Kadro'yu karşılamak için kurulmuştu.

Evleri sadece iki katlıydı, ancak bu katların ikisi de yüksekti ve en üst katta

Aodhan; bulutlu bir günde bile mekâna parlak ışık parçaları gönderiyordu, sanki sanatçı camın içine yıldız ışığı dokumuş gibiydi.

Üst kattaki asma kat, yatak odası süitinden ve misafir odalarından akıyordu. Mutfak, kütüphane ve personel salonu zemin kattaydı ama çekirdeğin dışındaydı. Mimarları Maeve, misafirler odalarından ayrıldıktan sonra çekirdeğin özel toplantılar için "kilitlenebilmesi" için bu şekilde tasarlamıştı.

Yatak odalarının dış halkaya çıkmasını sağlayacak şekilde tasarlayabilirdi ama burası Raphael ve Elena'nın eviydi. Bugün gerçekleşecek olan gibi bir toplantı son derece nadirdi - bu güzelliği evin kalbinde ayırmanın bir anlamı yoktu. Çoğu gün, bir odadan ya da kattan diğerine geçerken herkesin geçtiği bir alandı.

Elena alanı yeşilliklerle doldurmuştu; bazıları evin yanındaki bağımsız seradan, çok azı Lejyon binasındaki ana bitkilerin fidelerinden, diğerleri de en sevdiği fidanlıklardan alınmıştı.

Yeşillikler arasında tavana kadar uzanan bir palmiye ve yağmur ormanından çıkmış gibi görünen büyük yapraklı bir ağaç vardı. Gür ve kıvrımlı eğrelti otları, Raphael'in adını söyleyemediği diğer birçok bitkiyle birlikte alanı yumuşatıyordu. Yeşilin tüm tonları, zemini kaplayan altın rengine bürünmüş beyaz karolarla çarpıcı bir uyum içindeydi.

Ancak zemin soğuk değildi, çünkü orta kısımda Alexander'ın evleri yeniden inşa edildikten sonra hediye ettiği kocaman bir halı seriliydi. Beklenmedik ama iyi seçilmiş bir hediye idi. Krem ve altın rengi ile canlı mavi dokunuşlar içeren İran halısı mekâna mükemmel bir vurgu yapıyordu. Montgomery, oturma düzenini kiminle oturacaklarına bağlı olarak değiştirdi.

bekliyorlardı, ancak bu oturma düzeni genellikle ya halının üzerinde ya da etrafındaydı.

Yedisi rahat koltuklarda yayılmayı ve benzerlerini tercih ediyordu.

Kadro için, serülan mavisi sert ama rahat minderleri ve kıvrımlı ahşap kolları olan lüks tekli koltuklardı. Bu takım Amanat'taki yetenekli zanaatkârlar tarafından elle oyulmuş ve annesi tarafından kendisine ve Elena'ya yeni ev hediyesi olarak verilmişti.

Gün ışığında, kolların soluk bal rengi ahşabı Aodhan'ın cam gökyüzünden düşen ışıktaki parlıyordu. Geceleri ise ışıktık, Leydi Sharine tarafından tasarlanan narin ve sevimli bir avizeden geliyordu. Bir başka hediye de Illium'un annesinin, yağın yağmura benzeyen kristal damlacıklarının montajını denetlemek için bizzat gelmesi oldu.

Montgomery tek tük sanat eserlerini duvarlardaki küçük kuytulara yerleştirmiş, Raphael de tüm bu sanat eserlerinin ya kendisine ya da Montgomery'ye ait olduğundan emin olmuştu. Uşağı artık eskisi kadar çok eşyayı, değerinin bilinmediği evlerden "kurtarmıyordu" ve bu, çalışanlarının böylesine sadık bir üyesinden kabul edilebilecek kadar küçük bir kusurdu.

"Bu mekânı çok sevdim," dedi Elena toplantıdan hemen önce, onun yanında dururken, gözleri Leydi Sharine'in kristal yağmuruyla unutulmaz ve hoş bir uyum içinde birleşen tırtıklı cam parçalarıyla tasarlanmış tavan penceresine dikilmişti. "Resmi sandalyelere rağmen çok sıcak bir ortam."

Konuşurken onu izledi, eşi olan bu olağanüstü kadını - ki bunun için kadere her zaman minnettardı. Kadronun evlerindeki bu ilk büyük toplantısının şerefine bugün hafif bir makyaj yapmıştı ve saçları sırtından aşağıya doğru beyaza yakın bir dalgalanma halindeydi.

Montgomery sayesinde mavi tonlarındaki elbiseleriyle tanınmaya başlamıştı ama bugün uşak ve birlikte çalıştığı terzi siyaha yakın, koyu mavi bir elbise tercih etmişlerdi. Daha önce giydiği pek çok elbiseden daha yumuşak olan bu elbisenin uzun kolları ve kumaşın üst üste binmesiyle oluşturulan V yakası vardı.

Bele oturtulduktan sonra bir hava zarafetiyle yere doğru akıyordu. Her iki yanında da birer tane olmak üzere iki yarık vardı ama bunlar ancak kadın bacaklarını tekmeleyerek üzerlerindeki silahlara ulaştığında görünür hale gelecekti.

Kehribar küpeleri kulaklarında parlıyordu ve bileğinde Lonca'nın tarihi armasından alınan unsurlarla oyulmuş beyaz altından bir bilezik vardı. Ölümlüler için dönüm noktası olan doğum günü için Beth'ten bir hediye. Avcısının bu hediyeye sonsuza dek değer vereceğini biliyordu ama yüzünün her çizgisinde kederle ona dokunduğunu da görmüştü.

Onun Elena'sı. Doğuştan bir avcı. Yaratılmış bir melek. Şefkatli bir kız kardeş. Ve engeller ne olursa olsun asla pes etmeyen bir kadın. Sadakati kırılmazdı, aşkı her gün her saniye yanında taşıdığı şiddetli bir okşayıştı.

"Raphael, beni dinliyor musun?"

"*Knhebek, hbeebti,*" dedi, yanağını okşamak için uzanarak. "Sonsuzluğun kendisinden bile daha fazla."

Gözleri bu kadar genç bir melekte olmaması gereken bir ışıkla parlıyordu. "Kalbimi durduruyorsun Başmelek." Elena Raphael'in içine ne girdiğini bilmiyordu ama ona bakma şekli Nefesini kesiyor, onu en iyi şekilde yok ediyordu.

Onu öpmek, içine düşmek cazip geliyordu ama Hudson'ı çoktan geçmiş olan konukları yüzünden dikkatlerinin dağılmasını göze alamazlardı. Çoğu şehre günün erken saatlerinde varmıştı, birkaçı ise yolculukları sırasında kat ettikleri mesafe nedeniyle önceki gece geç saatlerde gelmişti ama hepsi de

Marduk'la buluşmak için. Çeşitli doğal afetlerin vurduğu bölgelerin sorumluluğunu ikincilerine bırakacak kadar... Ancak hiçbiri aynı nedenle toplantıdan sonra görevde kalmayacaktı.

Çünkü bu, herkesin resmi kıyafetler içinde olduğu sosyal bir etkinlik gibi görünse de, daha ziyade barış zamanında bir savaş konseyiydi. Kadro bir araya gelmek zorundaydı çünkü her zamanki bilgi ve cevap yolları başarısızlıkla sonuçlanmış, perişan haldeki Jessamy Kadro'ya arayacak başka yeri olmadığını bildirmişti.

Vivek bile bu noktada kendi etrafında dönüp durduğunu itiraf etmişti.

Marduk onların son şansıydı.

Aynı bilgiyi Raphael'in gözlerinde de gördü ve aralarında, ne olursa olsun birlikte yürüyeceklerine dair sessiz bir yemin geçti.

Şimdilik, avucunu öpmek için başını çevirdi, sonra kendi elini resmi derisinin siyahında gezdirdi. Kolsuz ve bir tarafı mühürlü olan ceketin sade rengi, bir omzundaki altın desen dışında rahatlatılmamıştı: şimdi bir hançer içeren mührü. Onu da içeriyordu.

Başkalarını evinde ağırlayan bir ev sahibi olduğu gerçeğine hürmeten bugün kılıç takmıyordu. Saçları normalde bıraktığından biraz daha uzundu. Daha yumuşak görünmesine rağmen, her zamanki gibi acımasız ve tehlikeli görünüyordu, gözleri yakıcı bir renk tonundaydı. Baş meleğinin ölümcül gücünün içindeki kalbi sadece o biliyordu.

"Onur konuğumuz nerede?" diye sordu onu özel bir yere götürmek, bilinmeyene karşı kendini fiziksel olarak demirlemek için duyduğu ilkel dürtüyü geçerek.

Raphael de aynı sorunu yaşıyor gibiydi.

Raphael, yapamayız.

Raphael derin bir nefes alıp sevgilisi yerine New York'un Başmeleği olmadan önce parmaklarını dudaklarına dokundurdu - sessiz bir söz. "Son bildiğim kadarıyla Marduk yüksek bir noktadan Central Park'taki insanları izliyordu. Medyada onunla ilgili çıkan haberlerde henüz tek bir fotoğraf bile görmediğimiz için, varlığını gizlemek için cazibe kullandığını varsayıyorum."

"Sence zaman kavramı var mıdır? Yani, toplantı başlamadan önce ortaya çıkacak mı?" Elena önce bu odaya açılan orta kapılara, sonra da diğer uçtaki sete baktı. Bu kapılar evin içindeydi ve çoğu zaman açık bırakılırdı.

Ancak bugün, Kadro oturumdayken her iki set de kapalı olacaktı.

"Emin değilim, uçup onu almak için yeterince zamanım var." Kaşlarını kaldırdı. "Ama bir giriş yapmayı planladığına dair içimde bir his var."

"Neden seni korkutmuyor? O diğer melekler gibi değil." Kaşlarını çattı. "Ondan hoşlanıyorum ama onda insana yakın olmayan bir şeyler var. Bir zamanlar baş melekler hakkında da böyle düşünürdüm ama Marduk bu düşüncemi suya düşürdü."

Raphael omuz silkti. "Onu soyumuzun vahşi bir varyantı olarak görüyorum." Yüzü ana girişe dönük olacak şekilde yer değiştirdi ve kolunu ona doğru uzattı. "Misafirlerimiz gelmeye başladı."

Yakında akşama dönecek olan öğleden sonranın turuncu ışıltısına doğru yürürlerken Elena baharatla kaplanmış yeşil ormanların kokusunu aldı. Melek kokusu alma yeteneği kararsız ve zayıf kalmıştı, belki de hiç güçlenemeyecekti ama bu kokuyu biliyordu. "Elijah ve Hannah." Şimdiye kadar Hannah'nın kokusunu tek başına alamamıştı ama Hannah'nın Elijah'nın kokusundan bir ipucu taşıdığını, teninin üzerinde bir öpücük olduğunu anlamıştı.

"Eli." Raphael diğer başmeleği gerçek bir sıcaklıkla selamladı; Elijah'ın ilk kez dostça bir el uzatmasından bu yana geçen yıllar içinde dostlukları p e k i ş m i ş t i . Altın rengi teni ve bembeyaz kanatlarıyla sarışın melek Raphael'den daha yaşlıydı ve bir zamanlar Caliane'nin emrinde savaş generali olarak görev yapmıştı.

Dokuz yüz yıllık eşi Hannah - abanoz bukleleri elmas iğnelerle süslenmiş bir topuz şeklinde güzelce düzenlenmiş, koyu teni ıslıl ıslıl parlıyordu, kanatları ilkbaharda şeftali fısıltısı olan yemyeşil bir krem rengindeydi - Elena'nın şimdiye kadar tanıştığı en zarif kadınlardan biriydi. Açıkçası, Hannah'yı tanıyana kadar melekten korkmuştu ve onda sıcakkanlı ve eğlenceli bir arkadaş bulmuştu. Dünyanın kibar ve yetenekli olarak tanıdığı sanatçı aynı zamanda komik karikatürler ve kaba karikatürler konusunda da oldukça becerikliydi. Bunlardan ikincisini sadece en yakın arkadaşları gördüm.

Elena ona hınzır zekâsının daha geniş bir kitleyi hak ettiğini söyledikten sonra sırtarak, "Düzgün bir eş gibi görünmek zorundayım," demişti. "Ayrıca, gizli eğlence her zaman daha iyidir."

Elena onu sıkı bir kucaklamayla karşıladı ve aynı sevinçle karşılık verdi. "Nasılsın?" Elijah'la birlikte New York'a uçmadan önce Hannah'nın dizlerine kadar çamura battığını ve selden etkilenen insanlara yardım ettiğini biliyordu.

"İyi değil." Hannah'nın koyu renk gözleri yorgundu. "Neredeyse gelmeyecektim - bugün giyinmek bile anlamsız geldi. Ama aşkım bunun sadece bizimle ilgili olmadığını anlamamı sağladı; halk bu toplantıya gidip gelirken bizim resimlerimizi görecek ve görünüşümüzden rahatlık duyacak."

"Caliane de bana aynı şeyi söyledi."

Umut, Elena, demişti Raphael'in annesi. Elimizden başka bir şey gelmediğinde insanlara yardım etmek bizim görevimizdir. Elimizde hiçbir cevap yok, ama eğer perişan ve çaresizlik sınırında görünürsek -gerçek bu olsa bile- dünya yıkılır. Durumu kontrol altına almış gibi görünmeliyiz. Eğer baş meleklerin kendilerinin de bir cevabı yoksa.

Elena şüphesiz sonuç karşısında kanının donduğunu hissetmişti, vampirler kana susamış bir halde paniğe kapılırken ve ölümlüler çaresiz birer av haline gelirken zihni kanın koyu kırmızısıyla çalkalanıyordu.

"Bir kayınvalide için hiç de fena değil," diye ekledi.

Hannah güldü, küçük hareketleri akşam güneşinin ışığının vücudunu saran siyah elbisesinde parıldamasına neden oldu. Çarpıcı bir vücuda sahip olmasına rağmen nadiren vücuda oturan giysiler giyerdi; boya lekeli önlükler giymediği zamanlarda tarzı daha çok uçuşan elbiselere yönelirdi.

Hannah'nın kahkahası havaya yükselirken Aegaeon geldi.

Bu ses onu her zamankinden daha az sinirli bir ruh haline sokmuş gibiydi. Onun toplantıyı New York'ta yapmayı seçmeyeceğini biliyordu ama bir erkek ve bir baba olarak bir pislik olsa da, bir başmelek olarak görevlerini sadece bununla başa çıkacak kadar ciddiye aldığı ortaya çıktı.

Elbette her zamanki teşhirci kıyafeti olan çıplak göğüs, dar deri pantolon ve botları tercih etmişti. Göğsündeki gümüş girdap, teninin bir parçası olduğu kadar

Raphael'in Lejyon işareti ve başka bir başmelek Elena'yı büyüleyebilirdi. Hal böyleyken, zavallı, kuşatılmış Jessamy'nin ona verdiği tüm dersleri kanalizasyon etti ve gelen üç kişiyi çekirdeğe götürürlerken kibarca hoş geldin sesleri çıkardı.

Bunu Raphael'in eşi olarak geçirdiği ilk yıllarda yapamazdı. Bu daha az insan ya da daha az kendisi olmakla ilgili değildi; bu olgunluk ve bilgiyle ilgiliydi. Bugünlerde kibar bir yüz takınması gerektiğini ve kendisini rahatsız eden insanları öylece bıçaklayamayacağını anlıyordu - yine de yalan söylemeyecekti, ikincisi özellikle güçlü melekler söz konusu olduğunda cazip gelmeye devam ediyordu. Sanki onlara zarar verecekmiş gibi. Bu da onu daha da sinirlendiriyordu.

Raphael ve Aegaeon'un mümkün olduğunca az temas kurmasının daha iyi olacağını bildiğinden, Montgomery'nin sandalyelerden oluşan çemberden uzakta kurduğu daha rahat kaynaşma alanına götürme görevini üstlendi. Montgomery o köşeyi işin iş kısmından ayrı bir "oda" haline getirmek için birkaç bitkiyi akıllıca kullanmıştı.

Kılıklı uşakları içkileri doldurmak için hazır bekliyordu ve Sivya yiyeceklerle kendini aşmıştı.

Elena ve Raphael'in genellikle garsonları olmazdı, ev personeli kesinlikle gerekli olanlarla sınırlıydı. Ancak Montgomery bu gece sağ kolu olması için ince yapılı genç bir vampir bulmuştu. Luz, Made'den önce beş yıldızlı bir restoranın müdürüydü ve son on yıldır yaşlı bir meleğin evinde çalışıyordu.

"Umarım kaldığınız yer rahattır?" Elena Aegaeon'a Jessamy'nin ona öğrettiği ezberlenmiş küçük konuşma cümlelerinden birini tekrarlardı.

"Yeterince iyi," dedi Aegaeon ve ona istediği her şeyi verseler bile aynı cevabı vereceğini biliyordu. Ama sonra ona gülümsedi. "Teşekkür ederim

Siz, Konsolos. Eminim ki misafir olduğum bu evin konforunun sağlanmasında sizin de payınız büyüktür."

Elena az önce bir yudum aldığı şampanyadan neredeyse boğuluyordu. Öksürüğünü tutmak için yoğun çaba sarf etti. Montgomery'nin dünyadaki en iyi poker suratına sahip olması iyi bir şeydi, yoksa sinir krizi geçirirdi. Aegaeon on yıldan daha uzun bir süre önce uyandığından beri onun kim olduğunu bilmiyorsa, bu erkek şovenist melek yığını için hiç umut yoktu.

"Elena, yeni misafirimizi karşılamalıyız." Raphael onun koluna girdi, o ve Aegaeon birbirlerini görmezden gelirken, Hannah ve Elijah sosyal boşluğu doldurmak için araya girdiler.

İşte gerçek dostluk buydu.

Meleğin inişe geçtiğini gördüğünde kocaman bir gülümsemeye boğuldu. Titus, botları yere değmeden önce kanatlarını gösterişli bir merhabayla daldırırken el sallayarak güldü.

"Leydi Sharine nerede?" diye sordu onun kucaklamasının muazzam gücüyle ayaklarının yerden kesilmesine izin verdikten sonra. Resmi göğüs zırhının altın rengi ona karşı sertti, diğer her yeri sıcak ve misafirperverdi.

Titus onu yere bıraktı. "Kimin favori olduğunu görüyorum," diye gürledi ve Raphael'le savaşçıların tokalaşmasını birbirlerinin omuzlarını tokatlayarak bitirdi.

"Benim tek bir favorim var Titus," diye fısıldadı göz kırparak. "Sadece Raphael'e söyleme."

Titus, "Leydim takip ediyor," demeden önce kahkahalar yükseldi. Şehrinizden esinlenen yeni bir sanat eserinin başlangıcını çizmekle meşguldü. Kadronun toplantısına geç kalmamak için önden gitmem emredildi. Leydim ne derse onu yaparım." Sesi o kadar kendini beğenmiş geliyordu ki, çok sevimliydi.

Titus, Sinekkuşu Leydi Sharine'e sıırılsıklam aşıkı ve bunu kimin bildiği umurunda değildi. Ve eş unvanını almamış olsa da, tüm Kadro

Bunun sadece bir zaman meselesi olduğuna inandı ve ona adı dışında her şeyiyle bir eş gibi davrandı.

Elena Sinekkuşu'nun o kadar da tahmin edilebilir olacağından emin değildi. Illium'un annesi bir zamanlar olduğu kişiden çok uzaktı ve bayrağını bir başkasınıninkine, en az onun kadar sevdiği adamınkine bile bağlamadan önce bin yılını yeni derisine gömölerek geçirebilirdi.

Onların yanında olup da bunu görmemek mümkün değil.

Titus formaliteleri umursamıyordu, sadece onun olduğunu biliyordu. Onun sembolünü -kehribardan yapılmış bir sinek kuşu- göğüs zırhında taşıyordu. O da onun kehribarını hiç çıkarmadığı bir kolye olarak takıyordu.

Diğer yönden gelen başka kanatlar da vardı ve çimlerin bakımlı yeşili bir anda baş meleklerle doldu. Alexander, anavatanının çöllerini yansıtan ten rengi resmi deriler içinde, yanında Zanaya, sadece Zanaya'nın giyebileceğı o küçük elbiselerden birini giymişti.

Bu, gümüşle parıldayan koyu mor bir yarım yakaydı, renkler saçlarının lüks yuvarlanışının bir yansımasıydı. Ayaklarında baldırlarına kadar uzanan gümüş çizmeler vardı. Ve sırtında, kanatlarının yıldızlı gecesi arasında, silahtan ziyade resmi bir kıyafet olan ametistlerle süslenmiş törensel bir kılıç taşıyordu.

Ona farkı öğreten huysuz Galen'di. "Bazı Silahlar vardır
görüntülenir için onların güzellik ve
zanaatkârın becerisi. Saldırgan bir niyet taşımazlar -
Kadro aptalca siyasi oyunlar oynarken Raphael'in yanında
bir varlık olmak istiyorsan aradaki farkı anlamayı
öğrenmelisin."

En azından o ve silah ustası ikinci görüşte ortaktı.

Bu gece silahlar mücevherdi, politika değil. Caliane da aynı pozisyonda bir tören kılıcı takıyordu ama

Dalgalı etekli bembeyaz bir elbise giymiş, beline altın bir kemer bağlamıştı. Saçlarını mücevherli altın taraklarla yüzünden uzaklaştırmıştı, mücevherler oğluna miras bıraktığı gözleriyle aynı safir tonundaydı.

Buna karşın Suyin, zengin bir erik tonunda detaylara sahip koyu bronz renkte resmi deriler seçmişti. Buz beyazı saçları cam gibi dümdüz ve parlaktı, ancak bir tarafındaki ince örgüyü parıldayan erik iplikleriyle örmüştü. Kanatları bembeyazdı, primerleri ise bronzdu. Bileğini bronz bir bilezik çevreliyordu, tasarımı farklıydı. Aodhan'ın Suyin'e, onun ikincisi olarak geçirdiği zamanı onurlandırmak için verdiği bir hediyeydi.

Suyin bunu Raphael ile olan dostluğunun sessiz bir sembolü olarak takıyordu.

Gördün mü, diye düşündü Elena, bu satır aralarını okuma işinde iyiye gidiyorum.

Toplanma o kadar büyük bir güç ve güzellikle parıldıyordu ki canımı acıttı.

Hep birlikte içeri girdiklerinde durum daha da kötüleşti, havada öyle şiddetli bir enerji vardı ki Montgomery ona mırıldanmadan önce Luz'un titrediğini gördü ve diğer kadın derin bir nefes alıp kendini toparladı.

Raphael'in Lejyon işareti parlarken bile Elena'nın ensesindeki minik tüyler o anda diken diken oldu. "O burada," dedi, onaylamak için dışarı bakmaya gerek duymadan.

"Evet." Raphael'in kanadı onunkine değdi. "Bırakalım da girişini yapsın."

Marduk, Montgomery'nin Marduk'un özelliklerine göre düzenlenmesine yardım ettiği yeni deri takımını giyerek odaya girdi; kolsuz ve koyu yeşil renkteki giysi, pullarının güzelliğini çarpıcı bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Konuşma kesildi.

Elena, Aegaeon'un Marduk'un bir baş melek olduğunu kabul etmekte zorlandığını görebiliyordu, Caliane ise hiçbir şey belli etmeyen bir şekilde onu izliyordu. Zanaya merakını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedi ve ilk konuşan kişi oldu.

"Başmelek Marduk," dedi. "Ben Zanaya, Nil Kraliçesi."

Marduk cevap veremeden kapının yanında bir kıpırtı daha oldu ve Leydi Sharine tüylerini yansıtan çivit altından ruhani bir elbise giymiş olarak odaya girdi.

Marduk döndü ve ona baktı.

Sinekkuşu Sharine, artık zamanın içinde kaybolmuş kırılğan bir zihne sahip bir kadın değil, kendi şampanyasının ışıltısıyla bakışlarını onun üzerinde tutuyordu. Saldırganlık yoktu. Ama boyun eğmek de yok.

Şimdiye kadar hiç kimseye saygı göstermemiş olan Marduk küçük bir selam verdi. "Sizinle daha önce tanışmıştım." O gıcırdayan taş sesi. "Senin özün eskimez ve sonsuzdur."

Sharine gülümsedi ve gülümsemesinde Marduk'un gördüğü yaşlanmamışlık vardı. "Senin resmini yapmalıyım. Benim için oturacaksın."

Ancak Marduk ondan hoşlandığı belli olmasına rağmen başını iki yana salladı. "Hayır, eşim bundan memnun olmaz. Birlikte Uyuma anlaşması yaptığımızda onsuz uyanık olmama zaten çok sinirlenecektir - eğer ona bir resim için oturduğumu söylersem, sonsuzluğun tüm ateşlerini başıma yağdırır, sonra da öfkeli kâbuslarla Uykuma musallat olur. Belki uyanırsa, senin için birlikte otururuz."

Sharine'in gülümsemesi daha da derinleşti. "Seni bu konuda tutacağım."

Bu arada Elena kendini Marduk'a yeni bir gözle bakarken buldu. Eşinden daha önce de bahsetmişti ama bu sefer -belki de adamın sesinin derin ve hırıltılı tonlarına alıştığı için- kelimelerin altında yatan aşkı duymuştu. *O kadın hakkında yeterince meraklıyım.*

Marduk'u eş olarak alan Cassandra'yı dürtüp bana söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum, dedi Raphael'e.

Fısıldayan bir kanat çırpıntısı zihnini doldurdu. Melek kanatları değil. Altın gözlü baykuşların kanatları... köşedeki büyük kapalı palmiyede oturan, tüyleri kar kadar beyaz olan gibi. *Ah, Başmelek? Şu baykuşu görüyor musun?*

Evet, maalesef var. İçkisini bitirdi. Onu uyandırmayı bırak.

Artık çok geç, ölümlülerin çocuğu. Cassandra'nın sesindeki kahkaha, varlığının kadim ağırlığı tuhaf bir gençlikle yumuşatılmış. Eşine söyle, Marduk'un bu dünyada yapacaklarına tanıklık etmeden dinlenmeye çekilmek istemediğim için hâlâ alacakaranlıkta oyalanıyorum.

Elena şakağını ovuşturarak mesajı Raphael'e ilette. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Gerçekten uyuduğunu sanmıştım."

Başmelek eğilip kulağına bir şeyler mırıldanırken gözlerinde bir parıltı belirdi. "Sen, Lonca Avcısı, bunu telafi edeceğine söz vermelisin."

Tutku ateşi Elena'nın tenini yalayıp geçerken bile, Zanaya Marduk'u selamlamak için öne çıktı ve diğerleri de onu takip etti. Marduk kısa bir süre başını salladı ve her birinin hoş geldin deyişini onaylamak için yumruk yaptığı elini kalbinin üzerine vurdu. Ta ki Hannah'ya kadar. Onunla birlikte elini neredeyse dudaklarına götürdü, gülümsemesi beklenmedikti.

Vay canına, çekici olabiliyor.

*Sadece için Hanımefendi Sharine ve
Hannah, Görünüşe göre. Cassandra sana
onun eşinden bahsetti mi?*

Ah, ölümlülerin çocuğu, onun eşi ... tam da Marduk'un ihtiyacı olan şey.

Sadece Elena ve Raphael'in görebildiği köşedeki baykuş uyukulu bir şekilde göz kırptı.

Cassandra'nın sesi tempo olarak yavaşladı. *Ondan hoşlanacaksın. İç çeken bir mırıltı. Bir keresinde Marduk'un kafasını kesip üç başlı bir hayvana yedirmekle tehdit etmişti.*

Elena sese doğru gerindi ama Cassandra'nın daha baykuşu kanatlarını açıp tavan penceresine doğru yükselmeden ve Cassandra'nın rüyalarına doğru uçarken gözden kaybolmadan önce gitmiş olduğunu biliyordu.

Marduk hiçbir uyarıda bulunmadan başını kaldırıp baykuşa ters ters baktı.

Tekrar aşağı baktığında, doğrudan Elena'nın gözlerinin içine bakıyordu. Bakışları yarılmıştı, bir yırtıcı kuşa insan şekli verilmişti, soğuk mavi özünde insanlık dışıydı.

Raphael yanında kıpırdandığında, hafif bir zihinsel dokunuşla onu durdurdu ve Marduk'un bakışlarını kırmadı. Marduk başını geriye atıp gülmeden önce zihninde bir ağırlık, amansız bir baskı vardı. "Soyumun kanı," dedi daha sonra Raphael'e. "Benim seçtiğim gibi sen de seçtin."

Sonra aniden Suyin'le konuşmak için döndü.

Yarım saat sonra Elena Montgomery'yi kontrol etmeye gitti. "Burası Kokteyl partileri tarihindeki en garip kokteyl partisi."

Kâhya dudaklarının kıpırdamasına bile izin vermeyecek kadar terbiyeli ve eğitimliydi ama *sessizce* cevap verdi. "Her zaman baş meleklerin yırtıcı olduğunu söylemişimdir, ama Marduk bana kuyruğunu sallayarak koyunları izleyen ve hangisini yiyeceğine karar veren büyük bir canavarı hatırlatıyor."

Elena o sırada bir şey içmediği için memnundu çünkü kesinlikle tükürürdü. "Montgomery, kelimelerle aran çok iyi." Çünkü kesinlikle haklıydı; Marduk sadece ... farklıydı.

Sanki onun Lejyon'u farklıydı.

Marduk'un da onlar gibi adapte olup olmayacağını merak ediyordu. Her nasılsa, öyle düşünmüyordu - çünkü o yaratıcıydı, Lejyon'un oluşturulduğu şablonun kendisiydi.

Şimdi, İskender'i bazılarının saldırganlık olarak görebileceği kadar yoğun bir dikkatle dinlemesini izliyordu. Ancak, bu odadaki her başmeleğin çoktan öğrenmiş olduğu gibi, Marduk'un tepkileri Kadronun geri kalanıyla aynı şekilde okunamazdı.

En kolay öfkelenen Aegaeon bile kısa sürede sakinleşmişti. "O bizim gibi değil," demişti Titus'a Elena'nın yanında, bir yandan da Marduk'a yan gözle bakıyordu. "Geldiğimiz yer burası mı?"

"Muhteşem, değil mi?" Titus başmelek arkadaşının omzuna bir tokat atmıştı. "Kılıç darbelerini hiçbir şey yokmuş gibi savuşturacak bir deriye sahip olmak isterdim."

Bu Elena'nın Marduk'un vücudunun bir tarafını dalgalandıran pullara bir kez daha bakmasına neden olmuştu. Titus'un haklı olduğunu fark etti. Bir kılıcın o çok renkli sertlikteki deriyi geçebileceğini sanmıyordu.

"Kadronun diğer üyeleri." Raphael'in sesi odadaki konuşmaların üzerinde çınladı.

Herkes durdu, ona baktı.

"Başmelek Marduk'la tanışmak için bu zamana ihtiyacımız vardı," dedi, "ama bu zaman, zorunlu olarak, kısa olmalı. Kadro şimdi görevini yapmalı."

Ciddi yüzler, anlaşmazlık yok.

Başmelekler içeceklerini aldılar ve sandalyelerden oluşan çembere doğru ilerlemeye başladılar.

Hannah elini Elijah'inkine dokundurduktan sonra Elena'nın yanına geldi. "Kalıyor musun?"

Elena başını salladı. "Sen mi?" Her eş kendi kararını vermek zorundaydı.

"Hayır." Hannah'nın gözleri Marduk'a takıldı. "Bizim yüzümüzden dikkati dağıldı. Sen, ben ve Leydi Sharine. Sanırım kadın olduğumuz için değil, kendi aşkını özlediği için."

Elena, Hannah'nın gördüklerini görmemişti ama onlar farklı becerilere sahip iki farklı kadındı -Hannah şüphesiz haklıydı.

"Leydi Sharine." Illium'un annesi onlara katılmaya geldiğinde gülümsedi. Sharine Elena'yı anne sıcaklığıyla yanağından öpmüş ve ona çok güzel görüldüğünü söylemişti bile. Elena kaç yaşına gelirse gelsin, o güzel ve nazik gözlerdeki onayı görünce kalbinin yumuşamayacağını sanmıyordu.

"Gidiyoruz, değil mi?" Sharine mırıldandı. "Biz yakındayken Marduk'un canı yanıyor."

"Evet." Hannah'nın yüz ifadesinde nazik bir yumuşaklık vardı.

Onların içgöröleri ve empatileri Elena'nın her ikisine kıyasla ne kadar genç olduğunu fark etmesini sağladı. Daha öğrenecek çok şey vardı. "Montgomery bizim için kütüphaneyi hazırladı," diyerek onları Montgomery ve Luz'un çoktan ayrılmış olduğu odadan dışarı çıkardı.

Artık tüm personel Raphael tarafından geri çağrılana kadar binadan ayrılacaktı. Hiçbiri evde yaşamıyordu, çoğu yakınlarda yaşıyordu, Sivya ve Montgomery'nin ise arazinin uzak ucundaki özel küçük bir koruda kendi kulübeleri vardı.

"Ya da eğer ikiniz de isterseniz, Aodhan'ın duvar resmini görmek için uçabiliriz," diye önerdi. "Zaten sordum ve hoş karşılanacağınızı söyledim." Bu onun çok gizli projesi değildi, meraklı gözlerden uzakta, bir depoda üzerinde çalıştığı büyük ölçekli bir tabloydu.

"Bu çok hoşuma giderdi." Sharine'in gözleri parladı. "Gözde öğrencilerden bahsetmemeliyim ama gerçekten de o benim favorim."

Kolunu Sharine'inkine dolamış olan Hannah, Elena arkalarındaki merkezin kapılarını kapatırken güldü. Montgomery karşı taraftakileri çoktan kapatmıştı.

"Henüz bir çırağım olmadı," diyordu Hannah. "Kendimi yeterince yaşlı hissetmiyorum ama sanırım Aodhan kadar zeki biri olsaydı, ben de onu tercih ederdim."

İyi şanslar Başmelek, dedi Elena diğer iki kadına katılırken. *Umarım Marduk'un bizim için bazı cevapları vardır.*

Raphael geri çekilmeden önce zihninde bir okyanus dalgası, dilinde tuzlu deniz.

Kadro şimdi oturumdaydı.

Marduk, Raphael'in tam karşısında oturuyordu; Caliane onun bir yanında, Alexander ise diğer yanında. İskender'in yanında Zanaya, onun yanında da Suyin vardı. Nil Kraliçesi ve Çin Başmeleği kişilikleri ve yönetim tarzları birbirinden çok farklı iki melekti ama şu anda başları birbirine eğilmiş, birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Titus, Suyin'in yanında, yani Raphael'in sağında oturuyordu. Solunda Elijah, onun yanında da Aegaeon vardı. Raphael, Illium'un babasının yanına oturmamaya özen göstermişti ve diğer başmelek de aynı amaç için çalışmıştı. Yine de bu Kadro Raphael için düşmandan çok daha fazla dost barındırıyordu.

Raphael'in bunu anlaması zaman almış olsa da Elijah asla bir düşman olmamıştı. Bir zamanlar Caliane'in generaliydi, onun için en değerli olan şeyi korumuştı. Bu, yükselişine ve yükselişinin ötesine taşıdığı bir sadakatti.

Caliane elbette Raphael'i savunmak için ölümüne savaşıacaktı, Raphael'in hâlâ zaman zaman zorlandığı bir gerçektir bu. Yaşadığı deliliğin dehşetinden sonra ona güvenmek... bu yaraların kapanması uzun zaman alacaktı.

Titus da bir arkadaştı, Elena'yı Raphael'den çok daha fazla seven iyi huylu bir baş melek. Bu Raphael'i gülümsetmişti.

Suyin açık bir müttefikti. Raphael ona en zayıf olduğu zamanlarda yardım etmişti ve Suyin ne olursa olsun onun yardımını asla unutmayacağını açıkça belirtmişti. Dahası, adamlarından biri onu Lijuan'ın pençelerinden kurtaran çiftin bir parçasıydı. Naasir ve Andromeda, Suyin'in tüm dünyada en sevdiği insanlar arasında yer alıyordu.

Zanaya ne müttefik ne de düşmandı. İkisi de olamayacak kadar yakın zamanda Uyku'dan çıkmıştı. Bildiği tek şey, onun başkalarıyla savaşmaktan çok kendi bölgesini inşa etmekle ilgilendiği idi.

Alexander da aynı durumdaydı. Bir zamanlar savaşçıydı ama bugünlerde hem iyi hem de kötü anlamda daha yaşlıydı. Oğlunun kaybı kalbini kırmıştı ve bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Ama torunu bu acıyı hafifletmiş, fetih yerine ailesine odaklanmasını sağlamıştı.

Ve tabii ki artık Zanaya'ya eşti, tıpkı onun kendisine olduğu gibi. İki baş melek arasında her ne olduysa, Raphael'in Kadim'de daha önce hiç görmediği bir huzuru ona getirmiş gibi görünüyordu.

Geriye gerçek düşman diyebileceği tek kişi olarak Aegaeon kalıyordu. Raphael bu durumu sonsuza dek böyle bırakmaktan oldukça memnundu çünkü çocukken çok zeki, hızlı ve mutlu olan Illium'un babasının onu terk etmesinin ardından nasıl ağladığını asla unutmayacaktı.

Kendisine tapan bir çocuğa böylesine acı çektiren bir adam, Raphael'in yanında olmasını isteyeceği biri değildi.

Sonra Marduk vardı.

Soyumun kanı.

O halde düşmanı yok, ama amaçları belirsizliğini koruyor.

"Çok acil koşullar nedeniyle bir araya geldik." Caliane ellerini sandalyenin kollarının ucuna gevşekçe kavuşturarak oturdu. "Manto düşüyor ve onunla birlikte dünyamız da. Sanırım hepimiz bu bağlantının doğru olduğu konusunda hemfikiriz."

Toplantıyı onun yönetmesine kimse itiraz etmedi. Toplantıları Caliane'ın açıp kapatması bir şekilde doğal hale gelmişti. Bir zamanlar annesine bulaşmış olan delilik her neyse, çoktan geçmiş, yerini sonsuz bir kederle yoğrulmuş bir bilgeliğe bırakmıştı.

Onların kanı ellerimi kaplayacak.

Bir zamanlar gelişen bir şehre ev sahipliği yapan, daha sonra sadece denize söylediği ruhları parçalanmış çocukların mezarlarının bulunduğu topraklarda dururlarken ona söylediği sözler. Bugün burası açık bir tarlaydı, mezarlar çoktan zamana yenik düşmüştü ama hüznü ve lanetli bir yer olarak kalmıştı, kimsenin üzerinde yaşamak istemediği bir topraktı.

"Marduk," dedi şimdi korkunç bir silah olabilecek o kusursuz sesiyle. "Sen bu odadaki diğer baş meleklerden daha yaşlısın. Manto'nun sonsuza kadar dayanmasına rağmen neden bozulduğu sorusunun cevabını biliyor musun?"

"Raphael bana kendi yaşamı boyunca meydana gelen olaylardan bahsetti." Marduk'un hırıltılı sesi odayı doldurdu. "İki başmeleğin deliliği, birinin kaybı ve diğerinin neredeyse kaybı."

Caliane irkilmedi ama Raphael annesinin içten içe yas tuttuğunu biliyordu. Her zaman yas tutacaktı. Ölümsüz yaşamı boyunca sadece bir kez aşık olmuştu ve bir daha asla olmayacaktı.

Bazı aşklar yeniden yapılamaz, tekrar bulunamazdı.

Elena ölürse, Raphael görevini yerine getirecek ve sonra onu bir kez daha bulma umuduyla perdenin ötesine yürüyecekti.

"Ayrıca," diye devam etti Marduk, "bana hükümdarlığının ilk birkaç yüz yılında yaşanan amansız bir dizi küçük savaştan ve melekleri etkileyen bir hastalığı beraberinde getiren daha büyük bir savaştan bahsetti."

"Charisemnon, yeryüzündeki o irin çıbanı." Titus elini kalçasına götürdü.

Marduk başını sallayarak onayladı. "Kendi halkını yarı ölü kabuklara çeviren Ölüm Başmeleği'ni de öğrendim."

Bu yeniden doğanın tam olarak doğru tanımı değildi ama kimse itiraz etmedi.

"Antonicus'u duydum. Astaad, Favashi ve Michaela'yı da. Dört başmelek belki de sonsuza dek kayboldu," diye devam etti Marduk. "Ayrıca yakın geçmişte böylesine büyük bir kayıp ilk kez yaşanmıyor."

"Son zamanlara kadar Narcisse ve Bhumi'den haberim bile yoktu," diye mırıldandı Suyin. "Birbirlerine düşman olmadan önce başmelek ve arkadaş olarak ne kadar kısa bir zaman geçirmişler."

Yüz yıl. Güneş'in Başmeleği Narcisse'in hüküm sürdüğü süre buydu. Bhumi daha da az. Pers Başmeleği olarak saltanatı sadece yetmiş beş yıl sürmüştü. Ölümleri aptalca bir kayıp olmuştu.

"Jariel'i de kaybettik." Titus'un yüzü, Jariel'in iğrenç cinayetini anlattığı gün olduğu gibi öfkeden alev alev yanıyordu. "Yükselecekti ve iyi, güçlü ve sakin ruhlu bir başmelek olacaktı. Ama soğukkanlılıkla öldürüldü, beyni ve bedeni küle döndü ama kafasına dokunulmadı."

Jariel'i tanımamasına rağmen Marduk'un yüzünde de Titus'un ki kadar öfke vardı. "Bu tür bir vahşeti daha önce hiç duymamıştım. Sadece nadiren birkaç yükseliş öngörülebilir, ancak bu melekler Kadro tarafından korunur. Bunun ne anlama geldiğini anlıyoruz, bir yükselişin başarısız olması halinde başka bir yükselişin söz konusu olmadığını kavırıyoruz."

"Uram'ı unutma," dedi Elijah, sesi yankılanarak. "Yaşayan hafızada kanla doğan ilk başmelek."

"Evet, o en kötü habercidir, sizin Ölüm Başmeleğinizden bile daha kötüdür. Hastalık Başmeleği'ne denk olduğunu söyleyebilirim."

Meraklanan Raphael öne doğru eğildi. "Neden? En çok zararı Lijuan verdi."

Marduk'un delici gözleri, şu anda yuvarlak olan gözbebeklerini tuttu. "Çünkü Uram ve Charisemnon toplumumuzun temellerini parçaladı. Megaloman başmelekler ölümsüzlerden oluşan bir ırkta beklenen şeylerdir. Ama daha önce sadece *bir kez* hastalıklı hale geldik. Ve tüm varoluş boyunca hiçbir başmelek kanla doğmadı. Melekler, evet, ama asla bir *başmelek*."

Birkaç kişi hava emdi.

Elijah kaşlarını çattı. "Hayır, öyle olamaz. Lijuan uzak geçmişte başkalarını da duyduğunu söyledi."

Caliane, diğer Kadimlerin başlarını sallaması üzerine, "Ben de böyle bir şey duymuştum," diye mırıldandı. "Bu konuda yalan söylemedi."

Marduk'un gülümsemesi acımasızdı. "Aranızda çağlar boyu süren bir tarih taşıyorsunuz. Hanginiz gerçekten bir vaka *biliyor*? Dedikodudan ya da ateşin etrafında anlatılan masallardan değil, gerçek bilgidен."

Sonuncusunu ben öldürdüm, biliyor muydun?

Lijuan Raphael'e bununla övünmüştü ama bahsettiği kişi bir melekti, başmelek değil. Raphael her ne kadar anılarını ve geçmişlerine dair bilgilerini karıştırırsa da, Kadronun kanla doğmuş başka bir üyesine dair tek bir somut örnek bulamamıştı.

"Bunların sadece hikâye olduğunu mu söylüyorsun?" Zanaya'nın kaşlarını çatması güzelliğine gölge düşürmedi. "Hepimiz aynısını duymuşken bu nasıl olabilir?"

"Olmak kanla doğan o a ilkel terör Biz taşımak içinde kan." Marduk'un sesi ilkel, gırtlaktan gelen bir şeydi. "Melekoğlunun en büyük korkusudur. Bu yüzden biz de onun hikâyelerini anlatırız, tıpkı tüm halkların kendilerini en çok korkutan şeyin hikâyelerini anlattığı gibi." Raphael'in teni buz kesti, zihni içi boşaltılan ve ganimet gibi sergilenen bedenlerin anılarıyla doldu. "Uram tek kişi."

Marduk başını salladı. "Buna diğerlerini de eklersek, kısa bir süre içinde çok fazla istikrarsızlaştırıcı olay yaşadınız."

Sadece Marduk'un yaşındaki bir ölümsüz, bin yılı aşkın bir süreyi kısa olarak nitelendirebilirdi.

"Marduk sözlerine şöyle devam etti: "Bu durum son çeyrek yüzyılda en uç noktaya ulaştı, ancak Raphael'inki kadar kısa bir yaşam süresi içinde birden fazla başmeleğin ölümünü içeren önceki olaylar olmasaydı, bu olayların yoğunlaşması bile dengeleri değiştirmeye yetmeyecekti."

"Manto'nun türümüz şok üstüne şok yaşadığı için mi çöktüğünü söylüyorsunuz?" Alexander kaşlarını çattı. "Durum böyle olsaydı elbette daha önce düşerdi. En istikrarsız dönem bu olamaz."

"Öyle," dedi Marduk açıkça. "Eğer ölümlülerin nihai doğumuyla sonuçlanan dönemi hesaba katmazsak. O daha kötüydü. Ama bu ... bu melek tarihinin zaman çizelgesinde bir başka ölümcül dalga."

Raphael arkasına yaslandı, başı dönüyordu. Bu varoluş kaosunun *normal* olduğunu düşünmüştü. Son on yıl yaşadığı en istikrarlı dönemlerden biriydi ve o zaman bile yeniden doğanlar ve vampir ayaklanmalarıyla uğraşmak zorunda kalmışlardı. "Başmeleklerin bin yıl boyunca barış içinde, delilik olmadan, savaşlar olmadan yaşayabileceğini mi söylüyorsun?"

Tüm Eskiler ona baktı.

Titus "Kahretsin!" demeden ve ellerini yüzüne sürmeden önce cevabı biliyordu. "En gençlerimizin bile uzun bir barış dönemi fikrini kavrayamaması Marduk'un sözlerini doğruluyor."

Savaştan bu yana hüküm süren Suyin'i saymazlarsa, Titus hüküm süresinin uzunluğu bakımından mevcut Kadronun en genç ikinci üyesiydi. Yine de açıktı ki

Sözlerinden huzur ve sükûnet dolu bir dönem geçirdiği anlaşılıyordu.

"Bir çözüm var mı?" Suyin'in sessiz sesini omurgasındaki çelik yumuşattı.

Raphael nefesini tutan tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu.

"Evet."

Marduk'un yanıtı havada bir soru kakofonisi yarattı. Ama zamanı tükenmiş olan başmelek konuşmak için soruların azalmasını bekledi. "Bu bilgi tarihinizin bir parçası olmalı." Gözleri artık meleksi değil, doğasının diğer kısmına aitti. "*Asla* kaybolmamalıydı, hele ki eskiler bir başmelekten diğerine geçmesini sağlayacak süreçleri uygulamaya koymuşken."

Caliane'in kaşları çatıldı. "Sizin zamanınızdan bu yana sonsuzluk geçti, onlarınkinden daha da uzun. Atalar bizim için birer efsane, çoktan unutulmuş bir geçmişin hayaletleri."

Ama Marduk bir elini uzattı. "Bu sonsuza *kadar* yerinde kalacak. Ama bu, Manto'yu tamir ettikten sonra çözülecek bir sorun." Öne doğru eğildi, iki dirseğini de kalçalarına dayadı. "#?*"i sıfırlamalısın!!"

Raphael yüzünü buruşturdu, diğerleri ise acı dolu nefesler aldı ya da dişlerini sıktı. Çünkü Marduk'un söylediği kelime onlar için kulağı tırmalayan bir dizi gırtlak sesi olmanın ötesinde bir anlam taşımıyordu.

Marduk kaşlarını çatarak birinden diğerine baktı. "Yeni dilde bunun anlamı ... Pusula."

"Pusula mı?" Aegaeon kollarını havaya kaldırdı. "Pusula ne işe yarar ki?"

"Bu gerçek bir pusula değil," diye hırladı Marduk ilk öfke belirtisiyle. "Sadece mevcut dildeki en yakın kelime. Görünüşe göre sen onun gerçek adını syleyemiyorsun." "Nedir o?" İskender sordu ve bu, yükselmeden önce olduğu generalin pratik sorusuydu. "Bir nesne?"

"Pusula eskilerin birleşik gücüyle yaratıldı," diye yanıtladı Marduk. "yle bir g ki hayal bile edemezsin. Alt bileşenler kaç ağ geçerse geçsin asla aşınmaz ve taban da sonsuzdur ve kendi kendini yeniler."

Raphael'in kollarındaki tüyler bu yaşta bir nesne fikri karşısında diken diken oldu, aklında binlerce soru vardı.

"Alt bileşenler başmelek kanına bağlıdır. Kadronun bir yesi dışında hiç kimse bir tanesini elinde tutamaz. Başka bir varlık onu eline alabilir, ancak birkaç dakika içinde onu bırakıp gitme dürtüsüne yenik düşecektir."

"Nasıl?" Titus, göğüs zırhının altın rengi aşkının yarattığı avizenin altında parlayarak sordu. "Zamanı kendi iradesine göre büken bir gten bahsediyorsun."

"Eskilerin sonsuza dek uyumasının bir nedeni var." Marduk'un sesi uğursuzdu. "Onların dünyası yok oldu, onların zamanı geçti, onların gücü bu dünya için çok zararlı."

"Bu alt bileşenler, Pusula'nın bu parçaları yanlış yerleştirilmiş olsa bile mi diyorsunuz?"-Elijah kaşlarını çattı -"Bir başmeleğin bölgesinde yanlış yere mi yerleştirilecekler?" "Daha yakın. Bir başmeleğin evi ya da güvendikleri başka bir yer.

sık sık." Marduk sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini iki yana açılmış kalçalarına vurdu. "Bağ mutlaktır. Her parça kendini daima bir başmeleğe bağlayacaktır. Hiçbir başmelek iki başmeleği tutamaz."

"Peki ya şu anki gibi zamanlarda?" Zanaya sordu. "Artık tam bir Kadroya sahip olmadığımızda?"

"Bunun bir önemi yok. Bir alt bileşen yalnızca rezonansa girebileceği bir başmeleğe sahip olduğunda 'canlıdır'. Yani senin için . . . sekiz tane bulmalısın. Uyuyan parçalar denklemin bir parçası değil."

"Dokuz mu demek istiyorsun?" Aegaeon hırladı. "Kendini unutuyorsun."

"Ben sayılmıyorum." Marduk'un sesinde tartışmaya yer yoktu. "Ben bu zamana çözülme çoktan başlamışken geldim. İlk depremle birlikte var olan sekiz kişi olmalı."

"Qin," dedi Alexander, tek kelimelik sert bir sesle. "Tam olarak ne zaman uykuya daldığı hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Depremden önceydi," dedi Raphael. "Atu onu en son bir hafta önce görmüş, yani bunu varsaymak yanlış olmaz."

"Sekiz parça," diye mırıldandı Suyin. "Benimkini bulmak için Lijuan'ın en özel sarayını aramam gerekecek. Orada olması muhtemeldir."

"Senin yakınında olacak," diye ısrar etti Marduk, terazileri avizeden yağan ışık çağlayanında renk değiştiriyor gibi görünüyordu. "Alt bileşenler kendi baş meleklerine giden yolu bulacak şekilde tasarlanmıştır. Ancak taban, yalnızca diğer sekiz parçanın üçgenleştirilmesiyle bulunabilir."

"Ama neden?" Zanaya Marduk'la yüzleşmek için iki büklüm oldu, kanatlarından yayılan ışıltı öfkesini alevlendiriyordu. "Neden bu ... oyun!"

Marduk gözlerini kırpmadan onu izledi. "Bu bir oyun değil. Tam olarak belirttiğim gibi bu bir sıfırlama."

"Manto için mi?"

"Dünya için." Marduk'un gülümsemesi soğuktu. "Bu son Çağlayan hakkında bildiklerim, kemiklerimizde ve kanımızda taşıdığımız gücün akıp gidebileceğini, yükselip alçalabileceğini çok iyi gösterdi."

"Çağlayanlar *bizden* oluşuyor çünkü bu dünyadaki en büyük güç rezervleri bizleriz. *Bizim* enerjimiz

üzerinde durduğumuz gezegenin ta kendisi. İçimizde onu varoluşundan yok etme, toz haline getirme yeteneğine sahibiz."

Raphael birden Marduk'un nereye gittiğini gördü. O unutulmuş alan. Dayanılmaz acı. Kuşlar. Etrafında büyüyen otlar. Sonra, kendini tekrar bir araya getirmek zorunda kalışı.

Kalp ve zihin ve uzuvlar ve deri ve kan ve her küçük hücre.

"Bu bir güvenlik," dedi patlak veren öfkeli tartışmanın ortasında bir sessizlik ritminde. "Kadronun birlikte çalışabileceğini kanıtlamak için. Dünyayı yakıp kavuran gücü, o dünyayı yok etmeden önce yeniden ayarlamak için bir anahtar. Manto'nun başarısızlığı, sıfırlama ihtiyacının ilk göstergesidir."

Marduk'un gülümsemesi vahşiydi. "Soyumun kanı," dedi açık bir gururla. "Görüyorsunuz. Eskiler Uyumaya karar verdiğinde, bu korkunç bir savaş ve kayıp döneminden sonraydı. Bilgeliklerinin bedeli ağır oldu ama bununla birlikte Kadro sistemini kurdular. Deneme yanılma yoluyla en uygun sayının on olduğu anlaşıldı. Kadronun bir *birim* olarak işlev görmesinin kritik önem taşıdığı da anlaşıldı."

Titus kaşlarını çattı. "Dünyanın, içinden geçen güç akımları -*bizim* gücümüz- çok dengesiz hale geldiği için parçalandığını söylüyorsunuz."

Marduk yumruğunu onun kalçasına indirdi. "Evet, Titus! İşte böyle!"

"Çok fazla değişiklik var." Caliane'in yüzü vakurdu ama bununla birlikte yorgundu. "Güç nehrinde çok fazla dalgalanma var. Atalar bir Kadroyu birlikte çalışmaya zorlayan bu güvenliği tesis etmemiş olsalardı-"

"-Biz birbirimize düştükçe dünya yanacaktı," diye tamamladı Suyin.

"Alternatif nedir?" Alexander ısrar etti. "Bir Kadro güvenliğini başlatamazsa ve Manto düşerse?"

"Kadro ölür, dünya güneşin etrafında bir tur atmak için sonsuz bir kaosa dönüşür ve sonra hayatta kalan birkaç kişiyle uygarlık yeniden başlar." Marduk dışındaki tüm başmelekler nefes almayı bile bırakırken, düz sözler ürkütücü bir sessizliği de beraberinde getirdi.

"Birlikte çalışmayarak, devam etmeye uygun olmadığınızı kanıtlıyorsunuz," dedi o mutlak sessizliğin içinde. "Manto düştüğü anda siz de bitersiniz. Eşleriniz, ikincileriniz, sarayınız ve yaşınız ne olursa olsun soyunuzdan gelen herkes de öyle.

"Yarattığınız ya da sarayınızdakiler tarafından yaratılan tüm vampirler sizinle birlikte ölür. Bu birleşik güç sisteme geri döner ve bir yıl sonra sistem kendini sıfırlar."

"Atalarımız oyun oynamazdı." Raphael kendi soyunun bir parçası olan adamın bakışlarını tuttu, düşünceleri öfke ve hayranlık karışımıydı. Birinin Elena'yı tehdit etmesi, çocuklarını tehdit etmesi yok edilme sebebiydi; ama aynı zamanda Atalarının yaptıklarındaki bilgeliği de görüyordu.

Acımasız rejimleri, gezegenin kendisini yok edebilecek, kendi türlerinin ve gezegendeki diğer tüm türlerin sonunu getirebilecek bir başmelek savaşının aksine, yeniden başlama şansıyla sona erdi.

Marduk omuz silkti. "Başmelekler kibirlidir. Bu size yeterli motivasyonu sağlar - ister kendi derinizi ister sevdiklerinizin derilerini önemseyin."

Aegaeon kollarını göğsünde kavuşturdu. "Karanlıkta tökezleyen soytarılar gibi arayacağımız bu nesnelerin bir tanımına ihtiyacımız var. Yoksa bu da mı bir sır?"

Marduk'un gözleri, derisinin fısıldadığı büyük kanatlı yılanınki gibi kısıldı. "Bunların hiçbiri sır değil. Başmelekten başmeleğe kesintisiz bir zincir halinde aktarılması gereken bir bilgi. Bu bir *sınav* değil. Pusula var çünkü var olması gerekiyor.

"Eskiler kendi zamanlarında bu kadar şiddetli bir gücün ölümcül yankılar, tehlikeli dalgalanmalar yaratacağını görmüşlerdi. Türümüzün bu fırtınayı dindirmek için bir yolu *olmalı*, yoksa en iyi ihtimalle tüm uygarlığımız daha önce bir kez olduğu gibi çökecek. En kötü ihtimalle de dünyamız yok olur."

Lejyon, uygarlığımızı yok eden savaşta ortaya çıktı. Zaferi kazandığımızda, melekler neredeyse yok olmuştu ve evimiz boş ve ölüydü.

Lejyon'un sözleri. Artık yaşamı sürdüremeyecek kadar hırpalanmış bir dünyanın hikayesi. Savaş yüzünden. *Baş melekler* tarafından.

"Alt bileşenlerin görünümüne gelince." Marduk'un sesi bilincine çarparak onu anılarından çekip çıkardı. "Bir bıçak şeklini alıyorlar. Bu da Pusula'yı tamamlamak için her bir parçayı tabana yerleştirmeyi kolaylaştırıyor."

"Peki ya üs?" Caliane'in yüz hatları gergindi, gözlerinin mavisi tenine vuruyordu. "Neye benziyor? Belki de görmüşüzdür?"

"Diğer parçaları elde edene kadar temelin bir önemi yok." Marduk soruyu elinin tersiyle itti. "O zamana kadar görülemez ya da bilinemez. Belirli bir görünümü yoktur."

"Parçamın nerede olduğunu biliyorum," dedi Titus uyarıda bulunmadan. "Armamın içinde ya da en azından ana sarayımdaki fiziksel temsilinde." Kaşlarını çattı. "Onu yükselişimin ertesi günü buldum. Eski ve tozlu bir

Devralacağım mahkemedeki sandık, daha önce hiç benzerini görmediğim bir metal olduğu için beni büyülemişti. Hâlâ da görmedim."

"Bu işler böyle yürür." Marduk'un insanlık dışı sesi. "İstediği kişiye giden yolu bulur."

"Sha-yi'nin bana çok önemli bir kalıntı olan bir hançerden bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum..." Caliane iki parmağını şakağına bastırdı. "I-"

Ani bir duraklama.

"Evet, gördüm. Amanat'ta değil. Bir zamanlar vardı ama artık yok. Sanırım Başmelek Kalesi'nde yatıyor. Neha'nın depoya kaldırdığım altın tahtının bir parçası ... ve özellikle bıçağı fark ettim. Ona geri dönüp yapıldığı tuhaf metali incelemek istiyordum."

Suyin, "Hatırladığım kadarıyla böyle bir şey hiç görmedim," dedi.

"Ben de öyle diyemem," diye mırıldandı Elijah. "Ama yüzlerce yıldır kendi bölgemdeyim. Eğer söylediklerin doğruysa, Marduk, çok yakında olacak."

"Hem seçtiğim evi hem de selefimin gözde sarayını arayacağım." Kaşları çatık bir Aegaeon çizmelerini ayak bileklerinden çaprazlayarak tekmeledi.

"Sanırım böyle bir kılıç görmüştüm." Zanaya uzaklara baktı. "Hatırlayamadığım şey, onu ilk hükümdarlığımda mı yoksa şimdiki hükümdarlığımda mı gördüğüm."

O ana kadar sessiz kalan Alexander, botunun içine uzanıp bir bıçak çıkardı ve uzattı.

Metal, Raphael'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Çok renkli ya da gösterişli değildi ama garip bir şekilde *akıcı görünüyor*du. Sanki Alexander'ın elinde hareketsiz dururken canlıymış gibi. Ve . . . "Uğultuyu duyabiliyor musun?" diye sordu, elini kaldırıp yeni bir coşkuyla zonklamaya başlayan Lejyon işaretini dalgınca itti.

"Ne uğultusu?" Marduk hariç herkesin yankılanan cevabı buydu.

Diğer adam ona düşünceli bir bakış attı ama sessizliğini korudu.

Konuşmanın devam etmesine izin veren Raphael, Alexander'ın Pusula'nın alt bileşeni olan bıçağa neden sahip olduğunu açıklamasını dinledi. "Onu uyandıktan kısa bir süre sonra sarayımın yakınındaki kumlarda buldum.

"Bıçak diğerleri kadar keskin olmasa da, elime alır almaz benim için tasarlandığını hissettim." Şimdi parmaklarını kılıcın üzerine kapattı ve o anda hepsi ürkütücü kılıcın parmaklarının arasında parladığını, açık mavi-siyahın sıkı kavrayışından kaçtığını gördü.

"Öyleyse"-Marduk çemberin etrafına baktı-"geriye kalan tek şey sizin Pusula'nın parçalarını bulmanız."

Raphael, "Ben burayı ele geçirene kadar hiçbir başmelek bu topraklara hükmetmedi," diye belirtti. "Burada bir başmelek üssü için yeterli ölümlü ya da vampir uygarlığı yoktu. Başka hiçbir başmelek benim için arkasında bir kılıç bırakamazdı."

"Burada olacak," diye ısrar etti Marduk. "Tüm amacı bu - bir başmelek bulmak, sonra da ihtiyaç duyulana kadar uykuda kalmak."

Raphael baş meleklerin, hatta meleklerin bile uykularında yer değiştirdiklerini hatırlıyordu. Bu sözde alt bileşenlerin de aynı güce erişimi olması mümkün müydü?

"Adamlarımızı ava çıkarabilir miyiz?" Caliane sordu.

"Hayır. Onların gözünde bu kör bir bıçaktan başka bir şey olmayacak.

Sadece bir başmelek bir başkasına yardım edebilir."

Bundan sonra, ne kadar konuşurlarsa konuşsunlar, başka cevap alamadılar.

"Ben bir Ata değilim!" Marduk bir noktada bağırdı, sesinin tizliği odayı dolduruyor ve

bir kükreme içinde duvarları. "Onlar Uyumayı seçtiklerinde ben onların gözünde bir *çocuk*tum. Ben sadece kendi zamanımda bir başmelek olarak öğrendiklerimi biliyorum ve siz de artık bu bilgiye sahipsiniz."

Sonunda, hepsi birden, Pusula'nın kendilerine düşen kısmını aramak ya da geri almak için aceleyle bölgelerine dönmeye karar verdiler.

Başmelekler yıldızlarla süslü gece göğünde havalanıp her yöne dağılırken, Raphael Marduk'la birlikte Enclave'deki evinin uçurumunun kenarında durup onların uçuşunu izledi. "Bölgede bu kadar çok başmeleğe en son savaş sırasında rastlamıştım."

Başını gökyüzüne çeviren Marduk, "Gökyüzünün yeniden kanatlarla dolduğunu görmek büyük bir şeref," dedi.

Raphael diğer adama baktı, acaba uykudan uyanıp bu manzarayı görmekten mi bahsediyordu yoksa gökyüzünün boşaldığı bir zamandan mı söz ediyordu? Ama Marduk gözlerini gökyüzünden Hudson Nehri'nin sularına çevirmeden önce bile yaşlı başmeleğin ona cevap vermeyeceğini biliyordu.

Bu yüzden farklı bir soru sordu. "Atalarımız neden erken tarihimizi gizleme kararı aldı?"

50

"Çünkü ölümsüzlerin dünyasında tarih, büyümeyi durduran bir ağırlık haline gelebilir. Çocuklarının korkusuzca kanat çırpmalarına izin vermek için, eskiler hatalarının ve neredeyse yok ettikleri dünyalarının geçmişin sisleri arasında kaybolmasına karar verdiler."

Raphael'in beklediğinden daha derin bir cevaptı bu.

"Ne kadar zamandır?" diye sordu. "Eskiler ne kadar zaman önce yeryüzünde yürüdüler?"

Marduk'un gülümsemesi hiçbir şey ele vermiyordu, gözleri ise tenine damgasını vuran yaratıklar gibiydi. "Şu anki zaman, melek türünün şu anki tarihi? Eskilerin yaşıyla kıyaslanmaya bile değmez. Onlar bu dünyanın şafağıyla başladılar ve sizinkinin şafağıyla sona erdiler."

Bir bilmece mi? Yoksa mutlak gerçek mi?

"Kendini nerede görüyorsun?" diye sordu merakla. "Eski dünyada mı yoksa yeni dünyada mı?"

Marduk dönüp bir melek kanadının Kule'den havalanışını izledi. Bu mesafeden bakıldığında gökyüzünde birer nokta gibiydiler ama havadaki incelikleri gözden kaçmıyordu; disiplinli bir ekip olarak uçuyorlardı, tek bir hedefi olan büyük bir gölge melek.

"Bu Illium'un kanadı." Her kanadın farklı bir tarzı vardı ve Illium'un ki en az diğer kanatlar kadar hızlı, keskin ve yenilikçiydi.

meleğin kendisi. "Aegaeon ve Leydi Sharine'in oğlu. Onunla tanışmıştın; altın gözler, mavi kanatlar."

Marduk'un gülümsemesi kahkahaya dönüşene kadar yayıldı, yüzü mizahla aydınlandı. Ses bu dünya için fazla büyük bir yaratığın derin, vahşi sesiydi. "Ah, şimdi asabi mavi saçlı olanın neden seni parçalara ayırmak istediğini anlıyorum. Ama Titus neden bu kadar iyimser?"

"Çünkü Leydi Sharine ona bir daha dokunmaktansa Aegaeon'un gözlerini oymayı tercih eder." Raphael bu görüntüden keyif aldı; Illium'un bir zamanlar kırık dökük olan annesinin, Raphael'i en yaralı anında beslemiş bir kadının, geçen her yılla birlikte daha da güçlenmesini izlemek bir ayrıcalıktı.

"Onun gibi biri için, sabırsız dostum bile bir portre için kıpırdamadan oturur." Manhattan'ın parıldayan çeliğine baktı. "Zamanı geldiğinde eşimin bu dünya hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Onun gazabını göze alacağım ve Uykumuza dönmeden önce onu birkaç yıllığına uyandıracağım."

Raphael, "Kalıcı bir dokuzuncu bulana kadar sana ihtiyacımız olacak," dedi.

Marduk omuz silkti. "Bu ne kadar sürer? En fazla beş ya da altı yüz yıl mı? Leydi Sharine'in çocuğunun içinde yükselişin tohumları var. Eğer bunu hissetmediğini söylersen, sana yalancı, soyumun kanı derim."

"Hepimiz hissediyoruz," diye onayladı Raphael, göğsü gerilmişti. "Sadece çok erken olmamasını umuyoruz. Yükseliş güçleri onu parçalara ayırabilir. Ben zar zor hayatta kaldım ve bin yaşındaydım. Illium yarım milenyum sınırını daha yeni geçti."

"Hmm." Marduk şehrinin ışıltılı silüetine bakmaya devam etti. "Gel genç kan, Pusula'nın sana ait olan parçasını arayalım." Bununla birlikte, eski zaman çizgisine mi yoksa yeni zaman çizgisine mi düştüğüne dair bir cevap alamadı.

yeni, ürkütücü ve yabancı bir sessizlik içinde kanatlarını çırpıyordu.

Raphael'inkiler yumuşak bir sesle açıldı.

Elena'nın onlara doğru geldiğini gördüğünde Hudson'ı yarılamlışlardı. Uçuş derilerini giymiş, kollarını örten ve boynunu kapatan bir ceketle tamamlanmıştı. Kanatlarının üzerinden sessiz bir şimşek gibi orman ateşi yayılıyordu.

Raphael Marduk'tan bir yorum bekliyordu ama o hiçbir şey söylemedi. Ne o zaman, ne de Kule'nin çatısına indiklerinde. Bunun yerine Lejyon binasını görebilecekleri kenara doğru yürüdü. "Kalplerini içimde hissediyorum." Bu seste başka hiçbir sese benzemeyen bir mırıltı, duyguların dokunduğu ezilmiş taş pürüzlülüğü vardı. "Lejyonumu tekrar görmekten memnun olurum."

Başını o kendine has hareketiyle yavaş ama yoğun bir şekilde hareket ettirdi. Raphael'in yanından geçerek Elena'ya baktı. "Bıçağı aramaya yardım edebilirsin."

"Ben mi?" Elena kaşlarını çatı. "Raphael'in az önce bana anlattıklarından sadece baş meleklerin onu tanıyabileceğini düşünmüştüm."

"Vücudunda benim bazı hücrelerim var, *hbeebti*."

"Yeterli mi?"

Marduk omuz silkti. "Girişimde bulunana kadar bunu bilemeyiz."

Ancak sonraki üç gün boyunca durmadan aramalarına rağmen, benzer bir şeye dair hiçbir iz bulamadılar. Raphael'in bölgesi *yeterince eski* değildi. Ancak annesi Neha'nın tahtından kendi tahtını, Titus kendi armasını almış, Elijah da Hannah'nın sanat atölyesinde kendi tahtını bulmuştu.

"Onu bir palet bıçağı olarak kullanıyordum," diye itiraf etmişti mahcup Hannah Elena'ya. "Benim gözümde hepsi buydu. Onu Elijah'a vermek için hiçbir zorlama hissetmedim."

Elena bu bilgiyi aktardığında Marduk, "Tabii ki hayır," dedi. "Kız onun eşi. Parça ihtiyaç duyulduğunda onun eline geçebileceğini biliyordu. Acil bir durum yoktu."

Elena Marduk'tan rahatsız olmaya devam ediyordu, yaşı dişlerini ağrıtıyordu ama aynı zamanda ona sevgili Lejyon'unu da hatırlatıyordu. "Bu Pusula parçalarından sanki bilinçliymişler gibi bahsediyorsun."

Gülümseme yoktu, ejderha gibi gözleri gözlerini kırpmadan ona bakıyordu, "Belki de metal aslında metal değildir. Belki de Ataların zaman içinde donmuş kanıdır." Bu sinir bozucu fikir onu ürpertse de gülümsedi. "Ya da belki de kendimi eğlendiriyorumdur."

"İlk seferinde doğruyu söylemediğinden emin değilim," diye homurdandı Raphael'e o gecenin ilerleyen saatlerinde, bölgede yaşayan yaşlı meleklerin evleri de dahil olmak üzere, ulaşabildikleri her arşivde yaptıkları bir başka başarısız araştırmadan sonra.

Başmeleğe yakın bir yerde olması gerektiğinden, Pusula parçasını bulmak için ikincisi zaten pek olası bir yer değildi, ama seçenekleri tükenmişti. Arayabilecekleri başka bir yer düşünmeye çalışırken bile Zanaya'dan bir haber aldılar.

Kadroya gönderdiği bir mesajda "*Bende*" diye yazmış. *Silah sandığımda buldum. İkincim bana onu kalede bir yerde bulduğunu ve benim için mükemmel olduğunu düşünüp oraya yerleştirdiğini ve sonra benimle bu konuda konuşmayı unuttuğunu söyledi. O hiçbir şeyi unutmaz. Bu lanetli nesneler de ne?*

Elena Zanaya'ya sempati duyuyordu. Sizi her zaman bulabilecek bir eşya mı? "Bu bir korku filminden fırlamış gibi değil de nedir?" diye sordu Illium'a. İkisi birlikte

Kule balkon, bir başka sonuçsuz arama gününden sonra, o öğleden sonra geç saatlerde.

"Bu sadece güçtür."

Marduk'un sesiyle irkilerek geri çekildi ve yukarı baktı. Orada, balkonun üzerinde bir çirkin adam gibi oturuyordu. "Kulak misafiri olmak kabalıktır!" diye bağırdı kalbi yavaşlamak için savaşıırken.

Marduk balkona indi. "Evet," dedi. "Seni bu dünyadaki en ilginç varlık olarak görmem bir mazeret değil. Özür dilerim." Belinden aşağı doğru eğildi.

Elena özü umursamıyordu - daha çok endişelendiği şey onun kendisini ilginç bulmasıydı. Marduk tarafından ilginç bulunmak istemiyordu. "Başmelekler bile bu tür bir güce sahip olmamalı," dedi konuşmanın kendisinden uzaklaşmasını isteyerek. "Sonsuz zaman boyunca akan türden."

"Eskiler seninle aynı fikirdeydi," dedi Marduk'un şaşırtıcı yanıtı. "Gücün sadece yıkıma dönüştüğü bir nokta vardır."

"İyi ki Atalar güvenle uyuyor o zaman. Yoksa muhtemelen bizi yiyecek olarak görürlerdi."

Marduk'tan kahkaha yok, sadece o ışıltılı bakışlar Illium'un üzerine iniyor. "Enerjilerin dengesiz. Tırtıklı altından ince damarlar."

Elena'nın zihni Illium'un vücudunun altın damarlarla parçalandığı, ağzından ışık akarken sırtının kamburlaştığı, sessiz ve acı dolu çılgınlığının görüntüsüyle doldu. Marduk'a gördükleri hakkında daha fazla soru soramadan -ve en önemlisi Illium'u Raphael'in yaptığından daha fazla stabilize edip edemeyeceğini soramadan- başmelek kanatlarının etkilediği ürkütücü sessizlikte havalandı.

Lejyon binasına nişan almıştı.

Her ikisi de Marduk'un ardından bakarken Illium'a "Ona tahsis ettiğimiz süitte hiç uyumuyor," dedi. "Lejyon binasında uyuduğundan oldukça eminim."

"Benzerlikten kesinlikle kaçış yok." Illium'un kanadı onunkiyle örtüştü. "Yine de, bilirsin, bazen bana Naasir'i hatırlatıyor."

"Evet, ama orada başka bir şey var. Teninin güzelliğinin altında gömülü soğuk bir bilinç." Çünkü Marduk'un teni güzeldi, yanardöner pulları dokunulduğunda yumuşacıktı ve en koyu yeşilden zengin mavilere ve onikse kadar renkler taşıyordu.

Marduk Lejyon binasının önünden uçarak geçerken gözlerini kıstı. "Raphael'e bir saatliğine babamı görmeye gideceğimi söyler misin? Aramaya daha sonra tekrar katılacağım." Başmeleği, Marduk ortaya çıkmadan hemen önce Kadro'dan biriyle telefon görüşmesi yapmak için içeri girmişti.

Illium parmak eklemlerini Ellie'nin yanağına dokundurdu. "Babalar hayatları zorlaştırır, değil mi Ellie?"

Elena tek koluyla ona sarıldı, beyaz tişörtünün altında kaslarla dolu sert vücudu, sıcak kokusu tanıdıktı. "Evet, öyle."

"Benimkinin yüzde yüz pislik olmasına yardımcı olur." Çenesini kızın saçlarına sürttü. "Benim tarafımda ona karşı karışık duygular yok. Seninle . . ."

"Evet." Jeffrey ile olduğu gibi Aegaeon ile de köprü kurma şansına sahip olmasını dilediğini söylemedi. Aegaeon oğlunu Illium daha küçük bir çocukken terk etmişti; Elena'nın ise çocukluğunun büyük bir kısmında onunla ilgilenen bir babası vardı ve Jeffrey soğuk ve sert davrandığında bile yanında *kalmıştı*.

Onunla kavga etmek için kaldım. Pislik olmak için kaldım. Beth'i büyütmek için kaldım.

Onu pek çok açıdan hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi ama ailesini asla terk etmemişti. Bu, ilişkilerini yeniden inşa etmek için kırılğan bir temeldi ama yeterli olabilirdi.

"İyi şanslar, Ellie." Ellie balkondan çıkıp güneşin zar zor aydınlattığı soğuk öğleden sonra havasına girerken yaşlı altın rengi gözleri onun için umutla parlıyordu. Arkasına dönüp baktığında, en yakın arkadaşlarından biri haline gelen ve ölümcül gücün gölgesinden uzak bir hayatı hak eden komik ve zeki mavi kanatlı melek ona el salladı.

Tırtıklı altından ince damarlar.

Elleri yumruk olmuş, midesi serbest düşüşteydi.

Elena hastaneye varışına hazırlanmak için karnını sıktı. Buranın antiseptik kokusundan Jeffrey'nin kalışından önce olduğundan daha da fazla nefret ediyordu ama sırtımayı ve katlanmayı öğrenmişti. Babasının onu ziyaret etmek için beklediğini de biliyordu.

Aralarındaki bağı yeniden inşa etmeye devam etme arzusuyla çelişen şey, Raphael'in Pusula'daki parçasını aramanın acımasız aciliyetiydi; geri sayım artık birkaç güne inmişti. Ama bir saatin fazla bir fark yaratmayacağını biliyordu. Kendisi ve başmeleği mümkün olan her seçeneği çoktan tüketmişken ve adımlarını geri takip ederken olmazdı.

Dakikalar sonra okyanusun tuzuyla öpüşen yağmur zihnine çarptı.

Aegaeon alt bileşenini geri aldı. Şu anda işgal ettiği sarayda, dekoratif kılıçlardan oluşan bir serginin içindeydi. Geriye henüz bir şey bulamayan Suyin ve ben kaldık; Suyin'in önünde geniş bir bölge, benim önümde ise aranacak eski yer kalmayacak kadar yeni bir bölge var.

Onun sesindeki hayal kırıklığını ve yorgunluğu duyabiliyordu. Dünya genelinde yeni bir felaket yaşanmamış olsa da, Sığınak'ta son yirmi dört saat içinde o kadar çok deprem meydana gelmişti ki, Kadro'nun tüm halklarından melekler ve vampirlerden oluşan kıdemli ekip

kalması gerekenler hariç herkesi tahliye etme çağrısı yaptı.

İkincisine Keir ve Jessamy gibi insanlar da dahildi.

Şifacı, Medica'daki birkaç hasta felaket riski olmadan hareket ettirilemediği için ve Jessamy de melek tarihini korumak için elinden gelen her şeyi yaptığı için suçlamalarına yakın olmak zorundaydı.

En azından şu ana kadar Medica zarar görmemişti.

Kütüphane de hâlâ ayakta idi ama temelini sağlam olmadığına dair işaretler veriyordu; Arşivler ise Jessamy'nin değerli kayıtları ve eserleri olabildiğince hızlı bir şekilde kutulamasına neden olacak kadar hasar görmüştü. Genç kuryeler kutuları Caliane'ın *topraklarında* bir dağın yamacına inşa edilmiş bir dağ kalesine götürüyorlardı.

Caliane'in filolarından birinin nöbet tuttuğu, kullanılmayan ve kanatları olmayan hiç kimsenin erişemeyeceği kale, kayıtları şimdilik güvende tutacaktı. Jessamy ve küçük ekibi Arşivlerle işlerini bitirdikten sonra Kütüphaneyi de toplamaya başlamayı planlıyordu.

Galen, Naasir ve Trace de Sığınak'taydı ve Medica'yı daha da güçlendirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı, çünkü tamamen boşaltılması neredeyse imkânsız olan tek bina orasıydı. İçerideki genç meleklerden birinin omuriliği boynundan yarıya kadar kopmuştu. Dünyadaki tüm modern gelişmelere rağmen onu hareket ettirmek hayatını sona erdirebilirdi.

Elena dönmeye başladı ama hastane çoktan görüş alanına girmişti. *Geri döneceğim.*

Hayır. Git babanı gör. Ben de şimdilik duracağım, Dmitri ile bir antrenman seansı yapacağım, umarım zihnimi temizlememe yardımcı olur. Daha önce konuştuğumuz konuların üzerinden geçmenin bir anlamı yok; sadece zaman kaybı olacak.

Bulacağız, dedi, ama artık başladıkları zamanki kadar kendinden emin değildi. Raphael'in elinde eski şeyler olmadığından değil.

-Ama bütün o eski şeylerin nerede olduğunu biliyordu.

Raphael geri çekilmeden önce zihnine zihinsel bir öpücük kondurdu.

Babasının odasına ulaştığında konuşmalarını bir kenara bırakmak için çaba sarf etti. Yoğun bakımdan çıktığından beri ziyaretçi sayısı artık çok kısıtlı değildi ve bugünlerde onu sık sık Gwendolyn, Eve ya da Amy ile birlikte buluyordu.

Ancak bugün ziyaretçisi, Amy'nin kocası olduğunu anladığı, ince çizgili takım elbise giymiş yakışıklı bir siyah adamdı. Amy içeri girdiğinde Maynard hisse fiyatları hakkında bir şeyler söylüyor, Jeffrey ise ciltli bir kâğıt yığınınına bakıp başını sallıyordu. Kadın içeri girdiğinde ikisi de donakaldı.

Sırttı. "Güvendesin. Seni Gwendolyn'e ispiyonlamayacağım."

Maynard'ın geri dönen sırtışı hızlı, geniş ve onu kucaklayan bir sıcaklıktaydı. Evet, üvey kız kardeşinin ona neden aşık olduğunu anlayabiliyordu. İlk başta Amy'nin babaları gibi sert bir tipe aşık olmasından endişe etmişti ama Maynard hakkında öğrendiği kadarıyla azimli ve hırslı olmasına rağmen Amy'nin birlikte büyüdüğü Jeffrey ile taban tabana zıt bir mizaca sahip *olduğu* anlaşılıyordu.

Bu adamı hastane koridorunda Amy'ye sarılırken yakalamış, birlikteyken karısına nasıl baktığını görmüş, çocuklarına karşı açık şefkatine tanık olmuştu. Hatta Amy hastanedeyken elinden geldiğince evden çalışmaya çalıştığı bile ortaya çıkmıştı. Küçük çocuklarının hem annelerini hem de babalarını özlemesini istememişti.

Dışarıdan bakıldığında Jeffrey'nin Amy ve Eve'e olduğundan daha nazik, daha kibar bir babaydı.

Elena'nın babasını sevmesi, onun hatalarını görmezden gelebileceği anlamına gelmiyordu.

"Vay be." Maynard kaşlarını sildi. "Gwen geçen sefer beni azarlamak için annemi *aramakla* tehdit etti."

Jeffrey damadına alaycı bir bakış fırlattı. "Sana biraz omurga geliştirmeni söyledim ama Ellie'nin de beni ispiyonlamayacak olması beni rahatlattı. Böylece karımdan birlikte korkabiliriz."

Maynard ve Elena, Maynard çantasını alıp Jeffrey'den ciltli belgeyi almadan önce güldüler. "Kanıtlardan kurtuluyorum," dedi göz kırparak. "Burada aptal yok."

"Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum," dedi Jeffrey.

Elena her ikisine de eğlenerek gülümsedi. "Bölmek istememiştim."

"Hayır, neredeyse bitirmiştik," dedi babası. "Maynard'ın gözetimi altında daha fazla imparatorluk kurma planları yapıyorduk."

Maynard evrak çantasını kapattı. "Ne zaman daha fazla inşa etmek istemiyorsun Jeffrey? Ama cidden, anlaşılmaya verdiğiniz güvenoyu için teşekkür ederim."

"Bunu hak ettin."

Jeffrey ile hızlıca tokalaştıktan sonra yürüyen Maynard garip bir şekilde durakladı. "Genelde Beth ve Eve'i yanaklarından öperim ama tam olarak o noktada olmadığımız için . . ."

Uzattığı eli sıktı, geçen her saniye onu daha çok sevdi. Adam gittikten sonra kapıyı arkasından kapattı ve "Bana görüldüğü kadar iyi bir koca ve baba mı?" dedi.

"Daha iyi." Jeffrey'nin ifadesi kasvetli bir hal aldı. "O da benim bir zamanlar olduğum gibi."

Göğsünde bir ağırlık vardı. Bunu mizahla gidermeye çalıştı, henüz o noktaya gelmeye hazır değildi. "Her gün gizlice mi giriyor?"

Jeffrey, "Hayır, hemşireler onu ispiyonluyor," diye mırıldandı. "Burada yatıp bitkisel hayata girerek aklımı kaçırdığımı görebiliyordu. Bugünkü ziyaret planlanmamıştı ama artık *bazı* çalışma ayrıcalıklarım var."

Dışarıdan homurdanıyordu ama kimseden emir almamış bir adamdan gelen gerçek bir öfke yoktu. Elena onun söylediğinden daha yorgun olduğunu fark etti. Tam o anda, yatağını tam bir yaslanma pozisyonuna getirdiğinde bu gerçek ortaya çıktı. "Konuşmadan önce biraz dinlenmemin sakıncası var mı, Ellie? Bu lanet olası kalp krizi beni çok yordu."

"Elbette sakıncası yok." Yastığını kabarttı.

Izak'ın kendisi için Kule'den getirttiği özel koltuğa oturduğunda Izzy uyuyordu. Dionne'a göre, Muhafızlarının en genç üyesi hastaneye girdiğinde oldukça heyecan yaratmıştı - tüm altın bukleleri ve kare çenesiyle, gözleri tatlı bir maviydi, Izzy genç, güzel ve ilgi söz konusu olduğunda utangaçtı.

"Oh, hemşirelerden birkaçı ona gülümseyip el salladığında o çocuk pespembe kızardı. Hatta birkaçı evde onları bekleyen erkekler olduğunu bile unuttu."

Kimse numarasını sormaya cesaret edememişti ama Elena, Izzy'nin tekrar ziyaretçi olması durumunda mesafenin uzun süreceğini düşünmüyordu -zavallı Izzy bundan umutsuzdu ama korkutucu bir hava yaymıyordu.

Dmitri bir keresinde ona, eliyle Izak'ın omzunu kavrayarak, "Gelecektir," demişti. "Ben de bebekken hiç korkutucu değildim."

"Ben bir bebek *değilim*." Izzy kaşlarını çatmıştı.

"Belli ki öyle değil. Sizi çocuk bezi içinde hatırladığım için yanılıyor olmalıyım."

Dmitri pisliğin tekiydi ama çok da komik olabiliyordu. Elena, Izak'ın yüzündeki dehşet dolu ifadeye kahkahalarla gülmek için yanağının içini ısırarak zorunda kalmıştı. "Beni çocuk bezi içinde hatırlamıyorsun!"

"Oh, hayır mı? Acil bir aile meselesi için iki haftalığına Sığınak'tan uçmak zorunda kaldıklarında sana kimin baktığını bir ara babana sor."

"O sen olamazsın!" Izak itiraz etmişti. "O zamanlar sen de Raphael'in yardımcısıydın! İkincilerin bebek bakıcılığı yapacak vakti olmaz!"

Dmitri ona esrarengiz bir gülümsemeden başka bir şey bırakmamıştı.

Bu anının bugün onu gülümsetmesi gerekirdi ama aklı sürekli daireler çiziyordu. Özellikle de Vivek ona bir haber gönderdikten sonra. Dünyadaki sükûnet bozulmuştu; Caliane'ın bölgesi de Alexander'ınki gibi büyük bir depremle sarsılmış, Suyin'in ıssız bir bölümü tamamen harap olmuştu.

Zaman tükeniyordu.

Ama Pusula'nın Raphael'e ait kısmını aramak için başka neresi kalmıştı ki? İkisi birlikte Kule'nin yeraltı ve yerüstü her katını gözden geçirmişlerdi. Ayrıca evlerini de baştan aşağı aramışlardı çünkü yeni olmasına rağmen, Montgomery'nin değerli eşyaları da dahil olmak üzere depodan aldıkları eşyalarla donatmışlardı.

Kâhya hazinelerini sergileyebileceği koca bir eve sahip olmaktan çok memnundu. Elena iki haftada bir yeni sanat eserleri ve mücevherler bulmaya devam ediyordu ama evi doldurmuyordu. Hayır, eşyaları dönüşümlü olarak sergilemeyi seviyordu, böylece her biri güneşte kendi zamanını geçiriyor, sonra da sırası tekrar gelene kadar Alaaddin'in mağarasındaki deposuna geri dönüyordu.

Özel bir eşya için depoyu aramalarını istediklerinde hiç aldırmamıştı, ancak ne olduğunu anlamamıştı.

Montgomery istifindeki her parçayı bildiği için onlara yardımcı olamayacağını söylediklerinde. Aramaları sonuçsuz kalmıştı. Montgomery pek çok eşsiz ve güzel eşyaya sahip olsa da, Raphael'in Alexander'ın elinde gördüğünü anlattığı tuhaf, bladel benzeri nesnenin yakınından bile geçmiyordu.

Raphael, nesnenin casus ustasının himayesine girip girmediğini kontrol etmek için Jason ve Mahiya'nın evine bile uçmuştu - nesnelerin bir başmeleğe yerleşmesine izin veren güç, Yedi'sinin her üyesine bu nesnenin emanet edilebileceğini de anlıyordu elbette.

"Hiçbir yer kalmadı," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Ne için kaldı?" diye mırıldandı babası, elini kaldırarak Kirpikler.

"Eski bir kalıntı," dedi, oturmasına yardım etti ve ancak o zaman yirmi dakikadan fazla bir süredir orada oturup beynini yordüğünü fark etti. "Onu bulmakta zorlanıyoruz."

Jeffrey, Maynard'ın kendisi için getirmiş olması gereken meyve suyu şişesinden içti; şişenin kenarlarında hâlâ buğulanma vardı. "Bahçe binasını denedin mi?"

"Bahçe mi, Lejyon'un evini mi kastediyorsunuz?"

"Evet. Bir şeyler toplamayı severlerdi. Bir keresinde Central Park'ta onlardan birini görmüştüm. Varlık kırık bir metal bileziğe benzeyen bir şey bulmuştu ve ondan büyülenmiş gibiydi."

Elena arkasına yaslandı, kalbi küt küt atıyordu.

Ya konu *eski* bir yer değil de *eski varlıklar* olsaydı?

Sarsılarak ayağa kalktı. "Kusura bakma baba. Şimdi gitmem gerekiyor. Daha sonra gelirim."

Jeffrey'nin gülümsemesi zayıftı. "Bu fikir için rica ederim."

Gergin heyecanını bir kenara bırakarak sıırıttı ve hastaneden çıkarken "Teşekkür ederim!" diye karşılık verdi. *Başmelek mi?*

Cevap verirken zihinsel sesi nefes nefese kalmıştı. *Bir dakika, hbeebti. Dmitri kötü bir ruh halinde.*

Geri çekildi; bu ikisini dövüşürken görmüştü ve bunu bir kan sporu gibi yapıyorlardı. Elbette Raphael baş melek güçlerini kullanırsa Dmitri asla Raphael'i yenemezdi ama bu seanslarda bunu hiç yapmamıştı. Bütün mesele buydu. Onları eşit seviyeye getiriyordu. Ve birbirleri için eşit derecede ölümcül.

Adam ona geri döndüğünde Lejyon binasına çok yakındı.

Bir uzlaşmaya vardık, Lonca Avcısı.

Bana hasardan bahsetme bile. Onların kıran kırana geçen seanslarından birini izlemiş ve daha fazla izlemesine gerek olmadığına karar vermişti. Raphael'i savaşırken görmek, onun en iyi arkadaşıyla kafa kafaya vermesini izlemekten oldukça farklıydı; ikisi de kan dökmek için can atıyordu ve yüzlerinde vahşi bir gülümseme vardı.

Çok eğlendikleri belliydi ama yine de Dmitri'yi bir ya da beş arbalet okuyla vurma dürtüsüne neredeyse boyun eğecekti. Raphael'in de eşit hasar veriyor olması önemli değildi, Raphael *onundu*.

Dmitri'nin Honor'un olduğu gibi.

Elena'nın arkadaşı ve avcı dostu, Elena'nın erkeğini şişlemesinden hoşlanmayacaktır.

Bu yüzden ikisi birbirlerine girerken Elena uzak durdu - Honor da öyle yaptı.

Gerçek bir hasar yok.

Elena homurdandı. *Benimle Lejyon binasında buluş. Neredeyse geldim.*

Senin dileğın. Benim emrim.

En azından kan sporu onu daha iyi bir ruh haline sokmuştu, diye düşündü dudaklarını kıpırdatarak ... tam da Hudson

bir su altı depremiyle dalgalandı. Bunun bir deprem olduğunu biliyordu çünkü lanet köprü de hareket ediyordu. *Kahretsin.*

Köprü bir an sonra durdu, köprü çökerken durmak için kayan arabalar şimdi yarışmak için hızlandılar. Şehrin acil durum mühendislerinin ve diğer müdahale ekiplerinin yapının sağlamlığını kontrol etmek için çoktan yola çıkmış olacaklarının farkında olan Elena köprüden ayrıldı ve Lejyon binasının önündeki çimlere inmek üzere yoluna devam etti.

Raphael'i beklemek zorunda kalmadı; Raphael aşağıya uçmadı ama Kule binasından çıkıp gitti; resepsiyon görevlisi Suhani'nin bir rüya görüp görmediğini merak ettiğine şüphe yoktu. Çünkü Raphael zemin kata inen asansörü kullanmıyordu. Asla.

Görünüşe göre bugün hariç.

Üzerinde hâlâ Dmitri ile antrenman yaparken giydiği sade siyah eşofman altı vardı. . . ve başka hiçbir şey yoktu. Ayakkabı yok, tişört yok. Kocaman kanatları, dağınık saçları ve terden parıldayan çıplak kasları vardı; bu arada yanağında bir kesik izi vardı ve göğsünün bir tarafında morluklar oluşmuştu.

"Gerçek bir hasar yok mu?" dedi küstahça.

Hınzır bir sırıtış. "Daha kötü görünüyor. Ve şimdiden iyileşiyor."

Kesik gözlerinin önünde kapanmaya *başlamıştı* ama çoktan kapanmamış olması başlangıçta ne kadar kötü olduğunun bir işaretiydi. Çenesinden tutarak başını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Hmm. Eğer daha kötü görünüyorsa, Honor'dan uzak dur."

Yanağından öpmek için eğilmeden önce sırıtışı genişledi. Genç, vahşi ve güzel görünüyordu ve terden sıırılsıklam olmuş bedenini daha da yakınına çekip her yerini yalamaktan kendini alıkoymak zorunda kaldı.

Daha sonra kendi kendine söz verdi. "Lejyon binasını aramalıyız."

Bağlantıyı kurması bir saniye bile sürmedi. "Okyanusta dinlenirken yanlarında hiçbir şey getirmemişler." Ama bunu söylerken onunla birlikte binaya doğru ilerliyordu.

"Ama uyandıklarında ilginç eşyalar topladılar." Küçük şeyler, kayıp şeyler, babasının onlardan birinin aldığını gördüğü bilezik gibi. "Belki de Pusula alt bileşenini buldular ve bunca zamandır burada duruyordu - Hannah ile aynı sebepten."

"Çünkü bana her an ulaşabileceğini biliyordu." Raphael bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Sonsuz bir zaman dilimi boyunca gücünü koruyan eserler yaratan varlıkları düşündüğümde ..."

"Çok korkutucu, değil mi? İyi ki kendilerini kalıcı olarak derin dondurucuya koymuşlar."

"Gerçekten de soğuk bir gerçek, avcı-maden." Bakışlarını sertleştirerek düşen sarmaşıkların arkasına gizlenmiş kapıyı itip açtı ve binanın içindeki yemyeşil ve nemli atmosfere girdiler.

Lejyon evlerini iyi tasarlamıştı; dışarıdaki yeşillikler kışın ölüyor ve ilkbaharda kendini yeniliyordu ama içeride bitkiler yılın her mevsimi geliyordu. Bazı şeylerin büyümesi soğuk aylarda yavaşlayabilir, yapraklarını kaybedebilir ya da uykuya dalabilir ama diğer ağaçlar, bitkiler ve çalılar soğukta canlanır, Lejyon'un bahçesi yıl boyunca bir harikalar diyarına dönüşürdü.

Küçük kuşlar onları parlak bir şekilde karşıladı, Elena ve Raphael binayı evleri olarak gören küçük yaratıklara o kadar aşinaydı ki davet edildiklerinde ellerine geleceklerdi.

Daha büyük kuşlar yukarıda, açık çatının altında daireler çiziyordu.

Kışın çatıyı kapattıklarında, ikinci bir "çatı" ile korunan küçük bir kapağı açık bıraktılar - çünkü bu kuşların çoğu daimi sakinlerdi ve hepsi kalın, yalıtkan plastik levhalardan başka bir şey olmayan üst katlardaki "kapılardan" nasıl girip çıkacaklarını çözememişlerdi.

Elena nefes verdi, ruhu yeşilin okşayışıyla açıldı.

Raphael'in işareti aynı anda canlandı, her satırda cılgınca bir yangın çıktı.

Dalgınca elini ovuşturdu. "Ben yukarı çıkıyorum," dedi, dikkati dağılmış gibiydi.

"Git." Elena şimdi ona yakın olduğu için kadim nesnenin çağrısını hissedip hissetmediğini merak etti.

Onun havalanışını izledi, vücudu savaşçı bir başmeleğin kaslarıyla oyulmuştu. Büyük kuşlar onun için bir yol açtılar ama ürkütmediler ya da korkutmadılar. Onlara göre melekler sadece daha büyük kuşlardı.

Binanın çekirdeğine doğru yükselirken, kasıtlı olarak kırılmış zemin ve tavanlar beklenmedik renk patlamalarıyla dolu yoğun, koyu yeşilden sarmal bir mucize yaratırken, Elena zemin kata bakmaya karar verdi. Lejyon bulduklarını genellikle okyanustan kurtardıkları eski bir demir sandığa koyardı.

Lejyon'un kaybından beri buraya hiç dokunmamıştı. Başka kimse de dokunmamıştı; herkes buranın Lejyon'un yeri olduğunu ve bunların Lejyon'un eşyaları olduğunu biliyordu. Sorumluluğunu üstlenmiş olabilirdi ama tüm Kule ona göz kulak oluyordu. Bu yüzden sandığı bozulmamış halde bulmak sürpriz olmadı.

Sarmaşıklerle kaplı, etrafında çimenlerin ve minik hercai menekşelerin filizlendiğı, zaman içinde kaybolmuş bir nesne gibi görünüyordu. Tepesinde bir çekirge oturuyor, cılız bacakları neredeyse ağırlıksız bir bedeni taşıyordu.

"Üzgünüm dostum," diye mırıldandı ve kapağı kaldırmak için uzandı.

Onun telgraf gibi hareketiyle sıçrayarak uzaklaşan çekirge yine de uzağı gitmedi. Bunun yerine, gövdenin yanındaki süs çalılarının parlak yeşil yapraklarından birine tüneyerek, Lejyon'un hazine olarak gördüğü eşyaları incelemesini izledi.

Kalbi sızladı.

Tam tepede, ucu kırıldıktan sonra attığı eski bir fırlatma bıçağı duruyordu. Onun yanında da Raphael'in eskiden sahip olduğu bir takımın parçası olduğunu fark ettiğı bir eldivenin parçası duruyordu. Ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu.

Belki de Lejyon'u onlara getiren savaşta bile hasar görmüşlerdi?

Gözleri kızarmış ve boğazı düğümlenmiş bir halde parmaklarını nazikçe eşyalara dokundurduktan sonra onları özenle çıkarıp teker teker çimlerin üzerine yerleştirdi.

* * *

RAaphael, Lejyon'un doğurduğu iç ormanda spiral çizerek yukarı çıktı. Bu yeşil mücevheri hayranlıkla seyretmeye gelenler artık sadece o ve avcısı değildi; Kule'deki pek çok kişi ziyaret etmek için izin istemişti ve Elena da bu izni cömert bir sıcaklıkla vermişti. Tek kural ziyaretçilerin zarar vermemesi ve ya içeriye ya da dışarıya bir bitki eklemesiydi.

Kule personeli ve sakinlerinin çoğu bunun çok ötesine geçmişti; bazıları Lejyon'un ardında bıraktığı hediyeyle ilgilenmek için haftada saatlerini harcıyordu. Holly ve Venom'u birkaç yıl önce bir nar ağacıyla içeri girerken gördüğünden emindi ve bugün, sekizinci kata dikilmiş, dalları kendine özgü morumsu kırmızı meyvelerle dolu bir ağacın yanından uçarak geçti.

İçinden meyvelerden birini koparıp ikiye bölmek ve tatlı çekirdeklerini Elena'ya yedirmek geldi. Ama başka bir şey onu daha da ileriye, daha da yükseğe, gökyüzüne çıkacağını düşünene kadar sürükledi ... ama sonra tepeden yaklaşık üç kat aşağıda durana kadar kendini yavaşlarken buldu.

Solunda, bir alt katın kalıntılarına kök salmış ve daha sonra etrafına dolanan sarmaşıklarla duvara daha da bağlanmış bir ağaç büyüyordu.

gövdesi. Güçlü bir dal başının üzerinde yükseliyor, yaprakların arasından süzülen ışık tenine dantel gibi işliyordu.

Elini altında çevirdi, büyülenmişti.

Başmelek mi? Bir şey mi buldun?

Büyü bozulunca aşağı baktı ve eşinin saçlarındaki beyaz ateşi gördü. *Hayır. Daha başarılı oldun mu?*

Hayır. Zihinsel sesinde duygu yoğunluğu vardı. Sadece parçaları.

Neredeyse düşüyordu, ona doğru gitti ama sola, Manhattan'da yüksek bir binanın ortasında yetişen ağaca gitmesi *gerekiyordu*. Ağaç ve etrafındaki eğrelti otları için ancak yeterince büyük olan sivri çıkıntıya inerek doğal olmayanı aradı.

Ama gözü sürekli bir sarmaşık düğümüne gidiyordu.

Zaman içinde dalgalanan güç, diye hatırlattı kendine ve dürtüsüyle savaştı. Bunun yerine, düğümün yanında diz çöktü ve ipleri ayırmak için uzandı. Lejyon işareti o kadar parlak bir ateşle kıvılcımlandı ki, görüşünün kenarında ışığı yakaladı. *Elena. Bana doğru uç.*

Sarmaşıkları ölümcül bir hasara yol açmadan çekip ayırırken bile kanatlarının sesi arkasından geliyordu. "İşte." Metal obsidyen mavisini parlıyordu ve onu geri aldığı anda hafif bir sıcaklıkla titreşiyordu.

İskender onlara Pusula'nın parçasını gösterdiğinde ilk kez duyduğu uğultu yeniden, daha yüksek sesle ve daha derinden başladı. "Lejyon'a teşekkür etmemiz gereken bir başka hediye, *hbeebti*."

Eşi nesneyi incelerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yanına inmesi için yeterli alan olmadığı için havada asılı durarak, "Bıçak gibi görüldüğünü söylerken ne demek istediğini anlıyorum ama değil," dedi.

"Başka bir zamandan geliyor," diye mırıldandı. "Bizimki başlamadan önce bitmesi gereken bir zamandan."

Ayağa kalkarak çıkıntıdan indi ve her ikisi de tepelerinde hışırdayan yapraklar ve gökyüzünde daireler çizen kuşlarla birlikte havada süzülürken alt bileşeni Elena'ya uzattı. Karşılarındaki küçük portakal ağacına tünemiş, tüyleri kar kadar beyaz, gözleri saf ve ışıltılı bir altın renginde bir baykuş görünce hiç şaşırmadı.

Teşekkür ederim, Leydi Cassandra, dedi, uykusunun derinliklerine dalsa da onu duyacağını biliyordu - baykuşu sözlerini ona taşıyacaktı. *Dünyamızı kurtarabilecek bu girişim için.*

Cevabı uzak ve yorgun ama netti. *Henüz Atalar olma zamanınız gelmedi. Daha çağlar var.*

Elena'nın gözleri onunkilerle buluştuğunda parladı, gözlerindeki güç onunki kadar vahşi ve canlıydı. "Şarkı söylediğini duyabiliyorum." Bir fısıltı. "Kafamın içinde bir şarkı."

"Bir uğultu duyuyorum. Sen de böyle mi duyuyorsun?"

Ama o başını salladı. "Hayır, hassas bir melodi... ama akordu biraz bozuk." Kaşlarını çattı. "Neredeyse ama tam olarak doğru değil."

"Suyin."

Elena'nın gözleri avucundaki nesneden yukarı kaydı. "Son parça. Uyumsuz nota. Onu henüz bulamadı."

"Onunki her zaman en zor görev olmuştur. Bölgesinin genişliğini verilen süre içinde araştırmasına imkan yok."

Elena kökenlerinin yaşayan parçasını ona geri uzattı. "Müzik durdu. Şarkıyı duymak için onu tutmam gerekiyor."

"Uğultu artık benim için sabit ama rahatsız edici değil. Köşede mırıldayan bir evcil hayvana sahip olmak gibi."

İkisi de görünüşte zararsız olan nesneye baktı.

"Ah evet," diye mırıldandı Elena, "o bıçak değil. Ve tekrar etmek gerekirse, Atalarla *asla* tanışmak istemiyorum. Sadece bunu evrene açıklıyorum. Torunları ya da büyük torunları Marduk'la tanışmak yeter de artar bile."

"Bu konuda hemfikiriz. Gel Elena, diğerlerine haber vermeliyim," dedi ve yere inmek yerine yukarı doğru uçtular.

Bir arama yapmak yerine, Kadronun konuşmak için kullandığı sistemi kullanarak basit bir mesaj gönderdi: *Bulundu*. Görevi henüz tamamlamıştı ki Elena nesneyi tekrar eline aldı ve "metalin" tıpkı onu aldığı zamanki gibi hayatla titreşmeye başladığını gördü.

Başmelek
hücreleri. Sadece
birkaç tane.

Bunun için yeterli olmamalıydılar, özellikle de başka hiçbir baş melek gücü belirtisi göstermezken. Ama sonra, Elena her zaman eşsiz bir varlık olmuştu, melek yapımı. Ambrosia onu değiştirmişti ve bu ambrosia ondan gelmişti.

Garip metalin obsidyen mavisi gözlerinin gümüş berraklığında yansırken, açık bir hayranlıkla onu bir o yana bir bu yana çevirdi ve birden sevinçle gülümsedi. "Melodi şimdi akort oldu."

Suyin sadece üç dakika sonra aramayı yaptı. "Artık elimizde eksiksiz bir set var." Elena'nın elindeki aynısı olan bir objeyi havaya kaldırdı; Raphael'in eşi bu toplantıda onun yanında duruyordu.

Diğerleri de kendi bulduklarını havaya kaldırdı, Zanaya parlayan metale şüpheyle baktı. "Bahsettiğin uğultuyu duyabiliyorum Raphael. Başlaması benimkini bulana kadar sürdü."

Diğerleri de duyabildiklerini doğruladılar.

Annesi, "Belki de Alexander'ın ve sizin eviniz o sırada yakın olduğu için daha önce duymuşsunuzdur?" diye önerdi.

"Belki de." Bir nefes verdi. "Bu alt bileşenlerin yerleştirilmesi gereken üssün konumunu belirlemek için tekrar yüz yüze görüşmeliyiz."

"Mümkün olan en kısa sürede," diye ekledi Titus, bugün doğal olarak sıcak olan ifadesi bile gergindi. "Az önce Yeni Zelanda kıyılarında bir volkanik patlama olduğu haberini aldım."

"Siktir." Raphael'in bedduası tek değildi. "Nerede buluşacağız?" Aegaeon söyledi ve ilk defa kabadayılık taslamıyordu. "Üs her yerde olabilir, dolayısıyla seçtiğimiz yer ne olursa olsun üsse çok uzak olma şansımız var."

Hepsinin kaşları çatıldı, çünkü o haklıydı.

Elinden gelse Kadro toplantılarında hiç konuşmayan Elena, "Duyduğunuz uğultu ne kadar yüksek?" dedi.

İlk cevap veren Suyin oldu. "İnce. Ve ben bunu sadece nesneyi tutarken duyuyorum."

"Odanın içindeyken duyabiliyorum," dedi Aegaeon. "Daha uzağa değil."

Evine en yakın çölden gelen sesi duyabilen Alexander hariç diğerleri de hemen hemen aynı şeyi söyledi. "Ama daha uzağa değil. Kanatla belki bir saatlik uçuş."

Geriye Caliane kalıyordu. "Bu çok rahatsız edici." Annesi kaşlarını çattı. "Susmak *bilmeyen*, fısıldayan bir saray mensubuna benziyor. Dağlara da uçsam, okyanusu da geçsem huzur bulamıyorum."

Gözleri Elena'ya odaklandı. "Evet, haklısın," dedi Elena yine konuşmamış olmasına rağmen. "Eğer uğultu benim için bu kadar yüksekse ve en yakın komşum için Kadronun herhangi birinden daha yüksekse, o zaman burada buluşmalıyız. Başına

Marduk, Atalar bunun işbirliği dışında bir sınav olmasını istemediler."

Zanaya başını salladı. "Evet, tüm alt bileşenler aktif hale geldiğinde konumun sağlanacak olması mantıklı. Bunu çözmek için tek yapmamız gereken birbirimizle konuşmaktı."

"Şimdi uçuyoruz," dedi Raphael. "Bekleme riskini göze alamayız ve tek bir varış zamanını koordine etmenin de bir anlamı yok, çünkü ne kadar çok parça yakın olursa sinyal o kadar yüksek olabilir - ama gerekirse uçuşun ortasında rotayı değiştirebilmemiz için hepimizle iletişim kurulabilir olması gerekiyor."

Anlaşma tamdı.

"Marduk nerede?" Elijah Güney Amerika Başmeleği için alışılmadık bir sabırsızlıkla sordu. "Orada olmalı. O öyle düşünmese bile mevcut Kadronun tamamına ihtiyacımız olabilir."

"Onu da yanımda getireceğim," diye söz verdi Raphael. "Güvenle uç." Bu sözleri daha önce Kadro'nun geneline hiç söylememişti ama bunlar belirsiz zamanlardı.

"Okyanuslar üzerinde oluşan fırtına hücrelerini hatırlayın," diye ekledi Suyin. "Bir fırtına bizi öldürmeyebilir ama kemiklerimizi kırabilir ve kanatlarımızı buruşturabilir - ve Raphael'in de belirttiği gibi, hız çok önemlidir."

Diğerleri imzalamadan önce Sober başını salladı.

"Git, uçuş derilerini giy." Elena emaneti onun eline tutuşturdu. "Ben Marduk'u bulacağım."

Başka bir şey söylemeden ayrıldılar, bir birim olarak çalışma yetenekleri kusursuz olana kadar büyümüştü. Tüm bu süre boyunca Pusula'nın alt bileşeni zihninin arkasında mutlu bir kedi gibi mırıldandı. Lejyon'un bir zamanlar mırıldandığı gibi, varlıkları oradaydı ama göze batmıyordu.

Bir ses şangırtısı, yüksek bir çatırtı.

Pencereye doğru bir bakış fırlattı ve gün batımıyla öpüşen

kentinin büyük bir dolu fırtınasının saldırısı altında olduğunu gördü.

küçük taşlar.

Elena ayaklarının dibindeki yuvarlak buz toplarına baktı. Fırtına başladığında çatıdaki bir restoranın sert plastik tentesinin altına sığınmak zorunda kalmıştı. Neyse ki fırtına geldiği gibi hızla geçmişti, orada olduğuna dair tek kanıt eriyen buzdu.

"Bir dahaki sefere bir içki için kalacağım," diye söz verdi vampir sahibi binadan uçup gitmeden önce.

İşte o zaman sokaktaki kırık camları ve parçalanmış camları gördü. Dolu güçlü bir şekilde vurmuştu. Raphael'in olay başladıktan sonra zihniyle ona ulaşmasına şaşmamalıydı.

Çenesini sıkarak uçuş hızını maksimuma çıkardı. Çünkü Kadro Pusulayı sıfırlayamazsa durum daha da kötüleşecekti.

İyi haber, Marduk'u uzun süre aramak zorunda kalmamıştı. Onu Times Meydanı ve çevresine bakan bir binanın tepesinde çömelmiş halde buldu. Burası oturup şehri izlemek için en sevdiği yerlerden biri olmaya devam ediyordu ve hiçbir koruma sağlamıyordu. "Dolu," dedi, nefesi kısa ve hızlı geliyordu. "Yaralandın mı?"

"Hayır" demeden önce ona tuhaf bir bakış attı ve vücudunu öyle bir çevirdi ki sadece pullu derisi açıkta kaldı, kanatları etrafını sardı.

Elena ıslık çaldı. "Kendi koruyucu kalkanını taşıyorsun."

Çömeldiği yerden kalkarak, kelimenin tam anlamıyla insani olmayan o Marduk gülümsemesini takındı. Ve bekledi. Çünkü o Marduk'tu ve başkalarını rahatlatma kavramını anlamıyor gibi görünüyordu.

"Pusulanın sekiz parçasına sahibiz," dedi. "Bir uğultu var. Kadronun ikisi için yüksek, diğerleri için zayıf. Kadronun en yüksek sese doğru uçması gerektiğini varsayıyoruz."

Marduk'un gözleri yarılmış ve büyük bir sürüngene dönüşmüştü. Kanatları hafifçe açılmıştı ve ilk kez kanatların siyah olmadığını, siyah bir inciye benzer parıltılı bir tonda olduklarını fark etti. Renksizdi ama yine de içinde sonsuz renkler saklıydı.

"Bu," dedi çakıllı sesiyle, "öngörülemeyen tek şey. Eskiler güçlüydü ama onlar bile Pusula'nın her gelecek zamanın insanlarına nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu. İlk yaratıldığında, üçgenleme gökyüzüne fırlatılan ışık huzmelerinin üssün üzerinde bir nokta halinde birleşmesiyle gerçekleşiyordu."

Elena'nın gözleri parladı. "Vay canına." Bunu hayal edebiliyordu, dünyanın her yerinden görülebilecek kadar güçlü ışık tırpanları. "Cisim Raphael ve benimle birlikte parladı ama hepsi bu. Işık huzmesi yoktu."

"O zaman sesi dinleriz." Aşağıdaki sokaklara son bir kez bakarak ayağa kalktı. "Bu şehriniz damarlardaki kan ya da ciğerlerdeki hava gibi akıyor ve nefes alıyor."

Elena, "Dünyada başka şehirler de var, onların halkı da aynı şeyi söyleyebilir," diye kabul etti, "ama benim için sadece New York olacak." Havaya doğru güçlendi, Marduk'un yanına geldiğini fark etti.

Güneşin son ışıkları da gökyüzünden kaybolurken Kule'nin çatısına indiklerinde, uçuş için üstünü değiştirme ihtiyacını bir kenara bıraktı. "Zaten derilerimi giydim."

Derilerin kolsuz ve göğsünün yarısına kadar açık olduğunu yorumlamadı. Pantolonunun yan tarafındaki bağcıklar derisini ve pullarını açıkta bırakıyordu. Ama söyleyebildiği kadarıyla, pulları zırh da olabilirdi. Görünüşe göre o taraf, daha "sıradan" derisinden kaynaklanan ısı kaybını telafi ediyordu.

Tam o sırada Raphael çatıya çıktı, Pusula alt bileşeni sol pazusunda güvenli bir kol kılıfı içindeydi ve derileri eski ve yıpranmış bir siyahtı. "Marduk," dedi selamlayarak, Elena'ya dönmeden önce. "Şehrimize iyi bak, *hbeebti*."

"Her zaman, Başmelek." Ona veda öpücüğü vermek için eğildi ve tenleri birbirine değdiği anda, kolundaki kutsal emanetin şarkısını duydu; bu unutulmaz güzellikteki melodi içini titretti.

Raphael geri çekilmeden önce kızın zihnine, "*Gözlerin nesnenin gölgesiyle ışıldıyor*," dedi.

Marduk'un göğsü kelime olmayan bir sesle gümbürdedi. "Bizimle gelmelisin." Elena'ya yönelik bir emir. "Alt bileşen sana tepki veriyor - Pusula'yı tamamlamak için sonunda sana ihtiyaç duyulması riski var."

Elena kafasındaki şarkıyı, kutsal emanetin avucunda nasıl hissettirdiğini düşündü. *Sanırım Başmelek*, dedi Raphael'e özel olarak, *eskiler bunu başmelek hücrelerinde yankılanması için ayarlamışlardı, bir başmeleğin bir gün kalbinin bir parçasını tam anlamıyla vereceğini hiç düşünmemişlerdi*.

Raphael başını salladı. "O zaman uçakla gitmemiz gerekecek," dedi ve Marduk kaşlarını çatınca yukarıya işaret etti. "Havada uçan metal makineler."

Elena itiraz etmedi; gücünü ve havadaki dayanıklılık seviyesini biliyordu ve birkaç uzun dinlenme molası vermeden bu uzun uçuşu yapmasına imkân yoktu. Fakat -"Bana ihtiyaç duyulacağını bilmiyorsun," diye belirtti. "I

olmayabilir. Siz ikiniz önden uçun, ben takip edeceğim. Eğer bana ihtiyacınız olduğu ortaya çıkarsa, ben zaten yolda olacağım ve eğer olmazsam, sorunu ben hala havadayken çözebilirsiniz."

Kısa bir tartışmanın ardından hepsi plan üzerinde anlaştı.

Raphael yüzünün yan tarafını kavrayıp dudaklarını onunkilere dokundurduğunda melodi bir kez daha kafasında çınladı. Bir kalp atışı sonra duyduğu tek şey kanatlarının uçuş için açılırken çıkardığı ses oldu.

Çatının kenarında durarak, Marduk'la birlikte geceye dönüşmeye başlayan gökyüzüne doğru uçmalarını izledi; iki başmelek, biri şu anda yaşayan en yaşlı varlık, diğeri ise şimdiye kadar yapılmış en genç başmelek.

Bulutların arasında kaybolup daha ince bir havada yüksek bir uçuş rotasına girdiklerinde bir ürperti dalgalandı. Müzik durmuştu, boşluk Lejyon'un onunla konuşmayı bıraktığı zamanki kadar rahatsız ediciydi.

Ama melankoliye ayıracak zamanı yoktu.

Sütlerinin dışındaki balkona doğru uçarken, pilotları Duncan'a mümkün olduğunca çabuk havada olması gerektiğini bildirmek için havaalanını aradı. Ardından, Kadronun aksine sert hava koşullarına karşı savunmasız olmadığı için, özel olarak tasarlanmış sırt çantasını kaptı ve bu tür bir ortama girmeleri halinde kendisini kar ve buza karşı koruyacak giysileri hızla paketledi.

Sırt çantasını kanatlarının arasına sıkıştırarak, Raphael'in ayrılışından sadece birkaç dakika sonra havaalanına doğru havalandı. Dmitri'yi aradığında, "Raphael bana söyledi." dedi.

Başka bir şey konuşmadan telefonu kapattılar, şehir onun gözetimi altında güvendedeydi. Duncan piste doğru taksi yapmaya başladığında, uçağa bindiğinde son telefon görüşmesini yaptı.

"Bethie," dedi kız kardeşi cevap verdiğinde, "birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmam gerekiyor." Bunun ne kadar sürebileceğine dair hiçbir belirti olmadığından, genel bir süre uygun görünüyordu. "Babama söyleyecek misin?"

Kabul ettikten sonra Beth, "Her ne yapıyorsan güvende olacak mısın?" diye sordu.

Elena telefonu sıktı. "Evet. Döndüğümde hepinizle görüşeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra pencereden dışarı baktı ve altı kişilik mutlu bir ailenin nasıl üç kişilik paramparça bir grup haline geldiğini düşündü.

Dam

la.

Dam

la.

Dam

la.

Ölen kız kardeşinin kırık parmaklarından yere damlayan kanın sesi yıllarca aklından çıkmamıştı, hala da zaman zaman çıkıyordu. Ancak bugün onu rahatsız eden şey, Beth'in elinin kendi elini kavrayışının anısıydı; çocuk beyni dehşeti kavramaya çalışırken küçük yüzü bembeyaz olmuş ve sıkışmıştı.

Önce Belle ve Ari, sonra Marguerite. Sonsuza dek gittiler.

Uçak gökyüzüne yükselirken yüksek sesle "Seni özleyorum," dedi. "Seni her zaman özleyeceğim." Bazı yaralar asla yok olmazdı; sadece zamanla solarlardı, ta ki kanamadan ve kırılmadan onlara bakabilinceye kadar.

Bir ürperti daha onu sarstı.

Bunun anılarıyla hiçbir ilgisi olmadığını ve tamamen yorgunlukla ilgili olduğunu bildiğinden, kalkıp bir battaniye aldı ve dinlenmek için yerleşti. Günün nasıl geçeceğini bilemezdi, uyuyabildiği kadar uyuyabilirdi.

Lona rüya gördüğünü söyleyen gardenya kokusuydu.

Ama mutfakta karşılıklı otururlarken annesinin gülümseyen yüzünden gözlerini ayırmadı. Marguerite, o kadar ruhani ve güzeldi ki, fayansın üzerine dokuma bir halı sermişti ve bahçeden topladığı büyük sepetten bezelyeleri ayıklayarak oturuyorlardı.

"*Chérie*? Neden yüzünde böyle bir ifade var?" Marguerite'in gözlerinde sevginin bağı yoktu, saçlarının solgunluğu arkasından süzülen güneş ışığında parlıyordu.

Aynı güneş ışığı teninin koyu altın rengini okşadı.

Tenin rengi Marguerite'in mirasının bir parçası olan kendi ellerine bakan Elena, bu bir anı olsaydı olacağı çocuğun değil, bir yetişkinin elleri olduklarını gördü. "Uygun bir şekilde vedalaştıktan sonra seni bir daha göremeyeceğimden korkuyorum."

Marguerite hoşgörüyü gülümserken bir bezelye tanesini kopardı. "Ah, *azeeztee*. Ben her zaman burada olacağım." Elini Elena'nın panikle atan kalbinin üzerine koydu. "*Annen* seni asla terk *etmeyecek*." Başka bir kapsüle uzandı. "Bir *annenin* bebeklerini terk etmesi imkânsızdır."

Elena Marguerite'e onu daha önce bir kez terk *ettiğini*, Beth'i de terk *ettiğini* söylemek istedi. Ama bunun annesinin gülümsemesini sileceğini ve bir bulutun güneşi tutmasına neden olacağını biliyordu, bu yüzden sadece bezelye kopardı, birkaç tane yedi ve ne kadar uzun yaşarsa yaşasın bir daha asla göremeyeceği annesiyle konuştu.

Caliane'in evine ilk gelenler Raphael ve Marduk değildi.

Annesi Neha'nın topraklarını devraldığında görkemli Başmelek Kalesi'ne taşınmamış, onun yerine zamanla beyazdan kreme dönüşen, suyun müziğinin hiç eksik olmadığı, okyanus kenarındaki eski bir saraya yerleşmişti.

Bir zamanlar gelişen iki şehrin insanlarına karşı en korkunç suçları işlemek için okyanusu kullanmışken, onun okyanusu seçmiş olmasını düşünülmesi gereken bir şey olarak görüyordu. Belki bir gün ona bunu neden yaptığını soracaktı, kendini cezalandırmak için mi? Ya da okyanus sessiz ve acımasız bir tanıkken yaptıklarını asla unutmamasını sağlamak için mi?

Anladığı tek şey, Hindistan Başmeleği'ne geçmek yerine resmi unvanı olarak Amanat Başmeleği'ni kullanmaya devam etmeyi se mesiydi. "Amanat'ı her zaman, tüm yaşamlarım boyunca y neteceğim," demişti bir keresinde, kendisiyle birlikte Uykuya dalacak kadar sevdiği şehir için. "Diğer unvanlar gelip geçecek ama Amanat sonsuza dek kalacak."

Raphael'in kafasındaki uğultu annesinin sarayına yaklaştı a daha da arttı.  oktan gelmiş olan diğerlerinin yanına yaklaştığında bu uğultu daha da şiddetlenerek bir rahatsızlığa dönüştü. Doğru yerdeydiler. Ama sekiz kişi ellerini açıp Pusula'nın parçalarını üst üste koyup birbirine değdirdiklerinde bile tek duydukları öfkeli bir uğultuydu. Karışıma Marduk'u eklemek hiçbir şeyi değiştirmede.

Zamanın ötesindeki başmelek ona baktıklarında omuz silkti. "Raphael'in eşi bize katıldıktan sonra tekrar deneyin."

Alexander kaşlarını çattı. "Neden avcının orada olması gerekiyor?"

Raphael hakaret etmek için kıpırdamadı çünkü Alexander'a göre Elena'nın Lonca'daki geçmişinden bahsetmek hakaret *sayılmazdı*. Alexander savaşçılara saygı duyardı ve Elena'yı da kendi alanında bir savaşçı olarak kabul etmişti. Ona avcı ya da savaşçı demek, eş demekten daha sıkı.

"Yadigârım ona tepki verdi," dedi Raphael, Elena'nın içinde bir başmelekten bir parça taşımasının acı verici nedenini paylaşmak istemeyerek. Onu sonsuza dek kaybetmeye çok yaklaştığı o anı her düşündüğünde kalbi acıyla çarpıyordu.

"Raphael, Elena'yı çok sevdiğimi biliyorsun" -Caliane de en az diğerleri kadar sinirliydi- "ama bu hiç mantıklı değil. Bu Kadro'ya ait bir şey."

Diğerleri başlarını salladı.

Beklenmedik bir şey oldu ama herkesin yelkenlerini suya indiren Zanaya oldu. "Aslında bu Atalar'dan kalma bir şey. Kim bilir içine neler yerleştirmişlerdir." Pusulanın kendi parçasına ters ters baktı. "Bildiğimiz kadarıyla ona ihtiyacımız var çünkü ambrosia ile dönüştürüldü ve bu sihirli son madde."

Grup gözlerini Marduk'a dikti.

Kim tekrar omuz silkti. "Sonsuz bir Uyku uyumayı seçtiklerinde güçleri karşısında hiçbir şeydim. Pusula hakkında tüm bildiklerimi sizinle paylaştım."

Adam yalan söylüyordu. Raphael bunu vücudundaki her kemiğe kadar biliyordu. Ama asıl soru *neden* yalan söylediği.

"Üs gömülü ya da başka bir şekilde gizlenmiş olabilir mi?" diye sordu Marduk'un dolaylı görüşünü aşmaya çalışarak.

inatçılık. "Onu bir volkandan çıkarmaya mı yoksa bir dağı parçalamaya mı hazırlanmalıyız?"

Marduk'un ifadesi değişti. "Bunlardan herhangi birini yaparsan, kanlarının armağanı Pusula'yı ve dünyayı sıfırlamadan önce üssü öldürürsün."

"Öldürmek mi?" Suyin sordu, sesi tiz ve tedirgindi. "Duyarlı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bir insan." Caliane'ın yüzü bembeyazdı. "Sevgili Havens. 'Üs' bir *insandır*."

Marduk ona baktı ve eğildi. "Bilgelik sizde yaşıyor, Leydi Caliane." Vücudunun her hattında hüznün vardı. "Özellikle de Kadronun her bir üyesinin güvenini kazanmış bir kişi."

"Böyle bir şey mümkün değil." Elijah çenesini ovuşturdu, kaşları çatılmıştı. "Biz çok çeşitli bir grubuz."

"Her zaman bir tane vardır," diye ısrar etti Marduk. "Ve şimdi bana bundan size neden daha önce bahsetmediğimi soracaksınız. Henüz alt bileşenlere sahip olmadığınız için, bu anlamsız bir tartışmaydı ve vicdanınızı ağırlaştırarak sizi engelleyebilirdi. Olağan zamanlarda, başmeleklerin bu bilgiyi kabullenmeleri için sayısız bin yılları vardır."

Raphael elindeki hançer şeklindeki nesneye baktı. Gerçek bir silah kadar keskin değildi... ama yine de parçalayacak, yırtacak ve kesecek kadar keskindi.

Parmakları üşümüş, derisi gerilmişti.

Bakışlarını kaldırdığında, kendini yanlılıkla Suyin ile göz göze gelmiş halde buldu.

Yüzünün narin kemikleri dehşetle sarsıldı. "Bu nesneleri bir *insanın* içindeki yerlerine nasıl 'yerleştireceğiz'?" "Kanlı bir kurban mı?" Aegaeon haykırdı. "Hayır! Bu bizim yolumuz değil, hiçbir *zaman da* olmadı." Fırlatacakmış gibi yaptı

Pusula parçasını yere düşürdü ... sadece elinde kaldı.

Bu kez sessizlik sağır ediciydi.

"Siktir!" Titus'un gür sesi. "Ben de az önce denedim ve ..." Nesneyi havaya kaldırdı.

Raphael kaşlarını çatarak kılıcını üst kolundaki kınına geri sokmaya çalıştı. Bunu sorunsuzca yapabildi. Bunu gören Elijah kendi kılıcını uyluğundaki kılıfa sokmaya çalıştı. Yine başarılı oldu.

"Bunları bulduktan sonra kaybetmeye izniniz yok," dedi Zanaya, elbisesinin parıldayan yeşilin altından görünen ve kalçalarına kadar inen kılıfının içine kendininkini çoktan yerleştirmişti. "Lanetli olduklarını söylemiştim."

Dişlerini gıcırdatan Aegaeon kolunu bir eldivenin içine soktu. "Bu uğultu başımı patlayacak kadar titretiyor. Eğer eş dediğin ölümlüyü bekleyeceksek uçacağım, Raphael."

Kalbi kulaklarında gümbür gümbür yankılanan Raphael, Illium'un işe yaramaz babasına hiçbir şey söylemedi. Onun yerine başka bir meleklerle konuştu. *Elena mı? diye sordu Marduk'a. Üs mü? Bu yüzden mi ona tepki verdi? Çünkü eğer Elena'ysa, Raphael tüm Kadro'yla savaşmaya ve dünyanın parçalanmasına izin vermeye hazırды.*

Kimse avcısını feda edemez.

Marduk'un gözleri bir meleğe ait değildi, zihinsel sesi de fiziksel sesi kadar insanlık dışıydı. *Hayır, üs, üssün önünde hep birlikte oldukları son ana kadar alt bileşenlere hiçbir zaman yanıt vermiyor. Ayrıca, Aegaeon'un eşinizle arasında bir güven bağı olduğuna inanmıyorum.*

Rahatlama ve kafa karışıklığı Raphael'in içinde bir savaşa dönüşmüştü. Kimsenin Elena'ya dokunmasına izin vermeyeceğine dair yemin etmekte o kadar acele etmişti ki . Ama ya yanında başmelek olmayan bu bilinmeyen kişi?

İkiyüzlü olmayacak, bir yabancıyı kurban etmeyecek ama kalbini kurtaracaktı.

"Üsse ne olacak?" dedi yüksek sesle ve Kadronun dağılmasını durdurdu.

Aegaeon çoktan gitmişti ama diğerleri oldukları yerde donup kaldı. "Ölüyorlar mı?" Raphael talep etti, kanatları titreşiyordu güçle. "Aegaeon haklı mıydı? Dünyamızın güvenliğini bir masumun kanıyla mı satın alacağız?"

"Pusulanın sıfırlanması gerektiğinde sadece bir kez uyanık kaldım." Marduk'un sesi ezilmiş bir taş ağırlığındaydı. "O zaman, bana benzeyen bir arkadaştı." Vücudunun parıldayan terazileri taşıyan tarafını işaret etti. "Başka bir günü görecektik kadar yaşadı."

"Ama kanadı mı?" Elijah'ın elmacık kemiklerinde kırmızı çizgiler vardı, bu general her zaman ama *her zaman* onura değer vermişti. "Acıdı mı?"

"Evet. Sadece halkımızı değil, dünyamızın kendisini de kurtarmak için bunu yapmaktan mutluluk duydu." Marduk'un başka bir zamandan, başka bir varlıktan gelen kesik gözleri sırayla her birini tuttu. "Seçim sizin olamaz. Seçim onların olmalı."

Raphael de aynısını yapınca Titus başını salladı. "Onuru olan her varlık bunu kabul eder! Bu gerçek bir seçim değil!"

"O zaman onurlarını ellerinden alır mısınız?"

Bu acımasız soru hepsini susturdu.

* * *

IElena, Caliane'in evinin yakınındaki tek uygun iniş pistinde Elena'yı beklerken cy rüzgârları Raphael'in saçlarını yoluyor ve tenini ısıırıyordu - kanat üzerinde otuz dakikalık bir uçuş. Daha ö n c e hiç hatırlamadığı bir şekilde midesi bulanmıştı.

Çünkü daha önce kendisine ya da onunkine *hiçbir şey* yapmamış bir varlığa kasten zarar vermeyi hiç düşünmemişti.

Eşi uçaktan iner inmez onu kollarının arasına aldı.

"Raphael? Neyin var?" Elleri Raphael'in sırtını okşuyor, parmak eklemleri kanatlarının alt tarafına değiyordu.

"Sana havada söyleyeceğim." Sert çıktı. "Kaybedecek zaman yok. Manto'nun tamamen çökmesine sadece birkaç metre kaldı ve Marduk bundan geri dönüş olmadığını, yok oluşu bir kez başladıktan sonra durdurmanın mümkün olmadığını söylüyor. Başarısız olmadan önce Pusula'yı sıfırlamalıyız."

Rüzgâr havalanmalarını zorlaştırdı ama bir kez gökyüzüne çıktıklarında onları daha hızlı hareket etmeye itiyor gibiydi.

Artık erteleyecek bir şey yoktu; Elena'ya her şeyi anlattı.

Eşi uzun süre sessiz kaldıktan sonra, "*Ben yapardım*" dedi. *Sen de yapardın. Marduk haklı, korunmak istemeyebilecek bir kişiyi korumaya çalışamayız. Aileleri, arkadaşları, hatta kurtarmak için ölecekleri çocukları olacaktır. Bu onların seçimi olmalı.*

Raphael farkına varmadan sıkıdığı yumruklarını serbest bırakmak için kendini zorladı. *Kan dökerek dünyanın güvenliğini satın almak mı? Bu ne barbarlık böyle?*

Marduk onlara eskiler diyor. Angelkind onlara Atalar diyor. Ve eğer Marduk onların ne olduklarının sadece zayıf bir yankısıysa. . .

Evet, öyle. Atalarımız kim ve ne olursa olsun, onların yöntemleri modern uygarlığın yöntemleri değildi. Pek çok şeyi öngördüler, ancak çoğunluğu korumak için birini feda etmek istemeyeceğimizi öngöremediler.

Elena bir rüzgârın etkisiyle onun hemen altında ve solunda kalmıştı. *Belki de başka seçenekleri yoktu? Marduk'un başına,*

Başmelek enerjileri her zaman eninde sonunda dünyayı istikrarsızlaştıracaktır.

Bildiğimiz her şey Marduk'a göre, diye mırıldandı Raphael. Doğruyu söylediğini nereden biliyoruz?

Cassandra, dedi Elena basitçe.

Marduk'un sakladığı bilginin sarsıcı önemine duyduğu öfkeye rağmen, Raphael bu konuda Elena ile tartışamazdı. Çünkü Kahinlerin Kahini onlar için sadece en iyisini istediğini açıkça belirtmişti. Raphael'in yarısı neredeyse onun sesini bir kez daha duymayı bekliyordu ama ne bir baykuş gördü ne de kafasının içinde yaşlı bir ses hissetti.

Sonunda uyumuş, kısa süreli bir huzur bulmuş gibiydi.

"Vay canına." Elena, Caliane'in yatağının üzerinde durdu. Saray. "Annenizin Hindistan'daki ev üssü olarak neden burayı seçtiğini anlayabiliyorum."

Sarayın nazik yayılımı, bulutlu günün donuk ışığında sıcak bir krem rengi parıldıyor, aşağıdaki kum, bu ışıktaki bile masmavi bir okyanustan kıyıya doğru yuvarlanan dalgaların köpüklü beyaz kapakları tarafından öpülen soluk bir altın rengindeydi.

"Ona okyanusun nedenini sormak istiyorum." Raphael bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu hiç beklemiyordum."

Elena cevap veremeden bulutların arasından bir şimşek çaktı.

"Düş!" diye bağırdı Raphael, o da aynısını yaparken. Düşüşü hızlandırmak için ikisi de kanatlarını çırpı ama Raphael onun üzerinde, gelecek herhangi bir fırlatmanın yolunda kaldı.

O bir darbeden sağ çıkabilirdi. O kurtulamazdı, vücudunda onun hücreleri olsa bile.

Kumun üzerine sertçe indi. Ona katıldığında şimşekler hâlâ havayı yakan darbeler halinde suya ve kuma çarpıyordu. İkisinin de etrafına bir baş melek kalkanı fırlatarak, onunla birlikte evin sağladığı sığınağa doğru koştu.

Yıldırım yapıya zarar verebilirdi ama en azından doğrudan başlarına düşmeyecekti. Şimşekli fırtınanın ilk belirtisinde gökyüzünden birkaç meleğin daha düştüğünü görmüştü ve Kadro geniş kapalı balkonda toplandığında şaşırmamıştı.

Baş ağrısına neden olan uğultudan rahatsız olsun ya da olmasın, kimse uzağa gitmemişti.

Titus söze girmeden, "Bunu şimdi yapacağız," dedi. "İşe yarayıp yaramayacağını bilmek zorundayız."

Sözlü cevap yok. Sekizi sadece kutsal emanetlerini ve ellerini üst üste koydular. Elena sonuna kadar bekledi ve sonra ona baktı.

* * *

Nhbeebi.

Elena sanki vücudundaki her hücre havayı kaynatan enerjiyle aynı anda titreşiyormuş gibi hissetti. Tüm yaşayan Kadro ve Marduk; o kadar büyük bir güç ki dünyayı ölümcül parıltılarla aydınlatan şimşegi gölgede bırakıyordu.

Obsidyen mavisini parlayan o el yığınının dokunmak istemiyordu ama gerçek bir seçeneği yoktu. Tıpkı "üssün" gerçek bir seçeneği olmayacağı gibi. Çünkü eğer o kişi tüm Kadronun güvenini kazanmışsa, o zaman iyi kalpli bir insandı.

İşte bir şey yok, Başmelek.

Raphael'in elinin en tepede olmasına sevinerek uzandı ve kendi elini onunkinin üzerine koydu.

Hiçbir şey olmadı.

Şimşek bile durdu.

Bir nabız atışı sonra elleri obsidyen mavisi alevler içinde kayboldu ve kafasının içinde melodiyi duyabildi, mükemmel ve delici ... ve belirli bir yönden yayılıyordu. Döndü, o tarafa baktı ve anladı. "Sığınak!" Boğazını çığlık atıyormuş gibi hissetti ve ancak o zaman dünyanın gök gürültüsü olduğunu, yağmurun daha önce hiç deneyimlemediği bir güçle etraflarına çarptığını fark etti.

"Emin misin?" Caliane talep etti, yüzü obsidyen mavisi ateş tarafından gizlenmişti ve hiçbir sıcaklık barındırmıyordu.

Bilinmeyen bir güç bedenini o yöne doğru eğilmeye iterken bile Elena kendini konsantre etmeye çalıştı. "Bu tarafa!" Baskıya karşı dişlerini sıkarak parmağıyla tam yönü işaret etti. "Ya Sığınak ya da ona giden yol!"

Elini diğerlerinden ayırdı.

Nefes nefese, avuçlarını uyluklarına dayayarak eğildi, Raphael de yanındaydı. "Hâlâ duyabiliyorum," dedi nefes alıp verirken. "Melodiyi. Gücünden hiçbir şey kaybetmemiş. Yönünü kemiklerimde hissedebiliyorum." Sanki bir akort çatalı gibi gerçek bir titreşim.

"Bu yağmurda uçabilir misin?" Alexander ellerini kalçalarına koyarak sordu.

"Evet." Raphael'e dedi ki, *Başmelek, yapıp yapamayacağımı bilmiyorum ama denemek zorundayım. Denemek zorundayız.*

"Elena'nın üzerinde bir sıra halinde uçacağız." Raphael'in sesi bir emir gibiydi. "Onu koruyun."

Aegaeon bile itiraz etmedi. Elena da bir şey söylemedi. Çünkü bu onun gururuyla ilgili değildi. Bu Sam, Zoe, Maggie, Laurent ve dünya bir yıkım kaosa sürüklenirse canı yanacak, çılgılık atacak ve ölecek olan sayısız çocukla ilgiliydi.

Yanında getirdiği soğuk hava koşullarına uygun deri ceketini çoktan giymiş, fermuarını boğazına kadar çekmiş, küçük çantasını balkonda bırakmıştı. "Hazır, Başmelek."

İki saniye sonra, tüm Kadro havadaydı.

Elena'nın kalbi bu manzaranın katıksız gücüne, damarlarında dünyayı yok edebilecek kadar şiddetli enerjiler dolaşan bu varlıkların ihtişamına takıldı. Ama onlar düzene girmeden önce onlara hayranlıkla bakmak için sadece bir iki nefesi vardı.

Derin bir nefes alarak, şiddetli yağmurun içinden yükseldi, sadece üzerinde canlı bir kalkan oluşturan kanatlar tarafından darbelerden korunuyordu. Basınç bir noktada hafifledi ve yukarı baktığında baş meleklerin kendilerini üçlü sıralar halinde dizerek kanatlardan bir halı oluşturdıklarını gördü.

Yine de geçirgen bir halıydı; yağmur geçebiliyordu. Ama bu koruma yine de uçmasını, doğrudan açıkta kalmasından çok daha kolay hale getiriyordu. Bir yandan da melodiyi duyan kişinin neden kendisi olduğunu düşünüyordu. Evet, içinde Raphael'in kalbinden bir parça vardı ama mesele buysa, şarkıyı *onun* da duyması gerekirdi. Ve onun için çok daha yüksek sesle olmalıydı.

Cassandra, dedi Kadim'e ulaşma çabasıyla.

Ancak bugün herhangi bir yanıt gelmedi.

Kalbi şiddetli bir şekilde çarpıyor, yaptığı şeyle mücadele ediyordu - gelmekte olduğunu bilmeyen bir insana ölüm getiriyordu. "Siktir, siktir, siktir!" Melodinin durmasını, seçimin elinden alınmasını ummaya devam etti ama her kanat atışında daha da güçlendi.

Kasları yorgunluktan titreyerek dinlenmek için durmak zorunda kaldığında duyabildiği tek şey, kapalı bir tiyatronun içinde kreşendoya doğru yükselen bir operaydı. Raphael onu taşıyacağını söylediğinde başını sallamakla yetindi. Çünkü altlarında kalan bölgelerin sular altında kaldığını, evlerin sürüklenip gittiğini, dağların çamur ve taş yığınları halinde parçalandığını ve yeryüzü tekrar tekrar sarsılırken manzaranın bulanıklaştığını görmüştü.

Dünya düşüyordu.

Bu yüzden gerekli yönü göstermeye devam etti ve kanatta uçmayı tercih etmesine rağmen, tüm grubun onu taşıırken ne kadar hızlı olduğunu fark edince Raphael'in kollarında kaldı.

Karanlık çöktü. Yağmur durdu ama yıldızlar ortaya çıkmadı. Elena bunu bir alamet olarak görmemeye çalıştı.

Öyle bir noktaya geldiler ki, başmelekler bile nefes almak için durmak ve Caliane'nin halkının uçuştan önce ellerine tutuşturduğu kurutulmuş etler ve yemişlerle vücutlarına yakıt ikmali yapmak zorunda kaldılar.

İniş noktaları, rüzgâra ve son bir saat içinde başlayan ince yağmur damlalarına maruz kalan ıssız bir çayırlıktı.

Elena hem bacaklarını esnetmek hem de beyninin arkasında büyüyen kesinlikten kaçmak için soğuk ve karanlık boşluğa doğru yürüdü. Tüm Kadronun güvendiği insanlar için sadece iki olasılık ve bir de aykırı olasılık bulmuştu. Kadro'yla yeterince teması olan biri olmalıydı.

bu bağı kurmak için baş meleklerle. O halde kıdemli bir kişi ve bu melek ırkıyla ilgili bir mesele olduğuna göre, büyük olasılıkla bir melek.

Raphael ona katılmak için yürüdü. "Yüzünden anladığım kadarıyla sen de benimle aynı şeyleri düşünüyorsun." Diğerlerinin ya birbirleriyle konuştukları ya da kendi başlarına durmak için uzaklaştıkları yere bir bakış attı. "Hepimizin aynı kısa listeye sahip olma ihtimali çok yüksek."

Elena listesindeki kişileri saymak için kendini zorladığında başını salladı. "Aklıma başka biri gelmiyor. Hele de hepimizin güvendiği bir kişi olacaksa."

"Keşke ben olsaydım," diye ağzından kaçırdı Elena. "Bir insana *-iyi, nazik bir* insana- gidip kendini feda etmesini istemekten daha kolay olurdu." Nefesi hızlandı, omuzları kaskatı kesildi. "Daha önce ne dediğimi biliyorum, ama şimdi zamanı geldi . . . Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Yeryüzü ayaklarının dibinde şiddetli bir sarsıntı geçirdi ve onları karşı karşıya getiren kısır bir çizgide çatladı. Sanki dünya ona bir uyarı gönderiyor, bunun bir seçim olmadığını söylüyordu. Ne onun için ne de bu uçuşun sonundaki kişi için.

Yüzü kızardı, içinden bir çığlık koptu. "*Nefret* ediyorum Bu!"

Raphael'in yüzü, şiddetli duygularını bastırırken olduğu gibi soğuktu. "Liderlik etmenin anlamı budur, *hbeebti*. Bazı kararlar kalbinizden bir parça koparır."

Gözleri yanarak yeni geçitten uçtu ve onun kollarına atıldı. Adam hem kanatlarını hem de kollarını ona doladı, korkunç bir şey yapmak zorunda kalmadan önce bir anlık sıcaklık ve sevgi.

Vivek yirmi dört saat boyunca hiç uyumamıştı, bacağındaki ağrı ve gezegeni yerle bir eden felaket niteliğindeki doğa olayları yüzünden uyuyamamıştı.

Sanki tüm dünya çıldırmış gibiydi ve *büyük* bir şeyler döndüğünü biliyordu. Sadece kendisine verilen bilgiler yüzünden değil, dünyadaki her bir başmelek şu anda Caliane'ın bölgesinde olduğu için.

Bunu ona kimse söylememişti. Birbirinden farklı birçok bilgi topladıktan ve Jason'la irtibat kurduktan sonra bir araya getirmişti. İkisinin de işinin bir parçası diğer baş melekleri izlemektir ve Vivek genç bir vampirin heyecanla Kuzey Hindistan üzerinde Aegaeon'un fotoğrafını paylaştığını gördüğünde, Jason Suyin'in Çin'den ayrıldığı haberini aldığı anda, ardından casuslarından Alexander, Titus ve Zanaya'nın bölgelerini terk ettiklerini öğrendiklerinde, Kadronun hareket halinde olduğunu fark etmişlerdi.

Dmitri çok geçmeden ikisini de bilgilendirdi: "Raphael Kadro'nun acil toplantısına gitti. Elena da onunla birlikte." Vivek'in duyabileceği şekilde söylediği tek şey buydu ama Vivek'in ayet ve hadislerle ihtiyacı yoktu.

Yaptığı işte iyiydi çünkü kendi adına düşünebiliyordu.
"Vivek." Dmitri'nin sesi kulağında.

"Ben buradayım." Çalışmaya devam etti, bilgiyi en çok işe yarayacağı yere yönlendirdi.

"Manto'nun durumu?"

Vivek o görüntüye doğru ilerledi ve tıslayarak bir nefes verdi. "Başarısızlığa saatler kaldı. Bu hızla gidersek, tahminimce üç saatten az."

Dmitri telefonu kapattıktan sonra zihni dönüp dururken, kendisine verilen görevlerin bir parçası olan iletişim konusunda melek çocuklarla birlikte çalışanlardan birine hızlı bir mesaj gönderdi: *Konumunuz güvenli mi?*

Olumsuz, yıkıcı cevap geldi. Şiddetli depremler temellere zarar vermiş. Çocukları ikinci güvenli eve tahliye ediyoruz.

"Kahretsin." Planı derhal tüm üst düzey ekibe yaydı.

İkincil konum Amazon ormanlarının ücra bir bölgesinde, yer üstündeydi ve meleklerin çocukları fark edilmeden oraya götürmenin bir yolu olması gerektiğini biliyordu ama yine de şiddetli hava koşullarında yolculuk edeceklerdi.

Yoldaki hava sistemlerini gündeme getirirken bile başka bir mesaj gönderdi: *Hava koşullarından kaçınmak için yardımınız var mı?*

Evet. Hannah, Başmelek Elijah'ın eşi ve Güney Afrika'dan Mimata.

Tabii ki Vivek iki ismi de tanıdı. *Onları dinleyin. İkisi de uçuş yolunuz boyunca hava durumu konusunda deneyim sahibi.* Mimata, üst düzey bir kuryeydi; çoğu kurye gibi genç çocuklardan biri değil, melek çocuklar gibi hazineleri güvenli bir şekilde taşımak için çağrılan kıdemli bir melekti. *Ayrıca fırtına hücrelerinden kaçınabilmeniz için size sürekli olarak uydu güncellemelerini iletacağım.*

Teşekkürler, Vivek.

Meleği nakil işine devam etmesi için bırakarak, halkının sorduğu sorulara cevaplar verirken söndürebildiği kadar çok yangını söndürmeye devam etti. Bacağındaki acıya karşı dişlerini sıktığının farkında değildi, ta ki bir spazm bacağını o kadar acı veren bir düğüm haline getirene kadar.

"Kahretsin," dedi nefesinin altından, baldırına masaj yapmak için uzanırken.

Aynı anda kişisel hattı çaldı, ekranda Katrina'nın adı vardı.

Cevap verdi çünkü söz konusu o olduğunda cevap vermemek olmazdı. "Merhaba."

"Sorun ne?" diye sert bir yanıt geldi.

"Oh, hiçbir şey." Omurgası boyunca terler boşalırken yüzünü buruşturdu. "Sadece hisleri hissedebilmenin iyi bir şey olduğundan emin olmadığım zamanlardan biri."

"Acı çekiyorsun."

"Bacağımda kas spazmı var." Bir çekmeceyi açmak için parmak izini kullanarak, oradaki ilaç zulasından bir blister hap paketi aldı. "Bir saniye." Beş tane çıkarıp çiğnedi; vampir metabolizması, çoğu ölümlü ilacının ciddi bir doz aşımı yapana kadar hiçbir etkisi olmadığı anlamına geliyordu.

Oturmanın her şeyi daha da uzattığını acı bir deneyimle öğrendiği için kendini dik durmaya zorlayarak kulaklığını kullanarak Katrina'yla konuşmaya devam etti. "Eviniz hâlâ ayakta mı?"

"Sağlam kemikleri var," diye kesik kesik cevap verdi. "Ağrı ne kadar kötü?"

Yalan söylemeyi düşündü ama onun saçmalıkları kabul etmeyecek kadar zeki olduğunu biliyordu. "Biri taşaklarımı sıkıyor gibi hissediyorum."

"Kaba ama açıklayıcı," diye soğukkanlı bir yanıt aldım. "Dinlenmek için durduğunuzda yanıma gelebilir misiniz?"

"Hayır," dedi, başka türlü olmasını dileyerek. "Kule'den ayrılamam." Mevcut durum göz önüne alındığında olmaz.

"Ben buyum," diye eklerken buldu kendini, çok az tanıdığı ve çok daha iyi tanımak istediği bu kadına. "Burada olmam, elimden geleni yapmam benim için önemli."

"Bunu biliyorum," diye cevap verdi ve bir kez daha onun ses tonunu nasıl okuyacağını bilemedi. "İşinizin başına dönün."

Arama sona erdi.

Nefes verirken, verdiği yanıtın onu kızdırdığı anlamına gelip gelmediğini merak etti. Bunu söyleyemezdi, onu henüz yeterince tanı mıyordu. Ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu, bu yüzden krampı güçten düşürmeyecek kadar geçirdikten sonra - etkilenen kasların saatlerce bir orospu gibi ağrımaya devam edeceğini bilmesine rağmen - aynı anda yüz acil topla hokkabazlık yapmaya geri döndü.

Yarım saat sonra İzak elinde bir paketle içeri girdiğinde, genç meleğe başıyla işaret ederek paketi yuvarlak masasının boş bir bölümüne bırakmasını istedi. "Teşekkürler," diye mırıldandı dalgınca.

"Leydi Katrina mektubun size elden teslim edileceği ve siz mektubu açıp sağ salim ulaştığını teyit edene kadar burada kalmam gerektiği konusunda çok kararlıydı."

İçini bir ateş kapladı, Vivek koltuğunda döndü. "Neden sana bir kurye gibi komuta ediyor?"

İzak kızarak omuzlarını silkti, kanatlarının kemerleri zengin bir krem rengiydi ama Vivek aşağılarda koyu mavi benekler olduğunu biliyordu. "Yani, hayır diyebileceğin türden bir hanımefendi değil - beni işyerinin önüne kadar uğurladı ve işte buradayım."

Tanrım, çocuk acemiydi. Vivek, aslında bir kutu değil, gri renkli, yalıtımlı bir soğutucu olduğunu fark ettiği şeyi eline alırken, "O tesise girmeyi aklından bile geçirme," diye emretti.

"Zaten yapamam." Izak mırıldandı. "Melekler için üç yüz yaş sınırı var."

Vivek sırtıttı. "Doğru, tabii ki öyle." Katrina bebek melekleri kurtarma işinde olmak istemezdi.

"Yüzyıllık hizmet süresini tamamlamış vampirler için herhangi bir sınırı olmaması hiç adil değil." Ters ters baktı. "Hey! Yüz yaşına yaklaşmadığın halde neden onu ya da onun yeri hakkında bir şeyler biliyorsun?"

"Vampirler Üretildiklerinde zaten yetişkin oluyorlar ve ben de bir tek boynuzlu atım."

"Ugh." Izak gözlerini devirdi.

Vivek soğutucuyu açtı ama gözlerini Izzy'den ayırmadı. "Açtım. Hasar yok."

"Ne gönderdi?" Izak masanın kenarından bakmak için boynunu eğmeye çalıştı.

"Seni ilgilendirmez, bebek melek." Kapıyı işaret etti. "Dışarı çık, yoksa seni revir görevi için Nisia'ya gönüllü olarak veririm."

Izak ürpererek oradan hızla uzaklaştı. Nezaketten ya da empatiden yoksun olduğundan değildi. Çocuk bacaklarını kaybettiğinde ve vücudunda kalan kemiklerin neredeyse tamamını kırdığında revirde çok uzun zaman geçirmişti. Vivek bu durumdan nefret ediyordu ve çoğu genç meleğin orada zaman geçirmesine rağmen Izzy'nin revirde *hiç* görev yapmamasının nedeni de buydu.

Kıdemli şifacı Nisia, Izzy'nin göze çarpan yokluğunun nedenini çok iyi biliyordu ve Izzy'ye nefret ettiği yerden uzakta ihtiyaç duyduğu sahada ilk yardım derslerini vermeyi ihmal etmemişti.

Vivek'in çeşitli testler için orada olduğu bir gün ona, "Normalde bu tür kaçamakları onaylamazdım," demişti, "ama o daha çok genç."

revirde geçirdiği süreye bağlı. Yara izleri bıraktı."

"Güven bana," diye homurdandı Vivek, ilerlemesini ölçebilmesi için ondan istediği şekilde sakat bacağını esnetirken, "çocuğu anlıyorum."

Şifacı alametifarikası olan alaycı yorumlarından birini yapmamıştı; onun yerine, "Izzy senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı. Melek türündeki pek çok kişi, vücudunuzun istediğiniz gibi davranmamasının ne demek olduğunu tam olarak anlayamaz.

"Genellikle yumuşak yaşamları olanlar olmaları önemli değil -Onları uzuvlarını ya da kanatlarını, hatta varlıklarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya bırakan hayatlar değil. Yine de konuşmaları savunmasız genç bir kalbe zarar verebilir."

Bacağını gevşetmesine izin vermiş ve sonrasında bacağına masaj yaparken eklemiştir: "Kule'de güvende çünkü meleklerin en küçüğü ve insanların büyük çoğunluğu ona küçük kardeşleri gibi davranıyor. Sen de aynısını yapıyorsun." Hafif bir gülümseme. "Ama sen aynı zamanda bir başmeleğin en içteki ekibinin, onun nefretini paylaşan güçlü bir üyesinin örneğisin. Bu bilgi onun için melek toplumunun daha az hoşgörülü üyelerine karşı bir kalkan."

Şimdi Katrina'nın Izzy'yi sanki Kule'ye atanmış bir melek değilmiş gibi el sallayarak aşağı indirdiği düşüncesiyle gülümseyerek soğutucuya baktığında küçük bir şişe kan, vampir anatomisiyle bile hâlâ yutabildiği çiğnenebilir küçük şekerlerden kocaman bir paket ve üzerine bir not yapıştırılmış bir merhem şişesi buldu: *Bacağınızı rahatlatmak için bunu sürün. Eski yöntemler çoğu zaman en iyisidir.*

Pantolonunun paçasını kıvrarak emredileni yaptı. Bu koku merhemden gelen zengin, parlak bir yeşildi. Ama serinliği kısa sürede cennet gibi hissettiren bir sıcaklığa dönüştü. O

Merhemi güvenli bir şekilde soğutucuya geri koymadan ve kan şişesinden hızlıca bir yudum almadan önce bunu takdir etmek için kendine bir an verdi.

Koyu orkideler, misk ve sırlar.

Kadın onu uyuşturucu gibi etkiledi, tehlikeli bir kadınsı güç ve tatlı bir duygusallık.

Aleti sertleşti, nabızı hızla atmaya başladı.

Hediyesinin üçte birini boşaltan o ilk yudum için ürperdi ve kendini tekmeledi, şişeyi masasının yanında güvenli bir yere koydu ve kendine her on dakikada bir yudum sözü verdi. Olabildiğince uzun süre dayanmasını sağlayacaktı.

İşine dönmeden önce, ona bir mesaj hazırlamak için kendine on saniye verdi: *Sarhoş edicisin. Bu hediye beni onurlandırdı.* Katrina hakkında bildiği az şey ona resmi bir teşekkürün takdir edileceğini söylüyordu; o her kimse, başka bir zamandan gelmiş, farklı adetlere bağlıydı.

Yanıt gelmemişti ama hiç beklemiyordu. Söylemesi gerekeni ona gönderdiği hediyeyle söylemişti; gerisini birlikte olduklarında konuşurlardı. İşine geri dönerek, bir bileğindeki zonklayan nabızı ovuşturdu, onun kanının gücü onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar besliyordu.

Ancak kırk beş dakika sonra Manto'nun mevcut durumunu gördüğünde onu tatmanın keyfi kaçtı. "Kahretsin." Yanıldığını, işlerin bu kadar kötü bir şekilde hızlanmadığını umarak yakınlaştırdı.

O değildi.

Manto başarısız olmadan önce on dakikaları vardı. Vivek yüksek sesle, "Eğer bir şey planlıyorsan, Cadre," dedi, "bunu bir an önce yapsan iyi olur, yoksa oyun biter."

Sığınağın kenarına vardıklarında Elena tekrar kanatlanmıştı. Son ölümlü yerleşimini bir süre önce geçmişlerdi ve aradan geçen zamanda midesindeki düğüm taştan bir yumruya dönüşmüştü.

Bir erteleme umudu yoktu.

Şafak meleklerin yurdunu aydınlatmaya başladığında kafasının içindeki şarkı gerçek bir kreşendodan bir nefes uzakta duruyordu, geri kalanı gölgede kalırken ön kenarı alev alev yanıyordu. Sertçe yutkunarak uçmaya devam etti ve uçuş rotasına hiç şaşırmadı.

Medica ve Kütüphane'nin her ikisi de bu yolda uzanıyor, dedi Raphael zihninin içinde, korkusunu kelimelere dökerek.

Ona baktığında, sade çizgilerle belirlenmiş vahşi, tehlikeli güzellikte bir yüz görüyordu. *Sadece üç seçenek vardı.*

Jessamy, öğretmenleri ve kütüphanecileri. Raphael'in Yedisi'nden birini seviyor olabilirdi ama melek türünde hiç kimse onun Kütüphaneci olarak görevlerinde bilgi sağlama ve kaydetme konusunda tarafsız olmadığını ima bile etmemişti. Şu anki Kadro'da yer alan baş meleklerin her birine zaman içinde bir noktada yardım etmiş ve onların sırlarını saklamıştı.

Keir, Angelkind'ın kıdemli şifacısı. Üç bin yıldan birkaç yüz yıl sonra, ölümsüz yaşamın büyük şemasında yaşlı değildi, ama onun için bir bilgelik vardı.

zamansız, yaşlanmayan. Yaralanan ya da sakatlananların tedavisi söz konusu olduğunda da ayrımcılık yapmazdı.

Bir savaşta, Keir tüm savaşçılara eşit özenle davranırdı. Geçmiş savaşlarda da böyle yapmış, Lijuan'ın insanların yaralarını sarmıştı. Elena'nın üçüncü seçim vardı olmuştur Andromeda, Jessamy'nin ikinci adamı. Ancak Andi, çok daha genç olması ve bu nedenle

Kadro tarafından o kadar ciddiye alınmıyor.

Yolda Andi'nin şu anda Sığınak'ta olmadığını da öğrenmişti; Andi yaklaşık bir hafta önce çocukların yanına gitmiş, herkesin tahmin ettiğinden çok daha uzun süren bu tahliye eğitimlerinin sorumluluğunu üstlenmişti.

Jessamy ve Keir.

Onlardan biri olmalı.

Arkadaşları.

Hıçkırarak nefes alırken, melek ırkının en inanılmaz iki insanından birine kesin bir acı ve muhtemelen ölüm getirmesine neden olan bu korkunç müziği duymayı bırakabilmeyi diledi. Yaşadığı dehşete kendini kaptırmışken, kreşendonun tiz bir tiz notaya ulaşıp onu olduğu yerde durdurmasına hazır değildi.

Yere baktı.

Medica'nın alçak beyaz binaları sabahın ilk ışıklarında parlıyordu, yeni tavan penceresi hâlâ gecenin çiyiyle kaplıydı. O kadar yüksekteydi ki onu fark etmesi bir anını aldı. Keir, binanın hemen dışında bir el sallayarak kanatlarını sırtına sıkıca tutmuştu. *Bu Keir*, dedi Raphael'e, sonra olabildiğince hızlı bir şekilde düşerek şifacının önüne indi.

Diğerlerinden önce yetişti. "Çok üzgünüm Keir." Hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyen ama söylemek zorunda olduğu sözler.

Keir'in dolgun dudakları bilge bir gülümsemeyle kıvrıldı, gözlerinin yumuşak kahverengisi yoruldu. "Ah, Ellie. Kadroyu kapıma getirdin." İniş için alçalan tüm kanatları görmek için yukarı baktı. "Bu her neyse dünyanın parçalanmasını engelleyecek mi?"

Keir'in hiçbir açıklama yapmadan anlamış olması onu hiç ürkütmemişti; meleklerin reenkarnasyona inanıp inanmadığını bilmiyordu ama Keir'in ölümsüz yaşından çok daha eski olduğu hissine kapılmıştı hep. Sanki tüm çağlar boyunca yaşamış, sonra da narin yüz hatları ve altın sarısı kanatlarıyla bu genç bedende yeniden doğmuştu.

"Marduk olacağını söylüyor."

Etrafında rüzgârlar esiyor, kanatlar sesler çıkararak kapanıyor, çalkalanan bir güç girdabı o kadar canlıydı ki vücuduna çarpan bir nabız gibiydi.

Keir, Kadro'yu başını hafifçe eğerek selamladı; melek türünün en kıdemli şifacısı olarak sahip olduğu statü, melek görgü kuralları söz konusu olduğunda onu onlarla eşit konuma getiriyordu. "Görünüşe göre bana ihtiyacınız var."

Bir adım öne çıkan Raphael oldu; saçlarının mavi-siyahı rüzgârla savruluyor, kanatları güneşin turuncusuyla öpüşüyordu. "Sen, Keir," dedi, yüzüne büyükçe yazılmış duygularla kalınlaşmış sesiyle, "dünyanın yok olmaya karşı kalkanı olacaksın." Durumu bir dakikadan kısa bir sürede özetledi, hepsi de hızla zayıflayan Manto'nun farkındaydı.

Keir bu olaydan sonra beş saniyeden daha kısa bir süre sessiz kaldı. "Ben bir şifacıyım," dedi konuştuğunda. "Bu görevin bana düşmesi en mantıklısı." Gülümsemesi sakindi. "Eğer dünyanın kendisi hastaysa ve ben onu iyileştirebiliyorsam, o zaman bunu hemen şimdi yapalım."

Cüppesini sıyrarak belinde karmaşık işlemeler taşıyan kumaş bir kemerle bağlanmış kolsuz bir tunik ve ona uygun kahverengi bir pantolon çıkardı, cüppeyi yana bırakmak istedi ama Elena öne çıkarak cüppeyi aldı.

Parmakları Keir'in parmaklarına değdi, parmaklarındaki enerji başka hiçbir mekte hissetmediği bir sıcaklıktı; Raphael bile kendi Cascade doğumlu iyileştirme yeteneğini Keir'inkiyle kıyaslayamazdı.

Başmeleğinin şifacıya duyduğu saygı da Elena'nınki kadar derindi.

Keir, Raphael'in ambrosia'yı ağzına sokmasının ardından komada yatarken ona göz kulak olan kişiydi. Keir, bir zamanlar harap olmuş ve kırılmış bir Aodhan'ı iyileştiren kişiydi. Keir, savaşta bir daha asla ayağa kalkamayacak kadar ağır yaralar aldıktan sonra bir baş meleğin yetim kalan çocuğunu beslemeye ve korumaya yemin etmiş olan kişiydi.

Ve bu, tüm yaptıkları içinde sadece bir damlaydı. "Cadre," dedi tam o anda, "Elimin altında bir çocuk var.

Bakım. Bebek Jessamy'ye tapıyor. Ona, bu sevgili arkadaşıma, benim yokluğumda ona bakmasını söyleyin."

"Yapılacak." Caliane'in güzel, acılı sesi. "Hayatta hiçbir eksiklik bilmeyecek, buna söz veriyoruz."

Keir Marduk'a döndüğünde bile gözyaşları Elena'nın boğazını tıkadı, gözlerini yaktı. "Patlama ya da başka bir şekilde şiddet gösterisi yapma eğiliminde miyim? Eğer öyleyse, Medica'dan uzaklaşmalıyız."

Marduk Keir'e ejderha evresindeki gözleriyle baktı, gözbebekleri uzun yarıklar halindeydi. "Tüm tepkilerin aynı olup olmadığını bilmiyorum," dedi ve okunması zor yüzünde saygıya benzer bir şey vardı. "Ama Pusula bir bütün olarak dünyanın güç akışlarını dengelemek için yaratıldı, bu yüzden bir risk var."

"Pekâlâ. Gidiyoruz."

On bir kişinin bir grup olarak havaya yükselip Sığınak'ın kenarına -ama Manto'nun altında kalan bir bölgeye- doğru kısa bir uçuş yapması gerçeküstü bir şeydi. Eğer bir

patlama gerçekleşirse, dış dünyadaki hiç kimse bunu görmeyecektir.

Güneş ışığı henüz seçtikleri yere ulaşmamıştı, alan gölgelerle soğuktu.

Elena yere inerken yanağının iç kısmını sertçe ısırdı, Keir'in bornozu kollarının arasındaydı. Keir ona gülümsedi ve Elena onun ne düşündüğünü biliyordu: Eğer bu iş düşündükleri gibi biterse o bornoza ihtiyacı olmayacaktı.

Çenesini tutarak beze yaklaştı, Keir'in nazik, rahatlatıcı kokusu atkı ve dokumanın her bir ipliğindeydi.

"Daha fazla zamanımız yok." Caliane'in sesinde çiğ bir ıstırap vardı. "Manto'nun durumu en iyi ihtimalle tehlikeli."

Keir başıyla onayladı. "Siz bir halef atayana kadar Medica ile personelim ilgilenecek."

Kadronun hiçbiri kımıldamadı. Aegaeon denen o göt bile.

"Hayır," diye tükürdü Zanaya. "Bu yanlış. Bir şey dökmeyeceğim

şifacının kanı. Bu *bizim yolumuz değil*."

Keir başını salladı. "Bu yapılmalı Nil Kraliçesi. Görünüşe göre kana susamış bir halktan doğmuşuz. Düşünürseniz mantıklı geliyor. Ne de olsa vampirleri biz yarattık - kana susamışlık bir yerden geliyor."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Aegaeon, solungaçları biraz yeşil görünerek sordu.

Kendini bu korkunç eylemi yapmaya zorlayamaması Elena'nın onu daha çok sevmesini sağladı.

"Dediğim gibi, ben bir şifacıyım ve dünya yaralı, ölüme yakın. Kanım bunu iyileştirecekse, öyle olsun."

Elena kaşlarını çatarak Keir'in cübbesini kendisine en yakın olan başmeleğin ellerine tutuşturdu. O kişi Alexander'dı. Alexander suskun bir şekilde ona bakıyordu. Pers Başmeleğini görmezden gelerek alt bileşeni Raphael'den aldı ve Keir'e doğru yürüdü. *Başmelek, yanımda olmana ihtiyacım var*.

Elbette, Lonca Avcısı. Ama biz ne yapıyoruz?

Bir fikrim var. Tüm bu kan konuşmaları. Elini benimkinin üzerine koy. Keir'in önünde durarak bıçağı kolunun üst kısmındaki deriye düz bir şekilde yerleştirdi ve damarlarında parlayan obsidyen mavisi dalgalanmayı gördü. "Bunu ona bağlamak ya da bantlamak için bir şeye ihtiyacım var."

"İşte." Hafif bir ışıltı taşıyan bir kumaş şeridi ona uzatıldı. Zanaya'nın elbisesinin bir parçası.

"İyi biri mi?" diye fısıldadı Keir'e. Raphael bıçağı Keir'e bağlarken Keir de bıçağı yerinde tutuyordu; bağlarken Keir'in teniyle teması kesmemeye dikkat ediyordu. "Bu elbise başlangıçta kısaydı."

Keir'in yanakları şifacıda nadir görülen derin ve yoğun bir gülümsemeye buruştu, yaşlı gözleri bile bu gülümsemeye ısındı. "Sadece birazcık. Eğer daha fazla şeride ihtiyacınız varsa, tuniğimi parçalamanız daha iyi olur. Diğerlerinin hepsi deri giyiyor."

İşi bitince geri çekildi ve Keir'in kolunu işaret etti; kolunun üst kısmında obsidyen mavisi damarlar vardı. "Ya onu bıçaklamamız gerekmiyorsa?"

Marduk onlara "Talimat kan bağıışı içindir," diye hatırlattı. "Pusulayı oluşturmak ve sıfırlamayı başlatmak için alt bileşenlerin temelle bir olması gerekiyor."

Bakışlarını onunkilerden ayırmadı, onun ilkel gücünden ürkmedi. "Kan hediyesi kan fışkırması anlamına gelmez. Keir'i bıçaklamak zorunda kalmadan önce benim yolumu denemenin bir zararı yok - hızlı olursak yeterince dakikamız var."

Kadrodan gelen anlaşma telaşı, hepsinden daha çok hoşlanmasına neden oldu.

Elena bunun üzerine Keir'in tuniğini kesti, Raphael onu olabildiğince hızlı bir şekilde şeritler halinde yırttı ve baş meleklerin her biri Pusula'nın kendi parçalarını Keir'e bağladı. Üç tane de kollarına.

İkisi gövdesine bağlıydı. Son ikisi ise pantolonunun bel bandı ile teni arasında kayıyordu.

Her bir parçası teniyle aynı hizadaydı ... ve Keir radyoaktif bal likörü içmiş gibi görünüyordu, her bir damarı ve atardamarı parlıyordu ve gözleri ürkütücü bir obsidyen mavisiydi. Illium'un güç onu ele geçirdiğinde nasıl görüldüğüne benziyordu ... ama aynı değildi. Illium'un yabancı bir güç tarafından istila edilmiş gibi çığlık attığı ve yandığı yerde, Keir s a n k i vücudundaki her hücre kendi bağımsız ampulüymüş gibi *parlıyordu*.

Elinin avuç içini önce yukarı, sonra aşağı çevirdi, "Ne kadar güzel," derken hayretini belli ediyordu.

Yer sarsıldı.

Dalgaya binerek, yüzünde derin bir kederle Elena'ya baktı. "İşe yaramadı, Ellie. Sanırım
-"

"Kan." Elena kollarını kavuşturdu, bir kez daha Alexander'ın aslında düşürmediğı cübbeyi tutuyordu. "Şu yarı bıçaklardan birini kendine batır."

Hüznü azalmadı ama bir parmağını uzatıp bir alt bileşenin keskin kenarında gezdirdi. Muhtemelen Ataların kanından yapılmış *olan* koyu renkli "metal", damarları gibi obsidyen mavisi bir parıltıya dönüştü.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Keir ve sonra hiç tereddüt etmeden diğer eserlerin her birini "kana bulamaya" başladı. Her seferinde farklı bir parmağını kullandı ve sonuncusuna ulaştığında iki eli de küçük kesiklerle kanıyordu.

Onun bakışlarına karşılık verdi, derin bir nefes aldı ve son noktayı koydu.

Keir bir anda patlarken Elena bir kolunu gözlerinin üzerine atarak haykırdı
obsidyen mavisi bir ışık dünyayı gözden sildi.
Göremiyordu, duyamıyordu, kulak zarları uğulduyordu.

Illium ve Aodhan raydan çıkmış bir trende mahsur kalan yolcuları kurtarmak üzereyken Illium'un vücudundaki tüm damarlar altın renginde parladı. Korku dilinde metalik bir tat, Aodhan'ın yüzünde sessiz bir çığlıktı.

Varoluşun kendisini ateşe veren bir ışıık parlaması.

"Keir!" Elena ıgık attı ama tek duyduğu kendi sesiydi. *Başmelek mi?*

Cevap vermedi ama sanki kafasının içinden gitmiş gibi hissetmedi, sadece sesi kısılmış gibiydi.

Gözlerini hızla kırpıştırarak, etrafını anlamaya çalışan görme engelli bir kadın gibi kollarıyla etrafını yokladı. Ve işte oradaydı, parmakları onunkileri okşuyordu. Onu her yerde tanırdı, kör edecek kadar çok ışığın olduğu bir yerde bile.

Ona sıkıca sarıldı ama birbirlerinin yüzlerini görebilecek kadar yakın olduklarında bile tek gördüğü beyaz bir vızıltı oldu. Panik, tiz davullarını çalmaya çalıştı, ama onun elinin hissine odaklandı, ona bunun gerçek olduğunu söyleyen çapa, botlarının altındaki zemin gibi.

Whoosh!

Bu his, bir fırtınanın aniden yeryüzüne çekilmesi gibiydi. Ya da bunun nasıl bir his olabileceğini hayal etti. Ani ve delici bir sese dönüşen bir sessizlik hunisi. Sonra ... hiçbir şey.

Gözlerini açmadı, Keir'in durduğu yere bakmadı.

"*Hbeebti.*" Raphael'in sesi onun sersemlemiş kulağı için hâlâ çok kısıktı ama içindeki merakı kavradı.

Başını kaldırarak nefesini içine çekti ve gözleri büyüdü.

Keir alev alev yanıyordu. Üzerine düşen şafak ışığının huzmelerini gölgede bırakan yakıcı beyaz bir ateş tarafından tüketilmişti. Gülümsüyordu, cehennemde yıkanırken başını geriye atmıştı.

Alevler uyarı vermeden söndüğünde, sarhoş gibi bir o yana bir bu yana sallandı, sonra elini ön kolunun derisine dokundurdu. "Bu olağanüstüydü."

O noktada yere yığıldı.

Neyse ki Titus onu yakalayacak kadar yakındaydı da kafasını kayalara çarpmadı. "Yaşıyor!" diye seslendi Güney Afrika Başmeleği. "Kalbi atıyor ve göğsü yükselip alçalıyor."

"Alt bileşenler nerede?" Suyin fısıldadı, dikkati Keir'in üzerindeydi.

Marduk şifacının yanına çömeldi. "Tekrar ihtiyaç duyulana kadar gittiler."

Aynı anda Raphael'in telefonu çaldı.

Telefonu çıkararak ekrana baktı. "Vivek," dedi Elena'ya telefonu kulağına götürmeden önce.

"Manto hızla yenileniyor," diye duyurdu saniyeler içinde.

"Ama artık kayıtlar var," diye mırıldandı Elijah. "Anavatanımızın dağlarının gerçekte nasıl görüldüğüne dair."

"Bunun bir önemi olmamalı," diye belirtti Caliane. "Unutmayın, Manto'nun işlevlerinden biri de merakı engellemektir. Ve Atalarımız Pusula'yı yapacak kadar güçlü olduklarına göre, gökyüzündeki gözlerin çektiği fotoğraflar gibi modern şeylerin onları alt edeceğini sanmıyorum. Ölümlüler bu dağlara bakmakla ilgilendiklerini unutacak ve kısa süre içinde görüntüler belirsizliğe gömülecektir."

Elijah kanatlarını açtı, sonra da kapattı. "Umarım haklısınızdır, Leydi Caliane."

Illium yerde sırtüstü yatarken Cascade öncesinden beri hissetmediği bir hafiflik hissiyle uyandı. "Sanırım, Sparkle, tekrar normalim."

Aodhan, Illium'un sonsuzluğu olan bir ılık sağanağına dönüşen güzelliğinin altında bir yara aramak için onu çılgınca yoklamaya devam etti. "Ne?"

Illium parmaklarını Aodhan'ın saçlarında gezdirdi, saç telleri o kadar yumuşak ve inceydi ki sanki ezilmiş elmaslarla kaplanmış gibiydiler. "Cascade içime ne soktuysa, o gitti."

Sonunda Illium'un zarar görmediğinden emin olan Aodhan, Illium'un yüzünü ellerinin arasına aldı ve "Açıkla," dedi.

"Yükselme tehlikesiyle karşı karşıya değilim." Rahatlama damarlarında dolaşan bir uyuşturucuydu, tüm benliği coşku içindeydi. "İçimde yolunda gitmeyen ne varsa düzeltildi. Dengelendi."

"Emin misin?"

"Her türlü şüphenin ötesinde. Ufukta daha önce benim için çok büyük olan bir gücü hissedebiliyordum. Bugün onun bir parıltısını bile göremiyorum."

Aodhan'ın elleri titredi. "Erken bir yükseliş yüzünden parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığını bildiğim için artık çok daha rahat uyuyacağım, ama bu kayıp hakkında ne hissediyorsun?"

Illium parmaklarını Aodhan'ın saçlarının ışıltılı güzelliğinde birleştirdi. "Seninle birlikte büyüyecek zamanım olduğu için mutluyum."

Şimdi kendi yolumda yürüme zamanı, Raphael'in Yedilisi'nin bir parçası olma zamanı. Çünkü orada işim henüz bitmedi ve bir süre daha bitmeyecek. Onun ilk generali olmayı planlıyorum - tüm saygıdeğer başmelekler gibi onun da bir generale ihtiyacı var."

Aodhan'ın gülümsemesi sevecendi ve onu dünyada en iyi tanıyan kişiye aitti. "Tabii ki ilk sen olmalısın." Kahkahalar bir öpücükle son buldu, kanatları ve bacakları birbirine dolandı.

"Yine de bir gün olacağını biliyorsun, değil mi?" Aodhan usulca dudaklarına mırıldandı, Illium'un kanatlarının mavisi gözlerinin kristal parçalarına yansımıştı. "Sen bir başmeleğin ve Leydi Sharine'in oğlusun. Cascade'in seni seçmesinin bir nedeni var."

"Evet. Ama bu benim kendi doğal zaman çizelgemde olacak." Kadro ve siyaset hakkında endişelenmek zorunda kalmadan önce, efendisine bir sevgili, bir dost, sadık bir savaşçı olmak için yüzlerce yılı vardı.

Teşekkür ederim. Lanet olsun. Havens.

Altı ay sonra, sıfırlama anından bu yana dünya doğal bir felaket yaşamamıştı, sükûnet o kadar bozulmamıştı ki ilk başta korkutucu gelmişti. Ancak bunu atlattıktan sonra temizlik işine dört elle sarıldılar.

Caliane da haklı çıkmıştı. Manto düşmeye başladığında "yeni keşfedilen" dağlarla ilgili makaleler çoğalmaya başlamıştı. Bu makaleler bir gecede ortadan kayboldu. Aradığınızda *fiziksel olarak* hala oradaydılar ama sayfaların trafiği yoktu.

İnsanlar ilgilenmiyordu.

Zamanın diğer ucundan insanların zihinlerini etkili bir şekilde kontrol edebilen bir gücün var olması Elena'yı korkutuyordu. O sabah kıyafetlerini giyerken Raphael'e, "Atalarınız düpedüz dehşet verici," dedi. "Unuttuysan diye söylüyorum."

Çoktan giyinmiş olan Raphael makyaj masasına yaslanmış, onu izliyordu. "Unutmak gibi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumu sanmıyorum. Başmeleklerin var olan en güçlü varlıklar olmadığını fark etmek büyük bir şok oldu."

"Atalar sonsuza dek uyumaktan mutlu görünüyor, bu yüzden ejderha yemi olma konusunda çok fazla endişelenmezdim." Esprisi boşa gitti çünkü kalbi bu konuda değildi.

"Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum." Titrek bir elini sade elbisesinin üzerinde gezdirdi. Soluk ve narin

yeşil, omuzlarında güzel elmas tokalarla tutturulmuş, beli ince bir elmas zincirle çevrenmişti.

Bu onun tarzı değildi ama annesinin tarzı olabilirdi. Ve bugün annesi ve kız kardeşleriyle ilgiliydi. Bu yüzden de saçlarına parlak gümüşten kelekler takıyor ve okyanusa atmak için bir sepet papatya taşıyordu.

Kelekler Belle için, papatyalar Ari için.

Raphael elini kızın kanatlarının yüzeyinde gezdirirken bir yandan da kendi kanatlarını açarak kızın etrafına kapattı. "Hazırsın, *hbeebti*."

Elena derin derin nefes alarak başını salladı. "Mezardan çıkarıldıktan sonra cenaze evindeki tören gerçekmiş gibi hissettirmede, biliyor musun?" Ciddi ve sessizdi ve hiçbirine benzemiyordu. "Bugün, onlara her zaman olması gerektiği gibi veda ediyorum - hayatlarının bir kutlaması olarak."

Raphael kızın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onları gururlandıracaksın." Raphael'in ona olan inancı zihninde bir fırtınaya dönüşmüş, dalgalar sonsuza dek devam etmişti.

Uçak onu buluşacakları uzak okyanus burnuna kadar taşıdı. Jeffrey önce gelmiş, bir bastona dayanarak uçuğunun kenarında durmuştu. Sağlığı büyük ölçüde iyileşmişti ama yine de kalp krizinden öncesine kıyasla daha kolay yoruluyordu ve baston bunu hafifletmeye yardımcı oluyordu.

Konuştuğlarına rağmen babasının kasvetli bir siyah giysiyle gelmesini bekliyordu ama babası bej keten pantolon ve bol beyaz keten gömlek giymişti.

Bileğinde çok renkli ipliklerden yapılmış bir bilezik vardı.

Elena'nın boğazı kapanma tehlikesi geçirdi. Belle'in bileziklerinden herhangi birini sakladığını bilmiyordu. Belle'in bileziklerini

Marguerite'in elleriyle diktiği gömleği sakladığını fark etti. Ari de oradaydı, gömleğinin cebine sıkıştırdığı deri ciltli küçük kitapta. Ari'nin ona verdiği son hediye idi.

Adam elini uzattığında, kadın elini tutmakta tereddüt etmedi.

Gwendolyn, Jeffrey ve onun arabasını almaya gitmişti. Elena'yı yanağından öpmek ve Raphael'i selamlamak için yanına geldi. Elena hâlâ Raphael'in gücünün muazzam baskısından rahatsızdı, gözleri Raphael'in gözleriyle asla tam olarak buluşmuyordu ama içten bir sıcaklık gösteriyordu.

Jeffrey ve Raphael ise birbirlerine kibarca başlarını salladılar. Raphael, Jeffrey'nin ona verdiği acılar için onu affedemeyecek kadar çok seviyordu ama başmeleği de Elena'nın babasıyla arasındaki kırıkları iyileştirmesi gerektiğini kabul etmişti.

"Eğer bir gün onu Kule'de ağırlamamı istersen," demişti ona, "hiç tereddüt etmeden bunu yaparım. Tıpkı annemi karşıladığın gibi, beni bir kez daha inciteceğinden endişe etsen de. O senin baban. Ve annemin aksine, o bir ölümlü."

Başmeleği bunun ne anlama geldiğini biliyordu, onun yarış saatindeki ıstırabına ilk elden tanık olmuştu.

"İşte Beth büyükannen ve büyükbabanla birlikte geliyor." Jeffrey başıyla yolu işaret etti.

Jeffrey ve Gwendolyn'in aynı derecede tozlu BMW sedanının yanında tozlu bir insan taşıyıcı durdu. Araçtan inen Harry koşarak Beth'in kapısını açtı; Beth kollarında özenle tuttuğu vazoyla dışarı çıkmıştı. Bu vazoda Marguerite ve iki kızının kalıntıları vardı. Bunun bir aile meselesi olduğuna karar vermişlerdi. Üçünden hiçbiri ayrılmak istemiyordu.

Doğurduğu ama yetişkinliğini göremediği kızı kadar ufak tefek, teni Elena'nınkinden daha koyu bir altın renginde olan Majda, Jean Baptiste'in ardından arka koltuktan çıktı. Marguerite'in babasının gözleri gümüş mavisiydi ve bu gözler Majda'nın elini tutarken başka kimsenin duyamayacağı sessiz kelimelerle ona bakıyordu.

Yüzleri yıpranmıştı, kederleri sonsuza dek taşıyacakları bir şeydi.

Ancak Majda yürümek yerine elini uzattı ve iki genç figür grubu katılmak için ortaya çıktı.

Maggie ve Laurent.

Maggie koşup sarıldıktan sonra, "Merhaba Ellie Teyze," dedi.

Elena'nın yeğeni hemen arkasındaydı.

"Merhaba tatlım." Elena onun başının üstünü öptü, sonra aynısını Laurent için yaptı - Laurent zaten ablasıyla neredeyse aynı boydaydı. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Burada olmak istedik," dedi Maggie. "Annem, büyükannem ve hiç tanımadığımız teyzelerimiz için."

"Annem bize onlardan bahsetti," dedi Laurent. "Ona Belle'i hatırlattığımı söylüyor. O da benim gibi bir asiymiş." Sırıttı.

Onun masum neşesi Maggie'nin tatlı empatisiyle birleşince, bu günü biraz daha kolaylaştırdı. "Geldiğine sevindim."

Uzaktan bir motosiklet sesi duyuldu, ardından başka bir araç geldi.

Eve motosikleti park ettikten sonra motosikletten indiğinde ya da Amy araçtan çıktığında hiç şaşırmamıştı. Onlar ailedendi. Marguerite, Belle ya da Ari'yi tanımasalar bile Elena, Beth ve Jeffrey'yi tanıyorlardı.

Onlar için gelmişlerdi.

Ancak Amy'nin arkasından gelen kişi sadece Elena için gelmişti: Sara. Deacon onunla birlikte indi.

Ve Zoe, o uzun bacaklarını arka koltuktan açarak. En iyi arkadaşı, Zoe ve Deacon gibi ona sarıldı, Sonra geri çekilerek Gwendolyn, Eve, Amy, Maggie, Laurent, Harry ve Raphael'in yanında durdular. Elena, Zoe'nin Raphael'in yanına geldikten sonra ona doğru biraz eğildiğini görünce şaşırmadı.

Başmeleği kolunu vaftiz kızına doladı, gözleri, o saf, acı veren mavi, Zoe'nin bukleleri üzerinden Elena'ninkilerle buluştu. *Bunu yapabilirsin*, hbeebti. Sevgisi onu sardı, hayalet kanatları onu ipeksi bir sıcaklıkla çevreledi.

Elena yutkundu, derin bir nefes aldı ve sonra babasının elini sıktı. "Vakit geldi, baba."

İkisi, Beth ve büyükanne ve büyükbabaları uçurumun kenarına doğru yürüdüler. Elena rüzgârın yönünü ve hızını çoktan kontrol etmiş, külleri okyanusa ve oradan da dünyanın dört bir yanındaki vahşi manzaralara taşıyacağından emin olmuştu.

Jeffrey vazoyu Beth'ten alırken, Beth de Jeffrey'nin bastonunu aldı.

"Hoşça kal anne," diye mırıldandı Beth. "Güle güle, Büyük Abla Bir ve Büyük Abla İki." Sesi titriyordu ama devam etti. "Keşke seninle daha uzun zaman geçirebilseydim ama seni asla unutmayacağım. Oğluma ve kızıma senin hakkında her şeyi anlattım.

"Maggie de senin gibi anne, dikiş dikmeyi ve yemek yapmayı seviyor. Bence bir gün o da senin gibi mutlu bir ailenin kalbi olacak. Tatlı Laurent'ıma gelince, o ele avuca sığmaz ve bu hafif kalır. Onun saçmalıklarına benimle birlikte güldüğünü görebiliyorum."

Beth'in sözleri hıçkırıklara karışırken Elena kız kardeşinin elini tuttu. Sonra kendi sözlerini söyledi. "Sana çok uzun zamandır çok kızgındım anne," diye fısıldadı. "Ama bugün, sevginin anısını kalbimde taşıırken bile bunu unutuyorum.

"Bizi nezaket ve sıcaklıkla sevdiğiniz, çocukluğumuzu güneş ışığına boğduğunuz için teşekkür ederim. Umarım artık özgürlüğün kanatlarında uçuyorsundur, geçmişin kederine kapılmamışsındır." Göğüs kafesi içe doğru bastırdı, kalbi göğsüne sığmayacak kadar büyüktü. "Artık acı yok anne, senin için yok. Seni her zaman seveceğim."

Jeffrey elini Beth'in beline koyarak sesi kalınlaştıkça ona destek oldu ve zihninin içinde Raphael'in dalgaları onu rahatlatarak okşadı. Büyükannesi ve büyükbabası yanlarındaydı; Majda Beth'in solunda, Jean-Baptiste Jeffrey'nin sağındaydı.

"Belle," dedi, "benim vahşi ve güzel ablam, seni özlüyorum. Seni her zaman özleyeceğim ama en sinir bozucu olduğum zamanlarda bile bana zaman ayırarak nasıl abla olunacağını bana sen öğrettin." Güldü, ıslak ve sert bir sestti bu. "İki sol ayağıma dans etmeyi öğretmeye çalıştığın ve okulda bana zorbalık etmeye çalışan o çocuğu nasıl yumruklayacağımı gösterdiğin için teşekkür ederim."

Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı ve onları durduramadı. "Ari, seni çok özlüyorum. Yıllar boyunca bana verdiğin akıllıca öğütleri ve beni sımsıkı, sıcacık kucaklayışını hayal edebiliyorum.

"Senin gibi bir ablam olduğun için çok şanslıydım. Bana sevginin defterinin tutulmayacağını ve kız kardeşler arasındaki sadakatin sonsuza dek süreceğini öğrettin. Kendi kilidi olan ilk gizli günlüğüm için ve ilk aşkımı kimseye söylemediğin için teşekkür ederim."

Beth yanında ağlarken titreyen bir nefes alarak, "Umarım ahlalık yaparak ikinizi de gururlandırmışımıdır," dedi.

Bir sonraki konuşan Marguerite'in anne ve babasıydı; sözleri Marguerite'in doğduğu yerin dilinde, akıcı ve lirikti. Çok değer verdikleri çocuklarına veda ederken hıçkırığa hıçkırığa ağladılar.

Hiç tanışmadıkları torunları. İkisi de parmaklarını vazoya dokundurdu, bırakacak gibi görünmüyorlardı.

Kimse onları aceleyle getirmediydi.

O zaman Jeffrey için söyleyeceklerini söyleme zamanı gelmişti. Kucağındaki küple uzun süre suya baktı, kirpikleri hızla kırpışıyordu. Ama gözyaşları hâlâ akıyor, hâlâ o ince asilzade yüzünü çiziyordu. Konuştuğunda Fransızca konuşuyordu. Marguerite'ine, onu terk eden karısına olan sevgisini dile getiriyordu.

Elena tercüme etmeye kalkışmadı; bunlar bir kocanın karısına söylediği özel düşüncelerdi ve aynı zamanda bugün yanında duran karısına karşı bir nezaketti. Elena babasını, hayatının aşkına veda ederken bile Gwendolyn'e saygılı olduğu için daha çok seviyordu.

Kızlarına şöyle dedi: "Sizi hiç unutmadım, küçük kızlarım. Tek bir gün bile. Sizi kurtaramadığım için, o gün orada olamadığım için duyduğum suçluluk beni tanıyamayacağınız bir babaya dönüştürdü. Beni öfkeli, sert ve acımasız yaptı ve Ellie'nizle olan ilişkiyi neredeyse yok ediyordu.

"Bunun için çok üzgünüm. Benden ve dönüştüğüm şeyden utanırdın. Bir daha asla senin kaybını kötü bir baba olmak için bahane olarak kullanmayacağıma söz veriyorum. Ellie ve Beth eskiden tanıdıkları babalarını tanıyacaklar ve Amy ve Eve, hayatları seninkiyle asla kesişemeyecek olan bu iki kız kardeş de öyle."

Sesi boğuklaştı, yırtıldı. "Hemşirelerin seni kollarıma verdiği günden beri seni sevdim, beni yağmurda dans etmeye sürükleyen asi, komik Mirabelle'im. Biliyorum ki büyüdükçe benden hep hesap soracaktın. Ben ne dersem diyeyim kendi yolunu seçerdin ve ben de her zaman kendin olduğun için seninle gurur duyardım."

Elena babasına doğru eğildi ve ona yalnız olmadığını, hepsinin sevgi ve kederle birbirine bağlı olduğunu sözsüz olarak söyledi.

"Ariel'im, fırtınadaki sakinliğim. Sen çok tatlı bir bebektin ve büyüdüğünde çok tatlı bir kız oldun. Bana her zaman durum değerlendirmesi yaptırır, hiçbir şeyin seni, kardeşlerini ve anneni ne kadar sevdiğim kadar önemli olmadığını fark ettirirdin.

"Biliyorum ki sen benim varisim, ailem için kurduğum imparatorluğu devralacak istikrarlı CEO olurdun. Dümende sen olsaydın asla endişelenmezdim. Senin orada olmandan gurur duyardım."

Omuzları gözyaşlarıyla sarsıldı. "Veda etmek istemiyorum," demeyi başardı. "Ama seni özgür bırakmalıyım."

Elena papatya sepetini yere bıraktı ve sonra beşi de ellerini vazoya koydu.

Küller okyanusta usulca karaya sürüklendi ve bir kez daha hayatın akışının bir parçası haline geldi. Oradaki herkesin küllerin ardından attığı papatyalar, görülemeyecek kadar küçülene kadar izledikleri, Marguerite, Belle ve Ari'nin yeni bir varoluşa sürüklenen son parçaları olan, sallanan parlaklık parçalarıydı.

Raphael törenden sonra yıkılmış bir Elena'ya sarılmaya hazırdı ama Elena törenden sonra sessiz kalsa da bakışlarında azap yoktu. Ve o gece, bacakları Kule'nin çatısının kenarından sarkmış, kanatları üst üste binmiş bir şekilde otururlarken, parmaklarını Raphael'in parmaklarına doladı ve, "İçimde daha hafif hissediyorum. Sanki her şeyin ters gittiği günden beri üzerimde taşıdığım bir ağırlıktan kurtulmuş gibiyim."

Birbirine dolanmış ellerini kaldırarak parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Buna sevindim, Elena-benim." Bunun, bugüne kadar peşini bırakmayan kâbusların hafiflemesi anlamına gelmesini umuyordu. Onun acısıyla uyanmaktan nefret ediyordu. Daha da kötüsü, o Cadre'ın işleri için uzaktayken Elena'nın bunlarla tek başına uğraşmak zorunda kaldığını bilmekten nefret ediyordu.

Dudaklarını adamın parmak eklemlerine sürterek onun okşamasını yankıladı. "Nasıl hissediyorsun? Tüm bu 'Marduk'un soyunun kanı' meselesi hakkında?"

Küstah bir genç delikanlı gibi gözlerini devirdi. "Kibrin bir yüzü olduğuna inanıyorum ve bu yüz şüpheli bir şekilde Marduk'unkine benziyor."

Elena'nın kahkahası onu sarıp sarmaladı, yaşadıkları şehrin ışıltılı karanlığında hoş bir sestti.

Gülümseyerek kanadını şefkatle onunkinin üzerinde gezdirdi. "Sanırım bir anlamda minnettarım - pek çok melek soyunun bu kadar gerisini göremez. Ayrıca

Bağlantıdan şüphe duyuyorum, işaret genel olarak bu kadar canlıyken ve ben onun yanındayken alev alev yanarken değil."

Lejyon sembolü o anda parıldadı, içsel bir ışıltıyla aydınlandı.

"Marduk biraz fazla," dedi Elena, "ama Lejyon'un dönüşü için bana umut verdi ve bunun için ona katlanabilirim." Bacaklarını tekmeledi. "Ataların hepsinin ejderha olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Eğer öyle olsaydı, Marduk kendi soyundan gelenleri tespit etmekte daha çok zorlanırdı. İçimden bir ses Ataların da bizim bugün olduğumuz kadar çeşitli olduğunu söylüyor."

"Bizim dünyamız da o zamanlar daha ilkel olurdu," diye mırıldandı Elena. "Ne demek istediğini anlıyorum, onlar kendi zamanlarının insanlarıydı."

"Evet ve onlar da bunu anlayacak kadar akıllıydılar." Raphael şehirlerinin genişliğine baktı, çok canlı ve canlıydı ve çok huzurluydu. "Bu sefer bu dünya bizim. Manto istikrarlı ve Keir'i sebepsiz yere bıçaklamamızı engellediğin günden beri başka beklenmedik doğa olayı olmadı."

"Bunu düşünemediğin için kendine kızmayı bırak." Kendi omzuyla onun omzunu dürttü. "Bunu sadece kafamda hala ölümlü olduğum için düşündüm - kritik öneme sahip bir kişiyi bıçaklamaya dayanan bir sıfırlama anahtarı fikri bana 'yanlış' geldi. Bana öyle geldi ki Atalarınız sizi bir grup cinayetine ortak ederek istikrarlı bir dünya kurmak istemezlerdi."

"O ölümlü kalbini ve aklını asla kaybetme, *hbeebti*. Atalarımızın bu kadar acımasız olduğundan pek emin değilim."

"Ölümlü kısmında hiç şans yok." Kadın başını adamın omzuna koydu ve adam da kolunu ona doladı. "Şimdi barıştık mı?"

"Evet. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir huzur." Kaşlarını çattı, hissettiklerini kelimelere dökmeye çalıştı. "Dünyanın güç akışlarını şimdi anlıyorum.

"Ben zaten çalkantılı bir zamanda yükseldim. Gerçek huzuru hiç tatmamıştım ama şimdi *hissediyorum*. Sanki tüm bu süre boyunca akıntıya kapılmışım da şimdi cam gibi sakin bir göle çıkıyormuşum gibi."

Elena yavaşça başını salladı ama sözünü kesmedi.

"Bu aynı zamanda benim yükselişimden bu yana ilk kez," diye ekledi, "hiç kimsenin bir savaş başlatmak istemediğini, delirmediğini ya da Kadronun diğer üyelerinin sahip olduğu herhangi bir şeye göz dikmediğini şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyorum."

"Ölümsüzlük konusunda sadece bir damlacık zaman geçirdim ama evet, bunu görebiliyorum." Elena bir serçe parmağı aşağıda olacak şekilde iki elini havaya kaldırdı. "Sen ve ben, biz sonsuza dek buradayız ve sadece öpücük suratları yapmak ve insanlarımızla ilgilenmek için yalnız kalmak istiyoruz."

Dudakları kıpırdadı ve onun küstah ağzını, kanatlarını kıpırdatmasına neden olan sıcak, ıslak bir tutkuyla öptü.

"Daha işim bitmedi." Nefes nefese öpüşmeyi keserek bir parmağını daha indirdi. "Titus sadece Güney Afrika'yı istedi ve muhtemelen Kadro'daki herkes arasında en az savaş yanlısı olanı. Sen bile, başmeleğim."

"Anlaştık." Afrikalı başmelek özünde iyi huyluydu. "Benim teorime göre bunun nedeni çok fazla kardeşinin olması; güçlü fikirlere sahip kız kardeşlerine karşı sesini duyurmak için büyüdü ama aynı zamanda paylaşmayı da öğrenerek büyüdü."

"Biliyor musun, bence haklısın. Kadroda çok fazla tek çocuk var." Sahte bir kaş çatma. "Bir de Leydi Sharine var. Fethetmekten çok onunla bir hayat kurmakla ilgileniyor.

"Alexander," diye devam etti Elena, "Zanaya Uyku'dan çıktığından beri kesinlikle yumuşadı. Ayrıca genişlemekten ziyade her iki bölgeyi de inşa etmeye ve güçlendirmeye odaklanmış görünüyorlar - ve tabii ki kendi öpücük suratlarını yapmaya."

"Bunu Alexander'ın yüzüne karşı söylemeye cesaret edeceğinize inanıyorum."

"Cesaret alındı. Lütfen eski tokatlamayı denediğinde beni kurtar." Onun gülen yüzünü kendine doğru çekti ve alt dudaklarını ısırıldı.

"Peki ya Aegaeon?" dedi daha sonra, bu yavaş, karşılıklı baştan çıkarma işini aceleye getirmeye hiç niyeti yoktu.

"Hah! Beni yakaladığını sanıyorsun!" Tekrar onun yanına yerleşerek şakacı bir şekilde ona dirsek attı. "Ama Jessamy sayesinde biraz araştırma yaptım ve görünüşe göre başmelek suçlarında bir ortağı olmadığı sürece asla savaş yapmıyor."

"Tek başına, Aegaeon bir gür - evet, yönetiyor ve iyi bir bölge tutuyor. Ama geri kalan zamanını içki içerek, hatunlarla ve kendi adına anıtlar dikerek geçiriyor. Bunun bir erkeğin mal varlığının büyüklüğü hakkında ne söylediğini biliyorsun."

Raphael parmaklarını Michaela'nın kanatlarının hassas kavisi boyunca gezdirdi ve onun titrediğini hissetme zevkini tattı. "Sana söylemeyi unuttum, Michaela'nın eski sarayının karşısında, Tuna Nehri üzerinde büyük bir saray inşa etmeye başladı. Söylentiye göre, orası onun için yeterince büyük değilmiş."

"Bu da Aegaeon'un icabına bakar." Bir parmağını daha aşağı katladı. "Annen kendini açıklıyor."

Raphael parmağını katlarken başını salladı. Bu uyanışta Caliane hiçbir zaman Amanat'tan başka bir şeyi yönetmek istememişti. Ancak gerektiğinde bu görevi üstlenmişti ve Hindistan'ın savaş sırasında yeniden doğanlar tarafından istila edilmesinin yarattığı travmayı atlatmasına yardımcı

olacaktı.

"Eli'nin gençlik yıllarında agresif olduğunu duymuştum," dedi Raphael, "ama bugünlerde sakın bir ağabeye benziyor. Yükseldiğim günden bu yana, her zaman Kadro'daki en soğukkanlı kişilerden biri oldu."

"Ve Suyin'in," dedi Elena, "Çin'i bir zamanlar olduğu gibi gelişen bir medeniyete geri döndürmek için önünde uzun yıllar boyunca yapması gereken işler var. Baş meleklerle sidik yarışına ayıracak vakti yok."

"Geriye Marduk kalıyor."

"Hepimizle *eğlendiği* izlenimini mi ediniyorsun?" Elena kılılandı. "Gerçekten bazen onu tokatlamak istiyorum."

Raphael başını geriye attı ve Elena'nın çatık kaşlı ağzını öpmek için dönmeden önce güldü. *İşte böyle*, hbeebti, *bir başmeleğe eş oldun*. Korku yok, pişmanlık yok, işte onun Elena'sı buydu.

Öpüşmeyi bitirdiklerinde gülümsüyordu, gözleri gümüşü bir ışık saçıyordu. "Hayatımın en iyi kararı." Bir parmak ucuyla onun dudaklarının dış hatlarını çizdi. "Sinir bozucu atana dönersek, Atalar zamanında *gerçek* bir çocuk olduğunu hiç söylemediğini fark ettin mi? Sadece onlarınkine kıyasla kendi yaşından bahsediyor ki bu da bambaşka bir ejderha terazisi."

"Evet ama içimden bir ses Marduk'un bu konuda bize doğru dürüst bir cevap vermeyeceğini söylüyor."

Elena'nın dudakları büküldü. "Hayır, sanırım değil. Görünüşe göre daha çok eşiyle birlikte Uykuya dönene kadar zaman geçiriyor. Kendisiyle tanışmayı çok isterim - kulağa belalı biri gibi geliyor."

Tıpkı yanındaki kadın gibi, diye düşündü Raphael. "Zaman kazanıyor olabilir ama Qin gibi değil. Kadro'ya yeminini verdi."

İster yüz yıl ister bin yıl sonra olsun, başka bir başmelek onun yerini almak üzere yükselir.

"Gerçi beş yüz yıldan fazla sürerse, eşinin muhtemelen uyanacağı konusunda da bizi uyardı - ve kötü bir öfkeyle, bu yüzden umalım ki iş o noktaya gelmesin."

"Astaad'ın bölgesi Marduk'un yönetiminde nasıl gidiyor? Haber var mı?"

"Sen Sara ve kız kardeşlerinle birlikteyken Andreas aradı. İçimde onu geri alamayacağımıza dair güçlü bir his var. Marduk'la başa çıkabilecek türden bir cesarete sahip ve Marduk bunu takdir ediyor."

Raphael güçlü meleği başka bir saraya kaptırdığı için üzülecekti ama bu fırsatın Andreas'ın kanatlarını açmasına izin vereceğini de kabul ediyordu. "Sanırım Marduk Andreas'tan ikincisi olmasını isteyecek."

Elena ıslık çaldı. "Bunu görebiliyorum."

"Ama Andreas şu anda hala benim ve bu yüzden rapor verdi - onun sözleriyle, güçlü vampirlerin nüfusu Marduk'tan 'bok gibi korkuyor'. Andreas'ın Marduk'un liderlerine ne söylediği ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok, ama 'kısırlaştırılmış köpekler gibi uysal ve yumuşak' hale geldiler, bu yüzden Marduk zamanı işaretliyor olsa bile, bir baş melek olarak işini yapıyor gibi görünüyor."

Elena başlangıçta kaldırdığı dokuz parmağının sonuncusunu da yere bıraktı. "İşte oldu. Barış. Herkes kendi işiyle meşgul ve kaos yaratmakla ilgilenmiyor."

Raphael küçük bir başmelek gücü yağmuru fırlattı, gecenin içinde altın kıvılcımlar. "Bu gece Cassandra olacağım ve büyük bir refah, ilerleme ve güzellik geleceği öngördüğümü söyleyeceğim. Daha sonraki zamanlarda balolarla, büyüleyici konuşmalarla dolu bir Altın Çağ olarak bilinecek ve

Tabii ki, efsanevi ev sahibesi Elena Deveraux, Consort ve Lonca Avcısı tarafından düzenlenen çılgın blok partileri."

Elena'nın omuzları sarsıldı. "Biliyor musun? Eğer dünya etrafımızda paramparça olmayacaksa birkaç parti vermeyi kabul edebilirim." Şehre doğru baktı. "Birlikte birkaç darbe aldık, değil mi Başmelek?"

"Payımızdan daha fazlası."

"Barış iyi olacak." İç çekti. "Şu beyaz baykuşları görebiliyor musun?"

"Oh evet." Onlardan uzakta değil, nazikçe daire çiziyorlardı. "Uyuyor ama baykuşları onu izliyor."

"Umarım uzun süre dinlenmesine engel olma ihtiyacı hissetmezler. Cassandra dinlenmeyi ve Qin'ini hak etti." Parmaklarını onun kalçasında gezdirdi. "Az önce Keir'le konuştum. Hâlâ farklı hissetmediğini söylüyor, belki daha merkezde ve ayakları yere basan biri."

"Marduk'a uyanırken Keir'in her zaman Pusula'nın temel parçası olup olmayacağını sordum, o da omuz silkti ve bana eskilerin planlarını 'kulaklarının arkası ıslak' bir meklele paylaşmadıklarını söyledi."

Elena homurdandı, sonra kıpırdandı, kanında erimiş bir sıcaklık vardı. "Dans etmek ister misin Başmelek?"

"Seninle mi, *hbeebti*? Her zaman." "*Knhebek*, Raphael."

"*Knhebek*, Elena."

Sığınaktaki çocuklarındaki kadar kaygısız çığlıklarla çatının kenarından aşağı inerek kanatlarını yarıya kadar açtılar ve şehirlerinin ışıltılı kalbinin üzerinde süzıldüler.

Özel bir bakış için okumaya devam edin

Primal Ayna

Nalini Singh'ten bir sonraki Psy-Changeling Trinity
romanı

"Geri çekilin. Takım arkadaşın kamyonunda."

*-Remington Denier, RainFire'ın alfası, Arrow'un lideri Aden Kai'ye
manga, fırtınalı bir gece*

Remi nefesinin altında küfretti.

Aldığı sesin bilinçli bir hareket olmadığını, sadece bir saat önce Dumanlı Dağlar'ın bu kısmından geçen yağmur fırtınasının ardından kırılan dallar olduğunu umuyordu.

Ancak sürüsünün en kuzey sınırına bitişik arazide olup bitenlerin doğayla hiçbir ilgisi yoktu. Remi ve halkının yanı sıra çok tehlikeli dostları olan Ok ekibi, iki kıdemli Ok'un arazide bulunan tek binada ağır yaralı olarak uyanmasından beri bu arazinin sahipliğini izlemeye çalışıyorlardı: eski moda betondan yapılmış düz kare bir sığınak.

O zamanlar kamuflaj ağları ve ölü yapraklarla örtülüydü. Bugünlerde duvarlar yosun ve likenle kaplıydı, betonun kendisi kirliydi ve elementlere maruz kalmanın izlerini taşıyordu. İki ya da üç on yıl sonra ormanın sürünen dalları, sığınaktan hiçbir şey çıplak gözle görülemeyecek hale gelene kadar onu ezip geçecekti.

Remi bununla iyi olurdu - yine de sahibini bulmayı tercih ederdi. Oklar, yakalanmalarının arkasında kimin olduğunu biliyordu, ancak o grubun herhangi bir üyesini bu topraklara bağlayamamışlardı. İlk başta izler beş yaşında ölmüş bir çocuğun ismiyle son buluyor gibi görünmüştü ama bunun da bir başka yanlış yönlendirme olduğu ortaya çıkmıştı.

Remi'nin son duyduğuna göre, ekibin sivil uzmanı yine yüz­süz bir paravan şirkete ulaşmıştı. "Mülkiyeti gizlemek için evrak işlerini kim yaptıysa," diye mırıldandı Tamar, "iyiydiler, benim yapacağım her şeyi yaptılar. İzler daireseldir ve kendi kuyruğunu yer."

Hal böyle olunca, Oklar arayışlarını şimdilik rafa kaldırmak zorunda kalmıştı. PsyNet, gezegendeki Psy'ların çoğunu birbirine bağlayan ve diğer ırkın hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu psişik ağ, feci bir hızla çöküyordu. Ekip güçlerini ve dikkatlerini milyonlarca hayatı tehdit eden bu tehlikeye odaklamıştı.

"Ve," demişti ekibin lideri Aden Kai, "ne olursa olsun o yeri sahibi için zehirledik. Artık gizli operasyonları oradan kaçırmamanın bir yolu yok, hele ki hedefimizde olduğunu biliyorlarsa."

Bugün Remi gözlerini kısarak bir omzunu uzun ve düz bir çam ağacına yasladı, kokusu burnuna keskin ve yeşil bir parlaklık veriyordu ve sığınacağın önündeki küçük açıklıkta toplananları izledi: iki kadın, üç erkek, hepsi bu yükseklikteki sıcaklık için çok hafif takım elbiseler giyyordu.

Yaşlı kadın -belki ellili yaşlarının başındaydı- uzun boylu, çok zayıf, esmer, soluk kahverengi tenli ve bu mesafeden koyu renk görünen gözlere sahipti. Yetki onda gibi görünüyordu, üç adam da onun söylediği her neyse dikkatle dinliyordu.

Genç kadın ayrı duruyordu, siyah saçları başının arkasında acımasızca bir düğüm halinde toplanmıştı ve teni bulutların yoğun olduğu ışıktaki bile parlayan bir abanozdu. Bir kadın için uzun sayılabilecek boydaydı, belki de beş-sekiz yaşındaydı ve beyaz bir gömlekle eşleştirilmiş siyah bir etek-takım giymişti, siyah topuklu ayakkabıları bu arazi için o kadar uygunsuzdu ki gülünçtü.

Dikkatini çeken şey bu değildi.

Kadın sadece sessiz ve tartışmaya dahil olmamıştı. *Orada* değilmiş gibi görünüyordu, hem Remi'den hem de diğer gruptan uzaklara bakarken ifadesi gevşek görünüyordu. Kadının tek görebildiği profili olsa da, duruş şekli - kolları yanlarında gevşek, vücudu en ufak bir miktar sallanıyor - bir şeylerin tam olarak doğru olmadığını doğruladı.

Tehdit o olmadığı için dikkatini ondan uzaklaştırıp esmer kıza odaklandı. Ama ne kadar zorlarsa zorlasın, konuşmaları duyamadı. Grup, leoparının keskin işitme duyusu için bile çok uzaktaydı.

Bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu.

Doğruldu ve ağaçların arasından çıkmak üzereydi ki genç kadın başını tam onun olduğu yöne doğru salladı.

Gözleri ürkütücü bir maviydi, ay taşından sıvı hale getirilmişti.

Remi nefesini içine çekti. Leoparı aynı anda derisinin yüzeyine  ıktı, Remi'nin kendi gözleri, benliğinin diğer yarısı olan ilkel yaratığın sarı-yeşiline dönüştü.

Ancak kedinin tepkisi saldırgan değildi. Daha karmaşıktı. Sanki kedi onun tarafından eşit ölçülerde zorlanmış ve itilmişti. Remi'nin içindeki hayvan, insan kısmının zaten sahip olduğu şeyi geç fark etmişti: Çarpıcı derecede güzel olabilir, ama ifadesi artık uzak ve boş olmasa bile, vücudu gerginlikle tutuldu, onunla ilgili bir şey onun tüylerini diken diken etti.

Yine de onu korkutmayı göze alamayacağının farkında olan Remi, kadın bakmaya devam ederken insan tarafının bir kez daha yüzeye çıkmasına izin verdi. Diğerleri ona dikkat ediyor gibi görünmüyordu, ama en iri yapılı olanını gördü.

ağaçlara doğru yürümeye başladığında adamlar onu takip etmek için döndüler. Remi'ye doğru.

Sonra esmer kadın adama seslendi ve adam mavi gözlü kadına bir saniye bile bakmadan onun etrafındaki topluluğa geri döndü.

Endişelenmiyorum. Neden olsunlar ki?

Ne de olsa çölde yalnız kalmaları gerekiyordu. Aslında yalnız olmaları gerekirdi. Kalbi

RainFire'ın bölgesi oldukça uzaktaydı ama bu Remi ve sürü arkadaşlarının bu bölgede düzenli olarak devriye gezmedikleri anlamına gelmiyordu. Sınırlarında savunmasız bir tehdit bırakmak son derece aptalca olurdu.

Ağaçların arasına girdiğinde bile kimse genç kadının peşinden gelmedi ama Remi fazla uzaklaşmaması için bir adım öne çıktı. Şu anda, gölgeler göz önüne alındığında, diğerleri hala vücudunun arkasını görebiliyordu, ancak Remi'yi fark etme şansı yoktu.

"Günaydın," dedi içgüdüsel bir değişim hareketiyle onun kokusunu derin derin içine çekerken.

Kokular size bir insan hakkında çok şey söyleyebilir.

Onunki sorunluydu. Şimdiye kadar hissettiği en anormal şekilde dengesizdi. Genelde bir insan hakkında bu terimi kullanmazdı -her insanın normali kendine özgüdür, kokusu çok özel bir işarettir- ama bu özel duruma uyan tek terim buydu.

Kokusu bilinçli bir varlığa ait parametrelerin hiçbirine uymuyordu. Eğer ışıktan oluşsaydı, ışınların her şeyi çarpıtan bir aynadan yansıdığını söylerdi. Çamurlu, halsiz ve çok fazla parçası olan bu koku leoparının hırlamasına neden oldu.

O olağanüstü gözler - öylesine çarpıcı, yarı saydam bir renk tonuydu ki - uzaklaşmadan önce bir anlığına onunkileri tuttu.

Bunu bir boyun eğme eylemi olarak algılamadı.

Kendi dünyasında kaybolan bu kadın muhtemelen kimsenin gözlerini tutmuyordu.

Onu nörolojik olarak atipik olarak tanımlamak kolay olurdu, ama bu da doğru değildi. Hele kokusu bu kadar *yanlışken*. Yıllar boyunca gözleriyle aynı şekilde buluşmayan başkalarıyla da tanışmıştı ama kokuları yine de doğaldı. Daha önce hiç bu kadar parçalı ve huzursuz bir kokuya sahip biriyle karşılaşmamıştı. Sanki bütün bir insan değil de, birbiriyle çarpışan ve kırılan farklı parçalardan oluşan bir koleksiyon gibiydi.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Yine de elini uzattığında onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Ancak leopar pençelerinin derisinden dışarı çıkmasını ya da gözlerinin kedisininkilere kaymasını engelleyemedi. Kedinin başlangıçta ona duyduğu hayranlık, kafası karışmış bir korumacılığa dönüşmüştü: onu incitmek istemiyordu, onu yaralı olarak görüyordu ama aynı zamanda çok yakın olmasını da istemiyordu.

Duraklamadı ya da pençeli ellerine bakmadı, parmakları mobil iletişim ünitesinin yüzünü sıyrına kadar yörüngesine devam etti. Sıradan bir saat kadar küçük olan bu şey, satın alınmasından yıllar sonra bile bozulmamıştı ... çünkü Remi onu her yıl bir gün dışında hiç kullanmamıştı.

Annesinin doğum günü.

"Bu kadar parayı asla kendine harcamayacağını biliyorum," demişti gülümseyerek, sondan hemen önce, parayı alması için ısrar ettiğinde. "Sen ve ejderhanın hazinesi."

Bir sürüyü besleme ve koruma içgüdülerini inkar ettiği onca yıl boyunca, asla bir alfa olamayacağına karar vermiş, yine de neredeyse hiçbir şey harcamamıştı. Kendine bir alfa olduğunu söylemişti.

emeklilik için para biriktiriyordu. . hatta asla o kadar ileri gidemeyeceğine tüm benliğiyle inandığı zamanlarda bile.

"Rem-Rem." Çamurlu kokulu kadından fısıltıyla çıkan bir kelime.

Onu tam karnından vuran bir kelime.

"Çok yorgunum." Sağa sola sallanıyordu. "Bileğim o kadar ince ki düşüyor. Vücudumda çok fazla tüp var. Acaba Rem-Rem ilk etapta bunu onun için aldığımı anlayacak mı?"

Remi saldırmamak, kederden öfkeye kapılıp tepki vermemek için mücadele etti. Çünkü onun aklını okuyor olamazdı. Changeling kalkanları çok güçlüydü. Anılarına ulaşmadan önce zihnine karşı şiddetli bir saldırı başlatması gerekirdi ve böyle bir saldırı muhtemelen bu süreçte beynini yok ederdi.

Bu her neyse, zihin okuma değildi.

"Bu annemin," dedi, sesi sertti. "Bana bıraktı." Ayrıca tüm dünyada ona Rem-Rem diye seslenen tek kişiydi. Ama sadece baş başa kaldıklarında. Çünkü bu küçük bir çocuğun adıydı ve "ah, Rem-Rem'im, nasıl bir adam olmuşsun."

Ama onun en derin anılarını bilen mavi gözlü kadın sadece kendi iç sesini dinliyordu. "Son bir hediye." Yüzü yumuşadı. "Oğlum, seninle gurur duyuyorum." Kirpikleri titriyor, gözleri boşluğa bakıyordu. "Kek. Sarı kek. Küçük sarı kekler."

"Limonlu kekler." Annesinin favorisiydi; haftada en az bir kez pişirirdi.

Daha sonra, o çok hasta olduktan sonra, onun için pişirmişti. "Renk parçaları. Küçük sarı renkte minik renk parçaları.

Kekler." Sulanan gözlerini zorla kırpmış gibi görünüyordu. "Acıyor." Bir elini karnına bastırdı. "Oh, acıyor." Sonra yumuşak sesler çıkardı.

annesinin acil durum alarmı veren kalp monitörünün birebir taklidiydi.

Remi elini geri çekti.

Tökezledi, sallandı.

Yüzü sıcak olmasına rağmen kendini bok gibi hissediyordu, kederiyle geçmişinin en acılı kısmına girilmesine duyduğu öfke birbirine karışmıştı, onu dengelemek için üst kolunu kavradı. Başı kaymadan önce altında bir sarsıntı oldu, ürkütücü, güzel gözleri başıyla buluştu.

O anda, onda hiçbir netlik eksikliği yoktu, kenarlarında hiçbir bulanıklık yoktu.

Kokusunda da bulanıklık yok.

Karmaşık, parlak ve sarhoş ediciydi.

"O saati en son taktığında mutluydu." Açık kelimeler, içlerindeki niyet güçlü. "Acı yok, sadece seninle olmanın verdiği rahatlık, pencerenin kenarında güneşin altında uzanırken, dışarıda orman varken.

"Hayatta başardıklarıyla çok gurur duyardı. *Sen* onun en büyük gururuydun ..." Bakışları donuklaştı ve odaksızlaştı, gözleri uzaklaştı, kasları onun tutuşu altında gevşedi ... ve kokusu o lunapark aynasında bir kez daha büküldü.

Sarsılmış bir halde onu serbest bıraktı.

Döndü ve geldiği yoldan geri yürüdü, ta ki onu ilk gördüğü yerde durana kadar. Ama ardında katliam bırakmıştı.

Ellerini kalçalarına koyarak eğildiğinde, zihni onu sevgiyle, yürekle ve cesaretle büyüten annesinin anılarıyla dolarken ciğerlerine hava doldu. Aynı zamanda gerektiğinde, özellikle de tüm dünyaya öfkelenmek istediği gençlik yıllarında, ayaklarını ateşe tutmuştu.

"Kıçının üstüne otur Remington ve ben seni neyin incittiğini öğrenene kadar bu işi halledelim." Soluk kahverenginin sert gözleri onunkilerle kilitlendi, leopar rengi gözlerinin kenarlarında altın bir parıltı vardı. "Benim hiçbir oğlum, içinde iltihaplanmasına izin verdiği bir korku var diye raydan çıkmayacak."

Güçlü, becerikli elleri yüzünü kavradı ve onu yerinde tuttu. "Sen sadece babanın oğlu değilsin Rem-Rem, aynı zamanda *annenin* de oğlusun. Bunu *asla* unutma."

Sen onun en büyük gururuydun.

Boğazı düğümlendi. Bir Psy bunu söylemeyi nasıl bilebilirdi? Bir Psy, annesinin onun dönüştüğü adamlar gurur duyarak öldüğünü bilmenin yıpranmış ama asla unutamadığı kederine nasıl bir darbe vurduğunu nasıl anlayabilirdi?

Güneşin altında, en sevdiği sandalyede, çok yorulduğunda ve hastalandığında onun için inşa ettiği küçük kulübede. Bir hastanenin antiseptik ortamında değil, evinde ölmek istemişti. "Ben zaten ölüyorum, bebeğim." Boğuk bir anı fısıltısı. "Son günlerimi her zaman vahşi kalbimi besleyen yeşille çevrili olarak geçirmeyi tercih ederim."

Bu yüzden onu eve getirmiş ve kız istediğinde onu dışarıya, ağaçların arasına taşımıştı. Ama o çoğu gününü en sevdiği koltukta, güneş yüzünü okşarken dünyayı izleyebileceği açık bir pencerenin yanında geçirmekten memnundu.

Sona ermeden hemen önce son bir kez o güneş ışığında yer değiştirmişti: çok zayıf, kemikleri postuna yapışmış bir leopar. Ama gözleri kapanırken memnuniyetle içini çekmiş, başı tembel bir öğleden sonra uykusundaymış gibi ön ayaklarının üzerine konmuştu. Annesiyle ilgili son anısı, güneş ışınlarının siyah ve altın rengi üzerinde dans ediydi.

. . . pencerenin yanında güneşin altında uzanırken . . .

Kırık kokulu bu garip Psy, nasıl olur da Bunlardan *herhangi* biri?

Tam boyuna ulaşması için çaba sarf etmesi gerekti, pençelerini vücuduna geri çekmesi daha da fazla çaba gerektirdi. Leoparı zihninin en ön sırasındaydı ve gözlerinin henüz insan tonuna dönmediğini biliyordu.

Grupla konuşacaksa bunu kontrol altına alması gerekiyordu. Çünkü hem adamı hem de leoparı temel düzeyde rahatsız eden sinir bozucu varlığa sahip kadının onlara telepatik ya da başka bir şekilde kendisi hakkında hiçbir şey söylemediğinden emindi. Kadın kollarını kıvrımlı vücuduna sararak ileri geri sallanırken onlar da aynı pozisyonda kaldılar.

Birkaç dakika sonra ormandan çıktı, adımları rahat ve ifadesi dostçaydı. Öyle hareket etmişti ki, kadının ağaçların arasına girdiği yerden farklı bir yönden gelmişti. Ayrıca o zamandan bu yana diğerlerinin iki olay arasında bağlantı kurmaması için yeterince uzun zaman geçmişti.

Tüm grup donakaldı ve takım elbiselilerden ikisi taktik eğitimi aldıklarını belli edecek şekilde donakaldı. Bir elini kaldırdı, iradesini kullanarak onu rahat ve tembel tuttu. "Remi, komşun."

Genç kadın bakışlarını tekrar onunkilere kilitlediğinde, adamın içgüdüleri gerildi.

Mavi gözlü olan gözlerini kırıştırdı ve sonra başka tarafa bakarken esmer olan ona doğru geçti.

"Günaydın." Selamlama düzdü, ama gerginlik olmadan konuşabilecekleri kadar yaklaştı - korumaları takip ederken, iki besuitli gölge. Üçüncü adam, Remi'ye bilmesine imkân olmayan şeyler söyleyen kadına yaklaştı.

"I am KarizmaWai, yönetici kişisel asistan
Auden'a Scott"-a başını salladığı ve Sessiz
daha genç kadın
-"Bu arazinin yeni sahibi."

Yazar Hakkında

Nalini Singh, son olarak *Archangel's Resurrection*'ı da içeren Guild Hunter serisinin *New York Times* çoksatan yazarıdır. Aynı zamanda *Resonance Surge*, *Storm Echo*, *Last Guard*, *Alpha Night* ve *Wolf Rain* gibi Psy- Changeling romanlarının da yazarıdır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

